

MỘNG BÌNH SƠN

DIỆP GIA KIÊM

PHILIP QUANG
TRUYỆN KỊCH BẢN
TRUYỆN KỊCH BẢN

Table of Contents

Lời nói đầu
Biển cổ phát sinh
Bản lãnh của cô hàng rượu
Vệ Sĩ giáo luyện kiếm
Giải cứu ni cô Diệp Ngọc Sương
Tiệc gác kiếm quần hùng xuất hiện
Lâm Quang Thi tìm sư môn thọ giáo
Đào Dư Đành bất ngờ xuất hiện
Núi Thuận Ninh phát sanh biến cố
Liều thuốc giải độc
Tây Sơn phát tích
Những bí mật trong hang đá
Một trận tập kích kỳ lạ
Cuộc tái ngộ đôi bạn lữ linh
Cuộc mạo hiểm trên ốc đảo
Tiêu Đình Thủ dùng kiếm pháp Diệp gia thắng cuộc
Kỳ kiếm gặp kỳ nhân
Tái Thám Thạch động Hoàng Sa
Gặp lại tri kỷ
Phần kết cuộc

Lời nói đầu

Bình Định là cái nôi võ thuật dân tộc, nơi phát xuất những anh hùng áo vải chống ngoại xâm như nhà Tây Sơn, anh hùng Mai Xuân Thưởng, và các võ tướng lừng danh như Trần Quang Diệu, Bùi Thị Xuân, Võ Văn Dũng, Nguyễn Tuyết, Nguyễn Văn Lộc, Võ Đình Phú v.v...

Cũng trong cái nôi đó, từ ngàn xưa đã phát xuất không biết bao nhiêu những trang võ dũng, làm việc nghĩa hiệp, lấy của nhà giàu cho nhà nghèo như Dư Đành, chú Lía, thầy Xạng, hoặc những tay chọc trời khuấy nước, dùng võ thuật chống lại các tham quan ô lại của triều đình dưới chế độ mục nát trong thời Mai Thúc Loan.

Do đó trong quá trình tồn tại của võ nghiệp, từ xa xưa đã trải qua những nếp sinh hoạt đặc biệt của địa phương để rồi tự nó nổi lên những phong trào khởi nghĩa như nhà Tây Sơn, phong trào căm vương như Mai Xuân Thưởng.

Trong bộ sách này chúng tôi muốn nhắc lại truyền thống võ thuật dân tộc và quá trình sinh hoạt trong dân gian.

Là một bộ tiểu thuyết về võ thuật tất nhiên có phần hư cấu, nhưng không ngoài mục đích đề cao võ học dân tộc và những phong tục địa phương từ ngàn xưa.

“Ai về Bình Định mà coi

Con gái Bình Định đánh roi đi quyên”.

Ca dao Việt Nam

Biến cố phát sinh

Lâm Quang Chấn nhìn tên gia nhân quát lớn:

- Có việc gì mà ngươi hô t hoảng lên thế?

Tên gia nhân lập cập:

- Thưa đại nhân! Lý Phu chết rồi!

Lâm Quang Chấn kinh ngạc hỏi:

- Tại sao hắn chết? Ai giết hắn? Có phải chúng bay ham mê đánh bạc rồi đâm chém nhau chớ gì?

Tên gia nhân lắc đầu:

- Thưa đại nhân, không phải là như vậy? Vừa rồi hai đứa tôi không ra chơi nơi quán rượu, gặp hai tên vệ sĩ áo đen, chúng uống rượu say và nói với nhau là sẽ đến sơn trang bắt công tử Lâm Quang Thi và lục soát trang viên này.

Lâm Quang Chấn đôi mắt sáng rực lên, hỏi:

- Có đúng là bọn vệ sĩ áo đen không?

Tên gia nhân khúm núm nói:

- Thưa đại nhân, chúng tôi đã nghe chúng nó uống rượu và nói với nhau. Hình như bọn này là một tổ chức bí mật gì trong Vệ sĩ giáo ở tỉnh đường do Kỳ Phụng Tiên làm chủ đạo.

Lâm Quang Chấn càng kinh ngạc hơn.

Mặt ông như tô ỉ sậm lại, khi nghe bọn gia nhân nói đến Kỳ Phụng Tiên.

Ông hỏi:

- Trầ n Thấ t! Nhà người cùng Lý Phu đến quán rượu vào lúc nào?

Trầ n Thấ t, tên gia nhân của sơn trang, lễ phép đáp:

- Chỉ mới lúc chạng vạng đêm nay!

Tức là cách đây chưa đầy ba tiếng đồng hồ.

- Sự việc diễn biến ra sao?

- Thưa đại nhân! Một tên vệ sĩ áo đen đang uống rượu tâm tình, phát hiện được tôi và Lý Phu đang theo dõi, nghe lén câu chuyện của hắ n, nên hắ n nổi nóng ném bát rượu vào mặt Lý Phu, đồng thời dùng chân phóng mạnh một đòn cước, làm cho Lý Phu ngã gục xuống chân bàn. Tên Nhân vội vác Lý Phu về cứu chữa, vì biết Lý Phu đang bị thương nặng, nhưng về đến vườn rau nơi chân núi thì Lý Phu đã tắt thở rồi.

Lâm Quang Chấ n dù là con người nhin nhục lâu nay nổi tiếng, nhưng đứng trước việc này không sao nhin được. Ông đập tay xuống bàn nghe “rắ c” một tiếng, chiếc bàn bằ ng gỗ, có chạm bát tiên bị gãy một chân.

Lâm Quang Thi, trước nay chưa từng thấy phụ thân nóng nảy như vậy, chàng run lên:

- Thân phụ ơi! Việc này có gì quan trọng và liên quan đến tiểu tử? Lâm Quang Chấ n thở dài, nói:

- Thật là quái gở! Vệ sĩ giáo lâu nay cậy thế triều đình lộng hành, tổ chức một nhóm bí mật, hành động ám muội, âm mưu tiêu diệt các giáo phái giang hồ, trái với phong tục ngàn đời của xứ sở này. Hôm nay chúng lại bộc lộ một tham vọng quá lớn, nhất là chúng vừa thất bại trong đại hội mùa trăng vừa rồi...

Đôi mắt Lâm Quang Chân đăm chiêu, nhìn ra phía rừng núi xa xa trong màn đêm dưới ánh trăng vàng, như để ôn lại những gì đã diễn ra cách đây bảy năm.

Phải! Bảy năm về trước...

Trong giới võ lâm bỗng nổi lên một tin đồn tại Diệp gia trang có cất giấu một quyển sách ghi chép những bí quyết về kiếm pháp gọi là “Diệp gia kiếm pháp”. Đó là một môn võ học bí truyền do nhà họ Diệp chuyển từ Trung Quốc sang Việt Nam vào thời kỳ Mãn Thanh. Kiếm pháp này rất lợi hại! Diệp Kiến Trung đã dùng kiếm thuật này đánh bại Tổng đốc Kỳ Sơn lúc còn trẻ. Từ đó Tổng đốc Kỳ Sơn cố nhớ lại những đường kiếm của Diệp Kiến Trung đã sử dụng trong lúc giao đấu để truyền lại cho con trai là Kỳ Phụng Tiên. Nhưng những gì mà Tổng đốc Kỳ Sơn nhớ lại chỉ là những đường nét rời rạc trong các chiêu thế, không đúng với phương thức gia truyền, cho nên trước đây năm năm, Kỳ Phụng Tiên, con quan Tổng đốc Kỳ Sơn tìm cách ám hại Diệp Kiến Trung, bắt cóc nàng Diệp Ngọc Sương chỉ vì lòng tham muốn chiếm đoạt quyển sách quý báu đó.

Diệp Kiến Trung cũng hiểu được mối nguy cơ đó nên đã lường định trước, một mặt cho đưa con trai lớn là Diệp Thiên Tiên đi ẩn cư, một mặt đem đưa con trai út mới lên ba tuổi là Diệp Quang Thi đổi thành họ Lâm, bí mật đem gởi cho nhà một người bạn thân ở Phù Ly, dưới chân Phú Cũ, để tránh sự hãm hại của Kỳ Phụng Tiên. Do đó, lúc vợ chồng Diệp Kiến Trung bị bọn cường khấu ám sát, bắt nàng

Diệp Ngọc Sương và đōt phá gia trang thì đưα con út là Lâm Quang Thi tránh đưōc mōi hiểm họa ấy.

Sở dĩ Lâm Quang Chấn, người cha nuôi của Lâm Quang Thi, biếtt chấcc việc này là do lúc Diệp Kiếnn Trung gọi con đả nói rõ, và lúc ám sát vợ chōng Diệp Kiếnn Trung, trước khi thiêu rụi gia trang, bọn người bịt mặt khám xét tìm kiếmm trong gia trang rấtkỹ, vàng ngọc, châu báu chúng không quan tâm. Như thếđủ biếtt việc đánh cướp Diệp gia trang không ngoài mục đich tìm cuốnsách kiếmm thuật của nhà họ Diệp. Tuy nhiên, việc tìm kiếmm đó hình như không có kếtt quả gì.

Hôm nay, Lâm Quang Chấn bị bọn vệ sĩ của Kỳ Phụng Tiên đếnn gây sự thì rõ ràng có liên quan đếnn đưα con trai út của nhà họ Diệp rōi.

Lâm phu nhân khi nghe đưōc những biếnn cōvừa xảy ra, lòng nóng như đōt.

Lâm phu nhân trước đây cũng là một nữ lưu hiệp sĩ đã từng luyện tập cōn quyềnn, kiếmm pháp, bà đập bàn hét lớn:

- Lâm gia sơn trang lâu nay không khiêu khích với ai, luôn luôn nép mình trong chân đèo Phú Cũ này, tại sao Sơn người của Vệ giáo lại đếnn đây sinh chuyện? Lâm Quang Chấn an ủi vợ:

- Kẻ sinh chuyện với chúng ta hiện giờ chưa rõ là ai, vị tấtt đã là người của Kỳ Phụng Tiên. Ta xem chừng như chúng nó đếnn đây không phải vì say rượu sát hại tên gia nhân của ta mà thôi đâu.

Lâm phu nhân bực tức:

- Bọn chúng còn muốnn làm gì nữa? Lâm Quang Chấn đưα mắtt nhìn Lâm Quang Thi. Lâm phu nhân như hiểu ý chōng, lòng hōi

hộp, sắc mặt biếc đỏ. Lâm Quang Thi thấy thân phụ lo lắng, xen vào: -Tiểu nhi năm nay cũng đã lớn khôn, thân phụ và thân mẫu cũng đã tập luyện được nhiều công phu võ thuật, tiểu nhi xin liều mạng để đương đầu với bọn chúng. Lâm phu nhân “hừ” một tiếng, nói:

- Tiểu nhi còn thơ ấu, đã hiểu gì đến việc đời. Tuy nhiên, nếu thân phụ và thân mẫu của con còn có đủ tay chân thì chưa ai có thể động đến sợi lông của tiểu nhi được.

Lâm Quang Chấn nói với vợ:

- Bây giờ ta phải cho người đi dò xét khắp nơi ở trong huyện Phù Ly này xem có tên lạ mặt trên chốn giang hồ lảng vảng ở đây không? Đồng thời phu nhân phải bảo vệ cho tiểu nhi.

Lâm phu nhân gật đầu, vì cả hai vợ chồng đều biết rõ nguyên nhân xảy ra chính là đồ đệ phương đã khai thác được tung tích người con trai út của Diệp Kiến Trung. Tiếp đó Lâm Quang Chấn vào nội đường gọi Lâm Quang Thi, dặn:

- Thi nhi! Mẫu thân ngươi mấy bữa nay trong mình không khỏe vậy đêm đến ngươi phải túc trực ở ngoài phòng để mẫu thân ngươi sai khiếm.

Lâm phu nhân hiểu rõ chồng bà dặn dò cậu con trai như vậy là để bảo vệ cho thân phận của nó, nhưng không nói rõ cho nó biết.

Lâm Quang Thi nói:

- Thưa phụ thân! Con sẽ luôn luôn ở bên cạnh thân mẫu.

Tối hôm ấy Lâm Quang Thi ngủ bên ngoài phòng của song thân chàng.

Vợ chồng Lâm Quang Chấn bỏ trống cửa phòng, để vũ khí ngay bên gối, mình không cởi áo, chân không cởi giày, chỉ đắp lên mình một tấm chăn mỏng để khi có động tĩnh gì thì lập tức nhảy vọt ra nghênh chiến.

Nhưng, đêm ấy vô sự không có gì xảy ra cả.

Lâm phu nhân nói với chồng:

- Hay là bọn gia nhân đã phán xét sai lầm. Chúng chỉ có thù nghịch với nhau trong quán rượu mà thôi.

Lâm Quang Chấn trầm ngâm:

- Không phải việc nhỏ nhen như phu nhân đoán đâu, còn nhiều sự kiện bất ngờ xảy đến. Ông vừa nói dứt tiếng thì ngoài cửa sổ có tiếng nói của một gia nhân:

- Thừa đại nhân...

Lâm Quang Chấn hỏi vội:

- Chuyện gì vậy?

Tên gia nhân đứng bên ngoài đáp ứng:

- Con ngựa của đại nhân chết mất rồi!

- Tại sao?

- Đêm hôm có kẻ lén vào chuồng ngựa giết chết!

Một sơn trang lớn, một con ngựa bị chết thì có đáng giá gì, nhưng đây là một hành động khiêu khích, làm cho Lâm Quang Chấn tức giận đỏ mặt.

Dù sao Lâm Quang Chấn cũng là một phái võ lừng danh ở Phù Ly, trước đây đã từng khét tiếng với bảy mươi hai đường “Phách lạc kiếm” và một trăm lẻ tám đường “Phiên thiên quyên”. Sở dĩ vợ chồng Lâm Quang Chấn không thi thố tài năng võ học là do tình thế xã hội đổi thay, quan lại tham ô luật nước không nghiêm, những phong tục tốt đẹp trong Bình giang hồ võ lâm lần lần bị cường quyên làm lệch lạc, tạo trong giang hồ những oán thù nhỏ nhen, bỉ ổi...

Đã từ lâu, Lâm Quang Chấn muốn triệu tập quàn hùng làm một bữa tiệc “Rửa tay gác kiếm” không tham dự việc đời nữa, nhưng chưa kịp tổ chức để tuyên cáo với quàn hùng, thì lại xảy ra câu chuyện khiêu khích này.

Tôi hôm sau, vào lúc giờ tuất, trời đen ngịt, bốn bề sơn trang lặng ngắt như tờ, bỗng nghe trên mái ngói có tiếng lấc cấc. Lâm phu nhân vội vã rút lưỡi kim đao cầm chặt trong tay, bước ra sân lớn tiếng nói:

- Những tên cường khấu dê hèn kia, chúng bay chỉ có tài lén lút để hại người. Nếu là anh hùng hảo hán thì cứ đường hoàng ra mặt cùng Lâm gia trang tử chiến, tại sao lại làm những hành động khiêu khích như vậy.

Lâm Quang Chấn cũng rút thanh trường kiếm bước ra ngoài sân, hỏi nhỏ:

- Phu nhân có nghe động tĩnh gì không?

Lâm phu nhân lấc đầu đáp:

- Nào thấy động tĩnh gì đâu? Quân cường khấu này nếu ra mặt lão nương sẽ cho nếm lưỡi kim đao này. Phu nhân nói chưa dứt đã nghe trên nóc nhà có tiếng cười nhạt.

“Véo!”

Một thứ ám khí bắn xuống đánh “choang” một tiếng. Âm khí trúng ngay vào lưỡi kim đao tuốt khỏi tay vắng xuống đất.

Lâm Quang Chấn hét lên một tiếng, chồm mũi kiếm xuống đất, hai chân nhún nhẹ một cái nhảy phóc lên mái nhà, chạy về phía Đông. Đôi mắt lão sáng quắc, rà khắp mái ngói, nhưng tuyệt nhiên không thấy một bóng người.

Lúc này Lâm phu nhân và Lâm Quang Thi cũng vung kiếm theo tiếng ửng.

Lâm phu nhân bị đờ i phương phóng ám khí đánh rơi kim đao lòng cảm hận chưa nguôi, quát lớn:

- Cầu tặc! Có giỏi ra mặt cùng ta giao đấu, hay gì những hành động đánh lén!

Rồ i bà quay lại hỏi Lâm Quang Chấn:

- Nó chạy trốn rồ i sao? Chúng là những nhân vật nào vậy?

Lâm Quang Chấn đáp nhỏ:

- Đừng làm kinh động!

Ba người ở trên nóc nhà tìm kiếm khắp nơi không thấy gì cả. Cuối cùng họ đều nhảy xuống sân.

Lâm Quang Chấn nói:

- Thật xâu hổ! Ta phóng ra hai mũi ám khí, cả hai đều rơi vào tay địch mà ta thì chưa kịp trông thấy hình bóng của kẻ địch ra sao cả. Thân pháp của hã n thật quả là xuất quỷ nhập thần.

Lâm phu nhân giật mình, kinh hãi:

- Bản lãnh của kẻ địch lợi hại đến thế sao?

Lâm Quang Chấn hỏi lại:

- Lúc này hãy dùng ám khí đánh rơi kim đao của phu nhân ư?

Lâm phu nhân gật đầu:

- Đúng vậy! Nhưng không biết kẻ địch đã dùng loại ám khí nào.

Hai người đi tìm khắp trong sân, chẳng thấy có ám khí gì hết. Chỉ thấy dưới gốc cây tùng có mấy miếng gạch bể vụn. Hiện nhiên địch đã gỡ gạch trên mái nhà ném xuống đất rất mạnh và chính xác, làm cho lưỡi kim đao của Lâm phu nhân rơi xuống đất.

Bà chờ cho hai cha con Lâm Quang Chấn vào trong phòng, rồi đóng cửa lại, hỏi chồng: kìa

- Võ công của địch quả là ghê gớm, chúng ta không phải là địch thủ của hắn, bây giờ phải làm sao?

Lâm Quang Chấn buồn bã nói:

- Việc đã đến nỗi này thì chỉ còn có cách là cầu viện ở bạn bè, nhờ họ giúp đỡ chúng ta trong tai biến.

Lâm phu nhân nói:

- Bạn bè võ lâm giao tình với Lâm gia trang chúng ta không phải là ít. Tuy nhiên, những kẻ bản lãnh cao siêu hơn chúng ta thì chẳng được mấy người, còn những kẻ kém cỏi thì chúng ta thỉnh đến đây cũng chẳng ích gì.

Lâm Quang Chấn thở dài:

- Nếu Diệp Kiên Trung còn sống thì có thể giúp chúng ta được, nay vị cao thủ võ lâm đó không còn nữa. Tiếc thay!

Lâm phu nhân nói:

- Thì chính cái chết của Diệp Kiên Trung mới sanh ra rắc rối ngày hôm nay.

Trong thiên hạ chẳng những Vệ sĩ giáo, mà các giáo phái đều mơ ước quyền “Diệp gia kiếm pháp” bí truyền ấy. Nếu chúng ta mời họ đến đây cứu giúp chắc gì họ đã thực lòng, mà không chừng họ lợi dụng cơ hội để cùng nhau xâu xé chúng ta.

Lâm Quang Chân bỗng nở một nụ cười hy vọng:

- Tốt lắm rồi!

- Tốt cái gì vậy?

- Nếu phu nhân không góp ý, ta không làm sao sáng trí ra được. May quá!

Lâm phu nhân nóng ruột:

- Thì có gì phu quân cứ nói ra thử?

Lâm Quang Chân chậm rãi nói:

- Ta viết thư mời họ đến giúp. Ta xem mọi môn phái như là bạn thân cả, không từ một ai. Các môn phái mà đến đây tất tranh nhau tìm đoạt báu vật đó. Họ sẽ không chệch và loại trừ nhau...

Nói đến đó, Lâm Quang Chân vỗ đùi, cười ha hả.

Lời người xưa nói: “Lưỡng hổ tranh nhau tấ t hữu nhấ t thương”
thế thì quâ n hổ tranh đầ u tấ t hữu... vô số hổ bị thương...

Lâm phu nhân nói:

- Nhưng liệu chúng ta mời họ có đê n không?

Lâm Quang Chấ n cười lớn:

- Sao lại không? Ta chắ c chắ n không ai muố n đứng ngoài cuộc khám phá này? Và lại những danh nhân cao thủ tiê n bô i vừa rồ i bị lệnh triê u đình truy bắ t, kế t tội phản loạn, nay lệnh á y đã bãi bỏ rồ i, vì lệnh á y chỉ do một nhóm môn phái lợi dụng uy quyê n làm bậy.

Lâm phu nhân gậ đầ u:

- Triê u đình bỏ lệnh truy nã các danh thủ võ lâm làm cho các môn phái giang hồ phấ n khởi. Nhấ t là phái họ Tiêu nghe

đâu lúc này thu nhận rấ t nhiê u đệ tử có hạng.

Lâm Quang Chấ n nói:

- Lâm gia và Tiêu gia lâu nay tuy không thân lắ m, nhưng cũng chẳng có gì xích mích, nê u chúng ta đượ Tiêu lão tiê n bô i quan tâm thì có thể vượt qua tình trạng khó khăn hiện nay.

Lâm phu nhân nói:

- Nghe đâu người con trai lớn của Tiêu lão tiê n bô i là Tiêu Đình Thủ trình độ võ thuật đã đê n mức tinh vi, có thể hiên ngang trong giới võ lâm. Nó lại là hôn phu của con gái nhà họ Diệp.

Lâm Quang Chấ n trầ m tĩnh nói:

- Câu chuyện này bên trong có nhiều rắc rối lắm. Tiêu Đình Thủ thực ra chỉ là con nuôi của Tiêu lão tiên bối. Vì không có con trai nên Tiêu lão tiên bối nuôi Tiêu Đình Thủ làm con để thừa kế môn phái. Tiêu Đình Thủ là đệ đệ thứ nhất của Tiêu gia môn. Tuy võ học tinh thông, nhưng đem so với các bậc cao thủ gần xa khắp miền thì cũng còn nhiều chỗ thua kém.

Lâm phu nhân hỏi:

- Còn nàng Diệp Ngọc Sương nghe nói trước kia Kỳ Phụng Tiên bắt đem về làm thú thiếp, nhưng nàng không chịu, sau đó bỏ trốn ra khỏi tinh đường, bây giờ lưu lạc nơi đâu?

Lâm Quang Chấn nói:

- Câu chuyện oái oăm! Nàng Diệp Ngọc Sương là chị ruột của tiểu nhi Lâm Quang Thi mà chúng ta đang nuôi trong sơn trang này. Cô nàng họ Diệp có sắc đẹp phi thường, trong Sơn giới giang hồ ai cũng ghé mắt. Trước đây Kỳ Phụng Tiên, con trai Tổng đốc Kỳ Sơn âm mưu bắt nàng có hai dụng ý. Một là tận hưởng sắc đẹp giai nhân, hai là gả để dò xét quyền “Diệp gia kiếm pháp” của cha nàng để lại. Nhưng cả hai việc đều bất thành. Hiện nay nàng Diệp Ngọc Sương đang theo làm đệ tử cho vị sư thái ở Nữ tu viện Vân Sơn.

Lâm phu nhân “hừ” một tiếng:

- Nàng lại bỏ đời đi tu à?

- Phải! Nàng đã trở thành một ni cô, mà cũng là đệ tử của Hồ Diệp sư thái.

Lâm phu nhân đôi mắt mở to, đôi mày cau lại:

- Hồ Diệp sư thái lâu nay nổi danh là rất khắt khe với những ni cô Vân Sơn tự, thế mà lại thu nạp Diệp Ngọc Sương à?

Lâm Quang Chấn gật đầu, cười lớn:

- Bà lão đó là một trái ớt cay bỏ vào một hũ đường. Dứt lời, ông bước vào phòng khách lấy giấy bút viết

thiệp mời, gửi khắp các giáo phái giang hồ gần xa, báo tin câu viện.

Lâm phu nhân cũng theo vào, nói:

- Ta làm như vậy e uy danh của Lâm gia trang bản môn bị tổn thương lắm!

Lâm Quang Chấn nói:

- Tôn thương còn hơn bị hủy diệt!

Lâm Quang Thi tuy còn nhỏ tuổi, song thầy dưỡng phụ và dưỡng mẫu của chàng buồn bã, chàng cũng đau lòng, nhưng còn biết phải làm sao hơn.

Chàng xen vào nói:

- Phụ thân! Tại sao những bọn cao thủ đang đối đầu với ta mà chúng vẫn không ra mặt. Cứ phá phách trong bóng tối. Hay là chúng sợ võ công của Lâm gia môn?

Lâm Quang Chấn nói:

- Thi nhi! Võ công của Lâm gia môn tuy cao diệu, nhưng bản lãnh cũng chỉ đủ diệt trừ quân gian manh trộm cướp, còn so với danh gia chính phái thì không bì kịp.

Lâm Quang Thi ghe nói như vậy mặt lộ vẻ u sầu, nhất là thầy dưỡng phụ của chàng quá đau khổ nên không dám hỏi nữa. Chính

chàng cũng có cảm giác biê't được mô' i thảm họa của Lâm gia trang một phầ'n nguyên nhân do chính lý lịch của chàng.

Lâm phu nhân nói:

- Bậc đại trượng phu câ'n phải nắ'm vững thời cơ và mưu trí. Kẻ đố' i đầ'u ta lợi hại như vậy thì chúng ta nên bỏ sơn trang tạm lánh đi là hơn.

Lâm Quang Chấ'n gật đầ'u đáp:

- Ta cũng tính như thế'. Ngay trong đêm nay, ta thu góp hành trang lánh mặt vào Ân Tín, tránh mũi dùi của chúng, chỉ để lại đây một ít gia nhân, coi sóc trang viện mà thôi.

Lâm Quang Thi nói:

- Phụ thân và mẫu thân đi rồ'i thì bao nhiêu gia nhân trong sơn trang như rắ'n không đầ'u, biê't làm sao?

Lâm Quang Chấ'n nói:

- Kẻ địch không thù oán gì nơi họ! Chúng ta đã đi rồ'i thì sơn trang sẽ bình yên.

Vợ chồ'ng Lâm Quang Chấ'n đi thu xế'p hành trang. Dem theo tiề'n bạc và các vật dụng hàng ngày.

Lâm Quang Thi cũng dọn dẹp những món đồ' chơi mang theo.

Lâm phu nhân cười bảo con:

- Thi nhi! Đây là một cuộc lánh nạn tạm thời đâu phải đi ở chỗ khác. Trong lúc phụ thân ngươi đang câ'u cứu với quầ'n hùng võ lâm, chúng ta lánh mặt để chờ họ đầ'n.

Lâm Quang Chấn cũng thấy thương tình, nói với Lâm Quang Thi:

-Ở nhà ngoại con không thiếu gì đồ chơi, con không cần phải đem theo những món đó.

Thế là ngay đêm đó, ba con ngựa từ Lâm gia trang thoát ra, qua đèo Phú Cũ, hướng về phía Bắc thẳng đến Ân Tín. Sơn Suốt một ngày trời dong ruổi, ngựa không dừng vó. Khi tìm đến một túp điếm nghỉ chân thì ba người đã mệt nhoài.

May dọc đường không xảy ra việc gì. Đến tối, Lâm Quang Chấn thở phào một tiếng, nói:

- Bây giờ có thể thoát khỏi tay ác tặc rồi! Lâm phu nhân nhìn Lâm Quang Thi nói: - Thi nhi! Đây là một thù hận không thể bỏ qua! Hiện nay

gia đình ta tuy nhẫn nhục song không bao giờ quên. Lâm Quang Thi nói: - Đúng thế! Tiểu tử thấy chúng nó vẫn nể sợ phụ thân,

nếu không chúng đã chặn đường khiêu chiến rồi! Lâm Quang Chấn lắc đầu đáp: - Tiểu nhi! Người còn quá trẻ tuổi, lâu nay nuôi chí

trên nhưng gấm, chưa biết trời cao đất rộng là gì. Hãy ngủ đi thôi!

***

Ngoài đường đã có tiếng người xông xáo. Các thôn nữ đang trên đường đi chợ. Lâm Quang Chấn giục phu nhân và Lâm Quang Thi:

- Chúng ta phải đi mau. Ông chạy ra tàu ngựa thì ngựa đều chết hết, trong đó có ba con ngựa của Lâm gia trang.

Lâm Quang Chấn mở cửa hậu để cho vợ con ra trước, còn ông đi sau, xoay lưng khép cửa lại, rảo bước đi về phía Tây Nam.

Ba người đi được hai chục dặm, rồi rẽ vào một con đường nhỏ. Đường này ngoài ngõ gặp ghềnh khó đi. Ở đây có một quán cơm nhỏ, ba người ghé vào đây ăn lót dạ.

Lâm Quang Thi nghĩ đến cảnh chết chóc nên không ăn uống được. Chàng nói với Lâm phu nhân:

- Thân mẫu! Tiểu nhi không ăn được!

Lâm phu nhân chỉ biết đưa mắt nhìn con không biết trả lời cách nào cả. Bà lẩm bẩm như nói một mình:

- Chúng đều là những xác chết cả! Đã không giao đấu nổi với kẻ thù mà kẻ thù đến giết bầy ngựa trong chuồng cũng không nghe thấy một tiếng động nào.

Lâm Quang Chấn thở dài nói:

- Người ta thường nói đến võ lực của Hắc y thất sát trong Vệ sĩ giáo. Chúng giết người chết không để lại một tiếng rên.

Lâm Quang Thi hỏi:

- Võ lực như vậy phải rèn luyện thời gian bao nhiêu lâu?

Lâm Quang Chấn đáp:

- Phải khổ luyện hơn hai mươi năm, theo phương pháp tập luyện đặc biệt! Mà giới giang hồ gọi là sở môn phái.

Lâm Quang Thi nói:

- Hắ c y thắ t sát của Vệ sĩ giáo dựa vào thề trường của lực của bọn tham quan ô lại, tác hại trong dân gian, như vậy chẳng những gia đình ta thù hận mà các môn phái khác cũng sẽ bất bình.

Lâm Quang Chắ n nói:

- Càng hay! Càng hay! Bọn chúng nông cuồ ng, ăn ở trái đạo thì rồ i thề nào cũng gặp báo ứng. Thi nhi! Hãy ăn uồ ng cho no đi!

Lâm Quang Chắ n vừa nói dứt câu thì ngoài cửa có một tràng cười hô hô vọng vào. kie

Lâm phu nhân vội mở bọc lắ y cây kim đao ra câ m tay, bước theo Lâm Quang Chắ n vào hậu đường, thì thắ y vợ chồ ng chủ quán nắ m lẩn dưới đắ t.

Hai vợ chồ ng chủ quán trước đây một khắ c còn bung com ra, mà bây giờ đã trở thành hai xác chề t rồ i.

Lâm Quang Chắ n hét lên:

- Ôi chao! Hành động tàn nhẫn!

- Giữa lúc đó, một bóng đen từ bên ngoài nhảy vào đứng sừng sững trước mặt mọi người. Lâm Quang Chắ n hỏi: - Các hạ là ai xin cho biế t quý danh? Người kia cười nhạt đáp:

- Lâm gia sơn trang là cái quái gì mà dám hỏi tên ta! Có điề u hôm nay ta đế n đây báo thù thì cũng phải nói tên cho người biế t. Lão gia quả là người của Vệ sĩ giáo.

Lâm Quang Chắ n chồ ng mũi kiề m xuồ ng đắ t, gác tay trái lên lưng bàn tay phải, nói:

- Tại hạ đồ i với Kỳ Phụng Tiên trong Vệ sĩ giáo một niê`m kính cẩn, chưa bao giờ phạm lỗi lâ`m nay Kỳ đại nhân phái thuộc hạ đê`n Lâm sơn trang, tậ nhân chẳng hiểu đã có gì đắ`c tội với Vệ sĩ giáo?

Người kia ngửa mặt lên trời cười khẩy một tiế`ng và nói: -Đúng vậy! Kỳ giáo chủ của Vệ sĩ giáo có sai bô`n nhân vật trong Hắ`c y thắ`t sát đê`n trừng phạt Lâm gia trang, trong

đó có tại hạ là một. Lâm Quang Chắ`n nói:

- Nê`u vậy thì hay quá! Chẳng hay đại danh của các hạ là gì?

Người kia không muô`n trả lời, nhưng rô`i gã cũng đắ`ng hắ`ng một tiế`ng rô`i nói:

- Tại hạ họ Vũ tên Đình Hào. Lâm Quang Chắ`n gật đầ`u nói:

- Té ra các hạ là một trong bảy vị đại đệ tử của Vệ sĩ

giáo. Thật là anh hùng hào kiệt! Giế`t người không để lại một tiế`ng rên! Vũ Đình Hào giật mình, nghĩ bụng: Lão này biế`t rõ công dụng đường quyê`n tuyệt kỹ của “thắ`t sát” thì không phải là

hạng tâ`m thường. Nhưng gã cũng lâ`y làm đắ`c ý vì trong giang hồ` đã có người biế`t đượ võ công của gã.

Lâm Quang Thi thắ`y thân phụ chàng một mực khiêm tô`n trong lúc đó đồ i phương dùng những lời lẽ xắ`c xược, không sao chịu nổi, liê`n xen vào:

- Té ra bọn Vệ sĩ giáo chúng bay toàn là quân vô lại cả! Chúng bay chém giế`t bừa bãi, ăn nói hồ` đồ`, không còn kể gì đê`n lẽ phải, đê`n đạo lý làm người.

Gã kia cười hê` hê` nói:

- Thả`ng con nít kia! Người dám thóa mạ lão gia sao?

Lâm Quang Thi tức giận thét lên:

- Ta thóa mạ các người thì đã sao?

Gã kia gật đầu`u đáp:

- Mi cứ nói cho sừng miệng đi! Chẳng có gì liên quan đế`n ta hế`t. Ta chẳng lấ`y thê` làm quan tâm.

Câu nói này làm cho Lâm Quang Thi ngạc nhiên, không hiểu ý nghĩa thê` nào.

Bỗng nhiên, chàng nghe đánh vù một cái, có một bóng người vọt đế`n trước mặt chàng. Người mới xuấ`t hiện không phải là Vũ Đình Hào, mà là một anh chàng đầu`u nhỏ, mặc quầ`n áo đen, tay phe phẩy chiế`c quạt giấ`y.

Vừa trông qua, Lâm Quang Thi đã biế`t ngay người này vẫn là đồ`ng đảng của bọn Vệ sĩ giáo. Chàng toan vung tay trái đánh ra một chiêu, nhưng chậm mấ`t rô`i.

Một tiế`ng “bô`p” vang lên, má bên phải của Lâm Quang Thi bị một cái tát rấ`t mạnh, mắ`t chàng nảy đom đóm cơ hồ` muố`n ngắ`t đi.

Đòn quyề`n của gã kia cực mau lẹ. Gã phóng tay tát xong lui về` chỗ cũ, đưa tay lên má, làm mặt giận quát lên:

- Thả`ng bé kia! Sao mi lại động thủ nhanh như thê`! Mi tát ta đau quá! Ha! Ha!

Lâm phu nhân thấ`y con mình bị sỉ nhục, liề`n vung đao chém xả vào gã kia một nhát “Dã hỏa siêu thiế`n”. Chiêu thê` vừa chính xác

vừa mãnh liệt.

Gã kia lắ c mình né tránh! Lưỡi đao trượt về` một bên, chỉ còn cách gã không đầ`y bắ n tắ c.

Gã giật mình, cá` t tiế`ng:

- Giỏi thiệt! Không thể khinh thường!

Gã không dám khinh địch, liề`n thò tay ra sau lắ y cây nhuyễn tiên, chờ Lâm phu nhân phóng chiêu đao thứ hai tới nơi mới vung nhuyễn tiên lên phản kích.

Lâm Quang Chắ n thắ y tình thế` không thể nào thu xế p được nữa, liề`n chồ`ng kiế`m tiế`n ra, nói:

- Vệ sĩ giáo muồ`n tiêu diệt gia môn không khó khăn gì. Tuy nhiên, trong giang hồ` sẽ bình luận việc phải quắ y! Vậy xin mời Vũ lão huynh.

Wũ Đình Hào tay nắ m chuỗi kiế`m rút ra một cái “soạt”:

- Xin mời Lâm lão huynh! Lâm Quang Chắ n lâu nay từng nghe kiế`m pháp của bọn

thắ t hùng trong Vệ sĩ giáo, nên không dám coi thường. Ông hạ người xuồ`ng thắ p, quét nhẹ một cái. Ảnh hào quang phát ra tua tua: đó là chiêu “quầ`n tà tịch địch”.

Wũ Đình Hào thắ y thế` kiế`m cực kỳ dũng mãnh, nên không dám đỡ gạt, nghiêng mình né tránh. Lâm Quang Chắ n liề`n sử dụng tiế`p chiêu thứ hai là “phô quỳ quyế`t mục”, mũi kiế`m đâm thẳng vào hai mắ t đố`i phương.

Lúc này ánh mặt trời chênh chếch chiếu vào rừng trúc, tuy ánh nắng không gay gắt lắm, nhưng nó chiếu vào mũi kiếm làm cho hấn hoa mắt lên.

Vũ Đình Hào thất kinh, thốt lên:

- Ủi chà! Vừa nói gã vừa nhảy lùi lại một bước, trởng ngực đánh

thình thịch. Chiêu kiếm vừa rồi của Lâm Quang Chấn suýt làm cho hấn lâm nguy. Lâm Quang Chấn lại phóng kiếm đánh chiêu thứ ba. Vũ Đình Hào phải đưa kiếm lên đỡ. “Choang!”

Một tiếng va chạm cực mạnh! Cả hai đôi thủ đều lùi về một bước và cả hai cánh tay của hai đôi thủ đều chấn động.

Lâm Quang Chấn nghĩ thầm:

- Mình tưởng kiếm pháp của bọn thất hùng ghê gớm lắm, ai ngờ cũng chỉ có thế mà thôi.

Sở dĩ Lâm Quang Chấn có suy đoán như vậy là vì bọn “Hắc y thất sát” trước khi gia nhập Vệ sĩ giáo có biệt hiệu là “Thuần Ninh thất hùng” đều là đệ tử của Diệp gia môn cả. Nếu kiếm pháp của bọn Hắc y thất sát ngày nay không có gì ghê gớm tức là Diệp Kiếm Trung không truyền thụ cho chúng.

Lâm Quang Chấn thấy kiếm pháp của đôi phương không đáng sợ, liền hăng hái xông vào, vũ lộng thanh kiếm với khí thế thần tốc.

Vũ Đình Hào nghĩ thầm:

- Kiếm pháp của Lâm gia trang quả nhiên lợi hại. Vừa rồi đưa con trai của hấn bị một tát tai không kịp phản ứng, ta tưởng võ công

của hắ n chẳng có gì đáng kể, ngờ đâu hắ n lại có một kiế m pháp gia truyề n rấ t đáng sợ.

Đội Lâm Quang Chấ n đánh đê n chiêu thứ chín, Vũ Đình Hào mới sử dụng chiêu “Tùng đào ẩn ẩn” để đố i phó. Bắ y

giờ hai làn kiế m quang quay tròn lầ y hai người.

Lâm Quang Chấ n quát lên:

- Giỏi lắ m!

Vừa nói, ông vừa vận thêm công lực, đâm chém rấ t mãnh liệt.

Nhiề u lầ n hai thanh kiế m chạm nhau làm cho hai đố i thủ cảm thấ y cánh tay tê buồ t phải lùi lại.

Vũ Đình Hào khoanh thanh trường kiế m thành đường vòng tròn, rô i đột nhiên đâm tới. Ánh kiế m lóe ra nhiề u điểm như đâm vào bảy tám mũi cùng một lúc.

Lâm Quang Chấ n không biế t đố i phương đâm vào chỗ nào, nên không dám vung kiế m lên gạt, mà chỉ lùi lại một bước.

Vũ Đình Hào thu kiế m về , toan phóng tới một chiêu nữa, nhưng Lâm Quang Chấ n đã lợi dụng trong phút chồ c chầ n chờ này xuấ t chiêu mau lẹ tắ n công vào đố i phương, buộc đố i phương phải lùi một bước.

Một bên là tay lão luyện về chiế n đầ u, một bên là chiêu kiế m rấ t tinh kỳ. Hai người lúc tiế n lúc thoái, qua lại hơn ba Sơn mười chiêu mà vẫn chưa phân thắ ng bại.

Trong lúc đó, Lâm phu nhân cũng đang giao đầ u với một tên đồ ù ng bọn của Vệ sĩ giáo. Tên này vừa rô i đã hạ nhục Lâm Quang

Thi bả`ng một cái tát rấ t hung bạo, khiế n cho Lâm phu nhân cảm hờn, đau xót.

Tên Vệ sĩ giáo này là Lý Tứ Nhân, một tên điêu ngoa, xảo quyệt. Hắ n dùng cây nhuyễn tiên rấ t lành nghề , nên trong lúc giao tranh, Lâm phu nhân đã mấ y lầ n gặp nguy hiểm. Thanh kim đao của bà luôn luôn bị cây nhuyễn tiên quấ n lấ y.

Lâm Quang Thi thấ y thân mẫu bị yế u thề , nên vội vã chạy vào phòng ăn chụp ngay chiế c ghề ngồ i đập mạnh lên đầ u Lý Tứ Nhân.

Lý Tứ Nhân cười lớn, nói:

- Thắ ng bé kia cũng muố n sử dụng cái trò mấ t dạy đó sao? Vừa nói, gã câ m cây roi quấ t vào lưng Lâm Quang Thi nghe “chát” một tiế ng. Lâm Quang Thi bị một roi đánh trúng lưng khá nặng, đau buố t thấ u xương. Tuy nhiên, chàng hiểu rõ, nế u chàng ngã xuố ng tấ t hai mẹ con sẽ bị toi mạng lập tức. Chàng nghiế n rằng chịu đau và gior cái chiế c ghề lên bổ mạnh vào đầ u Lý Tứ Nhân. Lý Tứ Nhân né mình tránh khỏi. Lâm Quang Thi tức giận nghiế n rằng nhảy xỏ vào không kể gì đề n sanh mệnh.

Bản lĩnh của cô hàng rượu

Trong lúc Lâm Quang Thi liêu mạng, cầ m chiế c ghê nháy xô vào chiế n đầ u với Lý Tứ Nhân thì bỗng nhiên chân chàng lão đảo, không hiểu bị quấ n vào cái gì. Lập tức chàng ngã lăn ra.

Tiê p theo là một tiế ng quát:

- Hã y nằ m im!

Một bóng người nhảy vọt lên, một chân đạp lên lưng Lâm Quang Thi, tay dúi mũi kiế m vào ngực chàng lạnh ngắ t.

Lâm Quang Thi chỉ thấ y cát bụi bay lên ngắ t trời, và có tiế ng thân mẫu chàng la lên:

- Đùng giế t nó! Đùng giế t nó!

Thì ra giữa lúc hai mẹ con Lâm phu nhân đang đầ u với Lý Tứ Nhân thì đầ ng sau có một đò ng bọn của Vệ sĩ giáo lại xuấ t hiện. Hắ n dùng chân gạt ngang làm cho Lâm Quang Thi bắ t ngờ té xuố ng đầ t, rô i dí mũi kiế m vào lưng chàng.

Lâm phu nhân lúc đó thấ y con bị lâm nạn, tay chân bớ i rô i không còn đờ gạt đượ nữa, bị Lý Tứ Nhân quấ t ngọn roi nhuyển tiên quấ n vào chân trái, rô i giạt mạnh một cái làm cho Lâm phu nhân té nằ m xuố ng đầ t. Người gạt chân làm ngã Lâm Quang Thi chính là Hà Mẫn Đạ t, một cao thủ trong nhóm Thấ t sát của Vệ sĩ giáo.

Đánh ngã đượ hai mẹ con Lâm phu nhân, Lý Tứ Nhân và Hà Mẫn Đạ t dùng dây trói hai đố i thủ lại, để nằ m dưới đầ t.

Lâm Quang Chấn thấy vợ con đều bị địch nhân hạ rồi thì không còn tinh thần nào để chiến đấu nữa, ông vung kiếm đâm vun vút vào địch thủ.

Lý Tứ Nhân thấy thế liền la lên:

- Vũ hiên đệ! Coi chừng lão già ấy chạy trốn! Vũ Đình Hào này giờ giao đấu với Lâm Quang Chấn, nhưng chưa áp đảo nổi được người hùng ở Lâm sơn trang. Bây giờ có thêm hai đồng bọn giúp sức, lực lượng chiến đấu của Vệ sĩ giáo bỗng vươn lên. Lâm Quang Chấn rúng hết sức cầm cự với hai lưỡi kiếm và một cây nhuyễn tiên, tay chân dần dần cứng đờ, không còn nhanh nhẹn nữa. Biết không thể kéo dài trận đấu, Lâm

Quang Chấn buông kiếm, nhìn vợ con, hét to:

- Chúng bay giết ta đi!

Nhưng ba tên cao thủ Vệ sĩ giáo lẹ làng rút cuộn dây trong người ra, trói Lâm Quang Chấn đằng nằ một bên Lâm phu nhân, và nói:

- Chúng ta đâu có quyề n giết người! Chủ nhân Lâm gia trang phải cơ quan yết kiến Giáo chủ của Vệ sĩ giáo đã.

Lâm Quang Chấn nghĩ thằ m:

- Chúng không giết liề n tại chỗ mà đưa về tỉnh đường! Từ đây về đó đường xa cách trở, biết đâu vợ chồ ng con cái ta lại có cơ hội thoát hiểm.

Hà Mẫn Đạt đưa tay nhắ c bồng Lâm Quang Thi lên, rồi tát vào mặt chàng má y cái nảy lửa, và nói:

- Thằ ng bé ranh mãnh này! Bắ t đầ u từ hôm nay cho đế n lúc đưa mày về tỉnh đường, mỗi ngày lão gia tát vào mặt mày ít cái để bộ

mặt xinh đẹp của mày biến thành mặt chó.

Lâm Quang Thi biến t mình đã lọt vào tay địch, nhưng vẫn không sợ sệt. Chàng búng miệng phun một bãi nước miếng vào mặt Hà Mẫn Đạt nghe “bép” một tiếng.

Hà Mẫn Đạt tức giận quát mạnh Lâm Quang Thi xuống đất, rồi vung chân đá vào lưng má y cái. Lý Tứ Nhân cười nói:

- Thôi thôi! Như thế là đủ rồi! Người đánh chết đứa bé đó thì ta biến t phúc trình với giáo chủ làm sao? Thằng bé đó không chứa đựng một công lực nào, nó chịu sao nổi bàn tay của hiền đệ.

Hà Mẫn Đạt nghe Lý Tứ Nhân nói như vậy không dám đánh Lâm Quang Thi nữa.

Lâm Quang Thi vẫn lớn tiếng chửi mắng bọn Vệ sĩ giáo, rồi la lên:

- Bọn người có giỏi thì giết ba người chúng ta đi, còn dùng những thủ đoạn đê tiện hành hạ như vậy thật không xứng đáng những kẻ mang danh võ hiệp giang hồ.

Giữa lúc đó bỗng bên ngoài có tiếng một cô gái rao lạnh lót:

- Ai mua rượu có rượu ngon đây!

Mọi người nhìn ra cửa thấy một cô gái mặt đỏ xị, vai gánh hai thùng rượu, đi sau là một lão nhân quê mùa.

Lý Tứ Nhân và Vũ Đình Hào trông thấy kinh ngạc.

Lý Tứ Nhân nói:

- Cô bé này ở đâu đến đây?

Vũ Đình Hòa gật gù:

- Ở miền nông thôn người ta gánh rượu đi bán dạo là chuyện thường.

Hà Mẫn Đạt nói:

- Cô bé kia! Hãy đem rượu vào đây cho bọn ta nếm thử. Rượu có ngon mới trả tiền.

Thiếu nữ để gánh rượu xuống, bung khay rượu đặt lên bàn, trong lúc đó lão nhân đứng hành với nàng bước vào ngõ ở một góc tửu điếm.

Thiếu nữ nói:

- Bọn tiểu nữ chúng tôi làm nghề bán rượu dạo để sinh nhai, nơi đâu mà không đến. Quý vị đừng lấy làm lạ.

Lợi dụng trong lúc thiếu nữ đặt khay rượu lên bàn. Hà Mẫn Đạt vươn tay ra chụp vào cánh tay cô gái.

Thiếu nữ chỉ nghiêng mình một chút đã tránh khỏi.

Hà Mẫn Đạt tuy võ công kém hơn đồng bọn trong nhóm Thất sát nhưng cũng thuộc vào hàng cao thủ giang hồ. Thế mà gã không chụp trúng tay cô gái, đủ biết cô gái bán rượu Bình cũng là con nhà võ. Sơn Lý Tứ Nhân nhìn cô gái khen:

- Hay lắm! Những tay “mại tửu giang hồ” cũng phải có chút ít bản lĩnh mới đối phó được với mọi tình huống trong đời này chứ! Cô em bán rượu gì vậy?

Thiếu nữ đáp:

- Trong gánh rượu này có đủ thứ: Rượu bột Đồ`ng Phó, rượu cúc Đồ`ng Tre, rượu rắ`n Phú Lạc... Vừa nói, nàng vừa nâng bầ`u rượu lên, rót vào chén để trước

mặt ba người. Rượu đỏ như máu trông có vẻ khác thường. Hà Mẫn Đạt hét lên:

- Con bé điêu ngoa! Màỵ cho chúng ta uố`ng loại rượu gì vậy?

Vừa nói, gã vừa xoay người lại, đưa tay tạt vào người thiế`u nữ một cái. Thiế`u nữ vòng tay trái ra, lùi lại phía sau một bước. Hà Mẫn Đạt không đánh trúng cô gái bán rượu, nên có vẻ thẹn thùng trước hai tên đồ`ng bọn. Gã gầ`m lên một tiế`ng, vọt mình nhảy xỏ lại, dùng mười đầ`u ngón tay chộp vào ngực thiế`u nữ.

Chiêu này thật là lưu manh! Một cao thủ võ lâm giang hồ` không ai sử dụng chiêu thê` như vậy đầ`i với một cô gái. Nhưng Hà Mẫn Đạt là một tên đê` tiện, nên gã ra tay không chút áy náy nào.

Thiế`u nữ tức giận nghiêng người tránh, rô`i đưa bàn tay trái ra đẩy vào lưng gã với chiêu “tá lực đả lực” rô`i thuận thê` há` t mạnh ra ngoài.

Chỉ nghe “chát” một tiế`ng, Hà Mẫn Đạt văng bồng ra sân, đầ`u gã đụng vào ba cây trúc, rô`i đánh bật trở lại, lộn chúí xuố`ng đầ`t, mặt màỵ dính đầ`y đầ`t cát.

Hà Mẫn Đạt quá xầ`u hổ trước đồ`ng bọn, hét lên một tiế`ng chát chúa, rô`i rút thanh trường kiế`m đeo sau lưng nhảy tới đâm vào người thiế`u nữ.

Thiế`u nữ vẫn bình tĩnh, né người tránh một bên rô`i vẫn dùng thê` “tá lực đả lực” đẩy mạnh vào người Hà Mẫn Đạt. Lầ`n này nàng

nhằm đứng cái ao chỗ bên khóm cây trúc đầy Hà Mẫn Đạt xuống
đáy.

Mọi người trong quán nghe “bôm” một tiếng. Bọt nước bắn tung
lên.

Hà Mẫn Đạt bị hất văng xuống ao. Thanh trường kiếm của gã
cũng vọt ra khỏi tay, bay lên cao lấp lánh hào quang trước khi rơi
xuống nước.

Tức thì thiêu nữ nhẹ nhàng phóng tới, đưa tay đón bắt thanh
trường kiếm của lão.

Ở dưới nước, Hà Mẫn Đạt ngoi đầu lên mừng chửi thiêu nữ
không tiếc lời. Tuy nhiên càng há miệng chửi mừng thì gã càng khó
chịu, bởi vì ao nước này là chỗ chứa nước dư, cả phân lẫn nước tiểu của
chủ quán dùng để tưới rau.

Trong lúc đó Lý Tứ Nhân và Vũ Đình Hào vẫn ngồi yên một chỗ,
không có một cử chỉ nào giúp đỡ cho đồng bọn.

Lý Tứ Nhân thấy thiêu nữ phóng mình đưa tay bắt thanh
trường kiếm lơ lửng trên không với thủ pháp cực kỳ mau lẹ, thì biết
đó là công phu võ thuật của Tiêu gia môn rồi.

Gã chậm rãi nói:

- Trước kia Tiêu gia môn và Vệ sĩ giáo có hận thù với nhau, nhưng
nay đã cởi mở, gây lại hòa khí để cùng nhau xây dựng môn phái trên
võ thuật. Thế mà cô nương đem huyết tửu mời chúng tôi uống, e
quá đáng.

Thiêu nữ sừng sốt một chút rồi cười lớn, nói:

- A! Các hạ có con mắt tinh đời thật! Tại sao các hạ lại kiebiết tiện nữ là người của phái Tiêu gia môn?

Lý Tứ Nhân nói:

- Cô nương vừa sử dụng hai chiêu “thuận thủy trôi chu” với thân pháp cương nhu hợp nhất, đó chính là môn võ truyền thống của Tiêu lão tiên bối rồi!

Thiếu nữ đánh trống lảng:

- Cảm ơn! Nhưng các hạ đừng tâm bôc tiện nữ làm gì.

Tiện nữ vốn biết quý vị trong Hắc y thất sát của Vệ sĩ giáo là những cao thủ lừng danh trong thiên hạ, nên đem hồng cúc tử ra đãi khách đó.

Lý Tứ Nhân nói:

- Bỏ giáo chủ có dặn các hắc y vệ sĩ hãy gặp đệ của Tiêu gia môn thì nên giữ lấy hòa khí. Vậy quý cô nương cho tại hạ biết quý danh.

Thiếu nữ đáp:

- Các hạ cứ gọi tiện nữ là “Cô gái xâu” ở Tiêu gia môn là được rồi. Tiện nữ chắc rằng trong đời này không còn ai xâu hơn tiện nữ. Lúc này Hà Mẫn Đạt đã nhoi lên khỏi bờ ao, và đang khạc nhổ buồn nôn. Trông thật buồn cười. Thiếu nữ bán rượu ôn tồn nói:

- Tiện nữ cũng biết Tiêu gia môn và Vệ sĩ giáo lúc này đang xây dựng thân tình, xóa bỏ những xích mích trước kia. Vậy hôm nay chúng ta không nên sinh oán thù.

Lý Tứ Nhân gật đầu:

- Đúng vậy! Gã đưa mắt ngắm nghĩa thiêu nữ từ đầu đến chân, thấy thân hình cô bé mảnh mai, dáng điệu rất tao nhã, chỉ có bộ mặt đen đen, lem luốc, thật là xấu xí vô cùng.

Hà Mẫn Đạt đứng ngoài quán rượu, hơi giận không nguôi. Áo quần gã ướt đẫm nước dơ, nặng mùi hôi thối. Gã trông thấy cậu bé Lâm Quang Thi bị trời nã m dưới đất, tức giận mắ ng lớn:

- Thằng quý nhỏ kia! Bộ mặt xinh đẹp của mày chắc đã làm cho cô bé xấu xí kia mê mẩn nên cô bé đã hòa theo mày mà khiêu khích bọn chúng ta.

Gã ngược mắt nhìn đồng bọn nói:

- Hai vị sư huynh còn chần chờ gì nữa mà chưa ra tay hạ sát đồng bọn của Lâm gia môn.

Thiêu nữ mỉm cười nhìn Lý Tứ Nhân và Vũ Đình Hào nói:

- Vệ sĩ giáo là một tổ chức gần gũi với pháp luật của triều đình, thế mà dung nạp những tên lưu manh như thế này...

Vừa nói nàng vừa đưa lưỡi kiếm lên như phóng vào người của Hà Mẫn Đạt.

Hà Mẫn Đạt như con chim bị nã, thấy cây cong là sợ, nên tưởng thiêu nữ phóng kiếm vào người hấn, hấn liền nhảy sang một bên la lớn:

- Ôi chao!

Hai tên đồng bọn thất kinh trở mắt nhìn tướng gã Hà Mẫn Đạt đã bị thương, nhưng không, thanh trường kiếm vẫn còn nã m trong tay thiêu nữ.

Thiêu u nữ lại nhìn hai tên đồ`ng bọn nói:

- Hạng người này giết đi là phải. Để gã sô`ng chỉ làm nhục cho giáo phái. Chẳng lẽ con người như gã này mà lại đứng chung hàng ngũ với Lý Tứ Nhân và Vũ Đình Hào là hai vị cao thủ anh hùng sao?

Vừa nói, thiêu u nữ vung kiếm chém vào Hà Mẫn Đạt. Gã này sợ quá nhảy tránh sang một bên.

Thực ra, thiêu u nữ không phải cố tình chém Hà Mẫn Đạt mà giả vờ chém hụt để cắt sợi dây trói cho cậu bé Lâm Quang Thi đang nằm dưới đất.

Ba tên Vệ sĩ giáo chú tâm vào việc thiêu u nữ rượt chém Hà Mẫn Đạt, không để ý đến đường kiếm của thiêu u nữ. Mỗi lần nàng chém hụt đồ`i phương là mỗi lần nàng dùng mũi kiếm cắt đứt sợi dây trói của Lâm Quang Thi và vợ chồng Lâm Quang Chấn đang nằm dưới đất. Tuy dây trói đã đứt ra, nhưng không ai để ý, và vợ chồng Lâm Quang Chấn vẫn nằm yên, chờ cơ hội thoát thân.

Thiêu u nữ ngừng tay, chậm rãi đến bàn rượu, trong lúc đó nghe tiếng Hà Mẫn Đạt đứng bên ngoài trách móc đồ`ng bọn:

- Hai vị sư huynh thật độc ác! Để cho cô gái này hiệp đáp tiểu đệ mà hai sư huynh không hề can thiệp.

Sự thật Lý Tứ Nhân và Vũ Đình Hào cũng muốn cản trở hành động trêu cợt của thiêu u nữ nhưng vì thiêu u nữ dùng lời Sơn địch vận chia rẽ lực lượng nên bị hiểu lầm.

Nắm rõ chỗ yếu của hàng ngũ địch, thiêu u nữ càng khai thác sâu hơn. Nàng chỉ ba chén rượu đỏ như máu để trên bàn, nói:

- Hôm nay tiện nữ xin mời hai vị chung rượu hồng cúc này để giữ hòa khí giữa Tiêu gia môn và Vệ sĩ giáo.

Lý Tứ Nhân và Vũ Đình Hào đưa mắt nhìn nhau, nghi ngờ là cô gái có ác ý. Nhưng thiêu nữ tinh ranh đã lấy chén rượu máu làm mô i tình giao hảo giữa hai giáo phái thì thật khó xử:

Thiêu nữ thây đồ i phương chậ n chừ, hỏi quyế t:

- Hai vị có dám uống chung rượu hồ ng cốc này không? Vũ Đình Hào giơ tay trái lên đập xuống bàn nghe “chát” một tiếng. Một góc bàn bị sứt ra như một lưỡi dao chặt xuống. Gã nói:

- Vệ sĩ giáo lâu nay lừng danh trong giang hồ chưa một ai dám khinh thường. Hôm nay theo lời truyền dạy của Chương môn, phải kết thân với các môn phái. Tại hạ đã nhẫn nhục quá nhiều không ngờ cô nương lại khinh dễ giáo phái chúng tôi quá sức, đem huyết tửu làm mô i thâm tình là nghĩa làm sao?

Thiêu nữ cười ha hả: - Đây là “Hồ ng cốc tửu” không phải là huyết tửu. Nhưng nếu là “Huyết tửu” thì càng tốt. Từ xưa đến nay trên sử sách vẫn còn nêu câu chuyện “uống máu ăn thề” để đồng sanh đồng tử. Hôm nay phải nói quý vị sợ tiểu nữ phục độc được, nên không dám uống mà thôi. Lý Tứ Nhân và Vũ Đình Hào đưa mắt nhìn nhau không biết trả lời làm sao. Thiêu nữ nói:

- Thôi được! Bây giờ tiện nữ sẽ hỏi chàng trai họ Lâm kia dám uống chung rượu này không.

Nàng bước lại kéo Lâm Quang Thi dậy, dẫn đến bên bàn rượu, nói:

- Lâm công tử! Lý Tứ Nhân và Vũ Đình Hào là hai cao thủ võ lâm trong Vệ sĩ giáo, thế mà không dám thương thức “Hồ ng cốc tửu”. Vậy xin mời Lâm công tử.

Lâm Quang Thi đưa mắt nhìn hai gã vệ sĩ, thấy vẻ mặt chúng vẫn bình tĩnh, không có phải ứng gì. Chàng vừa bị hai gã làm nhục, lửa giận chưa nguôi, chàng muốn liều mình nhưng chưa có dịp. Và lại, chính mắt chàng đã thấy thiếu nữ bán rượu đánh Hà Mẫn Đạt, cắt dây trói cho chàng và phụ mẫu chàng thì tình cảm của cô gái đó đối với Lâm gia trang không phải xấu.

Không nghi ngờ ác ý của cô bán rượu, Lâm Quang Thi dốc hết ba ly rượu màu đỏ cùng một lúc, và nói:

- Tiểu nhi uống rượu độc của cô nương dù có chết cũng còn hơn là để cho bọn Vệ sĩ giáo hành hạ.

Nhưng chàng thấy mùi rượu rất thơm ngon, nên vui vẻ nói:

- Té ra rượu độc mà lại thơm như mùi sơn phấn hương hoa.

Vợ chồng Lâm Quang Chấn thấy con mình uống liền ba chung rượu độc, lòng áy náy không an, muốn đứng lên ngăn cản nhưng sợ làm lộ việc dây trói bị đứt, uổng công giải cứu của thiếu nữ, nên đành nằm yên để theo dõi sự việc.

Lý Tử Nhân vẻ mặt bẽn lẽn. Còn Vũ Đình Hào thì âm thầm khâm phục chàng thiếu niên gan dạ.

Gã gã lên:

- Thằng bé này tuy võ nghệ tầm thường, nhưng thuộc vào hạng người có khí phách.

Thiếu nữ giờ ngón tay cái lên nói: kìa

- Hay lắm! Tiểu công tử có một khí phách tuyệt vời mà kẻ địch cũng phải khâm phục.

Rô`i nàng quay qua hỏi hai gã vệ sĩ:

- Bây giờ ai cũng rõ rượu “Hò`ng cúc” vừa rô`i không phải là rượu độc. Thế` thì hai vị có dám tiế`p tục uố`ng chẳ`ng?

Lý Tứ Nhân đáp:

- Bọn đệ tử Vệ sĩ giáo có sợ gì thuố`c độc hay chấ`t độc.

Vừa rô`i Lâm Quang Thi ngang nhiên uố`ng rượu độc, để chứng tỏ hai đệ tử Vệ sĩ giáo khiế`p đả`m sợ chề`t. Do đó, uy phong của Vệ sĩ giáo bị tôn thương. Lời nói gượng gạo của Lý Tứ Nhân vừa rô`i là để đỡ với sự tôn thương ấy.

Thiế`u nữ nghe nói, rót thêm ba chung rượu trắ`ng, rô`i mở trong bọc ra lấ`y một bình sứ nhỏ, mở nút lấ`y ra một ít chấ`t bột màu xanh hòa vào ba chung rượu.

Bột vừa tan trong rượu đã nghe một mùi khen khét khó chịu. Thiế`u nữ tủm tỉm cười, nói: - Ba chung rượu này chấ`t độc tương đố`i ghê gớm hơn một chút. Hai vị có dám uố`ng không?

Lý Tứ Nhân ngửi mùi rượu nghe buồ`n nôn, biế`t chắ`c đây là thuố`c độc rô`i. Chẳ`ng còn nghi ngờ gì nữa. Tuy nhiên, hắ`n đã lỡ tuyên bố` là đệ tử Vệ sĩ giáo không sợ rượu độc và chấ`t độc thì bây giờ phải nói làm sao?

Hắ`n cau mày nói:

- Bọn tại hạ tuy có thuố`c giải độc nhưng là loại thuố`c thông thường, còn cô nương là một đệ tử của một giáo phái lừng danh, dĩ nhiên bọn tại hạ không dám mạo phạm. Câu nói của Lý Tứ Nhân có nghĩa là nế`u uố`ng rượu độc

của cô tức là tự hại mình. Thiế`u nữ cười lớn:

- Nếu u hai vị không dám uống rượu độc thì tiểu nữ xin

mời Lâm công tử đây uống vài chén để chết cho toàn thân, khỏi bị đưa về cơ quan Vệ sĩ giáo banh da xẻ thịt.

Lâm Quang Thi lại một lần nữa tin vào tình cảm của thiếp nữ đối với Lâm gia môn, chàng không chút ngần ngại, bung chén rượu độc uống cạn một hơi.

Vũ Đình Hào kinh ngạc, la lên:

- Ủi chà!

Rõ ràng Lâm Quang Thi đã xem cái chết như không trước mặt hai môn đệ Vệ sĩ giáo.

Sau khi uống xong hai chung rượu, Lâm Quang Thi thấy trời đất quay cuồng, chàng không đứng vững nữa, ngã lăn xuống đất.

Lý Tứ Nhân tin chắc là Lâm Quang Thi đã bị ngộ độc, sớm muộn cũng chết nên muốn tìm đường rút lui, liền nhìn thiếp nữ, chắp tay nói:

- Bọn tại hạ nể mặt cô nương nên để cho tiểu tử chết bằng thuốc độc cho toàn thân. Còn vợ chồng Lâm Quang Chấn

bọn tại hạ đem về cơ quan Vệ sĩ giáo phục mệnh.

Thiếp nữ thở dài nói:

- Tiểu nữ đâu có bản lĩnh gì mà ngăn cản quý vị anh hùng trong Vệ sĩ giáo.

Bây giờ Lý Tứ Nhân và Vũ Đình Hào quay lại nhìn vợ chồng Lâm Quang Chấn thì thấy hai người này biến mất dạng từ lúc nào rồi.

Lý Tứ Nhân hét to:

- Tại sao vợ chồng họ Lâm lại mở được dây trói và lên trôn đi?

Vũ Đình Hào rút thanh trường kiếm cầm tay, chạy ra khỏi quán rượu.

Cả hai cùng biến mất...

***

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, Lâm Quang Thi dần dần hồ i tỉnh. Chàng có cảm giác như vừa trải qua một cơn ác mộng. kie

Chàng lờ mờ bò đi, mở mắt ra nhìn thì thấy mình vẫn còn ở trong một quán rượu nhỏ.

Bôn bề một màu tối om...

Vành trăng non từ từ trong đám mây đen chui ra, ánh sáng yếu ớt soi vào mấy cành trúc trước sân đu đưa theo gió... Sơn Lâm Quang Thi loạng choạng đứng dậy cố nhớ lại việc vừa xảy ra. Chàng lẩm bẩm:

- Cô gái bán rượu kia đã cho ta uống rượu độc nhưng không chết. Ta đã thoát khỏi bàn tay Vệ sĩ giáo. Nhưng chúng lại bắt song thân ta đem đi tấ t dữ nề u lạnh ít. Ta phải rượt theo để giải cứu song thân ta mới được. Tuy ta không đủ bản lĩnh để hạ thủ chúng, nhưng ta ngắ m ngắ m hạ thủ thì biế t đâu chẳng có cơ may thành công. Nế u để song thân ta chết đi thì ta số ng một mình có ích gì?

Nghĩ đế n chuyện giải cứu cho song thân, lòng chàng thấy nóng như lửa đốt. Chàng quyết định hóa trang, thay hình đổi dạng để kẻ thù không biế t mặt thì mới có cơ hội hành động được.

Thanh kiếm của chàng bị bọn Vệ sĩ giáo lầy mắ t. Hiện giờ chàng chỉ còn hai tay không biết lầy gì bảo vệ lầy mình.

Lâm Quang Thi tìm được cây đuốc, đốt lên soi vùng bốn phía tửu điếm, chỉ thấy thanh trường kiếm của phụ thân chàng thường đeo, nay bị gãy làm hai đoạn vút xuống đất. Chàng lượm thanh kiếm gãy của phụ thân gói trong mảnh vải, cài ra sau lưng rồi từ từ rời khỏi tửu điếm.

Chàng nghe thấy tiếng ếch kêu, từ trong khe núi vọng lại, làm cho chàng cảm thấy thê lương tịch mịch. Từ bé đến giờ, sống trong một sơn trang giàu có, xung quanh chàng ai nấy đều thương yêu, chiều chuộng, có bao giờ chàng thấy cảnh nào lòng này đâu.

Lâm Quang Thi bỗng khóc rống lên! Chàng ném tung bó đuốc thành một đường vòng cung trong bóng tối, rồi rơi xuống tắt lịm...

Bốn bề lặng ngắt...

Chàng nhủ thầm:

- Lâm Quang Thi! Nếu ngươi đại đột thiêu khôn ngoan một chút là tánh mạng mày rơi vào nanh vuốt kẻ thù, và cuộc đời mày cũng như bó đuốc vừa tắt lịm kia!

Chàng tiếp tục rảo bước đi trong bóng tối của màn đêm. Chàng nghiên rặng chạy loạn trên các sườn đồi, chỗ cao chỗ thấp, chẳng hiểu song thân chàng có đi vào đây hay không?

Chàng đi cho đến lúc trời sáng.

Đọc đường, chàng đi đến đâu xin ăn đến đó. Khi gặp nơi sơn dã thì chàng hái trái cây rừng ăn cho đỡ đói.

Lâm Quang Thi tuy cái trang mặt mày lem luốc, nhưng nhờ chàng ăn nói văn vẻ, dễ gây cảm tình, nên việc xin ăn chẳng khó khăn gì. Chàng đi đến đâu cũng dò hỏi tin tức song thân, nhưng không ai biết cả.

Một hôm chàng hỏi thăm người dân Phù Ly về tình hình Lâm gia trang, thì được biết bọn Vệ sĩ giáo đã đến lục soát khắp cả trang viện, rồi bỏ đi, không lấy một vật dụng nào. May mà chúng không nổi lửa đốt phá.

Lâm Quang Thi thâm lo cho số phận đau khổ của gia đình chàng. Mọi thù này chàng không trả thù thì còn làm người thế nào được? Chàng quyết tìm vào tỉnh đường, cơ quan của Vệ sĩ giáo.

Một hôm, chàng đến huyện đường Phù Cát. Lúc này trời âm áp, chàng thấy ba gã ăn mày ngồi trước cửa một toà cổ miếu bên đường.

Lâm Quang Thi đến gần hỏi:

- Tiểu đệ muốn hỏi thăm ba vị một điếu u. Chẳng hay đại sảnh trước đây là công nha gì vậy?

Gã ăn mày lớn tuổi cười lớn:

- Thằng nhỏ ngu dốt! Mày từ đâu đến đây vậy? Nếu muốn xin ăn thì chúng ta dẫn đi. Còn nơi đó là huyện đường, có lắm quân canh lính gác. Đừng đến đó mà mất mạng. kìa

Lâm Quang Thi nói:

- Phải! Phải! Hình như bọn vệ sĩ lúc này đi lùng khắp nơi! Tiểu đệ hỏi thăm cho biết để lẩn tránh.

Gã ăn mày cười hô hô :

- Tiểu đệ! Ngươi ở trong nhóm hành khất nào vậy? Ta nhìn ngươi có vẻ lạ lùng quá?

Lâm Quang Thi nói:

- Không giầu gì quý huynh, tiểu đệ mới ra nghề, vì gia đình bị tai biến, nên phải làm cái nghề này.

- Hừ! Như vậy không phải là đồ ng bọn của chúng ta rồi! Hãy đi đi!

Lâm Quang Thi quay lưng hừ một tiếng, không thèm nói chuyện với ba gã hành khất nữa, ráo bước đi về phía huyện đường.

Chạy vừa đến cổng đã có một vệ binh chạy ra quát hỏi:

- Thằng nhãi kia! Mày định ăn cắp gì đó? Chàng chưa kịp trả lời thì đột nhiên phía sau chàng có tiếng gió, rồi bỗng dưng chàng đau nhói lên. Chàng đã bị người ta phóng cho một cước. Lâm Quang Thi nổi giận quay lại toan đánh trả, nhưng chàng dừng tay tự nghĩ:

- Mình đang dò hỏi tin tức của song thân, nếu nóng nảy để lộ tung tích thì còn dò xét sao được.

Chàng bèn giả vờ là một gã ăn xin, không hề biết võ nghệ gì hết. Chàng lóp ngóp hô i lâu mới bò dậy được, loạng choạng bước vào ngõ hẻm, xin bát cơm nguội.

Đợi đến tối, Lâm Quang Thi nai nịt gọn gàng, lấy nửa thanh kiếm gãy gài vào lưng, rồi quành ra phía sau huyện đường.

Phía sau tường không thấy động tĩnh gì, chàng nhảy vọt lên đầu tường. Mé trong là một vườn cây ăn trái. Chàng liền nhẹ nhàng nhảy

xuống, dò dẫm từng bước đi vào.

Chàng đi qua hai tòa viện, thấy ánh đèn le lói. Chàng tiến đến gần cửa sổ, chợt nghe có tiếng hai người nói chuyện, liền áp sát người vào lắng tai nghe.

Một vệ sĩ áo đen nói:

- Chỉ còn mấy hôm nữa là đến ngày “Đại lễ” của giới võ lâm. Chúng ta cũng phải chuẩn bị đi dự chứ!

Tên vệ sĩ nhỏ tuổi hơn, ngáp dài một cái, nói:

- Tiểu đệ nghe nói quâ n hùng đã lên lượt kéo đến An Vinh rồi. Sóc gia trang mở tiệc lớn lắm.

Gã vệ sĩ lớn tuổi nói:

- Chuyện này giáo chủ Sóc Phi ăn mừng rửa tay gác kiếm, các môn phái xa gần đều đến lễ mừng. Phận chúng ta cũng phải có chút ít lễ vật giao tình với Sóc Phi, đồng thời cũng để đẹp mặt Vệ sĩ giáo.

Gã vệ sĩ nhỏ tuổi hơn nói:

- Dường như Sóc Phi đối với giáo chủ của chúng ta chỉ có bề ngoài, bên trong không có thâm tình bao nhiêu. Tiểu đệ tưởng huyện đường chúng ta chỉ tặng một món quà lưu niệm cũng đủ rồi.

Gã vệ sĩ lớn tuổi cười hô hô, nói:

- Lễ vật nhiều hay ít có quan trọng gì. Chúng ta làm cái việc “mượn hoa lễ Phật” làm ơn cho bá tánh. Tuy nhiên, tiểu đệ đừng tưởng việc này không quan trọng. Tại Sóc gia trang có đóa hoa khô

mon mớn kia, tậ huynh tin chắ c là không một môn phái nào chịu lép vế trước mặt cô gái đẹp đó.

Gã vệ sĩ nhỏ tuổi vỗ đùi cười hí hí:

- Đại huynh chu đáo quá! Nhưng tiểu đệ...

Gã vệ sĩ lớn tuổi ngắ t lời:

- Đừng lo! Lễ vật đó ta lắ y danh nghĩa cả hai người kính

biế u chứ ta không đoạt lắ y thể diện mình ta đâu. Cô nàng Sóc Phương sẽ duyệt qua mọi món quà quý báu đó.

Gã vệ sĩ trẻ tuổi đó nói:

- Nhưng chúng ta cũng phải có gì cho giáo chủ chứ. Nế u không có e không ổn đâu. Gã vệ sĩ lớn tuổi lại cười:

- Phầ n của giáo chủ thì như thường lệ ta đã chuẩn bị sẵn. Đây là gói vàng bạc, đây là gói ngọc ngà... tắ t cả đều vào đắ y cả rô ì. Huyện đường chúng ta đâu có sút kém hơn các huyện đường khác được.

Hai người đang nói chuyện bỗng im bật. Lâm Quang Thi nghe tiế ng nước dội ào ào, biế t là hai tên vệ sĩ đang rửa chân.

Tên vệ sĩ lớn tuổi nói:

- Vừa rô ì giáo chủ có phái bồ n sư huynh sư đệ trong Sơn nhóm “thắ t sát” đánh Lâm sơn trang, mục đích tìm cuố n “Diệp gia kiế m pháp”. Nhưng chẳng biế t kắ t quả ra sao? Gã vệ sĩ nhỏ tuổi hỏi:

- Giáo chủ trước đây đã đánh phá Diệp gia trang nhưng không tìm được quyển sách quý đó, nay tại sao đánh Lâm gia sơn trang?

Gã vệ sĩ lớn tuổi cười lớn: - Thì chuyện đời mà! Nghe nói lão Diệp Kiế n Trung trước khi lâm nạn có gởi đứa con trai cho Lâm Quang Chấ n. Điề u

đó là nguyên nhân xảy ra việc đánh phá Lâm gia sơn trang. Gã vệ sĩ nhỏ tuổi hỏi:

- Nế u Diệp Kiế n Trung có bí pháp như vậy sao con cháu và môn đệ không thấ y ai có võ công thượng thặng?

- Chấ c môn đệ Diệp gia trang chưa ai học đế n nơi đế n chồ n môn võ lưu truyề n â y.

Lâm Quang Thi nghe nói con cháu đời sau chưa ai học tập đế n nơi đế n chồ n thì thẹn đỏ mặt. Bỗng nghe “kẹt” một tiế ng, cánh cửa sổ mở ra. Lâm Quang Thi kinh hãi. Chàng đoán là đố i phương đã phát hiện được chàng. Nên bô i rô i, toan phóng mình chạy trồ n. Đột nhiên, nghe đánh “ùm” một tiế ng, chậu nước đổ lên mình chàng, suýt làm cho chàng la hoảng. Rô i cánh cửa sổ đóng lại! Mặt chàng tô i sầ m! Lúc này mọi vật đề u yên lặng! Nế u làm xảy ra một tiế ng động nhẹ cũng có thể bị phát hiện ngay. Chàng cô kiên nhẫn ngồ i yên một chỗ để chờ đợ i chúng ngu say rô i sẽ hành động.

Chẳ mấ y chồ c, trong phòng có tiế ng ngáy vo vo. Chàng từ từ đứng lên. Ánh trăng lườ i liề m chiế u vào người chàng, in bóng trên cửa sổ.

Chàng rón rén đẩy nhẹ cánh cửa, nhảy vào trong.

Trên bàn trước giường có năm gói lễ vật, một thanh trường kiế m và một lườ i đoản đao.

Lâm Quang Thi câ m thanh kiế m giơ cao lên toan chém đầ u hai tên vệ sĩ đang ngu say, nhưng chàng lại hạ kiế m xuồ ng, không

muôn giết người trong trường hợp lén lút như vậy, nên chỉ lấy thanh kiếm giết vào cạnh sườn, tịch thu năm gói lễ vật và mở cửa sổ nhảy ra ngoài.

Chàng ra đến chuồng ngựa, dắt một con ngựa cao lớn, phốc lên lưng, vòng qua vườn rau, mở cổng sau đi mất, trong lúc bọn vệ binh ngủ say không hay biết gì cả.

Tuy thoát khỏi huyện đường, Lâm Quang Thi lòng vẫn lo lắng, sợ hai tên thúc đẩy đuổi theo thì chàng không sao thoát nổi.

Chàng đi cho đến lúc trời sáng thì vừa may trước mặt có một cái quán nhỏ bên đường. Chàng dừng ngựa bước vào đó mua các món ăn lót dạ.

Ăn xong, chàng móc hậu bao lấy tiền trả. Đây là lần đầu tiên, chàng ăn xài như một vị đại thiếp gia, và xử sự như một gã phong lưu giang hồ.

Chàng lấy ra một ít tiền lẻ để tiêu xài, còn lại chàng gói thành một bọc lớn đeo sau lưng, nổi cộm lên như một thừng gù.

Chẳng mấy bữa, chàng đã đến gần thành phố Đô Bàn, nơi đây gần An Vinh, địa điểm của giáo chủ Sóc Phi sắp mở tiệc. Chàng tìm một quán trọ vắng người để nghỉ ngơi, nhưng tất cả các quán đều đông nghẹt khách trọ.

Họ bảo:

- Gần đến ngày mở tiệc mừng của giáo chủ Sóc Phi. Các giáo phái võ lâm đến đây chiếm hết nhà trọ không còn chỗ trống.

Lâm Quang Thi liền vào chợ, tìm cách hóa trang không để ai biết mình, rồi đi lang thang nơi đầu đường gần nửa ngày, chưa tìm được quán trọ.

Bỗng trời chuyển mưa, gió lộng ào ào, Lâm Quang Thi không còn lựa chọn gì nữa, vội bước nhanh qua đầu đường, gặp một quán trà đầu phố khách, chàng cũng vội vã vào đó tìm một chỗ ngồi để trú mưa.

May mà lúc này trong túi Lâm Quang Thi có nhiều tiền bạc nên chàng vững dạ.

Trong lúc đang uống trà, bỗng nghe có tiếng người nói:

- Chú gù kia! Cho anh em ta ngồi chung với có được không?

Người vừa nói không đợi Lâm Quang Thi trả lời đã ngồi xuống rồi. Tiếp theo có hai người nữa cũng ngồi ép sang một bên.

Chàng thấy cả ba người đều mặc áo đen, lưng đeo kiếm báu. Một người lùn, một người chột mắt, một người cao ốm. Gã chột mắt nói:

- Chuyên này giáo chủ Sóc Phi ăn mừng lễ rửa tay gác kiếm trông có vẻ quan trọng và to tát lắm! Anh chàng lùn nói:

- Chuyện đó đã hẳn rồi! Sóc gia môn đã gây uy danh lớn lao trong võ nghiệp, mấy năm liền đoạt chức “Đệ nhất môn”. Hơn nữa Sóc Phi lại là một vị anh hùng lừng lẫy tiếng tăm trong giang hồ với 36 đường quyền “Hồi phong lạc nhật” mang danh đệ nhị cao thủ võ lâm trong thiên hạ. Ngày thường đã có nhiều cao thủ muốn kết thân. Chuyên này có tiệc mừng để rửa tay gác kiếm, quần hùng võ lâm ai mà chẳng đến đây để giao tình.

Người cao ốm nói:

- Nếu bảo rằng ai đến đây cũng để kết thâm tình với vị chủ môn họ Sóc thì chưa chắc đã đúng. Ví như chúng ta đến đây đâu phải để kết thâm tình? Theo tại hạ, việc Sóc giáo chủ rửa tay gác kiếm là điều sai lầm. Anh chàng lùn trở mắt hỏi:

- Tại sao lại sai lầm?

Người cao ớm nói:

- Sóc Phi rửa tay gác kiế m tức là từ nay trở về sau không

đụng đê n quyê n kiế m nữa, và không dấ n thân vào việc ân oán giang hồ . Thế thì 36 đường quyê n “Hồ i phong lạc nạn” có cao thâm đê n đâu cũng trở thành vô dụng, ai còn giao hảo với Sóc gia làm gì?

Gã chột mắ t xen vào:

- Chuyện đời phức tạp lắ m! Có khi người ta phải làm công việc người ta không thích. Về việc rửa tay gác kiế m cũng có nhiê u nguyên nhân. Ví dụ như một tên hắ c ám, gây tội ác trong đời quá nhiê u, muố n tránh thù hận nên tự mình rút lui ra ngoài ân oán chẳng hạn. Tuy nhiên, ở đấ y Sóc đại gia có thừa nhân đạo và tiê n của thì điê u đó không có liên quan vào bữa tiệc này.

Lâm Quang Thi ngô i nghe, chỉ muố n ba người nói chuyện với nhau để chàng tăng thêm kiế n thức. Nhưng bỗng phía sau lưng có tiê ng người xen vào:

- Sóc giáo chủ tuổi mới hơn tứ tuầ n, chính là thời kỳ võ công phát triển mạnh, không hiểu tại sao lại rời bỏ võ lâm?

Có người xen vào:

- Rời bỏ võ lâm không phải muố n xa cách bạn bè trong

giới giang hồ hiệ khách. Có lẽ vì một nguyên nhân nào khổ tâm lắ m Sóc đại nhân mới hành động như vậy?

Nhiê u người đôn g thanh hỏi:

- Vì lẽ gì mà võ nghệ quá cao, phúc phận quá tốt đẹp, lại phải rút lui khỏi võ lâm? Nguyên nhân khổ tâm là nguyên nhân gì?

Gã lùn cười lớn, nói:

- Ai không biết nội tình thì dĩ nhiên cho là quái dị, nhưng kẻ nào biết thì đó là chuyện thông thường.

Có người lên tiếng hỏi:

- Nội tình đó thế nào?

Gã lùn mập chỉ tùm tùm cười mà không trả lời.

Một gã ốm nhom ngờ cách đó mấy bàn lạnh lùng lên tiếng:

- Ông bạn hỏi gã làm gì? Chính gã cũng chưa biết thì nói làm sao được.

Gã lùn mập không chịu nổi lời khích lệ lên tiếng đáp:

- Ai bảo tại hạ không biết? Sở dĩ Sóc đại gia rửa tay gác kiếm chỉ vì muốn xây dựng cho cô em gái xinh đẹp đó. Mọi người đừng thanh “ô” lên một tiếng.

Gã lùn mập đã c ý nói tiếp:

- Chính vì 36 đường quyên “Hội phong lạc nạn” của Sóc gia môn đã làm cho vị chương môn họ Sóc phát sinh nhiều ưu tư, bởi lẽ nàng Sóc Phương, cô em gái xinh đẹp đó trở nên Sơn ngạo ngễ với mọi người, làm mất hòa khí trong võ lâm. Một ông lão ngờ dĩ dĩ diện với Lâm Quang Thi lắm bả như nói một mình:

- Vô quít dày có móng tay nhọn! Mình giỏi còn có kẻ khác giỏi hơn. Làm gì có người dám tự xưng là thiên hạ vô địch?

Nhìn những nhân vật võ lâm trò chuyện trong quán rượu, Lâm Quang Thi cảm thấy như sáng mắt lên. Lâu nay sống trong Lâm gia trang, chẳng khác một con ếch nhả trong đáy giếng, nào biết trời cao đất rộng là gì. Chàng tưởng chỉ có song thân chàng là hạng siêu quần trong võ thuật, ngờ đâu trong giang hồ còn lắm kẻ tài hoa.

Chàng tự nhủ:

- Muốn tranh đua với đời, muốn trả mối gia thù cần phải tầm sư học đạo và phải khổ công rèn luyện, không phải tự nhiên mà được uy danh.

Trong lúc chàng đang suy nghĩ miên man, thì ngoài trời mưa rơi nặng hạt. Có một giọng nói lạnh lốt vọng vào:

- Từ Nhị huynh! Trời mưa mãi không ngớt, quần áo tiểu nữ ướt hết, hãy vào quán tránh mưa và uống trà đã.

Lâm Quang Thi kinh hãi, nhận ra giọng nói đúng là cô gái bán rượu nơi quán nhỏ gần chân đèo Phú Cũ. Bất giác chàng cúi đầu xuống. Chàng lại nghe âm thanh khàn khàn của một lão nhân đáp:

- Phải đấy! Vào quán uống chén trà nóng cho ấm bụng rồi sẽ hay.

Thế rồi cả hai người, một già một trẻ tiến vào trong quán, ngồi vào một cái bàn trước mặt Lâm Quang Thi. Lâm Quang Thi liếc mắt nhìn trộm, quả nhiên cô gái bán rượu hôm nào, và người đi với nàng không phải ông lão, mà là một trung niên đứng tuổi, trông có vẻ chững trạc.

Lâm Quang Thi cười nhạt, nghĩ thầm:

- Té ra hai người này là sư huynh sư muội mà lại trá hình làm hai ông cháu tại quán rượu chân đèn...

Người chủ quán thu dọn những ấm chén trên bàn và đem ra hai chén trà nóng.

Người trung niên nói với thiêu nữ:

- Sư muội có thấy gì trong bữa tiệc “rửa tay gác kiếm” của vị giáo chủ Sóc Phi không? Hình như bên trong có liên quan đến cô em gái Sóc Phương mà hiện nay các cao thủ võ lâm đang tìm hiểu.

Thiêu nữ gật đầu, nhướn miệng cười:

- Nghe đâu nàng Sóc Phương luyện được môn quyền “Hồi phong lạc nhật” đến chỗ tinh vi mà vị trưởng môn không bì kịp, nên giáo chủ Sóc Phi gác kiếm để nhường lại chức giáo chủ cho cô em.

Đột nhiên trong quán có tiếng cười lớn:

- Hay lắm! Kiếm thức sư muội quả là siêu nhân đó.

Lâm Quang Thi giật mình, đưa mắt nhìn sang thì trong góc quán có hai thanh niên cũng đang ngó nghiêng trà.

Thiêu nữ cười, nói:

- Té ra tam sư huynh và tứ sư huynh cũng đã đến đây rồi. Hãy ngó lại đây kể lại cho Từ nhị ca biết những gì đã xảy ra ở Tiều Châu tử điếm.

Hai thanh niên trong góc quán bước lại cùng ngó nghiêng chung một bàn nước, làm cho Lâm Quang Thi bị ép vào một góc.

Một trong hai thanh niên vừa ngó nghiêng vào, hỏi:

-Này Kim Thư sư muội! Cô vừa nói đến người đẹp Sóc Phương và 36 đường quyên “Hội phong lạc nhận” phải không? Ha... ha... Kim sư muội biết chắc giáo chủ Sóc Phi gác kiếm là do môn quyên độc đáo ấy?

Thiếu nữ tên Tiêu Kim Thư đệ tử của Tiêu gia môn. Từ khi được tin Lâm sơn trang bị Vệ sĩ giáo đột nhập, nàng đã đi với đệ nhị sư huynh là Từ Khất Minh cải trang đến Phù Ly dò xét tình hình. Hôm nay, nơi quán trà này, nàng lại gặp thêm hai đồng môn là Lý Tài đệ tam sư huynh và Mai Thế, đệ tứ sư huynh cùng đến.

Nghe Lý Tài hỏi về nội tình của anh em họ Sóc, nàng Kim Thư nheo mắt đáp:

- Tiểu muội nghĩ là việc này Lý sư huynh biết rõ hơn ai

hết, sao còn hỏi? Mai Thế xen vào:

- Phải rồi! Tâm trạng này Lý sư huynh biết rõ hơn ai hết, vì Lý Tài sư huynh đã một lần chạm với “Hội phong lạc nhận” của Sóc Phương kia mà!

Nàng Kim Thư reo lên:

- Hay quá! Lý Tài sư huynh hãy kể lại cho tiểu muội nghe câu chuyện chạm trán đó đi. Lý Tài mơ màng một lúc, rồi nói:

- Thật ra 36 đường quyên “Hội phong lạc nhận” của Sóc gia môn là một môn võ bí truyền mà Sóc Phi đã nhờ vào đó để chiếm lãnh địa vị võ lâm. Tuy nhiên, nói về trí thông minh để khai thác những tuyệt diệu trong môn võ đó thì Sóc Phi giáo chủ không bằng cô em Sóc Phương.

Mai Thế cười lớn:

- Tam sư! Nàng Sóc Phương mà thông minh hơn giáo chủ Sóc Phi à? Coi chừng sư huynh tăng bậc người đẹp đó.

Lý Tài nói:

- Không phải! Đây là sự thông minh bất buộc!

- Tại sao?

- Vì trời sanh người đẹp Sóc Phương có bộ ngực tròn trịa như hai quả đồi thiên nhiên, mà môn võ “Hồi phong lạc nhận” lại là một môn võ có những chiêu thức độc đáo để bảo vệ hai “quả đồi” đó.

Sau khi nghiên cứu và tập luyện 36 chiêu “Hồi phong lạc nhận”, nàng Sóc Phương đem ra áp dụng, thách thức tất cả quần hùng võ lâm, ai sờ trúng hai “quả đồi thiên nhiên” đó nàng bái làm sư phụ.

Quần hùng chạm tự ái tìm nàng giao đấu, nhưng không một cao thủ võ lâm nào toại nguyện. Người nào cũng bị nàng sử dụng “Hồi phong lạc nhận” đánh nhào đầu xuống đất mà không sờ được hai “quả đồi”.

Mai Thế cười ha hả, xen vào:

- Chính Lý Tài sư huynh cũng đã nếm mùi “Hồi phong lạc nhận” đó.

Lý Tài nói tiếp:

- Thì ai nếm mùi mới biết cay đắng chứ. Nhưng sau một thời gian thử nghiệm môn võ đặc truyền ấy, Sóc Phương đã vượt hẳn vị giáo chủ Sóc Phi làm cho Sóc Phi buồn bã vô cùng.

Nàng Kim Thư cau mày:

- Sao? Thầy võ công người em gái mình cao diệu hơn, người anh đem lòng ganh ghét ư?

Lý Tài lắc đầu:

- Không phải đâu! Sóc Phi là một giáo chủ giàu tình cảm và nhân hậu, lẽ đâu lại ganh ghét như vậy. Chỉ có điều là Sóc Phi không bằng lòng tánh nết của Sóc Phương! Có nhiều cao thủ võ lâm, danh giá quý phái đến cả thân thì nàng lại thách đấu, mà mỗi lần thách đấu thì nàng lại sử dụng “Hội phong lạc nhận” đánh đỏi thủ cạm đầu xuống đất thì ai còn ước mơ kết tóc xe tơ. Vì hạnh phúc của em gái mình, Sóc Phi tự nguyện gác kiếm để răn em.

Mai Thế “ồ” lên một tiếng:

- Chà chà! Thế tất nay mai nàng Sóc Phương lên thay anh giữ chức chương môn Sóc gia trang còn sôi động trong giang hồ hơn nữa.

Bốn người đang tươi cười trong câu chuyện vui thì trước quán trà có hai thanh niên quần áo lấm dầy dật, mặt dính bùn đi vào nhanh như một con thoi.

Lý Tài trở mắt nhìn hai thanh niên mới vào, rồi nói:

- Kìa! “Hội phong lạc nhận”. Nàng Sóc Phương đã đến kiedâu đây rồi.

Mai Thế hỏi:

- Sao Lý huynh biết?

- Còn gì nữa mà không biết! Hai thanh niên đó vừa bị “Hội phong lạc nhận” của người đẹp Sóc Phương đó. Chắc hai anh chàng này chưa biết hoa hồng có gai nên muốn Bình ngủ chơi. Sơn Vừa

nói dứt thì ngoài cửa quán lại có thêm hai vị cao thủ võ lâm nữa, cũng quàng áo và đầu tóc lấm dầy bùn đi vào. Mai Thế vừa cười, vừa nhấc lại:

- “Hội phong lạc nhận” hôm nay gần ngày tiệc rửa tay gác kiếm của Sóc giáo chủ chắc là quàng hùng đến đây không thiếu mặt.

Lý Tài nghe nói trợn mắt, nhìn ra đường. - Phải! Quàng hùng khắp nơi tập trung về đây đông lắm, nhưng tôi ngại nhất là Kỳ Phụng Tiên, tên chương môn Vệ sĩ giáo.

Kim Thư hỏi:

- Kỳ Phụng Tiên cũng đến đây rồi sao? Giáo chủ Sóc Phi cũng có mời gã à? Từ Khát Minh gật gù: - Chắc là Sóc đại nhân có mời, vì khi một người đã rửa tay gác kiếm cũng chẳng còn muốn ân oán với giang hồ nữa. Lý Tài nói:

- Kỳ Phụng Tiên đến đây dự tiệc mừng của Sóc Phi thì chẳng nói làm gì, nhưng gã còn tìm đại sư huynh của chúng ta để trách móc nữa.

Mai Thế hỏi:

- Tiêu Đình Thủ, đại sư huynh của chúng ta đâu còn xích mích với gã nữa?

Lý Tài nói:

- Sao lại không! Vừa rồi Tiêu đại ca đánh hai tên cao thủ của Vệ sĩ giáo tại Tiều Châu tử điếm, hai gã này vắng xuống lầu như hai bao giẻ rách! Từ Khát Minh nói:

- Phải! Sau vụ xích mích đó Kỳ Phụng Tiên có gửi thơ đến Tiêu lão sư phụ để trách móc. Sư phụ có viết thơ phúc đáp và sai ta cầm đến tận tỉnh đường để xin lỗi.

Lý Tài cau mày nói:

- Tại sao Tiêu sư phụ mình lại giải hòa với nó?

Từ Khá t Minh nói:

- Lý tam đệ không rõ! Thường ngày sư phụ ta có dạy chúng ta trong giang hồ võ lâm rằng thêm mười người bạn thì chưa đủ, thêm một kẻ thù thì quá nhiều. Sư phụ chúng ta không sợ gì uy thế của Kỳ Phụng Tiên, nhưng cũng không muốn chuốc oán nữa.

Lý Tài nói:

- Gã Kỳ Phụng Tiên thật điêu ngoa! Gã viết thơ trách móc sư phụ ta bằng cách xin lỗi, nhưng chính là một tờ cáo trạng. Do đó sư phụ đã phạt đại sư ca Tiêu Đình Thủ mười roi, và cầm cố ba tháng. Các sư huynh sư đệ năn nỉ hết lời sư phụ mới chịu tha.

Thiêu nữ xen vào:

- Tha gì mà tha? Đại sư ca vẫn bị phạt mười roi!

Lý Tài nói:

- Ta cũng bị sư phụ phạt mười roi, bắt tội ta hôm đó có đi theo mà không khuyên can.

Thiêu nữ cười lớn:

- Thôi rồi! Phạt là phải lắm! Hôm đó Lý huynh không khuyên can Tiêu đại ca mà còn khiêu khích thêm.

Lý Tài cầu nhàu:

- Lần này sư phụ phạt tiêu đệ thật là oan ức. Từ nhị ca nghĩ coi! Tiêu đại ca phóng cước đá hai tên “thất sát” trong Vệ sĩ giáo đó từ hai bên cửa sổ đi tới, đại sư ca vẫn cầm bát rượu lên nốc ừng ực. Thế mà bỗng nghe hai tiếng “bốp! bốp!” tiếp theo hai tiếng “uych” thì hai tên “thất sát” Vệ sĩ giáo đã bị đá từ trên lầu lăn xuống đất. Tiêu đệ định nhìn cho kỹ để học hỏi tuyệt chiêu “Báo vĩ cước” của đại sư ca, nhưng tiêu đệ nhìn còn không kịp, đừng nói chi đến chuyện học đòi. Tiêu đệ không có đồ dầm vào lửa đâu.

Mai Thế nói:

- Việc Tiêu đại ca đá hai tên “thất sát” xuống Tiều Châu lầu là điều nhục nhã cho Vệ sĩ giáo. Sư phụ đã dặn Bình chúng ta nên giữ kín việc này đừng đem ra bàn tán làm mất Sơn hòa khí. Vậy từ nay chúng ta đừng nói đến chuyện đó nữa.

Lý Tài nói:

- Tiêu đệ xem võ công của các cao thủ trong Vệ sĩ giáo chẳng ra gì. Chúng nó chỉ đông người, dù chúng ta có gây xích mích chúng cũng chẳng làm gì chúng ta được.

Từ Khất Minh cau mày, nói:

- Lý tam đệ! Đừng nói bừa bãi làm cho sư phụ khổ tâm.

Tiêu gia môn đã có một lần bị Vệ sĩ giáo phá phách, sư phụ phải đưa nàng Tiêu Kim Thư đi ẩn dật, nay mới trở về. Và lại, các cao thủ trong Đông Tây viện của Vệ sĩ giáo không phải tầm thường. Sở dĩ hai tên “thất sát” bị đại ca dùng “Báo vĩ cước” hạ nhục vì chúng nó chưa kịp đề phòng. Mặt khác, Tiêu đại ca là một nhân vật siêu quần xuất chúng, người khác không thể bì kịp. Liệu người có đủ bản lĩnh đá hai tên “thất sát” của Vệ sĩ giáo xuống lầu được không?

Lý Tài lè lưỡi, xua tay nói:

- Nhị sư ca đừng đem tiểu đệ so sánh với đại sư ca. Từ Khá t Minh vẻ mặt nghiêm trang, nói:

- Kỳ Phụng Tiên là một chương môn trong một tổ chức bí mật của Vệ sĩ giáo, võ công không phải là tầm thường đâu. Gã là một người có học, nên chịu khó nghiên cứu về võ thuật, tàng ẩn những bí quyết không thể ngờ được. Tuổi trẻ, đang có quyề n thế , ai dám coi thường hắ n thì người đó chưa hiểu đời là gì?

Thiê u nữ nói:

- Từ nhị ca! Hãy kể lại cho anh em nghe câu chuyện Từ nhị ca câ m thơ của sư phụ đế n tình đường chiêu an Vệ sĩ giáo. Từ Khá t Minh nói:

- Nhân tiện Tiêu đại ca chưa đế n đây kịp, ta sẽ kể lại cho sư đệ và sư muội biế t rõ hậu quả của việc này để rõ i đây có gặp người của Vệ sĩ giáo chấ t vấ n thì biế t đường đớ i phó.

Vệ Sĩ giáo luyện kiếm

Từ Khá t Minh kể:

- Một hôm sư phụ nhận được thư của Kỳ Phụng Tiên liền nổi giận dùng dùng trách phạt Tiêu đại ca và Lý tam đệ rất nặng. Hôm sau sư phụ lại viết một phong thư sai ta đến tỉnh đường...

Nàng Kim Thư gật gù:

- Té ra hôm đó Từ nhị huynh vội vã rời Thuận Ninh là để đến cơ quan Vệ sĩ giáo phải không?

Từ Khá t Minh đáp:

- Đúng thế ! Hôm đó sư phụ còn dặn ta không được tiết lộ việc này trong sư môn để các huynh đệ khỏi sanh chuyện rắc rối.

Lý Tài nói:

- Làm gì lại có thể gây ra rắc rối? Chẳng qua sư phụ muốn giữ cẩn mật trong việc làm đó thôi!

Mai Thế nói:

- Lý huynh không hiểu được những bất ngờ. Ví dụ lúc đó Từ nhị huynh tiết lộ cho Lý huynh hay, Lý huynh bép xép với Tiêu đại ca, Tiêu đại ca lại tìm cách quấy phá Vệ sĩ giáo có phải sanh chuyện không. Từ Khá t Minh nói:

- Mai sư đệ nói rất đúng. Tiêu đại ca có rất nhiều bạn hữu trong giang hồ. Đành rằng Tiêu đại ca không dám trái ý sư phụ, nhưng Tiêu đại ca có thể mượn tay người khác phá Vệ sĩ giáo cho vỡ nát.

Từ Khá t Minh nói đê n đó dừg lại. Nàng Kim Thu hỏi:

- Trong thơ gởi cho Kỳ Phụng Tiên sư phụ nói gì vậy?

- Trong thơ sư phụ viê t: “Hiện nay bản môn đã đem hai tên đô ã ra đánh đòn rấ t nặng. Đáng lý bắ t chúng đê n cơ quan Vệ sĩ giáo để xin lỗi, nhưng vì hai tên đô ã bị đánh đòn trầ m trọng, không thể lê bước đi đượ nên sai nhị đệ tử Từ Khá t Minh lãnh trách nhiệm đi thay. Việc này do lỗi hai tậ đô ã gây nên, mong Kỳ giáo chủ nghĩ tình giao hảo bỏ qua cho. Ngày sau tại hạ sẽ đê n tinh đường tạ ơn”.

Mai Thê ã ngắ t lời, hỏi:

- Hai Vệ sĩ giáo bị Tiêu đại ca hạ nhục tên là gì vậy?

Lý Tài nói:

- Đó là Lý Tứ Nhân và Vũ Đình Hào, hai tên cao thủ trong

nhóm “thầ t sát”. Mai Thê ã cười nhạt:

- Hèn chi Kỳ Phụng Tiên tức bực lắ m, vì đó là những cao thủ của giáo phái.

Từ Khá t Minh nói:

- Đúg vậy! Hai tên này căm hận chúng ta lắ m. Khi đem thơ tới thì Lý Tứ Nhân không nói gì, nhưng Vũ Đình Hào thì vẫn còn oán hận dùng lời chửi mắ ng và muố n cùng ta động thủ...

Lý Tài nghiê n rắ ng:

- Thắ ng phách lô i! Từ nhị ca, động thủ thì động thủ chứ sợ gì bọn rùa đen á y! Từ Khá t Minh nói:

- Sư phụ sai ta đến cơ quan Vệ sĩ giáo là để tạ lỗi, nô i lại sợi dây giao hảo giữa hai giáo phái, nếu ta gây hấn thì hỏng việc. Hôm đó ta cố gắng nhẫn nhục đến sáu ngày. Sang ngày thứ bảy ta mới được Kỳ Phụng Tiên tiếp kiến.

Lý Tài cầu nhàu:

- Hừ! Gã họ Kỳ này phách lối quá chừng! Từ sư huynh, chắc sư huynh lưu lại đó sáu ngày đêm bực bội lắm phải không?

Từ Khất Minh nói:

- Bọn Vệ sĩ giáo xem mình như nước với lửa, làm sao không khó chịu. Sở dĩ sư phụ sai ta đi làm việc này không phải vì võ công của ta cao hơn các sư đệ, sư muội, mà vì ta lớn tuổi hơn, hiểu đời hơn, biết nhẫn nhịn, chịu đựng. Ta càng nhẫn nại bao nhiêu thì sứ mạng ta hoàn thành tốt bấy nhiêu.

Thiếu nữ Kim Thư hỏi:

- Ở lại đó bảy ngày, Từ sư huynh cứ nắm một chỗ để chờ

Kỳ Phụng Tiên tiếp kiến sao?

Từ Khất Minh nói:

- Ta ở trong cơ quan tĩnh dưỡng khi chưa được tiếp kiến ta rất bực bội. Đến ngày thứ ba, sáng dậy ta đi bộ để ngấm ngấm luyện công, đi đều tíc, bất giác ta đi đến một khoảng đất trống phía sau bờ thành, chỗ dùng làm võ trường. Ở đó có hơn ba chục đệ tử đang tập luyện chiêu thức.

Theo luật lệ võ lâm, khi một môn phái đang tập luyện, mà người ngoài đứng xem thì đó là điểu tội kỵ. Ta không dám đứng lâu, vội vã trở về phòng. Nhưng trong giây lát, ta sinh lòng nghi hoặc. Vì

mấy chục tên Vệ sĩ giáo đều đồng loạt sử dụng kiếm, mà tập luyện kiếm pháp giống nhau, chiêu thức rất cứng cỏi, trong lúc bất ngờ ta không phân định rõ là loại kiếm gì.

Từ Khất Minh ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Ta về phòng nhưng thức mãi không ngủ được. Vệ sĩ giáo là một môn phái chiêu tập từ các võ sĩ bên ngoài gia nhập vào, trình độ võ công mỗi người mỗi khác, nhưng buổi tập đó lại có vẻ như một buổi tập võ lòng về kiếm pháp.

Điều lạ hơn nữa là trong sân tập lại có cả bọn “thất sát” như Lý Tứ Nhân và Vũ Đình Hào.

Lý Tài xen vào:

- Theo ý tiểu đệ thì đây là một môn kiếm bí truyền chúng mới thu lượm được hoặc là một thế kiếm độc đáo do Kỳ Phụng Tiên mới sáng chế, truyền thụ lại trong môn phái.

Từ Khất Minh nói:

- Lúc đó tể huynh cũng có nghĩ như vậy nhưng xét lại thì không phải? Kỳ Phụng Tiên là tay lão luyện về kiếm pháp, được vị Tổng đốc Kỳ Sơn đặc truyền, nếu hắn có sáng chế ra được một chiêu thức nào thật nhiên chiêu thức đó không phải tầm thường. Còn như trường hợp họ lấy được bí lục về kiếm pháp thì nhất định phải là kiếm pháp rất cao, nếu không thì họ luyện tập làm gì.

Nếu loại kiếm pháp cao thì chỉ có những tay cao thủ mới rèn luyện, còn ở đây cả mấy mươi người tập cùng một lúc không hiểu để làm gì? Thật giống như một trường võ của một võ sư, dạy quyên thuật để kiếm tiền.

Thấy mọi người chăm chú nghe, không ai có ý kiến gì, Từ Khất Minh kể tiếp:

- Đến sáng hôm sau, ta đi vòng từ phía trước công viên, qua khu luyện võ, ta lại thấy bọn họ luyện kiếm như hôm trước. Ta lật đật vừa đi vừa nhìn, nhớ lại được hai chiêu, định đem về thỉnh giáo sư phụ, để xem sư phụ có ý nghĩ gì khác với cách luyện kiếm kỳ lạ như vậy.

Lý Tài nheo mắt nói: - Từ nhị ca! Hay bọn chúng luyện một môn kiếm trận nào

đó do Tổng đốc Kỳ Sơn lưu truyền. Từ Khất Minh nói: - Rất có thể như vậy! Nhưng ta lại thấy bọn họ từng cặp

một hóa giải chiêu thức với nhau, nào công, nào thủ rõ ràng họ chỉ sử dụng chiêu thức không phải là loại kiếm trận. Đến ngày thứ năm ta vẫn dậy sớm, đi tản bộ qua trường luyện võ, nhưng không thấy bóng một người nào. Ta nghĩ rằng họ cố ý tránh không cho ta xem, nên mỗi khi nghĩ kỹ trong lòng ta lại mạnh mẽ hơn.

Thiếu nữ Kim Thư hỏi: - Thế là nhị ca không còn thấy cuộc tập luyện ấy nữa? Từ Khất Minh nói: - Tôi hôm đó ta không sao chớp mắt được, bỗng ta nghe

văng vẳng có tiếng binh khí từ xa vọng lại chạm nhau keng keng. Ta giật mình nghĩ mãi không ra lẽ, tại sao trong tĩnh đường ban đêm lại có tiếng binh khí chạm nhau. Ta nghĩ rằng Tiêu đại ca bị sư phụ quả trách nên đem lòng căm phẫn, xâm nhập vào tĩnh đường đánh nhau với bọn Vệ sĩ giáo.

Ý nghĩ ấy ám ảnh rất mãnh liệt, ta muốn tung mình nhảy ra ngoài chạy đến nơi phát ra tiếng va chạm vũ khí để tiếp ứng cho Tiêu đại ca.

Sau một hồi dò xét, tiếng vũ khí va chạm phát ra từ phía hậu điện. Trong hậu điện, vẫn còn ánh đèn sáng lọt qua khe cửa...

Lý Tài mặt tái xanh, hỏi Từ Khất Minh:

- Có phải Tiêu đại ca đã giao tranh với bọn chúng không? Ài chà, trong hang hùm mà lọt vào đó hai cây thọt

thì ghê thật!

Từ Khất Minh chậm rãi kể tiếp:

- Ta cúi rạp người xuống, rón rén đến gần, khi ta dòm qua khe cửa bỗng thấy phào một cái nhẹ nhõm, suýt bật ra tiếng cười. Thì ra trong đó có bốn tay kiếm là bốn cao thủ trong “Hắc y thất sát”.

Lý Tài xen vào:

- Chà! Bọn Vệ sĩ giáo siêng năng quá mức! Ban đêm mà cũng thức để luyện kiếm. Nhưng chúng nó luyện loại kiếm

pháp gì vậy?

Từ Khất Minh nói:

- Kiếm pháp gì thì không rõ, nhưng giữa căn phòng rộng đó có Kỳ Phụng Tiên đang ngồi xem, và chung quanh có hơn ba chục vệ sĩ đứng đông đặc. Bọn chúng theo dõi từng đường kiếm không nháy mắt, lòng ta rớt hồi hộp, vì nếu họ Diệp phát giác được ta đang xem lén thì còn nhục nhã nào bằng. Chẳng những bản thân ta bị nhục nhã mà cả môn phái ta

cũng thương tổn đến thanh danh. Dù trong lòng ta hồi hộp và lo sợ như vậy nhưng ta lại không dám đi, sợ rủi ro phát ra tiếng động,

làm bọn chúng phát hiện. Thế là ta cứ đứng xem, hết chiêu này đến chiêu khác.

Mai Thế xen vào:

- Nếu vậy Từ sư huynh đứng mãi cho đến sáng sao?

Từ Khất Minh nói:

- Cũng may ta lợi dụng lúc chúng nó đầu nhau đến những chiêu thế quyết liệt, không để ý đến bên ngoài, ta mới rón rén quay gót trở về phòng. Thiêu nữ Kim Thư hỏi:

- Nhưng chiêu thức mà Từ nhị huynh trông thấy chúng tập luyện có gì độc đáo không? Từ Khất Minh nói:

- Ta rất thất vọng! Những chiêu kiếm pháp này chẳng có gì hay ho, tại sao bọn Vệ sĩ giáo lại ra công tập luyện làm gì vậy?

Lý Tài nói:

- Từ sư huynh hãy kể tiếp đi.

Từ Khất Minh nói:

- Tối hôm sau tiếng kiếm trong hậu dinh lại phát ra dữ dội, nhưng ta không dám đi xem nữa! Sau cùng Giáo chủ Kỳ Phụng Tiên ra tiếp kiến ta. Hấn ăn nói rất lịch sự, đúng là một người có học! Hấn bảo sư phụ ta trách phạt Tiêu đại ca như vậy là quá nặng nề, bọn đệ tử hai giáo phải xích mích với nhau như vậy chỉ là trò trẻ nít, còn người lớn tất phải quan tâm làm chi.

Tối hôm đó họ thế tiệc mời ta. Sáng hôm sau ta từ giả cơ quan Vệ sĩ giáo trở về. Khi tiễn biệt, Kỳ Phụng Tiên nắm tay ta đưa ra tận cổng ngoài. Luôn kinh lực trong tay hấn thật ghê gớm. Hấn nắm

tay ta như một sức mạnh tiềm tàng bên trong làm cả người ta rợn óc. Hắ n nhìn ta mỉm cười hỏi: “Các hạ vào Tiêu gia môn bao nhiêu năm rồi?” Ta đáp: “Tại hạ mới vào sau Tiêu Đình Thủ mười hai năm”. Hắ n tròn mắt tròn xoe, nói: “Hừ! Hơn mười hai năm...!”

Thiêu u nữ hỏi: - Hắ n nhắc lại câu nói: “Hơn mười hai năm...” là có ý gì vậy?

Từ Khắ t Minh nói:

- Lúc đó ta thấy nét mặt của hắ n rất quái gở! Có lẽ hắ n thấy võ công ta quá tầm thường nên chú ý đến mười hai năm

khổ luyện Tiêu đại ca...

Thiêu u nữ gật đầu không nói.

Từ Khắ t Minh kể tiếp:

- Ta đem bức thơ hỏi âm về Thuận Ninh đưa cho sư phụ xem. Trong thư hắ n viết rất nhã nhặn, khiêm tốn. Sư phụ xem xong có vẻ hào hứng, liền hỏi ta tình hình lưu trú mấy hôm trong tỉnh đường. Ta liền đem câu chuyện luyện kiếm của bọn đệ tử Vệ sĩ giáo ra thuật lại. Sư phụ liền bảo ta diễn lại những gì ta ghi nhớ được. Ta chỉ nhớ có bảy tám chiêu thức gì đó.

Lý Tài hỏi lớn:

Từ Khắ t Minh nói:

- Sư phụ nói đó là “Diệp gia kiếm pháp”, một môn kiếm di lưu từ đời Mãn Thanh bên Trung Quốc. Kiếm pháp này uy lực vô song, trước đây Diệp Kiế n Trung đã dùng kiếm pháp này không hề chệch giang hồ, tuy là Diệp Kiế n Trung cũng chưa đạt đến mức tinh vi

của kiếm pháp đó. Ngày nay Diệp Kiếm Trung qua đời, nhiều giáo phái ước mong được quyển sách quý đó, nhưng vẫn chưa ai tìm thấy.

Thiếu nữ nói: - Kiếm pháp của Diệp Kiếm Trung lòng lấy như vậy không

biết có truyền lại cho con cháu đời sau đến mức nào rồi?

Từ Khất Minh nói:

- Con cái chưa được tập luyện thì Diệp gia trang đã bị thiêu hủy! Diệp Kiếm Trung bị tử nạn, con cái thất lạc mỗi người một nơi.

Trong lúc bọn đệ tử của Tiêu gia môn kể chuyện thì Lâm Quang Thi chăm chú nghe. Chàng hổ thẹn khi biết được chàng là con út của Diệp Kiếm Trung, con cái của một danh môn võ lâm mà nay là một đứa trẻ bất tài bất lực, chịu sự khinh bỉ của mọi người.

Trong lúc mọi người đang trò chuyện vui vẻ thì bỗng nghe bên ngoài có tiếng người la lên:

- Kia! Kẻ đồi thủ đã tìm tới nơi rồi, sao không lo tránh mặt cho sớm.

Bọn đệ tử Tiêu gia môn ngơ ngác nhìn ra ngoài. Nàng Kim Thư hỏi vội:

- Có phải Kỳ Phụng Tiên đến đây không?

Từ Khất Minh lắc đầu:

- Không phải! Mọi người dõng mãt ra xa thì thấy dưới làn mưa lớn có hơn mười người đang chạy tới. Tuy họ chạy nhanh mà bước chân rất nhẹ, không nghe tiếng động. Những người này mặc áo vải nâu, đầu trùm khăn nâu.

Thì ra, đây là một nhóm ni cô, đệ tử của Hồ` Diệp sư thái, trụ trì của tu viện Vân Sơn. Hồ` Diệp sư thái đi đầ`u, người cao lêu nghêu, bà đứng trước quán nước cấ`t tiế`ng oang oang gọi:

- Tiêu Đình Thủ mau ra đây ta dạy bảo.

Bọn Từ Khấ`t Minh vừa thấ`y lão ni, vội đứng dậy chấ`p tay vái chào:

- Chúng tiểu điệt xin tham bái lão sư thái. Nguyên lão ni này cũng là một tay cao thủ võ lâm thu nhận một số` ni cô lập thành môn phái Vân Sơn tự, đố`i mặt với các môn phái võ lâm. Vì bà là một bậc cao niên tiề`n bô`i, nên ai cũng nể nang.

Hồ` Diệp sư thái trước đây có thu nhận nàng Diệp Ngọc Sương làm đệ tử, trong lúc nàng được cứu thoát khỏi tay Kỳ Phụng Tiên ở tinh đường.

Không thấ`y bọn đệ tử Tiêu gia môn trả lời, Hồ` Diệp sư thái hét to:

- Tiêu Đình Thủ chỗ nào! Hãy ra đây mau! Tiề`ng nói của lão ni ô`n ào còn hơn cả tiế`ng đàn ông. Từ Khấ`t Minh thấ`y lão ni giận dữ, vội ôn tồ`n nói:

- Tiêu Đình Thủ đại sư ca chúng tôi không có ở đây! Thưa lão sư thái! Bọn chúng tôi đang chờ Tiêu sư ca chúng tôi ở đây mà không thấ`y.

Lâm Quang Thi ngô`i một bên nghĩ thầ`m:

- Té ra bọn đồ` đệ Tiêu gia môn nãy giờ nói chuyện vị Tiêu sư ca của chúng tức là anh chàng Tiêu Đình Thủ. Chẳng biế`t anh chàng này có lâ`m lỗi gì với nhà chùa mà lão ni đó lại giận dữ như vậy.

Hồ Điệp sư thái đảo mắt nhìn khắp nơi trong quán, không thấy Tiêu Đình Thủ đầu, lại thấy nàng Tiêu Kim Thư đang đứng sợ hãi, bà hỏi lớn:

- Cô bé kia có phải là Tiêu Kim Thư không? Sao bộ mặt lại hóa trang ghê gớm thế kia?

Thiếu nữ cung kính đáp:

- Đúng vậy! Tiện nhi là Tiêu Kim Thư, vì có một tên ác nhân theo đuôi, nên tiện nhi phải cải trang để lánh mặt hắn.

Lão ni la lên:

- Ác nhân nào? Nó hét muồn sồn hay sao mà dám vuốt râu hùm? Người bảo cho nó biết đừng phá phách ta hóa kiếp cho đó.

Thiếu nữ cười nhạt:

- Tiện nhi xin tạ sư thái! Chẳng hay Tiêu đại ca của tiện nhi có gì đắc tội với lão gia? Đệ tử xin dập đầu tạ tội! Xin lão gia đừng nóng giận.

Lão ni gằn giọng nói:

- Môn quy của Tiêu gia môn các người mỗi ngày một lỏng lẻo, dung túng cho bọn đệ tử ra ngoài quấy phá. Vụ này ở đây xong rồi ta sẽ thân hành đến Thuận Ninh sơn trang để nói chuyện với Tiêu Đình Bảo tiên bố.

Thiếu nữ xanh mặt nhỏ giọng:

- Sư thái! Xin sư thái thương tình! Vừa rồi Tiêu đại ca của tiện nhi vừa bị sư phụ đánh ba mươi hèo, để nỗi lê chân đi không nổi. Giờ

đây sư thái lại đén tô cáo nữa thì Tiêu đại ca của tiện nhi còn số ng làm sao được.

Lão sư thái hã`n học: - Tên súc sinh đó đánh chế t càng sớm ngày nào càng đỡ cho xã hội ngày đó. Nay Kim Thư! Người bảo là Tiêu Đình Thủ bị sư phụ người đánh đén què chân, lê đi không nổi, tại sao còn đánh cướp một tên tiểu môn đồ` của ta đem đi?

Bọn đệ tử Tiêu gia môn nghe nói như vậy đé`u thấ t sắ c.

Nàng Kim Thư đôi mắ t róm lệ, nói:

- Sư thái! Sao lại có chuyện kỳ vậy? Tiêu đại ca của tiện nhi dù có to gan lớn mật đén đâu cũng không dám bắ t một ni cô của Vân Sơn đem đi. Việc này chắ c là thiên hạ đôn đại có ác ý.

Lão sư lớn tié ng hỏi:

- Thư nhi! Người còn dám che chở hành vi tô`i tệ của tên Tiêu Đình Thủ đón mặt đó sao? Ngọc Tuyé t đâu? Người thấ y sự việc xảy ra ở quán rượu tại An Thái thê` nào, nói cho Thư nhi nghe.

Ngọc Tuyé t là một đạo cô vào hạng đứng tuổi vội bước ra, nói:

- Thưa sư phụ! Lúc đệ tử đi qua Thái An đã thấ y rõ Tiêu Đình Thủ sư huynh cùng với Ngọc Sương sư muội của bốn phái uố ng rượu trên tửu lầ u Tiề u Châu. Ngọc Sương sư muội bị Tiêu Đình Thủ sư huynh bắ t ép không uố ng không được, vè mặt Ngọc Sương cực kỳ khổ ão.

Hồ` Điệp sư thái đã biế t việc này, bây giờ nghe nói lại bà vẫn còn nổi giận đùng đùng. Bà đập tay xuố ng bàn một cái rắ t mạnh, khiế n các chén trà văng bồng lên, rơi xuố ng đấ t vỡ tan tành.

Bọn đệ tử Tiêu gia môn người nào cũng sợ hãi, lo âu.

Chúng cho là vị đại sư huynh của chúng chuyê´n này hành động quá lớ. Việc đá hai tên vệ sĩ rơi xuô´ng từ lầu thì không quan hệ máy, nhưng dẫn một ni cô lên lầu uô´ng rượu là nghĩa lý gì... Huô´ng chi ni cô này lại là đệ tử của Hồ` Diệp sư thái, vị lão ni này tánh nóng như lửa, bà ta sẽ trách móc Tiêu lão tiê`n bô´i thì Tiêu Đình Thủ không bị sư phụ đánh ché´t tấ´t cũng phải bị đui ra khỏi sư môn.

Tiêu Kim Thư trong lòng nóng nảy, nước mắ´t đầ`m đầ. Cô cá´t giọng run run nói:

- Thưa lão sư thái! Tiểu nhi nghĩ là việc này Ngọc Tuyê´t sư tỷ đã nói lâ`m rõ`i!

Ngọc Tuyê´t lạnh lùng nói:

- Tiểu ni không xem lâ`m đâu! Ngọc Sương sư muội là người đờ`ng môn, lại là một ni cô thì làm sao lâ`m đợc. Còn Tiêu đại huynh còn xa lạ gì với tiểu ni mà không biế´t.

Tiêu Kim Thư nói:

- Thê´ thì... sao Ngọc Tuyê´t ni cô không gọi Ngọc Sương sư muội xuô´ng.

Ni cô Ngọc Tuyê´t đắp:

- Tiểu ni không dám.

Tiêu Kim Thư lại hỏi:

- Có phải Ngọc Tuyê´t ni cô sợ Tiêu đại ca kéo luôn lên lầu uô´ng rượu không?

Mọi người nghe nói đê`u cười ô` lên.

Hồ Điệp sư thái hét:

- Thu nhi! Đừng nói bậy nữa.

Ngọc Tuyê t nói:

-Trên bàn rượu còn có thêm một chàng trai nữa, tiểu ni không dám nhìn mặt hắ n.

Tiêu Kim Thu hỏi:

- Ai vậy?

Ngọc Tuyê t đáp:

- Đào Du Đành.

Mọi người “ồ” lên một tiế ng, và như có việc gì tô i quan trọng.

Đào Du Đành có biệt hiệu là nhân vật khét tiế ng về gian manh, võ công rấ t lợi hại, trí xảo khôn lường. Hành tung của hắ n vô định ẩn hiện bất thường. Hắ n ra tay cực kỳ tàn nhẫn, đổ t nhà cướp của, gian dâm bạo ác, chẳng một tội lỗi nào mà hắ n không làm. Những tay hảo cùng đứng dậy một lượt

“Vạn lý độc hành”, một hán trong võ lâm đã nhiê u lâ n vây bắ t, nhưng hắ n ẩn trớ n rấ t tài tình, không sao tìm được, đế n lúc những người bao vây không để ý nữa thì hắ n lại đánh lén từng người, hoặc hạ Bình thủ ngắ m ngắ m, hoặc đầ u độc. Không biế t bao nhiê u cao thủ võ lâm đã chế t vì tay hắ n.

Tệ hại nhấ t là tánh tham dâm hiế u sắ c của Du Đành. Người đàn bà nào hơi có chút nhan sắ c mà lọt vào tay hắ n thì không thể nào giữ được trong sạch. Quầ n hùng võ lâm đầ u nghiế n răng căm hận. Còn gái nữ lưu nghe tiế ng hắ n thì bạt vía kinh hô n.

Từ Khá t Minh hỏi:

- Ngọc Tuyê t sư muội! Sư muội cũng biê t mặt tên Đào Dư Đành sao?

Ni cô Ngọc Tuyê t nói:

- Trên trán hă n có một vế t chàm xanh rấ t lớn. Trên vế t xanh ấy, lại mọc một sợi lông khá dài, vừa trông thấ y là nhận ra ngay. Chính vì Đào Dư Đành trên mặt có dâ u vế t đặc biệt như vậy nên trong giới võ lâm ai cũng đê u biê t. Hồ` Diệp sư thái lớn tiế ng nói:

- Thă ng súc sanh Tiêu Đình Thủ mà làm bạn với tên hung đồ` Đào Dư Đành thì còn gì mà không trụy lạc, hư đồ n! Sư phụ các người cứ dung dưỡng hă n không chịu trừng trị thì ta đây cũng tìm giế t hă n, không thể dung tha.

Ngừng một lúc, Hồ` Diệp sư thái nghiê n rằng nói tiế p:

- Hừ! Người ta sợ cái tên “Vạn lý độc hành” Đào Dư Đành! Ta quyê t liê u chề t với nó một phen, nhưng rấ t tức là lúc ta câ m kiế m đuổi theo thì Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ đã bắ t ni cô Ngọc Sương đem đi mấ t rô i! Ôi! Ngọc Sương sư nữ!

Bọn ni cô đệ tử Vân Sơn tự có người xúc động khóc sụt mướt. Họ bảo nhau:

- Ngọc Sương sư muội xinh đẹp như vậy mà lọt vào tay bọn gian dân chắ c không thoát khỏi đau khổ! Từ Khá t Minh nét mặt bùi ngùi nghĩ thầ m:

- Nế u Tiêu đại ca một mình uố ng rượu với Diệp Ngọc Sương thì cũng đủ làm bại hoại thanh danh và vi phạm sư môn rô i, huố ng hô` lại câ u kế t với tên vô lại Đào Dư Đành nữa, thì tội ác không còn có thể tha thứ được.

Qua một lúc Từ Khá t Minh lại lên tiế ng:

- Bắ m sư thái! Có khi Tiêu sư huynh ngẫu nhiên gặp Đào Dư Đành chứ không phải kế t thân. Má y bữa nay Tiêu đại huynh uố ng rượu say mềm, thầ n trí mê man, hành động của người say rượu không khỏi có chỗ sai lầ m.

Hồ` Điệp sư thái nổi giận mắ ng:

- Nhà người lại đem việc say rượu để che lắ p hành động tội lỗi ư? Dù có say đế n đâu cũng không thể không biế t phải trái.

Từ Khá t Minh nói:

- Không biế t Tiêu đại huynh đi đâu mà suố t má y hôm nay bọn sư đệ tìm mãi không thắ y. Né u nay mai gặp mặt, bọn sư đệ chúng tôi sẽ lắ y đại nghĩa phiề n trách để Tiêu đại huynh sửa lỗi, và đế n tạ tội với sư thái, trước khi trình sư phụ trọng phạt.

Hồ` Điệp sư thái tức giận nói:

- Có phải ta đế n đây để các người trêu tức ta ư?

Vừa nói, lão ni vừa phát tay một cái chộp vào đúng cổ tay của Tiêu Kim Thư.

Tiêu Kim Thư tưởng chừng cổ tay nàng bị một cái xiề ng xích khóa lại vậy. Nàng hoảng hồ t, la lên:

- Trời ơi! Sư thái...!

Hồ` Điệp sư thái nói:

- Đồ ng bọn của các người đã cướp má t ni cô Ngọc Sương của ta thì ta bắ t một tên nữ đồ` đệ của các người để đánh đổi.

Bao giờ các người đem trả Ngọc Sương cho ta, thì ta sẽ buông thả Thư nhi. kiemá

Lão ni vừa dứt lời đã quay gót lôi nàng Kim Thư đi theo.

Kim Thư thấ y nửa người bị tê nhúc, không tự chủ được, loạng choạng đi theo bà lão ra ngoài đường phố .

Từ Khắ t Minh và Lý Tài thấ y thế ̣ vợi vấ phóng mình theo, đứng chận trước mặt Hồ ̣ Điệp sư thái, nói:

- Thưa lão sư thái! Đại sư huynh của tiêu diệt đắ c tội với sư thái, không có liên can gì đê ̣ n Kim Thư tiểu muội, xin sư Sơn thái giơ cao đánh khê.

Hồ ̣ Điệp lão ni nôi giận:

- Được lắ m! Đê ̣ ta giơ cao đánh khê.

Vừa nói lão ni giơ tay phải lên đánh tạt ngang một đường. Từ Khắ t Minh và Lý Tài cảm thấ y cánh tay lão ni phát ra một sức mạnh cực kỳ mãnh liệt. Hai người bị té ra sau, nắ m chồ ̣ ng lên nhau nghe “bịch” một tiế ̣ ng.

Đánh một chiêu lão ni cảm thấ y hơi giận nguôi đi, nên buông tay Kim Thư ra. Mọi người đê ̣ u kéo nhau chạy đê ̣ n Tiê ̣ u Châu tửu điể ̣ m tại chợ An Thái, nơi đã xảy ra sự việc.

Khi đê ̣ n nơi thì Tiê ̣ u Châu tửu lầ ̣ u đã vắ ̣ ng tanh, không còn một thực khách nào, chỉ có đám quầ ̣ n hùng võ lâm ra vào đê ̣ xem xét mọi việc.

Bỗng bên trong có bóng một ni cô đi ra làm cho mọi người kinh ngạc. Ni cô này đứng là nàng Điệp Ngọc Sương, môn đê ̣ của Vân Sơn tự.

Ngọc Tuyệt t la lên:

- Thừa sư thái! Ngọc Sương tiểu muội đây rồi!

Hồ Điệp sư thái trông thấy ni cô Ngọc Sương liền nhảy tới nắm tay, nói:

- Ngọc Sương! Lại đây! Người làm sao mà để chúng nó bắt đi! Hãy nói rõ cho chúng ta nghe. Vừa nói, Hồ Điệp sư thái vừa kéo Ngọc Sương ra ngoài phòng khách. Mọi người đều biết rõ là Ngọc Sương là vị tiểu sư cô xinh đẹp lạ thường, với sắc đẹp ấy mà lọt vào tay tên dân tộc Đào Du Đành thì còn gì trong trứng. Vì nghĩ như vậy nên Hồ Điệp sư thái muốn dắt Ngọc Sương ra chỗ khác để hỏi cho cặn kẽ những việc đã xảy ra.

Tuy nhiên giữa lúc đó có một bóng người phóng tới, chặn trước cửa tửu điếm, không cho Hồ Điệp sư thái dắt Ngọc Sương ra đi.

Xem lại thì đó là Kỳ Phụng Tiên, giáo chủ Vệ sĩ giáo.

Kỳ Phụng Tiên nói:

- Việc này có liên quan đến hai nhân mạng của bọn giáo, xin Hồ lão sư thái để Ngọc Sương ở lại đây tra vấn đã.

Hồ Điệp sư thái trừng mắt nhìn Kỳ Phụng Tiên nói:

- Tra vấn cái gì? Người lấy tư cách gì để nói chuyện đó. Muốn tra vấn, người đi tìm kẻ gây ra vụ án mạng đó. Cái chết của một môn đồ Vệ sĩ giáo ở đây không liên quan gì đến Ngọc Sương.

Kỳ Phụng Tiên chỉ xác chết của một vệ sĩ còn để nằm trên tửu lầu, nói:

- Chính Tiêu Đình Thủ, tên môn đệ của Tiêu gia trang, vừa rồi đã giết chết một thuộc hạ Vệ sĩ giáo ở đây. Việc này không thể bỏ qua được.

Hồ Điệp sư thái tánh nóng như lửa đốt, ngay trong lúc này bị Kỳ Phụng Tiên chặn cửa nói lý sự, bà còn nhịn làm sao được.

Cặp chân mày của lão ni dựng ngược lên, bà nói:

- Nhà ngươi lấy cửa quyên để uy hiếp ta ư? Tiêu Đình Thủ đánh chết người của Vệ sĩ giáo thì tìm hấn mà tra vấn.

Thật vậy, trong tiệc rượu vừa rồi tại tửu lâu, Tiêu Đình Thủ đã đá một vệ sĩ tên Quách Nhân Kiệt, xác chết còn nằm đó, làm cho Kỳ Phụng Tiên xông xang hổ thẹn trước quần hùng.

Tuy nhiên, đối với Hồ Điệp sư thái là một lão tiên bối võ lâm, công lực cao thâm, Kỳ Phụng Tiên tuy có mang danh là chương môn Vệ sĩ giáo, nhưng công phu tập luyện còn non kém hơn. Nếu giao đấu phần thắng chắc chắn thuộc về Hồ Điệp sư thái.

Kỳ Phụng Tiên hiểu rõ điều đó, nên nhân nhượng:

- Tại hạ chỉ mong mọi người ở đây làm rõ sự việc mà thôi. Còn Kỳ Phụng Tiên nào dám lấy cửa quyên để uy hiếp sư thái.

Dứt lời, Kỳ Phụng Tiên quay vào chỗ ngồi.

Hồ Điệp sư thái cũng đã nguôi giận, đáp:

- Tôn giá biết như vậy là hay lắm!

Bà cầm tay Ngọc Sương ni cô dắt vào chỗ ngồi, và hỏi:

- Hôm đó sau khi người dâng hoa lễ phật xong thì sự tình xảy ra làm sao?

Tuy hỏi vậy, song lão sư thái lại sợ Ngọc Sương đem những việc xấu xa vừa rồi kể lại quá rõ ràng, làm nhục sư môn, nên vội tỏ lời ngăn chặn:

- Ta chỉ cần người nói những điểm quan trọng, đừng diễn tả những chi tiết không cần thiết.

Diệp Ngọc Sương đáp:

- Dạ! Đệ tử không dám làm việc gì trái với sư môn. Đệ tử chỉ thỉnh cầu sư phụ diệt trừ tên ác tặc Đào Dư Đành. Hắ n... hắ n...

Hồ Diệp sư thái gật đầu, đáp:

- Được rồi! Điều đó người không cần phải thỉnh cầu. Ta có bổn phận diệt trừ những tên ác tặc, xâm phạm đến bổn phái. Đó là Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ.

Diệp Ngọc Sương lầy lăm lạp, hỏi:

- Tiêu Đình Thủ ư! Tại sao sư phụ lại đòi giết Tiêu Đình huynh? Người đó...

Đột nhiên, nước mắt nàng Ngọc Sương tuôn trào trên đôi mi...

Nàng nói tiếp:

- Tiêu Đình Thủ chết rồi!

Mọi người nghe nói giật mình kinh hãi, Hồ Diệp lão ni hỏi:

- Tiêu Đình Thủ làm sao mà chết?

Diệp Ngọc Sương nói:

- Tên vệ sĩ đó nạt Quách Nhân Kiệt đã giết...

Kỳ Phụng Tiên nghe Nhân Kiệt, tên vệ sĩ của mình đã giết chết Tiêu Đình Thủ lĩnh làm đấng, nghĩ thầm:

- Gã Nhân Kiệt này cũng khá đàng. Hắn dám liều chết đổi mạng cho một cao thủ khét tiếng giang hồ, làm rõ mặt môn phái Vệ sĩ giáo.

Kỳ Phụng Tiên nhìn lão sư thái cười nhạt, nói:

- Nàng Diệp Ngọc Sương với tôi không xa lạ gì. Tánh nàng chân thật, lời nói nàng không giả dối. Vậy nàng có thể kể lại câu chuyện vừa xảy ra để quàn hùng võ lâm phán đoán. Còn cái chết của Nhân Kiệt đổi lĩnh cái chết của Tiêu Đình Thủ thì hai cái chết ngang nhau, không còn quan trọng nữa.

Giải cứu ni cô Diệp Ngọc Sương

Lúc đó trong sảnh đường yên lặng như tờ. Ai nãy đề`u chờ Diệp Ngọc Sương mở miệng.

Nàng Ngọc Sương chậm rãi kể:

- Hôm qua, vào lúc xế` chiều tiểu ni theo sư phụ và các vị sư tử đi hành hương ở chùa Huỳnh Kim. Giữa đường trời đổ mưa rào. Khi xuống núi, tiểu ni trượt chân, phải vịn vào một tảng đá có dính bùn lầy, rêu xanh, làm cho bàn tay tiểu ni bị dơ bẩn. Tiểu ni đến một dòng nước nơi chân đò`i để rửa tay. Bỗng nhiên, tiểu ni nhìn xuống nước thấy bên bóng mình có thêm một chàng trai. Tiểu ni giật mình, kinh hãi, quay gót trở lên thì gã kia đã nắm chặt cổ tay nhấc bổng lên khỏi bờ suối. Tiểu ni sợ quá, muốn gọi sư phụ đến cứu, nhưng gọi không ra tiếng. Gã đó dắt tiểu ni vào một sơn động. Bây giờ tiểu ni mới nhìn rõ tướng mạo, thấy gã không có vẻ gì hung dữ, nên cũng yên tâm một chút. Sau đó tiểu ni nghe rõ tiếng gọi của các sư tử đi tìm tiểu ni vọng lại:

- Ngọc Sương ơi! Ngọc Sương đi lạc chỗ nào vậy?

Gã kia không cho tiểu ni đáp lời, và nói hăm dọa:

- Bọn ni cô đó mà đến đây thì ta bắt hết không chừa một đứa.

Ba vị sư tử chia nhau tìm kiếm khắp nơi rồi lại quay về`. Gã kia không nghe thấy tiếng gọi nữa, nên buông tay tiểu nữ ra. Tiểu nữ vội phóng mình ra cửa động để tẩu thoát, ngờ đâu thân pháp gã còn mau lẹ hơn nhiều. Tiểu ni vừa chạy ra thì gã đã đứng chặn ngoài sơn động. Tiểu ni đụng đầu vào ngực gã.

Gã cười ha hả nói:

- Ngọc Sương ni cô còn định chạy thoát sao?

Tiểu ni lùi lại, rút cây trường kiếm ra, toan đâm gã một nhát, nhưng lại nghĩ rằng gã chưa làm hại mình, mà mình đã là người xuất gia thì sao lại có ý giết người? Nghĩ như vậy tiểu ni không phóng kiếm đâu nữa, và hỏi gã:

- Người bắt ta làm chi? Nếu người không thả ta ra, ta sẽ dùng thanh kiếm này đâm chết người đó.

Gã cười lớn nói:

- Tiểu ni cô! Tiểu ni cô là người có lương tâm, không nỡ giết ta phải không?

Tiểu ni liền đáp:

- Ta với người vốn không thù oán gì thì giết người làm chi? Và lại ta là người tu hành không làm sai giới cấm!

Gã kia nói:

- Như vậy thì hay quá! Cô nương hãy ngồi đây nói chuyện với ta một chút có được không?

Tiểu ni đáp:

- Sư phụ và sư tỷ ta đang đi tìm ta ngoài kia, hơn nữa gia sư ta không cho phép một ni cô ngồi nói chuyện với một người đàn ông.

Gã kia nói:

- Nhưng ở đây không có gia sư đâu mà sợ.

Tiểu ni nói:

- Tránh ra mau! Người có biết sự phụ ta lợi hại thế nào không? Lão nhân gia mà thấy được người vô lễ như vậy thì sẽ chặt đầu người tức kẻ đó!

Gã kia nói:

- Tiểu ni cô muốn chặt đầu tại hạ thì tại hạ để cho chặt, còn như sự phụ của tiểu ni cô đã già rồi. Ta không thể cho chặt được.

Hồ Điệp sư thái nghe nói đến đó hét lên:

- Ngọc Sương! Những lời nói ngông cuồng vô lễ đó người để bụng làm gì?

Hồ Điệp lão ni biết nàng Ngọc Sương tính tình hiền hòa chắt phác không biết lựa lời nói cho lịch sự giữa đám đông, nên có ý ngăn cản.

Nàng Ngọc Sương lại kể tiếp:

- Gã kia cầm thanh kiếm của đô nhi, rồi... đánh rã c một cái.

Hồ Điệp sư thái cau mày:

- Nó bẻ gãy cây kiếm của người à?

Ngọc Sương gật đầu:

- Thưa sư phụ! Chẳng những bẻ gãy kiếm của đô nhi, mà gã còn nói đô nhi xinh đẹp, dễ thương lắm! Gã muốn ngủ với đô nhi...

Hồ Điệp hét lên:

- Câm miệng ngay! Con gái không biết giữ mồm giữ miệng! Quân vô lại có thể nói như vậy, còn người tu hành dù cho nghe cũng không được nói lại.

Giữa lúc đó, mấy tên vệ sĩ theo hầu Kỳ Phụng Tiên, không nhịn được bật lên tiếng cười ha hả.

Hồ Điệp sư thái tức giận, chụp lấy chén trà trên bàn vung một cái, trà nóng đổ ra tứ tung, văng vào mình các tên vệ sĩ, không người nào né kịp.

Kỳ Phụng Tiên tức giận nói:

- Lão sư thái làm gì vậy? Lão nói được mà không cho người khác cười thì thật là ngang trái.

Hồ Điệp sư thái đôi mắt nhìn chòng chọc vào Kỳ Phụng Tiên, nói:

- Hồ Điệp sư thái đã ngang ngược mấy mươi năm nay rồi, đâu phải bây giờ.

Lão ni vừa nói, vừa lăm le một chung trà trong tay, muốn ném về phía Kỳ Phụng Tiên nữa.

Kỳ Phụng Tiên vẫn ngơ ì im, đưa mắt nhìn về phía lão ni, có ý đề phòng.

Lão ni thấy Kỳ Phụng Tiên không ở trong tư thế bất ngờ, nên không dám động thủ vì bà biết rõ võ công của Kỳ Phụng Tiên không phải tầm thường.

Bà nói với Ngọc Sương:

- Người kẻ tiếp đi!

Ngọc Sương nói:

- Thưa sư phụ! Đệ tử quyết xông ra khỏi sơn động, nhưng gã kia nhất định không chịu buông tha. Đệ tử thấy trời đã gần tối, nên

trong dạ bôn chôn sợ hãi, liên cầm kiếm đâm tới. Bản tâm của đệ tử không muốn giết gã mà chỉ hăm dọa thôi. Đệ tử sử dụng chiêu “Kim châm đờ kiếp” không ngờ hấn vung tay ra toan nắm lấy... người đệ tử. Đệ tử giật mình chưa kịp rút thanh trường kiếm lại thì bị gã đoạt mất kiếm. Gã đưa ra hai ngón tay bẻ gãy lưỡi kiếm một lát nữa. Nghe “rắc” một tiếng, lưỡi kiếm gãy hơn ba tấc.

Hồ Điệp sư thái nói:

- Gã bẻ gãy lưỡi kiếm bằng hai ngón tay?

- Thưa phải!

Hồ Điệp sư thái đưa mắt nhìn mọi người có ý bảo cho mọi người biết đây là hành động khoe khoang của tên gian ác đó.

Kỳ Phụng Tiên đưa tay rút thanh trường kiếm của một vệ sĩ rồi dùng hai ngón tay bẻ “rắc” một cái, mũi kiếm gãy hơn một tấc.

Gã nói:

- Tên đó bẻ như thế này phải không?

Ngọc Sương nói:

- Té ra Kỳ đại nhân cũng biết làm như vậy à?

Rồi nàng thờ dài nói:

- Trời ơi! Đáng tiếc! Nếu lúc đó có Kỳ đại nhân giúp cho Tiêu sư huynh thì Tiêu sư huynh không đến nỗi bị thương.

Kỳ Phụng Tiên ngạc nhiên:

- Ngọc Sương! Nàng nói Tiêu Đình Thủ đã chết rồi mà!

- Đúng vậy! Tiêu sư huynh vì bị trọng thương nên mới bị tên ác nhân Vệ sĩ giáo ám hại!

Mọi người thấy đôi mắt Ngọc Sương sáng ngời, mà nước mắt giàn giụa, ai cũng thương xót.

Ngọc Sương đưa tay lau nước mắt, rồi ghen ngào nói:

- Tên ác nhân Đào Du Đành miệng buông lời bức bách, tay nắm áo đệ tử giữ chặt. Giữa lúc đó, ngoài sơn động đột nhiên có tiếng cười ha ha ha... dội vào. Đào Du Đành lớn tiếng hỏi:

- Ai đó?

Bên ngoài lại cười ha! ha! ha ba lần. Nhưng không trả lời.

Đào Du Đành lớn tiếng mắng:

- Biết điều thì tránh xa nơi đây. Đào đại gia mà nổi nóng lên thì người mất mạng đó.

Người đứng bên ngoài không đáp, mà cười lớn hơn nữa.

Đào Du Đành bây giờ không quan tâm đến người đứng bên ngoài nữa mà đưa tay mở nút áo của đệ tử.

Người bên ngoài thấy bên trong yên lặng, lại cười một cách khiêu khích:

- Hì! Hì! Ha! Ha! Ha! Ha!

Giọng cười đó làm cho Đào Du Đành nổi giận, hai tay run lên. Đệ tử chỉ mong người đó xuất hiện, giải cứu đệ tử. Nhưng hình như người đó biết Đào Du Đành lợi hại phi thường nên không dám tiến vào, chỉ đứng ngoài động cười không ngớt.

Đào Dư Đành tức giận không nhìn được, rút dây thắt lưng trói đệ tử lại, rồi phóng mình nhảy ra ngoài. Nhưng người kia đã ẩn núp, Đào Dư Đành lục soát một lúc lâu không tìm được lại quay vào sơn động.

Tức thì người bên ngoài lại xuất hiện và cười:

- Ha! Ha! Hi! Hi!

Hồ Điệp sư thái ngất lời hỏi:

- Tại sao lúc tên dâm tặc đó ra ngoài mà ngươi không trốn đi.

Ngọc Sương nói:

- Đệ tử bị trói cả tay chân không sao cử động được, nên chỉ còn cách nhắm mắt nhờ người bên ngoài mỗi khi Đào Dư Đành rón rén bước ra để tìm gặp đối thủ. Đệ tử nói:

- Hãy cẩn thận! Hắn ra đây!

Người kia ở đằng xa cười ha ha, và nói:

- Đa tạ tiểu ni cô! Hắn không đuổi kịp tại hạ đâu! Thuật khinh thân hắn còn kém tại hạ lắm.

Mọi người nghe Ngọc Sương nói đều nghĩ bụng:

- Đào Dư Đành là một tên đầu trộm đuôi cướp, có biệt hiệu là “Vạn lý độc hành” thì sức chạy nhanh của nó ghê gớm lắm. Thế mà người kia là ai mà dám chọc giận gã.

Ngọc Sương kể tiếp:

- Tên ác nhân Đào Dư Đành đột nhiên quay lại bóp vào má đệ tử một cái, rồi phóng mình ra ngoài nói một mình giữa rừng khuya:

- Quân cầu tặc! Ngươi có giỏi thì xuấ t hiện cùng ta giao đấ u, trớ n tránh để làm trò qui quái như vậy có ích gì.

Ngờ đâu tên Đào Du Đành đã mắ c mưu. Người kia ẩn trong sơn động, thấ y Đào Du Đành bước ra, liê n lén vào bên trong, nói nhỏ với đệ tử:

- Cô nương đừng sợ! Tại hạ đứ n đây để cứu cô nương!

Vừa nói, gã lầ n mò cắ t đứt dây trói cho đệ tử trong lúc đó bên ngoài nghe tiế ng Đào Du Đành chửi mắ ng om sòm. Tiế p đó, nghe Đào Du Đành trở về` sơn động.

Đệ tử sợ quá bảo người kia:

- Các hạ trớ n đi! Hắ n trở lại giế t chề t các hạ đó.

Người kia đáp:

- Đệ tử của Vân Sơn bị nạn, làm sao ta không cố gắ ng giải cứu.

Hồ` Điệp sư thái hỏi:

- Gã là người của môn phái nào?

Ngọc Sương nói:

- Người đó chính là Tiêu Đình Thủ, đệ tử Tiêu gia môn.

Mọi người đầ u kinh ngạc, la lên:

- Ôi chao!

Từ Khắ t Minh nầy giờ ngô` i nghe, bỗng thổi phào ra một hơi nhẹ nhõm.

Ngọc Sương kể tiế p:

- Đệ tử nghe Đào Dư Đành sắp trở về` đến nơi thì kinh hãi vô cùng. Bây giờ Tiêu đại ca tỏ lời xin lỗi rồi ôm đệ tử chạy ra ngoài sơn động, ẩn vào một bụi rậm. Vừa ẩn xong Đào Dư Đành đã tiến vào sơn động, tìm không thấy đệ tử đâu, gã nổi nóng, lớn tiếng chửi rủa, rồi cầm thanh kiếm chạy ra ngoài chặt cây, phát cỏ tìm kiếm. May hôm đó trời mưa, trăng sao mờ mịt, gã không nhìn thấy bọn đệ tử đang ẩn núp. Tuy nhiên gã đoán chắc là bọn đệ tử chưa đi xa, nên cố chặt cây phát cỏ đi tìm. Có lần thanh kiếm lướt qua đầu đệ tử, chỉ còn cách vài tấc, thật là nguy hiểm.

Bỗng nhiên Ngọc Sương buông một tiếng thở dài kể tiếp:

- Trong lúc đó, đệ tử bỗng nghe từng giọt nước nóng nhỏ xuống mặt, đồng thời có mùi máu tanh. Đệ tử giật mình kinh hãi, khẽ nói:

- Tiêu đại ca bị thương rồi chăng?

Tiêu Đình Thủ đưa tay bịt miệng đệ tử và ngơ`i im. Một lúc lâu, Đào Dư Đành phát cỏ mỗi lúc một xa dần, Tiêu Đình Thủ mới ghé vào tai đệ tử nói nhỏ:

- Bị thương nhưng không hề` chi.

Đệ tử nói:

- Đại ca bị thương khá nặng phải cầm máu ngay mới được. Tiểu muội có đem theo thuốc “Thiên hương cao”, thuốc này cầm máu rất hay.

Tiêu Đình Thủ gạt đi:

- Dừng lên tiếng! Hấn phát giác được chỗ chúng ta ẩn núp thì nguy lắm.

Vừa nói, Tiêu đại ca đưa tay lên bịt kín vết thương để máu khỏi ra nhiều. Một lúc sau, Đào Dư Đành trở lại gần chỗ bọn đệ tử núp, và lớn tiếng nói:

- A! Té ra ni cô ở chỗ này mà bây giờ ta mới trông thấy. Cô nương đứng lên đi!

Đệ tử nghe Đào Dư Đành nói như vậy trong lòng khùng khiếp, toan đứng lên, nhưng hai chân cứng đờ ra, không nhúc nhích nổi.

Hồ Điệp sư thái ngất lời:

- Thế thì người mắc mưu nó rồi! Đào Dư Đành chưa trông thấy nên đã định gạt người đó.

Ngọc Sương nói:

- Đúng vậy! Lúc đó Tiêu đại ca cũng đã đoán được, nên đưa tay bịt miệng đệ tử, sợ đệ tử khiếp sợ la lên. Đào Dư Đành la lối một lúc không thấy gì lại yên lặng, tiếp tục phát cỏ tìm kiếm.

Tiêu đại ca chờ hă n đi xa mới ghé lại bên tai đệ tử nói thầm:

- Sư muội! Nếu ta cứ trốn nơi đây thế nào Đào Dư Đành cũng tìm thấy. Chúng ta thử mạo hiểm vào trong sơn động ẩn lánh, Đào Dư Đành sẽ không ngờ...

Hồ Điệp sư thái nghe đến đây vỗ đùi nghe “bốp” một tiếng, và nói:

- Hay lắm! Thằng Tiêu Đình Thủ quả có cơ mưu.

Ngọc Sương nói:

- Đệ tử nghe Tiêu đại ca bảo trở vào sơn động ẩn núp thì sợ hãi vô cùng. Nhưng đệ tử đã cậy vào sức che chở của Tiêu đại ca, nên không

hề phản đô i:

- Được lắm!

Tiêu đại ca liền bồng đệ tử lên trở vào sơn động, đặt xuống đất.

Đệ tử nói:

- Trong túi tiểu muội có “Thiên hương cao” là thứ thuốc trị thương rất linh nghiệm, xin Tiêu đại ca hãy lấy ra bôi vào vết thương.

Tiêu đại ca không thuận:

- Hiện giờ không thuận! Chừng nào Diệp sư muội tay chân rảnh rang sẽ lấy cho tộ huynh.

Tiêu đại ca lấy kiếm cắt một mảnh vải buộc vào vai bên trái. Bây giờ đệ tử mới hiểu Tiêu đại ca vì bảo vệ cho đệ tử mà lúc ẩn trong đám cỏ đã bị lưỡi kiếm của Đào Du Đành phát cỏ phốt qua hai bên vai. Lúc đó Tiêu đại ca đã nhịn đau không hề rên than...

Hồ Diệp sư thái nói:

- Như vậy thì Tiêu Đình Thủ là một người hào hiệp, đoan chính. Hắ n đã hy sinh thân mình để bảo vệ một kẻ bị hiếp đáp.

Kỳ Phụng Tiên nghe nói “khi” một tiếng, nghĩ thầm:

- Tiêu Đình Thủ với Diệp Ngọc Sương trước kia là đôi uyên ương, sắ p liền cánh. Việc hắ n bảo vệ ni cô xinh đẹp đó đâu phải do lòng hào hiệp.

Ngọc Sương lại nói tiếp:

- Đào Dư Đành phát cỏ bên ngoài tìm kiếm một hồ i không thấy đệ tử, lẽ ra hẳn bỏ đi nơi khác, nhưng hẳn lại quay trở vào sơn động. Bây giờ trở ngược của đệ tử đánh thành thích. Gã tiến vào sơn động nghe i thích xuống đất không nói gì. Đệ tử phải nín thở... và trong giây phút ngọt ngào ấy bỗng nhiên đệ tử thở dài một tiếng, làm cho Đào Dư Đành phát giác được. Thật là chuyện rủi ro, tai họa đột biến. Đào Dư Đành cười khanh khách, lặn bước tiến đến. Tiêu đại ca nghe i một bên vẫn không nhúc nhích, nhưng tay cầm chặt chuôi kiếm, đôi mắt mở to.

Đào Dư Đành cười đầy c ý nói:

- Con cừ non này! Té ra ngươi vẫn còn ẩn núp trong sơn động.

Gã đưa tay ra, toan chộp vào người đệ tử thì nghe “véo” một tiếng. Gã bị Tiêu đại ca đâm một nhát. Nhưng, kiếm thay, nhát kiếm không đâm trúng vào yếu huyệt. Đào Dư Đành nhảy lùi về phía sau, rút thanh đao ở sau lưng ra.

Trong bóng tối, đao kiếm chạm nhau nảy lửa. Rồi trong bóng tối, không ai thấy ai, nên họ bỏ kiếm, đá u nhau bằng những đường quyền chí mạng. Đệ tử chỉ nghe hơi thở của họ mà lòng hồ i hộp vô cùng.

Hồ Điệp sư thái nói:

- Hai người đá u với nhau được bao nhiêu hiệp?

Ngọc Sương đáp:

- Lúc ấy đệ tử rất hoang mang nên cũng chẳng biết hai người đã đá u với nhau được bao lâu. Chỉ nghe Đào Dư Đành cười ha hả nói:

- Ngươi xứng đáng là đệ tử của Tiêu gia môn. Tên họ ngươi là gì?

Tiêu Đình Thủ đáp:

- Người là đứa dâm ác, hỏi tên ta làm gì?

Tiêu đại ca vừa lên tiếng hấn đã phóng cước đá liến. Mục đích của Đào Dư Đành hỏi tên là dụ cho Tiêu đại ca nói lên để hấn biết đồ i phương ở vị trí nào.

Hai người giao đấ u mấ y hiệp nữa thì Tiêu đại ca bỗng la lên một tiếng “Ái chà!”.

Rõ ràng Tiêu đại ca bị thương rồi, vì đệ tử nghe Đào Dư Đành cười lớn, nói:

- Ta đã bảo Tiêu gia kiế m pháp không phải là đồ i thủ của ta mà. Dù sư phụ của người là Tiêu lão tiề n bớ i có đế n đây cũng không địch nổi ta đâu.

Tiêu đại ca không nói gì nữa. Đệ tử lờ m cồ m ngô i dậy, sờ soạng trên mặt đấ t, tìm thanh kiế m gãy để hợp công với Tiêu đại ca, nhưng thanh kiế m đó Đào Dư Đành đã ném đi rồi.

Tiêu đại ca nghe đệ tử mò mẫm dưới đấ t, mừng rỡ, nói nhỏ:

- Diệp tiểu muội! Hãy chạy đi mau, còn chờ gì nữa.

Đệ tử đáp:

- Sư huynh! Tiểu muội cùng sư huynh hợp công chớ ng lại tên ác nhân này.

Tiêu đại ca nói:

- Sư muội đi đi! Dù chúng ta có hợp lực cũng không địch lại hấn đâu!

Đào Dư Đành nghe nói cười lớn:

- Người biết thế là khá lắm đấy! Tôi gì mà hy sinh thân xác để chờ cho sự trinh bạch của một cô gái! Ôi chao! Trời sanh cô gái đâu phải để cho trinh bạch, mà là để...

Tiêu sư ca nghe đến đó hét lên:

- Quân dâm ác! Đừng tìm lời xảo trá! Hãy cùng ta tiếp tục giao tranh.

Trong lúc giao đấu với Đào Dư Đành, Tiêu sư ca lại thúc đệ tử:

- Tiểu muội! Hãy chạy đi! Hiện nay tại Sóc gia trang đang có tiệc mừng, các cao thủ giang hồ đang tập trung ở đó, hã'n không dám tìm sư muội nơi chốn hang hùm ấy đâu.

Đệ tử liền đáp:

- Tiểu muội trốn đi hã'n giết chết đại sư ca thì sao?

Tiêu đại ca nói:

- Gã không giết nổi tậ huynh đâu. Tậ huynh đang cố gắng cầm chân gã để cho tiểu muội thoát nạn! Hãy chạy đi! Mau lên!

Một loạt đao kiếm chạm nhau vang lên. Tiêu đại ca lại bị thêm một vết thương nữa, nên ra vẻ nóng lòng thúc giục:

- Sư muội mà không chạy đi thì ta mắ'ng vào mặt bây giờ! Sao ngu quá vậy?

Bấ'y giờ đệ tử đã lượm được thanh kiếm gãy dưới đất, mừng rỡ la lên:

- Hai chúng ta hợp sức đánh một mình hã'n.

Đào Dư Đành cười lớn:

- Càng tô t! Cô nương giao đầ u với ta để khỏi chạy trốn! Mà ta nói thật, cô nương mà chạy trốn thì ta lóc xương thắ ng này ra lập tức.

Câu nói hăm dọa của Đào Dư Đành làm cho đệ tử chầ n chờ, không dám bỏ trốn, sợ để tai họa lại cho Tiêu đại ca. Nhưng Tiêu đại ca không hiểu điề u đó, cứ mắ ng vào mặt đệ tử:

- Con ni cô ngu ngô c kia! Mà y giồ ng như con bò! Tại làm sao lại không chịu thoát thân trong lúc người ta đang hy sinh vì sinh mạng mình?

Đào Dư Đành nghe nói cười ha hả:

- Thì nàng đang thích ta, không bỏ ta được, nên không muồ n đi.

Tiêu đại ca ra chiề u tức tô i hét lớn:

- Sư muội! Người có chịu đi hay không?

Đệ tử đáp:

- Không đi!

Tiêu đại ca nói:

- Thế thì ta phải chờ luôn đầ n sư phụ của người nữa. Hồ` Diệp sư thái là một cụ già không biế t dạy đệ tử.

Hồ` Diệp sư thái nghe nói sầ m mặt xuồ ng.

Ngọc Sương vội nói:

- Xin sư phụ chớ giận. Chẳng qua Tiêu đại ca mắ ng nhiề c đệ tử như vậy chỉ vì muồ n đệ tử chạy đi thoát thân mà thôi.

Rô`i nàng kể tiế`p:

- Trong lúc đó Đào Dư Đành lướt tới, toan vớ tay chụp đệ tử. Trong bóng tối`i chẳng nhìn thấ`y gì, đệ tử vung kiế`m đâm tán loạn, lên buộc gã phải lùi lại.

Tiêu đại ca lại nói:

- Sư muội! Hãy đi đi! Nế`u sư muội còn ở đây thì ta vương tay, không thi triển kiế`m pháp Tiêu gia môn, đệ nhấ`t danh trong thiên hạ được.

Hồ` Điệp sư thái hừ một tiế`ng nói:

- Thấ`ng nhỏ Tiêu Đình Thủ phách lô`i! Kiế`m pháp Tiêu gia môn có gì cao siêu đâu mà dám xưng đệ nhấ`t danh trong thiên hạ!

Ngọc Sương nói:

- Thừa sư phụ! Đó là lời khích lệ của Tiêu đại ca đó thôi. Đệ tử thấ`y Tiêu đại ca đã nói nhiề`u lời mà không làm theo e Tiêu đại ca giận, nên đệ tử bỏ đi ra khỏi sơn động.

Lập tức trong động nổi lên những tiế`ng binh khí va chạm nhau chát chúa. Đệ tử cắ`n răng, cắ`m đầ`u chạy về` phía gò Vân Sơn, mục đích báo tin cho sư phụ hay để` đế`n đó diệt trừ tên ác nhân, giải cứu cho Tiêu đại ca khỏi tay Đào Dư Đành, nhưng đệ tử đoán biế`t lúc này sư phụ đang đi dự tiệc ở Sóc gia trang, nên lại quay đầ`u chạy về` phía An Thái.

Đệ tử chạy cho đế`n lúc trời hừng sáng thì thấ`y tửu lầ`u Tiề`u Châu, đệ tử an lòng thế nào cũng gặp được sư phụ. Ngò` đầu, lúc đó Đào Dư Đành cũng đuổi theo kịp, đệ tử thấ`y hắ`n sợ quá, tay chân mề`m nhũn ra, không còn bước đi được nữa. Thế` rô`i đệ tử bị hắ`n bắ`t.

Đệ tử nghi rằng Đào Dur Đành đã đuổi kịp đệ tử đến đây thì nhất định Tiêu đại ca đã bị hãm hại mạng trong sơn động rồi. Lòng đệ tử vô cùng bối rối.

Đào Dur Đành thấy trên đường có nhiều người qua lại, không dám giờ trò vô lễ, mà tỏ ý cảm ơn:

- Nếu tiểu ni cô đi theo tại hạ thì tại hạ hứa không động gì đến tiểu ni cô cả. Còn nếu tiểu ni cô chững lại thì tại hạ sẽ lột trần tiểu ni cô ra, để mọi người cười chê.

Đệ tử nghe hãm nói sợ quá, không dám chững lại, theo chân hãm đến trước tử lâu.

Hãm nói:

- Tiểu ni cô! Nàng xinh đẹp lắm, đẹp như một vị tiên cô từ trên trời sa xuống. Chúng ta lấy tử lâu làm “Túy tiên lâu”. Tiểu ni cô hãy vào đây cùng tại hạ uống một bữa thật say cho thỏa thích.

Đệ tử nói với hãm:

- Người xuất gia phải ăn chay và không được uống rượu, đó là môn quy của Vân Sơn tự.

- Môn quy, giới luật chỉ là cái bề ngoài. Biết đâu sư thái lão bà cũng từng ăn thịt chó, uống rượu bọ Đờng Phó. Để ta giúp cô nương phá giới một lần xem sao?

Hồ Điệp sư thái nghe nói hét to:

- A! Thằng ác nhân đó nói càn nói bậy. Ngọc Sương! Những lời nói đó ngươi thuật lại ở đây làm gì?

Ngọc Sương cúi mặt kể tiếp:

- Tên ác nhân đó thò tay nắm áo đệ tử, bảo phải lên tửu lầu cùng hắn uống rượu, nếu không hắn xé rách áo ra.

Đệ tử không biết làm sao hơn, đành phải theo hắn lên tửu lầu. Hắn gọi các món ăn thịt bò, thịt heo, thịt gà và tôm cá.

Hắn bảo:

- Nếu cô nương không ăn thịt, uống rượu thì tại hạ sẽ xé toạc quần áo ra để mọi người xem chơi.

Thật là một chuyện phi thường. Giữa lúc đó có một người bước lên tửu lầu, lưng đeo trường kiếm, sắc mặt lợt lạt, vết máu loang lổ khắp người. Gã không nói một lời, ngõi xuống cạnh bàn, bung ngay chung rượu trước mặt đệ tử uống cạn một hơi. Tiếp đó, gã rót một chung rượu khác, đưa đến trước mặt Đào Du Đành nói:

- Xin mời!

Rồi gã lại tiếp tục rót rượu uống, hết chung này đến chung khác.

Đệ tử nhìn rõ mặt, thì đó là Tiêu đại ca.

Đào Du Đành mỉm cười, đưa ngón tay cái lên, nhìn mặt Tiêu đại ca, nói:

- Hảo hán tử!

Tiêu đại ca cũng đưa ngón tay cái lên trước mặt Đào Du Đành, nói:

- Hảo đạo pháp!

Rồi cả hai cùng đồng thanh cười lớn, và nâng chén uống vùi. Đệ tử nhìn hai người thấy kỳ lạ, vì đêm vừa rồi họ đánh với nhau

một cách không khoan nhượng, thế mà bây giờ họ lại thân thiết với nhau như không có chuyện gì xảy ra.

Đào Dư Đành nói:

- Các hạ có phải là Tiêu Đình Thủ, môn đệ của Tiêu gia trang không? Tại hạ thường nghe khách giang hồ ca tụng tên đệ nhất sư ca của phái này siêu quần xuất chúng, dám nói dám làm, đáng là một nhân vật lừng danh trong chốn võ lâm.

Tiêu đại ca gật đầu, cười lớn nói:

- Không dám! Tiêu Đình Thủ này là một bại tướng dưới tay các hạ, thật lấy làm xấu hổ.

Đào Dư Đành nói:

- Đánh nhau rồi mới nhận bạn! Chúng ta kết bạn với nhau được chăng? Nếu Tiêu sư huynh muốn lấy tiểu ni cô này thì tiêu đệ nhường cho. Nếu tại hạ xem nặng sắc đẹp, xem thương tình bạn thì đâu phải là kẻ tâm giao.

Hồ Điệp sư thái nghe đến đó không chịu nổi, hét to:

- Tên dâm ác đó nói càn nói bậy! Chúng nó thật đáng chết!

Ngọc Sương nước mắt đọng quanh mi, nói:

- Tiêu đại ca rất tử tế! Nhưng lúc đó Tiêu đại ca có những lời nói vô lễ... sư phụ đã nổi nóng, đệ tử không dám nói nữa.

Hồ Điệp sư thái nói:

- Hãy nói đi! Kể hết câu chuyện đó cho ta nghe. Nếu Tiêu Đình Thủ là một tên hỗn láo, vô lại thì dù già có chết rồi ta còn phải tính toán với sư môn giáo chủ của hã n.

Ngọc Sương tiếp tục kể:

- Giữa lúc ấy có hai chàng trai ngô ì ở bàn bên kia đột nhiên rút trường kiếm tiến lại trước mặt Đào Dư Đành lớn tiếng hét:

- Người có phải là Đào Dư Đành không?

Đào Dư Đành hỏi lại:

- Hỏi tên ta làm gì?

Chàng thanh niên nói:

- Người là một đứa dâm tặc, bức hiếp ni cô uống rượu, ăn nói ngang tàng. Ta phải trừng trị những kẻ ác nhân.

Vừa nói, thanh niên vừa phóng kiếm đâm vào mặt Đào Dư Đành. Chỉ loáng mắt, thanh niên kia đã đánh cùng một lúc bảy chiêu. Tuy nhiên Đào Dư Đành vẫn ngô ì một chỗ né tránh.

Kỳ Phụng Tiên này giờ ngô ì nghe, không nói, bây giờ thấ y lạ xen vào hỏi:

- Người vừa động thủ là ai vậy?

Ngọc Sương đáp:

- Tiểu ni cũng không biết, chỉ nghe gã thanh niên ấy xưng tên Lâm Hớn.

Mọi người đề u “A” lên một tiếng. Hồ Đệp sư thái nói:

- Lâm Hớn là môn đệ của Lâm Ngũ Nhạc ở chùa Ông Núi. Phái võ này lâu nay không hoạt động trong giang hồ. Đường kiếm của Ngũ Nhạc không phải tầm thường. Lần này họ có mặt tại An Thái có lẽ do giáo chủ Sóc Phi mời dự tiệc.

Ngọc Sương nói:

- Thưa sư phụ! Nhận xét của sư phụ rất đúng. Có là người trong giới tu hành, không chịu nổi hành động bất lương của Đào Dư Đành nên can thiệp đó thôi. Tuy nhiên, họ công kích cả Tiêu đại ca nữa, vì họ cho Tiêu đại ca là kẻ đồng lõa với Đào Dư Đành.

Lâm Hớn dậm không trúng Đào Dư Đành lại quay sang chém Tiêu đại ca mấy nhát, và nói:

- Trong Tiêu gia môn làm gì có những dậm đồng ác tặc như ngươi?

Tiêu đại ca vội nhảy lùi về phía sau mới tránh khỏi nhát kiếm đó.

Đào Dư Đành cười hì hì, nói:

- Này Tiêu đại huynh! Những môn phái như Vân Sơn, Ngũ Nhạc, Tiêu gia môn lâu nay liên kết với nhau như cây liên cành, hôm nay chẳng lẽ xích mích với nhau sao?

Tiêu đại ca nói:

- Những môn đồng trong các giáo phái chúng tôi hôm nay đã gặp nhau tất nhiên chúng tôi phải giúp đỡ nhau đồng i phó với Đào Dư Đành...

Đào Dư Đành nói:

- Dù quý vị trong ba phái Tiêu gia môn, Vân Sơn và Ngũ Nhạc có hợp công thì cũng không làm gì tại hạ được.

Tiêu đại ca nói:

- Đánh không lại cũng phải đánh! Đó là luật giang hồ ...

Vừa nói, Tiêu đại ca vừa rút trường kiếm ra. Lúc này đệ tử cũng rút thanh kiếm gãy ra để hợp sức đánh với Đào Du Đành. Nhưng tên ác nhân võ công thật ghê gớm. Hắn chỉ lạng mình qua một cái, tay đã cầm cây đơn đao đâm vào Lâm Hón và cười lớn:

- Hãy ngoan ngoãn đi! Hãy ngoan ngoãn đi!

Vừa nói, hắn vừa tra gươm vào vỏ, trong lúc đó Lâm Hón sư huynh bị một vết thương nặng phải ôm vai chạy xuống lầu.

Mọi người nghe kể đến đó có vẻ kinh hoàng. Từ Khất Minh nói với Lý Tài:

- Kiếm pháp của Ngũ Nhạc phái không phải tầm thường, thế mà Đào Du Đành chỉ vung kiếm ra đã giải quyết ngay đối thủ thì thật lạ lùng.

Từ Khất Minh xen vào, hỏi Ngọc Sương:

- Thế thì Ngũ Nhạc tiên sinh có mặt trong lúc đó mà không can thiệp sao?

Ngọc Sương nói:

- Có chứ! Ngũ Nhạc lão nhân liền nhảy vọt tới trước mặt Đào Du Đành, quát lên một tiếng, rồi phóng kiếm đánh luôn. Kiếm pháp của Lâm Ngũ Nhạc cực kỳ uy dũng. Thế mà Đào Du Đành vẫn ngoan yên trên ghế rút dao ra nghênh địch. Ngũ Nhạc lão nhân dùng các chiêu thức đặc môn đánh luôn mười bảy, mười tám chiêu, thế mà Đào Du Đành vẫn ngoan ngoãn đỡ chiêu gạt chứ không đứng dậy.

Mọi người nghe nói lại “Ồ” lên một tiếng và nghĩ thầm:

- Kiếm pháp Đào Du Đành quả thật là ghê gớm.

Ngọc Sương nói tiếp:

- Khi đó Tiêu đại ca đột nhiên vung kiếm lên, đâm lẹ vào Đào Du Đành để giúp sức với Ngũ Nhạc lão nhân. Đào Du Đành liền quay mũi đơn đao trở lại, gạt chiêu kiếm. Bây giờ hă n mới đứng dậy.

Hồ Điệp sư thái la lên:

- Người nói không đúng rồi! Ngũ Nhạc lão nhân lừng danh trong thiên hạ về kiếm pháp mà đánh một lúc mười bảy, mười tám chiêu, Đào Du Đành vẫn ngồi yên một chỗ, còn Tiêu Đình Thủ vừa đâm một kiếm Đào Du Đành đã lập tức đứng lên là nghĩa lý gì vậy?

Ngọc Sương nói:

- Thừa sư phụ, việc này chính Đào Du Đành cũng đã nói cho Tiêu đại ca biết ngay lúc đó.

Hă n nói:

- Tiêu hiên huynh! Tiêu hiên huynh đã là bạn của ta rồi, nếu trong lúc giao đấu ta vẫn ngồi một chỗ tỏ ra bất kính tình bằng hữu. Vì thế, mặc dù kiếm pháp của ta cao diệu đến đâu ta vẫn phải đứng dậy để nghênh chiến.

Câu nói này của Đào Du Đành đã làm cho Ngũ Nhạc lão nhân không tham chiến, mà đứng bên ngoài quan sát.

Hồ Điệp sư thái kinh ngạc hỏi:

- Tại sao vậy?

Ngọc Sương nói:

- Ngũ Nhạc lão nhân tự cho mình là một cao nhân của danh phái, không bao giờ liên thủ với bọn lưu manh dâm ác. Câu nói này của

Ngũ Nhạc lão nhân cho là Tiêu đại ca là bạn của Đào Du Đành thì cũng là một phùng lưu manh, dâm ác.

Tiêu đại ca không nói gì, phóng kiếm đánh luôn ba chiêu cùng một lúc vào Đào Du Đành nghe veo veo. Ba chiêu này lợi hại vô cùng. Cả người Đào Du Đành đều bao trùm trong làn kiếm quang của Tiêu đại ca.

Hồ Điệp sư thái nói:

- Đó là ba chiêu “Trường giam tam điệp” trong Tiêu gia kiếm pháp. Người ta đồn rằng lúc Tiêu Đình Bảo còn nhỏ có đi chơi ở núi Tam Điệp gặp một võ sư truyền lại ba chiêu kiếm này. Trong ba chiêu đó thì chiêu thứ hai mãnh liệt hơn chiêu thứ nhất, và chiêu thứ ba mãnh liệt hơn chiêu thứ hai... Nhưng Đào Du Đành hóa giải chiêu thế đó như thế nào?

Ai này đều nóng lòng nghe kết quả ba chiêu kiếm pháp của Tiêu gia môn rất lợi hại này sẽ ra sao?

Ngọc Sương kể:

- Mỗi chiêu đánh ra, Đào Du Đành lùi lại một bước. Ba chiêu hắn lùi lại ba bước và nói lớn:

- Ô! Lợi hại lắm!

Nhưng rồi Đào Du Đành lại lướt tới cười ngạo nghễ, hỏi:

- Có thể thôi sao? Hà hà! Đường kiếm lợi hại thật, nhưng chỉ có ba chiêu! Rất tiếc!

Vừa nói, Đào Du Đành vừa đảo mắt nhìn Ngũ Nhạc lão nhân, nói:

- Xin mời trưởng lão hợp công!

Câu nói ấy như khiêu khích làm cho Ngũ Nhạc lão nhân không chịu nổi. Ngũ Nhạc lão nhân vừa rút kiếm, nghe “soạt” một tiếng thì nơi miệng lão nhân đã la lên:

- Ôi chao!

Một vòi máu phụt ra từ vai trái của Ngũ Nhạc lão nhân, thắm ướt vạt áo. Lão nhân vội vã bỏ chạy xuống lầu. Đào Dư Đành không đuổi theo, dứt thanh đao vào vỏ, bình tĩnh ngồi uống rượu và nói:

- Hãy ngồi xuống! Uống đi! Uống đi!

Mọi người nghe đến đây lại cười “Ồ” lên một tiếng kinh ngạc: “Ngũ Nhạc kiếm pháp nổi tiếng là đệ nhất võ lâm, thế mà Đào Dư Đành xem thường như vậy thì bản lĩnh của hắn không thể lường được”.

Ngọc Sương lại nói tiếp:

- Sau khi đã thương Ngũ Nhạc lão nhân, Đào Dư Đành vẫn ngang nhiên bung bát rượu uống. Lúc đó Tiêu đại ca bỗng nói lớn:

- Đâu kiếm thì tại hạ không bằng Đào huynh, nhưng đâu rượu thì chắc tại hạ thắng lớn.

Đào Dư Đành cười khẩy, nói:

- Có chắc chắn tử lượng Tiêu hiền huynh thắng tiểu đệ không? Vậy thì chúng ta cùng đâu rượu!

Hắn gọi chủ quán đem mấy thùng rượu lớn.

Tiêu đại ca chậm rãi nói:

- Đấ u rượu thì tại hạ nhấ t định thấ ng Đào huynh rô`i, có điề u tánh tại hạ lúc uố ng rượu không thích có đàn bà ngô`i một bên. Nế u Đào huynh muố n đấ u rượu cùng tại hạ thì đuôi tiểu ni cô này đi chỗ khác đấ.

Đào Dư Đành ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Tiêu huynh! Tại hạ biế t Tiêu huynh muố n tìm cách cứu vị tiểu ni cô này. Nhưng tại hạ là người biế t quý sắ c đẹp mà tiểu ni cô này lại là một cô gái tuyệt mỹ thì dù tiểu huynh có nói gì thì tại hạ cũng không buông tha đầu, chỉ trừ một điề u kiện.

Tiêu đạ i ca hỏi nhanh:

- Điề u kiện gì?

Đào Dư Đành với tay rót đầ y bát rượu mời Tiêu đạ i ca uố ng, rô`i nói:

- Cứ uố ng đi đấ! Có gì mà vội!

Tiêu đạ i ca bung vội bát rượu uố ng ực một hơi cạn hế t, và hỏi:

- Điề u kiện gì?

Đào Dư Đành nói:

- Điề u kiện là Tiêu huynh lâ y sư cô làm vợ. Vì theo luật giang hồ` không ai được phép trêu vợ bạn!

Ngọc Sương kể đê n đầu đôi má đỏ bừng lên. Hồ` Điệp sư thái thì nổi giận vố tay xuố ng bàn, hét lớn:

- Thật là một lũ vô nhân, phi đạo lý! Tại sao lại bắ t một ni cô làm vợ. Hai đầu này càng nói chuyện càng lộ rõ bản tính lưu manh.

Từ Khá t Minh nóng lòng nghe tiế p, nên yêu câ u Ngọc Sương ðừng ngắ t lời.

Ngọc Sương kể:

- Tuy ý kiế n của Đào Dư Ðành như vậy, nhưng Tiêu đại ca thì không bắ ng lòng, Tiêu đại ca nói:

- Đào huynh ðừng nói như vậy nữa. Trong ðời này thiế u gì người ðẹp mà tại hạ phải kếm duyên với một kẻ tu hành. Nế u đại huynh không buông tha nàng thì tại hạ phải cùng Đào huynh một phen sinh tử rồ i.

Đào Dư Ðành ðáp:

- Chuyện số ng chếm t của kẻ câ m kiếm có gì quan trọng. Điề u ðáng nói là cái số ng chếm t ðó phải mang một ý nghĩa gì chứ?

Tiêu đại ca bỗng hỏi Đào Dư Ðành:

- Phép ðánh kiếm ngô i trên ghề của Đào huynh tại hạ rắ t thích. Xưa nay tại hạ chưa thắ y ai ngô i thực hiện loại kiếm pháp ðó. Đào huynh luyện tập cách ðánh kiếm từ bao giờ vậy?

Đào Dư Ðành cười lớn:

- Tiêu huynh khoái lồ i ðánh kiếm ngô i của tại hạ sao? Hà hà... trước ðây có một thời gian tại hạ bị thương tật ở ðùi ðể n hai năm. Trong thời gian ðó, tại hạ ðã luyện ðược một lồ i ðánh kiếm ngô i rắ t thú vị. Vừa rồ i tại hạ biếm t Ngũ Nhạc lão nhân là một tay kiếm lừng danh giang hồ , nhưng tại hạ sử dụng phương pháp ðánh kiếm ngô i ðã quen nên không câ n phải ðứng ðậy.

Tiêu đại ca suy nghĩ một lúc rồ i bung bát rượu uố ng “ực” một hơi và nói:

- Phương pháp đánh kiếm ngô ì của Đào huynh vừa rõ ì tại hạ đã thấy rõ. Tuy có vẻ điêu luyện nhưng chưa bằng tại hạ đâu.

Đào Dư Đành trợn mắt hỏi:

- Tiêu huynh nói gì vậy?

Tiêu đại ca cười lớn đáp:

- Đánh kiếm đứng thì quả tại hạ không bằng Đào huynh, nhưng đánh kiếm ngô ì thì Đào huynh không bằng tại hạ đâu.

Đào Dư Đành nốc cạn bát rượu nói:

- Chưa một cao thủ võ lâm nào dám nói như vậy trước mặt tại hạ. Tiêu huynh liệu có thể thách nôi tại hạ môn “Kiếm ngô ì” không?

Tiêu đại ca cũng nốc cạn một bát rượu và nói:

- Cứ thử ra điều kiện xem. Nếu tại hạ thách Đào huynh thì sao?

Đào Dư Đành cười lớn:

- Làm sao thách được? Nếu Tiêu huynh thách được tại hạ thì muốn đặt điều kiện gì cũng được.

Tiêu đại ca lộ vẻ vui mừng nói:

- Điều kiện giao ước là kẻ nào trong khi đấu mà nhóm dít lên khỏi ghế trước là kẻ thua cuộc.

Đào Dư Đành gật đầu:

- Đúng vậy.

Tiêu đại ca nói tiếp:

- Nếu u tại hạ thắ ng Đào huynh thì Đào huynh phải bái ni cô Ngọc Sương đây gọi bằ ng sư phụ.

Đào Dư Đành hét lên:

- Ô`! Điê` u kiện gì kỳ vậy?

Đệ tử nghe nói cũng hoảng hô`n, vội xen vào nói:

- Không! Không! Tiêu ni võ công đâu có bao nhiêu mà dám nhận chức sư phụ!

Tiêu đại ca nói:

- Đây là lời giao ước mà! Nếu Đào huynh không dám nhận lời thì coi như Đào huynh hủy bỏ cuộc giao đấ`u sao?

Đào Dư Đành nói:

- Tiêu huynh làm như chắ c chắ n thắ ng tại hạ rô`i! Nhưng làm sao thắ ng đượ c?

Tiêu đại ca lại nói:

- Nếu không sợ tại hạ thắ ng cuộc thì tại sao Đào huynh không dám giao ước?

Đào Dư Đành nói:

- Không phải tại hạ sợ thua, cũng không phải tại hạ không dám nhận lời giao ước. Nhưng điê` u kiện giao ước rấ t quái gở.

Tiêu đại ca cười lớn:

- Thế` là Đào huynh không dám thi tài về` môn đánh kiế`m ngô`i với tại hạ rô`i.

Đào Dư Đành tức giận hét lên:

- Đã vậy thì chúng ta cứ giữ lời giao ước đó. Kẻ nào thua thì phải bái tiêu ni cô đây làm sư phụ.

Kẻ đến đây, Ngọc Sương quay qua nói với Hồ` Diệp sư thái:

- Thua sư phụ, đệ tử không thể nào thu nhận họ làm đồ` đệ của phái Vân Sơn tự, vì ở đây môn đệ toàn ni cô mà.

Hồ` Diệp sư thái nói:

- Sao ngươi không nói ý đó cho hai gã lưu manh biết?

Ngọc Sương nói:

- Tiêu đại ca bảo là hai đấng thủ đã quyết định giao ước như vậy rồi, không thể thay đổi được nữa. “Một lời đã nói, bốn ngựa khó theo”.

Bọn Từ Khất Minh nghe Ngọc Sương kể đến đấng ấy lả y làm lạ, nhìn nhau thì thầ`m:

- Tiêu sư ca thật gan dạ! Trong Tiêu gia môn có bao giờ luyện môn kiếm ngò`i đâu, thế` mà Tiêu sư huynh lại dám đặt chuyện để lừa phỉnh tên gian manh Đào Dư Đành!

Bỗng nghe nàng Ngọc Sương kể tiếp:

- Tiêu đại ca vừa dứt lời thì Đào Dư Đành vung tay một cái, những bầ`u rượu và chén bát trên bàn đầ`u bay hết. Hai người ngò`i đối diện, một người cầ`m đồ`c đao, một người cầ`m chuôi kiếm.

Tiêu đại ca la lên:

- Ra chiêu đi! Ai đứng dậy hoặc chồm mông lên khỏi ghế là thua đó.

Đào Dư Đành nói:

- Được rồi! Kẻ nào nhóm lên trước là thua!

Hai người toan động thủ thì bỗng Đào Dư Đành cười ha hả, nói:

- Thôi rồi! Hôm nay tại hạ làm kẻ Tiêu huynh rồi. Trong lúc tại hạ và Tiêu huynh giao đấu, không ai được rời khỏi ghế, trong lúc tiểu ni cô có quyền chạy khắp nơi. Nếu tiểu ni cô chạy ra sau lưng tại hạ, làm vài cử chỉ bức bách tại hạ phải nhóm dậy thì xem như tại hạ thua cuộc rồi. Tiêu huynh chơi như vậy thật là không ổn.

Tiêu đại ca vừa cười ha hả, nói:

- Đừng sợ! Chúng ta đều là danh thủ võ lâm, ai lại làm chuyện gian manh như vậy. Tại hạ giao kết là nếu trong lúc giao đấu, một người nào tiếp tay giúp tại hạ thì xem như tại hạ thua cuộc.

Dứt lời, Tiêu đại ca quay lại nói với đệ tử:

- Tiểu ni cô hãy đi chỗ khác, đừng ở đây Đào huynh nghi là ni cô ngấm ngầm yểm trợ cho ta. Hãy đi đi! Đi mau!

Đào Dư Đành lại cười ha hả nói:

- A! Té ra lại mắc mưu nữa rồi! Hà hà... Tiêu huynh muốn gài ta vào chiếc ghế này để cho tiểu ni cô trốn đi chứ gì? Nếu tiểu ni cô mà trốn ra khỏi đây tại hạ sẽ giết Tiêu huynh không nương tay đâu.

Câu nói ấy làm cho đệ tử xanh mặt, không dám nghe lời Tiêu đại ca đi nơi khác.

Tiêu đại ca cười lớn:

- Đừng sợ! Hắ n không giết ta được đâu! Tiểu ni cô hãy đi đi!
Hắ n không dám rời khỏi chiếc ghế đó! Hãy đi đi! Đi mau!

Tiếp đó Tiêu đại ca không đợi Đào Dư Đành ra tay, liền phóng kiếm đâm tới, và nói:

- Cuộc tử đấu bắt đầu!

Bây giờ đệ tử mới biết sợ hãi Tiêu đại ca giao ước đấu kiếm ngộ i với Đào Dư Đành là để tìm cách cứu đệ tử thoát thân. Sự thật võ công của Tiêu đại ca không bằng Đào Dư Đành.

Hồ Điệp sư thái xen vào:

- Đào Dư Đành đã mắc kế Tiêu Đình Thủ sao ngươi không chạy đi. Nếu trễ nải Đào Dư Đành giết Tiêu Đình Thủ xong thì ngươi khó lòng thoát thân được.

Ngọc Sương nói:

- Tiêu đại ca thúc giục đệ tử lần thứ hai, đệ tử đành bái Tiêu đại ca một bái và cảm ơn Tiêu đại ca đã cứu đệ tử.

Sau đó, đệ tử quay gót xuống lầu. Nhưng vừa xuống đến chân thang lầu thì nghe tiếng đao kiếm chạm nhau dữ dội.

Đào Dư Đành bỗng quát lên:

- Trúng!

Đệ tử giật mình, tin chắc Tiêu đại ca bị thương rồi, nhưng không dám trở lại tử lầu mà chạy ra mé tường, trèo lên, nấp phục ở mái ngói nhòm xuống, qua cửa sổ. Tiêu đại ca cầm kiếm giao tranh

rất anh dũng, nhưng khắp thân mình đều vấy máu, còn Đào Dư Đành thì chưa bị một vết thương nào.

Hai bên giao đấu một lúc nữa, thì Tiêu đại ca bị Đào Dư Đành chém một vết dao nữa ở vai trái, rồi thu đao về.

Hắn cười lớn nói:

- Tiêu huynh! Nhất đao vừa rồi tại hạ lưu tình đó.

Tiêu đại ca mỉm cười, nói:

- Đúng vậy! Đáng lẽ nhất đao đó cánh tay tại hạ đã đứt là rồi.

Ngọc Sương ngẩng lên nhìn Hồ Điệp sư thái nói:

- Sư phụ! Tiêu đại ca đã đến thế này mà vẫn còn cười được.

Hồ Điệp sư thái gật gù:

- Hãy kể tiếp đi!

Ngọc Sương kể:

- Bây giờ Tiêu đại ca bị nhiều vết thương, Đào Dư Đành hỏi:

- Tiêu huynh còn muốn giao đấu nữa thôi?

Tiêu đại ca nói:

- Đánh nữa chứ! Tại hạ đã đứng lên đâu?

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ khuyên Tiêu huynh nên chịu thua mà đứng lên. Những lời ước hẹn của chúng ta lúc nãy bỏ đi, không kể.

Tiêu đại ca nói:

- Đại trượng phu một lời đã nói không thể xem thường...

Đào Dư Đành nói:

- Trong giang hồ, tại hạ gặp rất nhiều tay hảo hán, nhưng nhân vật như Tiểu huynh đây thật hiếm thấy. Thôi thì như thế này: “Cuộc tử thí hôm nay xem như không ai hơn ai kém”.

Tiểu đại ca nhìn Đào Dư Đành cười hì hì không nói. Nhưng vết thương trong người Tiểu đại ca máu tươi chảy ra không ngừng.

Bỗng Tiểu đại ca trượt tay một cái, cả người lảo nhễ ngã lăn xuống đất, hai tay lộ mồm bò dậy, chiếc ghế còn đè lên người.

Đào Dư Đành đã cười lớn:

- Sao? Tiểu huynh không muốn đánh ngô ì mà đánh nã ì ư?

Vừa nói, hắn quay lưng đao xuống đất rồi đứng lên.

Ngọc Sương thở phào một cái, rồi kể tiếp:

- Tiểu đại ca cười khanh khách nói:

- Đào huynh thua tại hạ rồi.

Đào Dư Đành cười lớn hỏi:

- Tiểu huynh đã thua tại hạ một cách tội tày như vậy, sao còn bảo tại hạ thua?

Tiểu đại ca vẫn nằm dưới đất, nói:

- Trước khi tử đấu, chúng ta đã có lời giao ước ai đứng dậy trước thì thua cuộc. Tại hạ tuy bị té, nhưng chưa rời chiếc ghế mà!

Đào Dư Đành thấ y Tiêu đại ca vẫn còn kìm chặt trên mặt ghê , biế t mình đã trúng kê rô`i, mặt xạm lại, buồ`n bã nói:

- Ô`! Cái trò quở quái này.

Mọi người nghe đê`n đây không nhin được vỗ tay reo lên:

- Hay lắ m! Hay lắ m!

Bỗng nghe Kỳ Phụng Tiên “hừ” một tiế`ng, lắ m bắ m:

- Một tên lưu manh, một đứ a vô lại chơi trò lừa bịp với nhau như vậy còn gì là thể diện của sư môn?

Hồ` Điệp sư thái tức giận nói:

- Cái gì mà bịp bợm, lưu manh? Bậc trượng phu có lúc phải đầ u trí chứ không phải lúc nào cũng dùng sức. Bà`n ni không thấ y trong Vệ sĩ giáo có một tâ`m gương anh dũng nào sáng chói như vậy.

Bây giờ Hồ` Điệp sư thái nghe Ngọc Sương kể chuyện Tiêu Đình Thủ mạo hiểm quên mình, để bảo vệ thể diện cho Vân Sơn tự, lòng rắ t cảm kích, bao nhiêu căm giận trước kia không còn nữa.

Kỳ Phụng Tiên lại cười khắ m chắ m biế m.

- Một cao thủ võ lâm nắ m bò dưới đầ t, máu me bê bê t thật là tuyệt mỹ...

Hồ` Điệp sư thái nỏ giận:

- Nhưng nói về` mặt anh hùng thì Vệ sĩ giáo chưa có kẻ nào dám so bì.

Kỳ Phụng Tiên cười khắ m:

- Chẳng biết tên dâm tặc Đào Dư Đành có nhận mình thua cuộc không?

Ngọc Sương nói:

- Đào Dư Đành tuy là một tên sát nhân, nhưng hắ n vẫn trọng lời giao ước. Nếu lúc đó hắ n trở mặt, vung đao chém Tiêu đại ca, rồi đuổi theo bắt tiểu ni thì ai làm gì hắ n. Nhưng hắ n lại nói lớn:

- Tiểu ni cô! Ta nói cho nàng biết, hãy mau mau lánh mặt ta, nếu gặp mặt ta chém chết đó.

Đệ tử cũng chẳng muốn nhận một gã ác tặc như hắ n làm đồ` đệ, nên hắ n nói như vậy là đúng theo ý muốn của đệ tử đó.

Hồ` Điệp sư thái hỏi:

- Thế` rồi sao?

Ngọc Sương đáp:

- Đào Dư Đành liền tra đao vào vỏ, rảo bước xuống thang lầu. Bây giờ đồ` đệ mới dám nhảy xuống đỡ Tiêu đại ca dậy, lấy “Thiên hương cao” rịt vào vết thương. Có tất cả mười ba vết thương trong người Tiêu đại ca.

Giữa lúc đó bỗng nhiên có tiếng bước chân của hai người từ dưới thang lầu đi lên. Hai người đó đều là người trong Vệ sĩ giáo. Một trong hai vệ sĩ là Quách Nhân Kiệt vừa vào đến nơi, đưa mắt nhìn Tiêu đại ca, với vẻ mặt rất khinh bỉ.

Mọi người đều nghĩ rằng:

- Quách Nhân Kiệt đột nhiên thấy Tiêu Đình Thủ dính đầy máu cùng ngò`i trong tửu lầu với một ni cô, dĩ nhiên là một chuyện

chương mắt, làm sao không khinh bỉ.

Ngọc Sương kể tiếp:

- Quách Nhân Kiệt nhìn thầy Tiêu đại ca lập tức bước đến, hỏi:
- Coi chừng con rắn độc này.

Tiêu đại ca hỏi:

- Người nói ai vậy?

Quách Nhân Kiệt cười lớn:

- Một cao thủ võ lâm trong danh môn chính phái lại dẫn một ni cô vào tử quán thì không khác gì loài rắn độc.

Tiêu đại ca cười nhạt nói:

- Lũ chuột bay thật ngu xuẩn.

Quách Nhân Kiệt nghe nói liền vùng quỳ đánh vào ngực Tiêu đại ca. Tiêu đại ca toan đứng dậy né tránh, nhưng máu ra nhiều quá, không còn chút khí lực nào, chỉ thấy lão đảo mấy cái rồi té ngửa xuống.

Quách Nhân Kiệt toan đánh quỳ thứ hai, đệ tử vội đưa tay cản lại nói:

- Không được đánh người đang bị trọng thương. Hành động như vậy đâu phải là kẻ anh hùng.

Quách Nhân Kiệt lại lên tiếng mắng đệ tử:

- Có phải tiểu ni thầy hấn đẹp trai nên động lòng phạm tục không? Nếu tiểu ni cô không tránh ra thì sẽ bị liên lụy đó.

Đệ tử nói:

- Người mà dám đánh ta thì ta sẽ tỏ cáo với giáo chủ Kỳ Phụng Tiên trừng phạt người đó.

Đệ tử tưởng đem vị giáo chủ hắ n ra có thể cảnh cáo hành vi bạo lực của hắ n, không ngờ Quách Nhân Kiệt không hề nể nang giáo chủ, hạ tuyệt chiêu, nắ m lắ y má bên trái của đệ tử cười ha ha. Đệ tử nổi giận phóng ra ba đường quyề n đánh vào mặt, nhưng hắ n né tránh được hế t.

Hồ` Điệp sư thái vỗ tay lên bàn nghe một tiế ng “chát” mắ t nhìn Kỳ Phụng Tiên mắ ng:

- Môn đồ` Vệ sĩ giáo toàn là những đứ a mắ t dạy!

Kỳ Phụng Tiên chưa kịp cãi lại thì đã nghe Ngọc Sương kể tiế p:

- Tiêu đại ca đột nhiên phóng chân đá vào mông Quách Nhân Kiệt. Chiêu cước này vừa mau vừa chuẩn, thật là tuyệt diệu! Quách Nhân Kiệt đứng không vững nên té xuố ng lầ u.

Những vế t thương trong người Tiêu đại ca lại chảy máu, vì cái đá vừa rô` i Tiêu đại ca đã dùng sức quá mạnh, nên miệng các vế t thương lại vỡ ra.

Gã Quách Nhân Kiệt bị té xuố ng lầ u, nhưng hắ n lại chạy lên câ` m kiế m, quát lớn:

- Người phải chề t!

Vừa nói hắ n vừa phóng lưới kiế m vào ngực Tiêu đại ca.

Đệ tử liề n nhảy xổ vào ngăn cản, nhưng không còn kịp nữa, lưới kiế m đã đâm vào ngực Tiêu đại ca rô` i.

Cả sảnh đường lúc ấy im lặng như tờ. Kỳ Phụng Tiên thấy nhiều luồng ánh sáng chiếu vào người của hắn đầy vẻ căm hận. Hắn muốn nói gì đó, nhưng không nói ra lời.

Qua một lúc mới nghe Kỳ Phụng Tiên hỏi:

- Lời nói của tiểu ni cô chưa chắc đã là đúng. Theo tiểu ni cô thì Quách Nhân Kiệt đã hạ sát Tiêu Đình Thủ, thế tại sao Quách Nhân Kiệt lại chết dưới mũi kiếm của Tiêu Đình Thủ?

Ngọc Sương nói:

- Tiêu đại ca tuy bị mũi kiếm của đối phương găm vào ngực, nhưng chưa chết ngay, liền đưa tay ra gọi đệ tử lại gần nói nhỏ: “Ta có chuyện bí mật, trước khi chết ta muốn nói cho cô nương nghe. Diệp gia... kiếm pháp... hiện ở...”

Kỳ Phụng Tiên nghe Diệp Ngọc Sương nhắc đến “Diệp gia kiếm pháp” bất giác run lên. Hắn không còn giữ được bình tĩnh, vội hỏi:

- Ở chỗ...

Hắn muốn hỏi ở chỗ nào? Nhưng lại không dám hỏi trước mặt Hồ Diệp sư thái.

Ngọc Sương lại kể tiếp:

- Khi nghe Tiêu đại ca nói đến “Diệp gia kiếm pháp” Quách Nhân Kiệt liền phóng đặng, cúi người xuống, muốn nghe cho biết Tiêu đại ca nói chỗ để pho sách quý đó. Nhưng hắn đã mắc lừa. Tiêu đại ca đã gạt hắn đến để giết hắn trả thù.

Ngọc Sương thuật lại hết câu chuyện đã qua, lòng bồi hồi cảm xúc. Mọi người xung quanh cũng lặng lẽ, dường như để tưởng tượng một cuộc ác đấu kinh thiên động địa ở Tiêu Châu tử điếm, mà từ

trước tới nay chưa từng thấy trong chốn giang hồ. Nhất là câu chuyện đó lại do miệng một tiểu ni cô xinh đẹp, chất phác kể lại không chút sai ngoa.

Tiệc gác kiếm quần hùng xuất hiện

Bây giờ trong sảnh đường Tiê`u Châu tửu lầ`u đê`u là những tay cao thủ, ứng biế`n rấ`t thầ`n tồ`c.

Bỗng nhiên nghe một tiế`ng “kẹt” cánh cửa sổ phía Tây bị đẩy ra, một người bay vọt vào. Tiế`p đó nghe một tiế`ng “cách” một người nữa bay vào. Hai người này đê`u mặc y phục màu đen, nắ`m phục dưới đấ`t không nhúc nhích.

Rõ ràng là hai cao thủ của Vệ sĩ giáo! Cả hai trông thầ`y rấ`t buồ`n cười. Mỗi người đê`u dính bùn nơi đầ`u gồ`i phía trái, một vết nơi lưng, một vết trên má phía tay mặt, một vết nơi mông còn in đậm dấ`u chân.

Ngoài cửa sổ lại có tiế`ng người nói lên:

- “Hồ`i phong lạc nạn”.

Kỳ Phụng Tiên nhìn hai đệ tử của mình mặt thẹn đỏ bừng lên, chạy tới nắ`m đầ`u hai tên cao thủ dựng dậy, đá vào mông mỗi đứa bay ra ngoài cửa và hét lớn:

- Hãy cút xéo đi chỗ khác! Mau!

Trong đại sảnh đường tiế`ng nói ô` vang lên! Hồ` Điệp sư thái nhú cặp chân mày, nhìn Kỳ Phụng Tiên chề`nhạo:

- Ai hạ nhục chúng nó vậy? Tại sao đệ tử Vệ sĩ giáo bị người ta trấ`n áp mà giáo chủ không bênh vực?

Kỳ Phụng Tiên nhìn những vế`t bùn dính trên mình hai tên môn đệ đã biế`t rõ những gì xảy ra rồ`i. Hai tên cao thủ vệ sĩ này đã bị cô

gái đẹp Sóc Phương dạy cho một bài học “Hồi phong lạc nhận”. Bài học này Sóc Phương đã dạy rất nhiều người, nhưng còn có kẻ ngưỡng mộ.

Bây giờ trời mưa ướt át, Kỳ Phụng Tiên phóng mình ra ngoài đảo mắt nhìn bốn phía, nhưng không thấy một bóng người. Thân pháp của Kỳ Phụng Tiên mau lẹ phi thường. Tay trái nắm vào song cửa hăn đã lấy đà nhảy phóc lên mái ngói.

Thực ra, hăn đã biết người vừa đả thương hai đệ đệ Vệ sĩ giáo chính là nàng Sóc Phương. Kỳ Phụng Tiên cố tìm Sóc Phương không phải để đố i phó mà để xin lỗi, vì hăn biết không phải tự nhiên mà nàng Sóc Phương gây chuyện.

Nhưng Kỳ Phụng Tiên tìm mãi không thấy nàng Sóc Phương đâu. Thật là chuyện lạ lùng!

Kỳ Phụng Tiên trở vào đại sảnh, thì thấy Sóc Phi đã có mặt nơi đó.

Sóc Phi hướng vào quàn hùng võ lâm khiêm tốn nói:

- Tại hạ nhân ngày tiệc vui, mời quý khách đến đây, nhưng không ngờ Sóc tiểu muội đã gây mất lòng một số cao thủ môn đệ của các môn phái, thật Sóc Phi này lấy làm ân hận nên phải đến đây để xin lỗi quàn hùng.

Bỗng nghe âm thanh trong trẻo của một thiêu nữ vang lên:

- Sóc đại nhân có lỗi gì mà xin, kẻ có lỗi chính là giáo chủ Vệ sĩ giáo không biết dạy dỗ sư đồ, buông lỏng kỷ cương.

Kỳ Phụng Tiên nổi giận xoay người lại, nhảy phóc đến chỗ phát ra tiếng nói, thì thấy ngoài cửa sổ có một đứa bé gái, mặc áo màu xanh lục.

Trong lúc tức giận Kỳ Phụng Tiên đã chộp vào cổ tay cô bé, không kịp suy nghĩ, vì hắ n cho rằ ng cô bé này có liên quan đê ́n việc đả thương hai tên môn đồ ̀ Vệ sĩ giáo lúc này.

Ngờ ầ u, cô bé khóc lớn lên, mắ ng:

- Người bóp gãy xương ta rô ̀i! Má ơi, đau quá!

Kỳ Phụng Tiên bỗng thắ y then thùng trước đứ a bé này. Một chương môn Vệ sĩ giáo mà áp đả o một cô bé trước quầ n hùng thì còn gì thể diện.

Mọi người thắ y cô bé trạc mười ba tuổ i, da trắ ng nõn nà, khuôn mặt trái xoan, vẻ ngườ i thanh tú, nên ai cũng cảm mê ́n.

Bỗng Lý Tứ Nhân, đệ tử của Vệ sĩ giáo từ trong đám đông bước ra, cầ m tay cô bé, nói:

- Tiểu cô nương thật khéo giả vờ. Sự phụ ta chưa đụng đê ́n tay áo của cô thì làm sao mà gãy xương cô đượ c.

Cô bé lại la lên:

- Má ơi! Lại có người đê ́n ăn hiế p tiểu nhi!

Hồ ̀ Điệp sư thái đứng bên cạnh thắ y thê ́ bước lại vung tay lên tát vào mặt Lý Tứ Nhân một tát, và nói:

- Người lớn đừng hiế p đắ p trẻ con như vậy.

Lý Tứ Nhân đứ a tay lên gạt. Ngờ ầ u Hồ ̀ Điệp sư thái như chờ cho hắ n vươn tay ra, rô ̀i chộp vào cổ tay của hắ n bẻ quặ p lại. Chiêu này nế u lão sư thái vặ n mạnh một cái chắ c có lẽ gãy xương.

Kỳ Phụng Tiên thắ y vậy vội chạy tới đầ m vào lưng lão sư thái một cái, bà lão phải quay lại thủ thê ́, buông Lý Tứ Nhân ra.

Sóc Phi sợ các chương môn gậy xích mịch nhau nên ôn hòa, nói:

- Quý vị đã vì tại hạ mà quá bước đén đây, mọi sai trái tại hạ xin tạ lỗi. Mong quý vị bỏ qua cho.

Kỳ Phụng Tiên chỉ cứu đũa môn đồ, không có ý giao đầ u với Hồ Đệp sư thái, nên vội vã nói:

- Xin lỗi lão sư thái!

Sóc Phi quay qua cô bé hỏi:

- Tiểu nữ là con cái nhà ai? Song thân của tiểu nữ ở đâu?

Cô bé đắp:

- Song thân của tiểu nữ có việc nên bỏ đi rồi! Tiểu nữ đứng đầ u đờ song thân trở lại.

Trong lúc mọi người ngạc, không hiểu cô bé này từ đầ u tới, lai lịch ra sao, thì nàng Ngọc Sương đứng nhìn phía sau lưng cô bé như nhớ ra một đầ u gì, nghĩ thầ m:

- Bóng dáng em nhỏ này mình đã gặp qua, nhưng không biế t gặp ở đầ u.

Qua một lúc ôn lại trí nhớ, bỗng nàng lắ m bắ m.

- Phải rồi! Cô bé này hôm qua cũng ở Tiề u Châu tửu lầ u.

Đầ u óc nàng hiện lên những hình ảnh đã qua một cách rõ rệt:

Sáng hôm đó, nàng bị Đào Dư Đầ n bức bách, lúc Đào Dư Đầ n đầ thương hai người trong phái Ngũ Nhạc, mọi người trong quán sợ hãi chạy hế t, chỉ còn nơi một chiế c bàn nhỏ trong góc lầ u có hai

người ngồ`i. Đé`n lúc Tiêu Đình Thủ bị gié`t, nàng vắc thi thể xuô`ng lâ`u thì hai người kia vẫn còn ngồ`i đó, chưa rời khỏi quán rượu.

Lúc đó lòng nàng rô`i bời, không còn để ý đé`n hai người còn ngồ`i trước chié`c bàn nhỏ đó là ai? Bây giờ nàng trông thấ`y sau lưng cô bé, mới nhớ lại tương tự với bóng người mà nàng đã tưởng tượng trong óc. Trong hai người ngồ`i trước chié`c bàn nhỏ hôm qua thì có cô bé này là một. Cô ngồ`i quay lưng về` phía nàng nên nàng nhớ rõ bóng cô bé â`y ở sau lưng. Hôm qua cô bé mặc áo vàng nhạt.

Nhưng còn một người nữa là ai? Nàng chỉ nhớ người kia là đàn ông, còn già hay trẻ, ăn mặc thế` nào cũng không tưởng tượng ra được.

Bấ`y giờ bao nhiêu con mắ`t trong đại sảnh đổ`n vào Kỳ Phụng Tiên, thì tâm tư của nàng Ngọc Sương lại đổ`n vào hình bóng của Tiêu Đình Thủ lúc tử nạn.

Sau khi đâm ché`t Quách Nhân Kiệt, thi thể Tiêu Đình Thủ lạnh dầ`n. Nàng ôm thi thể Tiêu Đình Thủ xuô`ng lâ`u, chân nàng bước loạng quạng như muô`n ngã. Nàng không cảm thấ`y nặng nề`, nhưng nàng như người mắ`t hồ`n, không bié`t ôm xác ché`t đi đâu.

Nàng cứ đi mãi trong đêm tồ`i. Bỗng nàng đi đé`n một hồ` sen bên đường. Hoa sen đua nở cực kỳ xinh đẹp.

Giữa lúc tâm hồ`n bất định thì “bịch” một tié`ng cả nàng lẫn thi thể của Tiêu Đình Thủ đé`u ngã xuô`ng. Nàng ngắ`t đi...

Đé`n lúc Ngọc Sương tỉnh lại thì trời đã rạng đông! Nàng vội đi tìm thi thể Tiêu Đình Thủ thì không còn thấ`y đâu nữa.

Ngọc Sương cảm giác như một cơn mộng, nhưng áo quầ`n nàng còn vấ`y máu tươi, hồ` sen còn đó, hiển nhiên là sự thực chứ đâu phải

mộng ảo.

Nàng thét lên:

- Thi thể Tiêu đại ca đâu?

Nàng cảm thấy thương tâm vô hạn! Nàng lội xuống hồ sen tìm kiếm nhưng không thấy thi thể Tiêu Đình Thủ đâu cả. Nàng chạy về Sóc gia trang để tìm sư phụ nàng...

Nhớ lại khúc phim đẫm máu và bi đát, nàng cảm thấy tâm hồn nàng như đang vật vờ trong hư vô.

Bỗng nghe có tiếng Kỳ Phụng Tiên nói lớn:

- Từ Khất Minh! Con bé này có phải là người của Tiêu gia môn không?

Từ Khất Minh đáp:

- Không phải! Hôm nay tại hạ mới thấy cô bé này lần đầu.

Kỳ Phụng Tiên nói:

- Được rồi! Không môn phái nào chịu nhận thì thôi.

Đột nhiên, Kỳ Phụng Tiên đưa tay lên, một luồng thanh quang lấp lánh. Một mũi phi tiêu bay vào trước ngực cô bé.

Mọi người trông thấy đều hét lên:

- Ô! Âm khí!

Nhưng cô bé vẫn không né tránh, chờ cho mũi phi tiêu đến vừa tầm mới đưa hai ngón tay ra búng một cái. Ngọn phi tiêu quay tròn như một thứ đồ chơi của trẻ em, rồi rơi xuống đất.

Trong bọn quâ`n hùng có hơn hai mươi người đò`ng thanh reo to:

- Tuyệt diệu!

Kỳ Phụng Tiên mặt xám ngắ`t, không ngờ cô bé mới bao nhiêu tuổi đã`u đã luyện được môn võ công kỳ ảo như vậy.

Vả lại, nơi đây tập trung toàn những tay danh thủ võ lâm, ai nắ`y đã`u đoán là cô bé đã sử dụng chiêu pháp “Phụng hoàng khắ`c tiễn”, một chiêu pháp tuyệt kỹ của bọn cướp biển thuở xưa, được lưu truyề`n trong giới hải tặc.

Cô bé này dĩ nhiên còn nhỏ tuổi, công phu chưa luyện được đê`n nơi đê`n chố`n, nế`u chiêu pháp này mà tập luyện đê`n chỗ tinh vi thì có thể dùng tay không phóng hàng chục mũi tên bay một lúc.

Hồ` Diệp sư thái và Sóc Phi giáo chủ đưa mắ`t nhìn nhau lộ vẻ kinh dị.

Cô bé thắ`y thề` cười hì hì, hỏi:

- Ai bảo quý vị đây là chiêu pháp “Phụng hoàng khắ`c tiễn”. Mẫu thân của tiểu nhi bảo đây là môn “Hợp chỉ công”.

Hồ` Diệp sư thái nói:

- Môn “Hợp chỉ công” cũng là môn võ học của bọn hải tặc trước đây, dùng để ném ám khí vào các ghe thuyề`n lưu thông trên biển. Nế`u vậy song thân của cô bé phải là người ở đảo.

Cô bé nói:

- Xin quý vị cứ dự đoán. Mẫu thân tiểu nhi không cho tiểu nhi tiế`t lộ lai lịch với bắ`t kỳ ai.

Hồ Điệp sư thái thấy cô bé tướng mạo xinh đẹp đem lòng yêu mến, quyết không để cho Kỳ Phụng Tiên hãm hại, liền bảo ni cô Ngọc Sương:

- Người đưa cô bé này ra ngoài và cố bảo vệ cô bé, đừng để ai ức hiếp.

Ngọc Sương vâng lời, chạy lại dắt tay cô bé cùng nhau ra ngoài đại sảnh.

Nàng vui vẻ hỏi cô bé:

- Quý tánh, tôn danh của tiểu muội là gì?

Cô bé cười hì hì. Nói:

- Tiểu muội tên là Tiêu Đình Thủ!

Ngọc Sương buồn bã nói:

- Ta lấy tình thân hỏi cô em, sao cô em lại đùa cợt với ta như vậy?

Cô bé vẫn tươi cười đáp:

- Sao sư tỷ bảo là tiểu nữ đùa cợt. Chẳng lẽ có một mình người bạn của sư tỷ tên là Tiêu Đình Thủ hay sao?

Ngọc Sương thở dài, lòng nàng se lại, hai dòng lệ trào ra, nàng nói:

- Tiêu đại ca đã hy sinh tánh mạng đổi lấy cho ta tấm thân trinh bạch... Ta không xứng đáng là bạn của Tiêu đại ca.

Nàng vừa nói đến đây thì trong đại sảnh bỗng có hai người lưng gù đi ra. Đó là Lâm Quang Thi và một người ở Bắc Phương Mai.

Cô bé cười lớn:

- Thiên hạ thật lắm chuyện kỳ! Sao lại có những kẻ lưng gù xấu xí như vậy?

Ngọc Sương không thích chê bai người ngoài, nàng nói:

- Tiểu muội! Hãy tự mình đi tìm song thân cũng được. Ta thấy trong người khó chịu quá!

Cô bé nói:

- Chắc tiểu nữ tự xưng là Tiêu Đình Thủ làm cho sư tỷ bực mình chứ gì? Lệnh sư đã bảo tỷ tỷ đi cùng tiểu muội. Tiểu muội mà bị người ta hiếp đáp thì tỷ tỷ bị quở trách đó.

Ngọc Sương nói:

- Bản lãnh của tiểu muội còn hơn ta nhiều thì cần gì đến ta nữa?

Cô bé nắm chặt cổ tay Ngọc Sương nói:

- Sư tỷ không thích tiểu muội sao? Tiểu muội họ Bùi tên Mai Lý, trước đây song thân thường gọi là Lý Lý.

Ngọc Sương nghe cô bé xưng tên thì bao nhiêu ác cảm không còn nữa. Có điều Ngọc Sương không hiểu vì sao Mai Lý lại biết nàng mệnh Tiêu Đình Thủ.

Ngọc Sương nói:

- Mai Lý! Chúng ta cùng đi tìm song thân của tiểu muội.

Mai Lý đáp:

- Song thân của tiểu muội đã qua đời hết rồi! Tiểu muội hiện giờ là đứa bé cô cút, khổ sở không nơi nương tựa. Sư tỷ hãy đi với tiểu

muội một lúc.

Vừa nói, Mai Lý vừa nắm tay Ngọc Sương có vẻ tha thiết.

Ngọc Sương đáp:

- Thôi được! Ta làm bạn với Mai Lý một lúc, nhưng Mai Lý không được đùa với ta quá trớn.

Mai Lý nói:

- Tiểu muội có đùa quá trớn bao giờ đâu. Tiểu muội muốn sư tử đừng làm ni cô nữa.

Ngọc Sương nghe Mai Lý nói như vậy thì rất ngạc nhiên. Nàng lùi lại một bước.

Mai Lý lại nói tiếp:

- Sư tử xinh đẹp như vậy mà đi tu thật uổng đời. Sư tử phải để tóc óng ánh mới đẹp chứ.

Ngọc Sương nghe Mai Lý nói có vẻ ngây thơ nên không giận. Nàng nói:

- Ta đã gởi mình vào cửa Phật thì còn luận làm gì đến chuyện đẹp xinh.

Mai Lý đưa mắt ngắm nhìn sắc đẹp của Ngọc Sương. Lúc này cơn mưa đã ngớt, mây đen tản ra, ánh trăng chiếu xuống gương mặt của nàng thành một luồng sáng bạc, tăng thêm vẻ kiều diễm, thướt tha.

Cô bé thờ dài nói:

- Nhiê`u người nhìn thấ`y sắ`c đẹ`p của Ngọc Sương sư` tử mà phải điên đảo tâm hồ`n.

Ngọc Sương đỏ mặt nói:

- Mai Lý! Người đừng nói như vậy ta bỏ đi đó.

Mai Lý cười xòa:

- Thê` thì thôi! Tiểu muội không nói nữa. Sư tử cho tiểu muội đi cứu người.

Ngọc Sương hỏi:

- Mai Lý định đi cứu ai vậy?

Mai Lý cười lớn đáp:

- Người này quan trọng lắ`m! Bây giờ tiểu muội chưa thể nói cho sư tử biế`t đượ`c.

Ngọc Sương nói:

- Tiểu muội muô`n lắ`y thuô`c để cứu mạng người đáng lẽ ta phải đưa ngay nhưng vì sư phụ ta có dặn thuô`c “Thiên hương cao” này ché` rất khó, nế`u là kẻ ác nhân thì không nên cứu.

Mai Lý nói:

- Ví dụ như kẻ đó cùng Đào Dư Đành uô`ng rượ`u trên Túy Tiên lâu rô`i thách đấ`u với nhau bị thương, kẻ đó có thể gọi là ác nhân không?

Ngọc Sương kinh ngạc, nghĩ thầ`m:

- Đú`ng rô`i! Cô bé này cùng một người đàn ông nữa theo dõi câu chuyện đấ`u kiế`m của Tiêu đại ca trên Túy Tiên lâu nên thấ`y rõ

mọi việc. Lúc Tiêu đại ca bị tử nạn, mình ôm thi thể xuống lầu, chẳng biết cô ta có theo dõi mình không?

Nàng muốn hỏi Mai Lý một câu, nhưng vì thẹn thùng không nói ra lời.

Mai Lý hiểu ý nói:

- Có phải sư tỷ muốn hỏi thi thể của Tiêu đại ca?

Ngọc Sương gật đầu nói:

- Đúng vậy! Mai Lý tiểu muội cho ta biết việc này, ta cảm ơn vô cùng...

Mai Lý nói:

- Tiểu muội không biết, nhưng có một người biết thi thể của Tiêu đại ca đang ở đâu. Nhưng người đó hiện đang bị thương nặng, người đó không phải thuộc vào hạng ác nhân đâu.

Ngọc Sương đã quyết tâm tìm kiếm thi thể của Tiêu Đình Thủ thì dù có dấn thân vào chỗ đao kiếm nàng cũng không từ. Nàng liền gật đầu, nói:

- Chúng ta cứ đi đến đó.

Hai người ra đến đường lớn thì trời đột nhiên đổ mưa. Cả hai phải dùng áo lá che thân.

Đi mãi cho đến khuya. Con đường từ An Thái dẫn xuống Đập Đá gồ ghề khó đi.

Ngọc Sương theo Mai Lý vào một con đường hẻm, nhưng lòng nàng chỉ nghĩ đến Tiêu Đình Thủ nên dù Mai Lý có dẫn nàng đến đâu nàng cũng không hỏi.

Bỗng thấy Mai Lý rẽ vào một lối đi nhỏ hẹp. Trước cửa nhà bên đường có treo một ngọn đèn lồng.

Mai Lý đến đó gõ cửa, thì trong nhà có một người ra mở cổng. Người đó thập thò lộ đầu ra hỏi:

- Ai vậy?

Mai Lý nói nhỏ vào tai người đó mấy câu, rồi nhét một vật gì vào tay hắn.

Người kia cung kính nói:

- Dạ! Xin mời tiểu thư vào.

Mai Lý quay lại vẫy tay gọi Ngọc Sương cùng vào. Ngọc Sương theo chân Mai Lý vừa bước vào khỏi cổng đã thấy một chàng trai mặc chiếc áo choàng màu xanh, đầu tóc chải bóng. Nhưng vừa thoáng thấy bóng Ngọc Sương thì hắn tỏ vẻ kinh ngạc, cúi gằm mặt xuống, đưa khách vào một căn phòng nhỏ, có treo một bức màn xanh.

Hắn mở rèm lên, nói:

- Xin mời tiểu thư và ni cô ngồi chờ ở đây.

Cửa rèm vừa mở, một mùi thơm son phấn bay lên ngào ngạt. Ngọc Sương đưa mắt nhìn vào trong thì thấy trong phòng có kê một cái giường lớn, chần gỗ đểu thêu hoa, màu sắc rực rỡ.

Ngọc Sương đã xuất giá vào tu ở Vân Sơn tự, chỉ quen với chần gỗ đểu vải thô sơ, nay thấy lối trang trí xa hoa này nàng thẹn thùng quay mặt nhìn nơi khác.

Một người đàn bà ăn mặc gọn gàng, tươi cười bung trà lên. Đây là mụ làm thuê, tuy nhiên có vẻ trang nhã và khác thường.

Ngọc Sương cảm thấy có cái gì lạ lùng, liền hỏi Mai Lý.

- Nơi đây là địa phương nào?

Mai Lý tủm tỉm cười, không đáp.

Bỗng nghe có tiếng đàn ông cười ha hả, tiếng cười rất quen thuộc.

Ngọc Sương giật mình đứng dậy. Nàng toan thò tay vào túi rút thanh kiếm giấu t sau lưng, thì không thấy thanh kiếm đâu nữa, không biết ai đã lấy mất từ lúc nào.

Người đàn ông vừa cười giòn giã, vừa vén rèm bước vào, như một người đã từng lui tới nơi đây rất quen thuộc.

Nhưng, hắ n vừa trông thấy ni cô Ngọc Sương thì tiếng cười im bật, mặt mày kinh dị và bẽn lễn, trong lúc Ngọc Sương trở ng ngực đánh thành thịch.

Thì ra, chàng trai vừa bước vào lại chính là Đào Dư Đành.

Ngọc Sương nói với Mai Lý:

- Thôi rồi! Cô bé đã lừa gạt ta rồi! Hèn chi người nói với ta là người ấy đang trông mong và đau khổ vô cùng.

Đào Dư Đành ngăn người một chút rồi lập tức quay gót bỏ đi.

Mai Lý gọi lại:

- Hãy khoan! Sao vừa thấy ta lại bỏ trốn ngay?

Đào Dư Đành vừa bước ra cửa vừa nói:

- Ta không thể nhìn mặt vị ni cô đó nữa.

Mai Lý cười ha hả:

- Đào Dư Đành! Người đứng là người không có tín nghĩa gì cả. Người thua cuộc Tiêu Đình Thủ thì phải lay ni cô Ngọc Sương đây tôn làm sư phụ. Tại sao người thầy mặt sư phụ không dập đầu thi lễ, mà lại bỏ đi?

Đào Dư Đành nói:

- Vụ này không nên nhắc đến nữa. Ta đã mắc mưu Tiêu Đình Thủ! Mai Lý, sao người cũng đến chỗ này làm chi? Hãy đi đi! Đàn bà con gái sao lại đến “nhà thổ” nơi chứa gái làm gì?

Ngọc Sương nghe hai tiếng “nhà thổ” trởng ngực lại rung lên, nàng muôn té xỉu xuống đất. Nàng nghĩ thầm:

- Mai Lý đưa mình vào đây có phải dụng ý bắt mình làm gái “nhà thổ”?

Lòng nàng như xôn xang, đau đớn. May mà Đào Dư Đành vừa thấy nàng đã bỏ đi ra, nếu không chắc nàng tự vẫn.

Bỗng nghe Mai Lý hỏi Đào Dư Đành, gã này đang dừng chân trước cửa:

- Trai là người, gái cũng là người! Người vào đây được, tại sao chúng ta không vào đây được?

Đào Dư Đành đứng ngoài cửa, dậm chân nói:

- Gia gia người mà biết người vào đây nhất định sẽ giết ta! Mai Lý, ta năn nỉ người đừng giễu cợt một cách quái gở như vậy! Mau mau đem ni cô đó đi chỗ khác!

Mai Lý cười lớn đáp:

- Ta nhất định không đi! Đêm nay ta và Ngọc Sương ni cô ngủ trong phòng này. Người phải ở ngoài canh gác cho cẩn mật.

Đào Dư Đành nổi nóng, gắ t:

- Mai Lý! Người có chịu dẫn ni cô đó đi chỗ khác không?

Mai Lý vẫn cười ha hả:

- Ta không đi! Ta sẽ nói với gia gia ta là Đào Dư Đành đã dẫn ta đến đây.

Đào Dư Đành dậm chân la lên:

- Ta có làm gì trái ý với Mai Lý đâu! Nếu Mai Lý đặt điều như vậy gia gia của Mai Lý sẽ giết Đào Dư Đành này chết mất! Mai Lý không có chút lương tâm sao?

Mai Lý vẫn cười đáp:

- Người còn hỏi lương tâm ta làm chi! Nếu người có lương tâm sao không dập đầu bái lạy sư phụ, lại bỏ đi...

Đào Dư Đành buông một tiếng thở dài:

- Điều đó khó quá! Ta đã mắc mưu...

Bồng Ngọc Sương nói:

- Không không! Ta không muốn hấn dập đầu bái kiến, và không thừa nhận hấn là đệ tử!

Mai Lý nói:

- Thôi được! Ta không ép! Nhưng ta bảo cho người biết lúc ta vào đây có hai tên tiểu tặc rắp tâm dòm ngó bọn ta. Người đuổi nó đi! Đêm nay ta cùng sư phụ người ngủ ở đây, người phải ở ngoài canh gác, không cho ai được vào đây quấy phá. Nếu làm không tròn trách nhiệm ta báo lại với gia gia thì mạng sống người không còn.

Đào Dư Đành có vẻ sợ hãi gia gia của cô bé, nên chiểu ý, nói:

- Được rồi, nhưng phải giữ lời, đừng thêu dệt bậy bạ.

Đột nhiên có tiếng Đào Dư Đành hét to:

- Quân tiểu tặc nào lớn mật!

Tiếp theo, trên mái nhà có tiếng binh khí rơi xuống đất, rồi một tiếng ré vang lên. Sau đó, có tiếng chân người chạy như bay trở n đi.

Đào Dư Đành nói vọng vào:

- Một tên bị giết là người của Vệ sĩ giáo, còn tên kia chạy trở n mất rồi!

Mai Lý hét lên:

- Người thật là đồ vô dụng! Sao lại để một tên trở n thoát?

Đào Dư Đành nói:

- Người đó ta không giết được vì đó là một ni cô của Vân Sơn tự.

Mai Lý cười nói:

- Té ra là sư bá của người! Thế thì người không thể giết được rồi.

Ngọc Sương giật mình kinh hãi, nói nhỏ:

- Sao? Có sư tử ta đến đây à? Ngọc Tuyết t hay Ánh Nguyệt? Ta phải làm sao bây giờ?

Mai Lý nói:

- Đã đến lúc ta phải chạy chữa cho người bị thương kia. Nếu sư tử sợ lệnh sư quả phạt thì đi về cũng được, để “Thiên hương cao” lại đây cho sư muội.

Ngọc Sương trầm ngâm một lúc, rồi nói:

- Đã đến đây rồi thì chúng ta cùng đi xem người bệnh.

Mai Lý mỉm cười, nàng bước lại đưa tay đẩy bức tường. Một cánh cửa từ mở ra. Té ra là trong bức tường có một khuôn cửa ngàm, bên ngoài trang bị bằng một cái tủ nhỏ.

Mai Lý tiến vào trước! Ngọc Sương thấy đầy vẻ kỳ bí, nhưng nàng cũng phải mạnh dạn nới gót theo.

Phía trong cũng là một gian phòng nhưng không có đèn đuốc gì cả, phải mượn ánh sáng từ phòng ngoài chiếu vào mới nhìn rõ. Căn phòng này rất đẹp, trên giường có người nằm.

Mai Lý quay lại nói:

- Sư tử lấy “Thiên hương cao” chữa thương cho gã đó.

Ngọc Sương chần chờ nói:

- Có thật người bị thương này biết được thi thể Tiêu đại ca hiện ở đâu không?

Mai Lý nói:

- Thì cứ chữa cho gã tỉnh lại sẽ hay.

Ngọc Sương nghĩ thẳm:

- Dù sao cũng phải truy tìm tung tích của Tiêu đại ca, dù là một thi thể.

Nàng nói với Mai Lý:

- Thôi được, để ta chữa thương cho.

Nàng quay ra phòng ngoài, cầm ngọn đèn nến đem vào. Vừa vén màn lên, nàng thấy một người nằm ngửa, trên mặt phủ một chiếc khăn xanh. Tấm khăn cử động theo hơi thở.

Ngọc Sương không nhìn thấy mặt người đó, nên cũng yên dạ. Nàng hỏi Mai Lý:

- Hắ n bị thương ở đâu vậy?

Mai Lý nói:

- Ngay trước ngực! Vết thương khá sâu, nhưng không trúng tim.

Ngọc Sương nhẹ nhàng mở chiếc chăn đắp trên người đó, thì thấy người này cởi trăn để lộ cả cánh tay và ngực ra, máu đã ngừng chảy nhưng miệng vết thương đen ngòm, chứng tỏ thương thế rất nguy.

Ngọc Sương trao cây nến cho Mai Lý rồi thò tay khẽ nắ n chung quanh vết thương cho máu bằ m ra hết. Đoạn nàng dùng thuốc “Thiên hương cao” nhét vào rịt kín lại.

“Thiên hương cao” là một thứ thuốc dùng để trị thương rất hay lưu truyền trong nghề võ mà các danh sư từ nhiề u đời để lại. Hồ Đệp sư thái đắ c truyền môn này, nên dùng Vân Sơn tự làm nơi

luyện chế. Thuốc này bôi vào, các vết thương đều cầm máu và mau liền da.

Ngọc Sương vừa bôi thuốc xong vết thương thì cây nến trong tay Mai Lý bỗng rơi xuống, tắt mất. Trong phòng không còn một chút ánh sáng nào. Nàng nghĩ thầm:

- Đây là một nơi ô uế, người xuất gia tu hành không thể vào đây được. Ta phải hỏi thăm tin tức của Tiêu đại ca, rồi lập tức ra khỏi nơi đây.

Nàng quay sang bệnh nhân nói:

- Bây giờ các hạ có bớt đau chút nào không?

Bệnh nhân không đáp, chỉ rên lên một tiếng.

Mai Lý nói:

- Bệnh nhân nóng quá! Có cách nào làm cho bệnh nhân bớt nóng không?

Ngọc Sương nói:

- Ta còn thứ thuốc uông bên trong để trị thương. Bệnh nhân nóng nhiều phải cho uông thứ thuốc này mới được. Mai Lý! Người đốt nến lên cho sáng.

Mai Lý nói:

- Sư tỷ ngộ ở lại đây, tiểu muội đi lấy lửa.

Ngọc Sương nghe Mai Lý có ý định bỏ nàng ngộ ở lại một mình, nên hoảng sợ:

- Hãy khoan! Tiểu muội ra đi bỏ ta ngồ`i lại ở đây một mình sao được?

Mai Lý bật cười nói:

- Thê` thì sư tỷ lấy loại thuốc uống ra đi.

Ngọc Sương thò tay vào túi lấy chiếc bình bằ`ng sứ, mở ra lấy ba viên thuốc đưa cho Mai Lý và nói:

- Thuốc đây, tiểu muội cho uống đi.

Mai Lý nói:

- Trong phòng tồ`i quá, làm sao cho uống được. Nê`u sư tỷ không chịu ngồ`i ở đây thì ra ngoài lấy lửa cũng được.

Ngọc Sương không dám ra ngoài, vội từ chồ`i:

- Không! Không được! Ta không đi đâu.

Mai Lý nói:

- Sư tỷ cầm thuốc nhét vào miệng rồ`i cho bệnh nhân uống một chén nước trà, trong bóng tồ`i bệnh nhân không thấy sư tỷ thì có sao đâu?

Vừa nói Mai Lý với tay lên bàn rót một chén nước.

Ngọc Sương mò mẫm đưa bàn tay trái ra, nhét ba viên thuốc vào miệng bệnh nhân.

Bệnh nhân há miệng ngậm thuốc và uống một chung nước trà, rồ`i nói ú ó:

- Đa tạ!

Ngọc Sương đã thấy bệnh nhân đã tỉnh liền hỏi:

- Các hạ đã tỉnh lại rồi. Bà`n ni cần hỏi thăm thi thể của Tiêu Đình Thủ.

Bệnh nhân hỏi:

- Thi thể nào?

Ngọc Sương hỏi:

- Các hạ có biết thi thể của Tiêu Đình Thủ hiện ở đâu không?

Bệnh nhân không nói nữa. Hình như trở lại hôn mê.

Mai Lý nói:

- Sư tỷ nên chờ bệnh nhân tỉnh táo đã. Vội gì?

Qua một lúc, Mai Lý lại nói với Ngọc Sương:

- Vừa rồi gia gia của tiểu muội có nói về` sư tỷ.

Ngọc Sương hỏi:

- Gia gia của tiểu muội cũng biết ta sao?

Mai Lý nói:

- Hôm qua ở trên tửu lầu, gia gia cùng tiểu muội đã thấy mọi người giao đấ`u với Đào Dư Đành.

Ngọc Sương vội vã:

- Người ngộ`i chung với Mai Lý là lão gia gia đó sao?

Mai Lý nói:

- Đúng vậy! Hôm qua gia gia của tiểu muội ngô ì đó, nhưng vì cái trang nên Đào Du Đành không nhận ra. Nếu Đào Du Đành mà biết được hẳn bỏ trốn rồi, đâu còn dám tác yêu tác quái như vậy.

Ngọc Sương thở dài.

- Ô! Nếu lúc đó gia gia xuất hiện đuổi tên ác nhân Đào Du Đành đi thì đâu đến nỗi xảy ra câu chuyện lâm ly bi đát này.

Mai Lý nói:

- Gia gia của tiểu muội muốn chứng kiến cuộc giao đấu đó, và xem thử kết cuộc Đào Du Đành có tuân theo lời ước không.

Ngừng một lúc, Mai Lý lại nói:

- Sau đó Đào Du Đành thua cuộc, đáng lẽ phải bái sư tử gọi bằng sư phụ, tại sao lại bỏ trốn?

Ngọc Sương nói:

- Đó chẳng qua là xảo kế của Tiêu đại ca, thực ra Đào Du Đành có thua đâu.

Mai Lý nói:

- Sư tử quả là người có lương tâm! Trọng lễ công bằng không nói xấu tên đại bại đó. Sau khi Tiêu đại ca bị đâm chết rồi, sư tử vác xác chạy đi, gia gia và tiểu muội vội đuổi theo.

Giữa lúc đó bệnh nhân nằm trên giường khẽ rên lên mấy tiếng:

Ngọc Sương nói với Mai Lý:

- Tiểu muội hỏi xem bệnh nhân tỉnh lại chưa?

Mai Lý nói:

- Cậ`n gì tiểu muội mới hỏi được! Sư tỷ cứ hỏi thẳng bệnh nhân đi.

Ngọc Sương ngậ`n nư một chút, rồ`i bước lại hỏi:

- Các hạ thấ`y trong người đã khỏe chưa?

Bệnh nhân lại nắ`m im, không đắ`p.

Mai Lý hỏi:

- Sao sư tỷ lại nóng lòng tìm thi thể của Tiêu đại ca?

Ngọc Sương nói:

- Tiêu đại ca vì che chở cho ta mà phải bỏ mạng. Ta dù chề`t cũng không đề`n đắ`p nỗi ơn ấ`y.

Mai Lý bỗng nói lớn:

- Tiêu đại ca! Đại ca có nghe sư tỷ Ngọc Sương nói gì không?

Ngọc Sương ngơ ngác hỏi:

- Người làm trò quỷ quái gì vậy?

Mai Lý không cãi lại, tiế`p tục hỏi:

- Tiêu đại ca! Có sư tỷ Ngọc Sương đề`n đây rồ`i!

Vừa nói, Mai Lý vừa đánh lửa đố`t ngọn nế`n lên. Ngọc Sương bước lại gắ`n nhìn vào mặt bệnh nhân, bỗng đầ`u óc nàng quay cuồ`ng, rồ`i loạn, nàng ngã ngửa về` phía sau.

Mai Lý đã đề` phòng, đưa tay ra đỡ Ngọc Sương và cười lớn:

- Tiểu muội biết trước thế nào sư tử cũng giết mình té xuống đất mà!

Thì ra, người nằm trên giường bệnh tuy đôi mắt nhắm nghiền, song bộ mặt vuông vắn, đôi mày thanh tú, đúng là Tiêu Đình Thủ rồi.

Ngọc Sương nắm chặt cánh tay Mai Lý nói:

- Bệnh nhân không... chết ư?

Mai Lý nói:

- Hiện giờ thì không chết. Nhưng nếu thuốc của sư tử không công hiệu thì có thể nguy đến tánh mạng.

Ngọc Sương lắc đầu:

- Không chết đâu! Nhất định không chết đâu!

Nàng vừa kinh hãi, vừa vui mừng, khiến nàng vừa cười vừa khóc.

Nàng nói:

- Ta vui lắm Mai Lý ơi! Ta cảm ơn tiểu muội! Té ra tiểu muội đã cứu Tiêu đại ca.

Mai Lý nói:

- Sư tử cứu Tiêu đại ca đấy chứ! Sư tử có thuốc “Thiên hương cao”. Nếu không Tiêu đại ca chết mất rồi.

Ngọc Sương nói:

- Thế thì gia gia của tiểu muội đã cứu Tiêu đại ca! Cảm ơn gia gia lão nhân!

Giữa lúc đó, có tiếng người bên ngoài la gọi:

- Ngọc Sương! Ngọc Sương!

Tiếng kêu đúng là thanh âm của Hồ` Diệp sư thái.

Ngọc Sương giật mình kinh hãi, toan mở miệng đáp lời thì Mai Lý đã thổi tắt cây nến, đồng thời bịt miệng Ngọc Sương lại, và khẽ nói bên nàng:

- Nơi đây là chỗ nào mà sư tỷ dám lên tiếng?

Ngọc Sương tâm thần hoảng hốt, không còn biết làm sao nữa? Nàng đang ở trong một ngôi nhà chứa gái mãi dâm, thật là xấu hổ. Tai nàng nghe rõ tiếng sư phụ nàng kêu mà không thưa thì thật là chuyện phi thường chưa từng có.

Bỗng nghe Hồ` Diệp sư thái lớn tiếng la:

- Đào Du Đành, muốn yên chuyện thì thả ngay ni cô Ngọc Sương ra.

Lại có tiếng cười của Đào Du Đành nổi lên ở phòng trước. Hắ`n nói:

- Tiề`n bồ`i có phải là Hồ` Diệp sư thái ở Vân Sơn tự không? Vãn bồ`i đang muốn bái kiến đây, nhưng vì bên mình có mấy cô gái đẹp đang hậu hạ nên cam thấ`t lễ. Xin tiề`n bồ`i bỏ qua cho. Ha... ha...

Tiếp theo, có tiếng má`y cô gái nổi lên một tràng cười khanh khách.

Hồ` Diệp sư thái nổi giận, lớn tiếng nói:

- Đào Du Đành! Ngươi không ra đây ta bắ`m xác ngươi ra.

Đào Dư Đành nói:

- Đây không phải là chỗ người tu hành đê n, xin sư thái đi đi là hơn! Vãn bô i sẽ yê t kiê n tiê n bô i ở một nơi khác. Lệnh cao đô của sư thái không có ở đây. Nàng là một ni cô, mang trong người giới luật của nhà tu, làm gì có mặt trong kỹ viện?

Hô` Điệp sư thái lại nói:

- Nê u người không ra đây ta đô t ngôi nhà dơ bẩn này!

Đào Dư Đành lại cười ha hả, nói:

- Hô` Điệp sư thái nói vậy làm sao nghe được? Vãn bô i thuộc vào hạng phiêu bạt giang hô`, có gì sai trái với đời thì cũng chẳng sao. Còn như sư thái là kẻ tu hành thì hành động đô t nhà, giê t người không phải là ý muô n của kẻ xuấ t gia đâ u Phật!

Hô` Điệp sư thái ngẫm nghĩ thâ y gã nói có lý, nhưng rõ ràng bọn đệ tử của bà đã vê` báo rõ là Ngọc Sương chạy vào ngôi nhà này. Nàng bị Đào Dư Đành câ m giữ, chẳng lẽ đệ tử của bà nói sai ư?

Lão sư thái tức giận lâ y một viên ngói bóp nát ra, nhưng không biê t làm thê nào.

Đột nhiên trên mái nhà vê` phía đô i diện, có một âm thanh lạnh lẽo phát ra:

- Đào Dư Đành! Đệ tử ta là Vũ Đình Hào có phải bị người sát hại không?

Người hỏi câu này chính là Kỳ Phụng Tiên chương môn Vệ sĩ giáo.

Đào Dư Đành cười hà hà, đáp:

- Tại hạ cam thốt lễ. Chương môn Vệ sĩ giáo đến đây thì tình hình làm ăn của các ca nhi nơi đây quan trọng rồi! Hà!... hà...! Có lẽ các cô phải tiếp đón đại nhân, nhưng vì đại nhân không báo trước. Còn việc tại hạ tranh gái đẹp, sát hại một Vệ sĩ giáo có quan trọng gì đâu.

Kỳ Phụng Tiên không chịu nổi giọng nói giễu cợt của Đào Du Đành hét lên:

- Người dám làm trò ma giáo, trêu ta ư?

Bỗng nghe đánh “vèo” một cái. Người của Kỳ Phụng Tiên đã phóng xuống đất, trước phòng khách. Tiếp theo là tiếng gươm đao chạm nhau chan chát.

Hồ Điệp sư thái đứng trên mái nhà, nghe rõ tiếng chiêu thế phát ra trong hơi gió. Lão ni giật mình, khen:

- Đào Du Đành tuy là kẻ lưu manh, nhưng võ công rất lợi hại. Kỳ Phụng Tiên chưa chắc đã thắng.

Đột nhiên một tiếng “choang” phát ra nặng nề, rồi một bóng người nhảy vọt lên mái ngói, tiếp theo một bóng đen nữa. Hai bóng người quăng nhau như hai con vượn.

Có tiếng Đào Du Đành hét to:

- Các hạ chưa phải là địch thủ của ta đâu. Hãy rời khỏi nơi đây mau, nếu không đừng trách ta gây thù chuốc oán.

Có tiếng Kỳ Phụng Tiên đáp:

- Ác tặc! Bình sanh ngươi đã tạo loạn, phá phách rất nhiều trong xã hội. Ta phải giết ngươi để mọi người sống yên vui.

Đào Dư Đành cười lớn:

- Trong giới võ lâm giang hồ` lâu nay đã biế t bao nhiêu người nói giọng phách lớ i như vậy, nhưng chưa có một cao nhân nào khóa tay kiế m của Đào Dư Đành được đâu.

Lời nói vừa dứt, đã nghe Kỳ Phụng Tiên chém tới một grom. Đào Dư Đành vẫn cười ngạo nghễ:

- Những chiêu kiế m vụng về` đó thì làm gì được tại hạ.

Vừa nói, hắ n vừa vung đao đánh trả lại.

Hồ` Diệp sư thái đứng bên kia theo dõi kiế m pháp, thắ y Đào Dư Đành mỗi lúc một ép Kỳ Phụng Tiên vào góc mái nhà. Liệu thắ không chố ng cự được lâu.

Lão sư thái nhảy lại, hét lên:

- Tên dâm tặc Đào Dư Đành! Hôm nay chúng ta quyế t phân thắ y người.

Giữa lúc đó lại có Sóc Phi, chương giáo gia môn cũng thân hành đế n nơi để quầ n hùng hợp công đón bắ t Đào Dư Đành.

Đào Dư Đành nghe Hồ` Diệp sư thái la hét, lại thắ y có Sóc Phi đế n nữa, liề n ngưng tay kiế m, nói:

- Tại hạ thắ t lễ! Hôm nay không phải lúc hầ u tiế p quý vị, tại hạ xin lánh mặt nơi đây.

Lời nói vừa dứt, thân mình Đào Dư Đành như một cái bóng mờ, phóng về` phía rừng xanh má t hút.

Sóc Phi chưa kịp ra tay ngăn đón thì Đào Dư Đành đã biế n má t rô` i.

Hồ` Diệp sư thái mặt nhăn nheo, nhìn theo nói:

- Đúng với cái biệt hiệu “Vạn lý độc hành” mà người đời đã tặng cho tên gian manh đó.

Sóc Phi ôn tồn nói:

- Đào Du Đành tuy là một tên gian ác nhưng võ công khét tiếng trong giang hồ, anh hùng khắp nơi đều nể sợ. Chúng ta vây bắt nó chưa chắc đã làm gì được. Nó chạy đi như thê` là may mắn lắm rồi. Sư thái là người tu hành, không dám đột nhập vào nơi ô uế, vậy xin mời quý vị trở về` Sóc gia trang, chúng ta sẽ bàn cách đối phó với tên gian manh đó.

Hồ` Diệp sư thái nói:

- Nhưng còn Ngọc Sương ni cô, môn đồ` của Vân Sơn tự chưa tìm ra được. Bà`n ni nghe bọn đệ tử cho biết con bé đó ở trong ngôi nhà dơ bẩn này.

Sóc Phi nói:

- Hiện nay Kỳ Phụng Tiên đã đuổi theo Đào Du Đành, chưa biết sự việc diễn biến ra sao. Nhưng trong ngôi nhà này không có Đào Du Đành, thì Ngọc Sương ni cô muố`n ra về` lúc nào chẳng được. Tại hạ sẽ cho hai tên gia nhân vào đó lục soát cũng được, còn quầ`n hùng xin trở lại Sóc gia trang để chuẩn bị dự đại hội.

Hồ` Diệp sư thái gọi hai tên đệ tử, nói:

- Ngọc Tuyế`t! Ánh Tuyế`t! Hãy theo ta trở lại Sóc gia trang.

Trong đêm tối, quầ`n hùng theo lời mời của Sóc Phi, lần lượt trở về` Sóc gia trang để chuẩn bị dự đại hội.

Lâm Quang Thi tìm sư môn thọ giáo

Trong lúc quàn hùng đang tập nập trở về Sóc gia để dự tiệc rửa tay gác kiếm, thì Lâm Quang Thi buôn bã lang thang ngoài đường để lắng nghe tin tức của song thân chàng. Lâm Quang Thi giả làm đưa lưng gù, cột gói vàng bạc sau lưng để mọi người không để ý.

Chàng vừa đi ngang qua một túp điếm, bỗng có một lão nhân chộp vào lưng chàng, cười ha hả, nói:

- Thằng quý nhỏ! Làm thằng gù có thú vị gì đâu! Tại sao lại phải giả mạo như vậy?

Lâm Quang Thi thấy lão già có vẻ cổ quái, liền quay lại hỏi:

- Lão tiên bô' i là ai vậy?

Lão nhân đáp:

- Tiểu tử còn nhỏ tuổi làm sao hiểu được đại danh của lão tiên bô' i trong giang hồ? Lão gia có tên gọi là Biện Tử Phòng, đã từng làm cho anh hùng thiên hạ nể mặt.

Lâm Quang Thi suy nghĩ một lúc, rồi nói:

- Thân phụ của vãn bô' i trước đây có nói lão tiên bô' i Biện Tử Phòng là người của Vệ sĩ giáo.

Biện Tử Phòng nói:

- Phải! Phải! Ta chính là người của Vệ sĩ giáo, nhưng hiện nay không còn là môn đệ của Kỳ Phụng Tiên nữa.

Lâm Quang Thi kinh ngạc hỏi:

- Sao vậy?

Biện Tử Phòng nói:

- Người hỏi làm chi chuyện đó! Trong Vệ sĩ giáo có hai phái kình chố ng nhau, đé n nổi chúng nó sát hại lẫn nhau. Lão gia phải bỏ ra ngoài để tự mình xây dựng một môn phái khác.

Lâm Quang Thi lễ phép nói:

- Tiê n bô i không còn là người của Vệ sĩ giáo thì hay lắ m. Văn bô i có mô i thù với tên chưởng môn Vệ sĩ giáo Kỳ Phụng Tiên, quyê t một còn một mắ t.

Biện Tử Phòng cười hì hì:

Thắ ng bé lớn lố i! Kỳ Phụng Tiên là một cao thủ võ lâm. Hắ n chỉ cầ n đưa ngón tay ra cũng đủ làm cho người mắ t mạng rô i! Nhưng sở dĩ hắ n không giế t người là vì hắ n đang muố n tìm bộ sách “Diệp gia kiế m pháp” nên chưa giế t người đó thôi.

Lâm Quang Thi tuy còn nhỏ tuổi song có vẻ khôn lanh, nghe Biện Tử Phòng nói như vậy thì rõ ràng lão cũng muố n kế t thân với mình để sưu tâ m bộ sách quý, nên lễ phép nói:

- Biện lão tiê n bô i! Song thân của văn bô i đang bị người của Vệ sĩ giáo gây tai nạn, chưa biế t sô ng ché t ra sao, văn bô i mong mới Biện lão tiê n bô i có mưu hay giải cứu song thân của văn bô i thì Biện lão tiê n bô i chỉ dạy điề u gì, văn bô i cũng nghe theo.

Biện Tử Phòng nói:

- Né u người muố n đạt được ý nguyện đó, người phải bái tạ làm sư phụ, và trao bộ sách “Diệp gia kiế m pháp” cho ta để ta nghiên cứu, luyện tập, chố ng lại Kỳ Phụng Tiên.

Lâm Quang Thi nói:

- “Diệp gia kiê m pháp” quả tình vẫn bô i không biê t câ t giâ u ở đâu cả, nhưng dưỡng phụ và dưỡng mẫu của vẫn bô i nhâ t định biê t rõ điê u đó. Biện lão tiê n bô i có mưu cao cứu đợc song thân của vẫn bô i thì mới ngăn chặn đợc Kỳ Phụng Tiên chiê m đợat bộ sách đó.

Biện Tử Phòng đàng trầ m ngâm, thì Lâm Quang Thi lại nói tiế p:

- Nê u Kỳ Phụng Tiên mà lâ y đợc “Diệp gia kiê m pháp” thì chắ c chắ n võ công của hắ n trở nên giang hô` vô địch. Khi â y các cao thủ võ lâm chỉ còn biê t lẩn tránh, chứ ai còn dám đợng đầ u nưã?

Biện Tử Phòng nghe Lâm Quang Thi nói khích, lòng nóng như đố t, nói:

- Ngươi phải bái ta làm sư phụ trước đã.

Lâm Quang Thi nói:

- Tiê n bô i có cứu đợc song thân của vẫn bô i thì vẫn bô i mới bái tiê n bô i tôn làm sư phụ.

Biện Tử Phòng nói:

- Ngươi dập đầ u lạy ta ba lạy đi! Khi ngươi đã là đờ` đệ của ta, lẽ nào ta làm sư phụ mà không quan tâm đế n việc đau buồ n của đệ tử.

Lâm Quang Thi nóng lòng cứu mạng song thân, nên muồ n bái lão làm sư phụ, nhưng thắ y diện mạo của Biện Tử Phòng không phải là người chân chắ t, toan ngắ ng đầ u lên.

Lão Biện Tử Phòng thấ y Lâm Quang Thi chầ n chờ, đỏi ý, nỏi giận nỏi:

- Ngươi không chịu bái ta làm sư phụ ư? Ngươi tưởng võ công ta không xứng đáng để dạy dỗ ngươi sao?

Vừa nỏi, Biện Tử Phòng vừa vận công lực vào cánh tay, đè đầ u Lâm Quang Thi xuô ng.

Lâm Quang Thi la lên:

- Lão tiề n bô i có cứu song thân của vãn bô i thì vãn bô i mới chịu bái sư. Bây giờ tiề n bô i bắ t buộc, vãn bô i nhấ t định không chịu.

Biện Tử Phòng cười gắ n hỏi:

- Chà! Ngươi nhấ t định không chịu bái sư! Gan thật!

Vừa nỏi lão vừa lấ y sức đè đầ u Lâm Quang Thi nặng hơn nữa, làm cho Lâm Quang Thi không ngóc đầ u dậy được.

Lâm Quang Thi la lớn:

- Ta không lạy đâu! Ta không lạy đâu!

Giữa lúc ấy Lâm Quang Thi nghe “véo” một tiể ng. Tiể p theo đó một tiể ng “bịch” trúng vào lưng lão Biện Tử Phòng.

Lão kinh hô ã n, buông Lâm Quang Thi ra, đứng dậy nhìn bô n phía, nhưng không thấ y ai cả.

Bồng da mặt lão tím ngắ t. Lão lùi lại hai bước cười ha hả, nỏi:

- Tiêu lão tiên sinh! Tiêu lão tiên sinh đế n đây bao giờ, sao không cho tại hạ hay để bái kiế n, lại đùa cợt như thế .

Phía sau vách tường bỗng có tiếng cười hô hô, rồi một lão nhân mặc áo rộng xanh, râu năm chòm dài suôn đuộc, tay phe phẩy chiếc quạt lông nói:

- Biện lão đệ! Lâu nay không gặp mà dáng điệu vẫn như xưa, thật đáng mừng.

Biện Tử Phòng thấy rõ lão nhân đứng là Tiêu Đình Bảo, chưởng giáo Tiêu gia môn lòng rất sợ sệt. Tuy nhiên, lão là tay giáo hoạt vội gượng cười, nói:

- Tiêu tiên bối! Lão huynh càng lớn tuổi càng trẻ ra. Biện Tử Phòng này muốn bái lão huynh để thọ giáo cái thuật “Âm dương thái bổ”.

Tiêu Đình Bảo “hừ” một tiếng nói:

- Chà! Biện huynh ngày càng tập tính lẳng nhặng. Có nhân lâu ngày gặp nhau chẳng mở lời hàn huyên mà lại cợt đùa vô ý thức. Tiểu đệ có biết thứ công phu tà đạo đó bao giờ đâu.

Biện Tử Phòng cười lớn:

- Tiêu lão tiên bối mà không biết môn “Thái bổ” thì còn ai tin được? Tại sao Tiêu lão tiên bối đã sáu bảy mươi tuổi mà vẫn còn trẻ như thanh niên vậy?

Lâm Quang Thi thấy Biện Tử Phòng buông tay ra, vội vã đứng phắt dậy. Chàng nhìn thấy Tiêu Đình Bảo là một người râu dài, mặt đẹp như ngọc, khí thế hiên ngang, liền đem lòng ngưỡng mộ vô cùng. Chàng biết vừa rồi lão nhân đã búng viên gạch vào lưng Biện Tử Phòng là để cứu mình.

Tiêu lão tiên bối nói với Biện Tử Phòng:

- Vừa rồi tại hạ thầy Biện huynh ép buộc đưa bé này làm đệ tử, tại hạ nghĩ rằng Biện huynh không nên áp bức như vậy.

Biện Tử Phòng nhớ lại cử chỉ rồi, sắc mặt thẹn thùng, rồi lên tiếng:

- Hà hà! Tiêu lão tiên bối! Vừa rồi tại hạ đùa cợt đó thôi. Tên nhóc con này dù có bái tại hạ tôn làm sư phụ, tại hạ cũng không nhận đâu. Tại hạ sẽ cho nó một đòn chí tử để trừng phạt đứa bé xấu láo đó.

Vừa nói lão vừa tung cước đá Lâm Quang Thi một cái, làm cho Lâm Quang Thi lăn đi ba vòng.

Tiêu lão nhân không ngờ Biện Tử Phòng lại hành động nhanh như vậy, nên không kịp ra tay cản lại. May mắn là Lâm Quang Thi lăn đi lập tức nhảy vọt lên nên không bị thương tích gì.

Biện Tử Phòng hướng vào Tiêu lão nhân nói:

- Không ngờ chương giáo Tiêu môn cũng ham muốn “Diệp gia kiếm pháp” nên phải lên mò lên đây. Biện Tử Phòng này xin cáo biệt.

Vừa dứt lời, Biện Tử Phòng đã phóng mình chạy như bay.

Tiêu lão nhân dõi mắt nhìn theo cho đến lúc Biện Tử Phòng mất dạng.

Ông nói:

- Thật là một tên gian hùng, suốt đời chỉ chuyên môn lừa bịp. Tuy nhiên, cũng nhiều kẻ mắ c mưu lão mà không hay.

Lâm Quang Thi bỗng chạy đến trước mặt Tiêu lão nhân, quỳ gối xuống đất nói:

- Đệ tử cá`u sư phụ thu nạp vào Tiêu gia môn. Đệ tử xin một lòng tuân lời giáo huấ`n, gìn giữ môn quy, không khi nào dám trái lệnh.

Tiêu lão nhân cười nói:

- Ta thu nạp ngươi cũng chẳng khó khăn gì, có điề`u là ngươi chưa bắ`m với song thân, chẳng hiểu song thân ngươi có bắ`ng lòng không?

Lâm Quang Thi đáp:

- Đệ tử được ân sư rộng ơn thu nạp thì gia phụ cùng gia mẫu cũng mang ơn lắ`m, quyế`t chẳng có gì trở ngại.

Tiêu lão nhân nói:

- Ngươi hãy đứng dậy.

Đoạn Tiêu lão nhân quay sang gọi các đệ tử.

- Từ Khâ`t Minh, Lý Tài, Kim Thư... các ngươi ra đây.

Bỗng thấ`y một số` người từ sau bức tường bước ra, lộ vẻ vui mừng đờ`ng thanh nói:

- Bọn đệ tử xin cung hỉ sư phụ đã thu thêm một đệ tử của bản môn.

Tiêu lão nhân nói:

- Quang Thi! Đây là những sư ca của con mà con đã có dịp gặp mặt rô`i. Giờ đây cùng nhau chính thức phân chia ngôi thứ. Người nào nhập môn trước thì được làm sư huynh. Đó là môn quy của giáo phái.

Lâm Quang Thi bái kiế`n mỗi người xong, thì từ phía sau có tiế`ng cười trong vắ`t một âm thanh rắ`t vui nhộn.

- Gia gia! Tiểu nhi là sư tỷ hay sư muội?

Lâm Quang Thi sững sờ, vì chàng nhận ra âm thanh đó là của cô gái bán rượu đã cứu chàng và song thân chàng trong một tử điếm.

Cô gái này lại là một ái nữ của sư phụ chàng. Chàng chỉ kịp trông thấy nửa khuôn mặt trái xoan, da trắng như tuyết, đứng lấp ló sau lưng Tiêu lão nhân. Con mắt đen lay láy của nàng đảo lên một vòng, rồi lại thụt về phía sau phụ thân nàng.

Lâm Quang Thi thắ c mắ c nghĩ thắ m:

- Cô gái kia hôm trước bán rượu mặt mày xắ u xa, sao bây giờ lại đẹp đẽ như thế .

Tiêu lão nhân nói:

- Tất cả môn đệ phầ n đông nhập môn sau người, nhưng ai cũng gọi người bằ ng tiểu muội. Vậy thì sắ người vẫn là tiểu muội.

Lâm Quang Thi quay về phía thiế u nữ xá dài một cái, nói:

- Tiêu sư tỷ! Bữa nay tiểu đệ được ân sư rủ lòng thương, thu nạp vào bản môn. Người nào vào trước thì đứng bậc trên. Dĩ nhiên tiểu đệ phải gọi Tiêu tiểu thư bằ ng Tiêu sư tỷ rồi.

Tiêu Kim Thư thích quá, nhìn phụ thân nói:

- Đắ y! Chính Lâm Quang Thi bằ ng lòng gọi tiểu nhi bằ ng sư tỷ đó.

Bọn đệ tử cười ô lên, làm cho Tiêu Kim Thư thẹn thùng chạy mắ t.

Từ Khắ t Minh nói:

- Thưa sư phụ! Đại sư ca hiện đang ẩn mình trị thương ở một ngôi nhà chứa gái điếm. Nghe nói thương thế nặng lắ m, chúng ta nên

đến đó xem sao.

Tiêu lão nhân nhíu đôi mày bạc, lắc đầu gọi:

- Từ Khất Minh và Lý Tài vào đó khiêng đại sư ca người trở về bản môn.

Hai người đi một lúc trở về báo lại:

- Thưa sư phụ, trong ngôi nhà đó không có Tiêu đại ca.

Tiêu lão nhân nói:

- Chưa tìm thấy thì các người phải có bổn phận đi tìm.

Thực ra, trong lúc Tiêu Đình Thủ và Ngọc Sương trốn trong gian phòng nhà thổ, thì bên ngoài quần hùng vây bắt Đào Dư Đành nhưng Sóc Phi đã đến can ngăn và mời quần hùng trở lại Sóc gia trang. Trong lúc đó Ngọc Sương lợi dụng lúc vắng vẻ đã điêu Tiêu Đình Thủ đến một sơn động để ẩn náu. Vì thế các môn đồ của Tiêu gia môn đến tìm không gặp mặt Tiêu Đình Thủ nơi đó.

*

**

Tiêu Đình Thủ dưỡng bệnh trong sơn động, nơi đây gần chùa Huỳnh Kim, chỗ mà ngày trước Đào Dư Đành đã bắt Diệp Ngọc Sương ni cô đến đây để trả n áp, được Tiêu Đình Thủ giải cứu.

Trong sơn động, chàng được Ngọc Sương và Mai Lý tận tâm săn sóc.

Một hôm chàng đang ngồi dựa lưng vào vách đá, bỗng thấy góc rừng phía tây có ánh thanh quang lấp lánh. Chàng vừa nhìn qua đã biết ngay đó là một cuộc giao tranh giữa hai cao thủ võ lâm.

Chàng gọi Ngọc Sương đến và dặn:

- Tiểu muội hãy ở lại đây với Mai Lý, tiểu huynh đi một lúc sẽ trở về!

Ngọc Sương tưởng Tiêu Đình Thủ đi dạo một chút cho tiêu khiển nên an lòng chấp thuận.

Tiêu Đình Thủ cầm cành cây chống đi chừng mười bước rẽ vào rừng rậm, nơi có tiếng vũ khí phát ra.

Chàng lần bước đi mãi cho đến khi phát hiện một cô gái rất đẹp tay cầm kiếm vũ lộng ào ào. Trước mặt nàng là một chàng trai uy dũng, ăn mặc sang trọng, sử dụng chiêu thức cực kỳ lợi hại.

Tiêu Đình Thủ kinh ngạc, vì cô gái chính là nàng Sóc Phương và chàng trai kia chính là Kỳ Phụng Tiên.

Nàng Sóc Phương phong độ nhàn nhã, mỗi khi Kỳ Phụng Tiên phóng kiếm đâm tới nàng đưa kiếm ra gạt. Kỳ Phụng Tiên vừa hét lên, vừa tấn công tới tấp. Hấn vung tới thanh trường kiếm mỗi lúc một mau lẹ hơn.

Nàng Sóc Phương trước sau vẫn giữ thế thủ chứ không phản công.

Tiêu Đình Thủ nghĩ thầm:

- Trong lúc Sóc Phi rửa tay gác kiếm thì Sóc Phương lại xuất hiện như một kẻ đang say mê chiến đấu, đối với mọi cao thủ võ lâm không nhường bước một ai, phải chăng nàng muốn gây uy danh để xứng đáng là một vị thừa kế chưởng môn.

Bây giờ, Kỳ Phụng Tiên phát ra những chiêu độc đáo, kiếm phong veo veo, chứng tỏ kiếm pháp của gã không phải tầm thường.

Tiêu Đình Thủ theo dõi cuộc đấ u thêm một lúc nữa, thấ y Kỳ Phụng Tiên càng đánh càng mau, luồ ng thanh quang biế n ảo thành một luồ ng sáng xanh vây lấ y nàng Sóc Phương kín mít.

Hai thanh kiế m chạm nhau rấ t lẹ đế n nổi tiế ng trước va tiế ng sau dính liề n nhau, thành một âm thanh kéo dài vô tận.

Trong lúc hai bên chưa phân thấ ng bại thì nơi mé rừng lại nổi lên một giọng cười vang dội, âm thanh như vang dội cả rừng trắ ng.

Tiêu Đình Thủ nghe tiế ng cười bỗng giậ t mình kinh ngạc, tiế ng cười đó đứ ng là âm thanh của Tiêu Đình Bảo, sư phụ chàng.

Tiêu Đình Thủ thở dài, lắ m bắ m:

- Sư phụ lại đế n đây rô i! Thế thì nơi đây sắ p xảy ra việc gì quan trọng.

Tiế ng cười làm cho hai đấ u thủ giậ t mình.

Một tiế ng “choang” rừng rợn phát ra. Kỳ Phụng Tiên bay vọt về phía sau, đứ ng yên không nói nửa lời. Nàng Sóc Phương cũng đã tra kiế m vào vỏ.

Tiêu Đình Thủ tro ắ mắ t nhìn hai người, rõ ràng cuộc đấ u chưa ai thấ ng bại.

Kỳ Phụng Tiên bỗng lên tiế ng:

- Hôm nay chỉ thử sức nhau. Hẹn tái ngộ...

Đoạn hắ n phóng mình sang mé hữu, chạy mắ t.

Nàng Sóc Phương cũng đuổ i theo, nói:

- Kỳ Phụng Tiên! Người trông như thế rồi bỏ đi là xong chuyện ư? Vợ chồng Lâm Quang Chấn ở đâu?

Tiêu Đình Thủ lại thấy Tiêu lão nhân, sư phụ chàng cũng ung dung biến mất về phía hai người đang đuổi nhau.

Tiêu Đình Thủ đứng một mình, lẩm bẫm:

- Ô! Thế thì cuộc giao tranh giữa Sóc Phương và Kỳ Phụng Tiên có liên quan đến vợ chồng Lâm Quang Chấn, song thân của Lâm Quang Thi, người đệ tử mới thu nhận vào Tiêu gia môn.

Vừa nghĩ Tiêu Đình Thủ vừa chống gậy đi về phía trước.

Chàng đi một lúc bỗng nhìn thấy qua kẽ lá một bức tường màu đỏ, xem chừng là một ngôi miếu hoang. Chàng đang định tìm chỗ ngồi nghỉ chân dưỡng sức nhưng khi thấy bức tường đó, chàng liền bước nhanh hơn nữa.

Khi đến trước cửa, chàng nghe một giọng nói khàn khàn từ bên trong phát ra:

- Người cứ cho ta biết chỗ cất giấu “Diệp gia kiếm pháp” thì ta lập tức diệt trừ bọn Vệ sĩ giáo để báo thù cho vợ chồng người.

Tiêu Đình Thủ kinh ngạc, vì giọng nói đó không xa lạ gì, chính là lão Biện Tử Phòng.

Chàng nhủ thầm:

- Không xong rồi! Đây là âm mưu của Kỳ Phụng Tiên. Biện Tử Phòng giả cách phản lại Vệ sĩ giáo để mua chuộc vợ chồng Lâm Quang Chấn. Vợ chồng Lâm Quang Chấn đã rơi vào tay của Vệ sĩ giáo rồi.

Bồng có tiếng Lâm Quang Chấn đáp:

- Tại hạ không biết “Diệp gia kiếm pháp” là gì. Trước đây Diệp Kiếm Trung chỉ gọi lại đứa con trai út, đổi họ là Lâm Quang Thi mà thôi.

Biện Tử Phòng nói:

- Thế là người không tin ta rồi!

Lão lại cười ha hả, nói tiếp:

- Ta là Biện Tử Phòng nổi danh là kẻ nham hiểm trong chốn võ lâm. Người còn lạ lùng gì mà không biết?

Lâm Quang Chấn nói:

- Tại hạ đã liệu trước điều đó! Nếu nhà họ Lâm có giữ “Diệp gia kiếm pháp” đi nữa thì cũng quyết không giao cho những kẻ nham hiểm huống hồ chỉ tại hạ chưa bao giờ được biết quyển sách quý đó.

Biện Tử Phòng quay lại hỏi Lâm phu nhân:

- Thế thì Lâm phu nhân chắc biết việc này. Tâm lòng người mẹ thương con thường sâu đậm hơn bậc nghiêm phụ.

Lâm phu nhân hét lên:

- Biện lão tiên bối nói sao? Việc này có liên quan gì đến Thi nhi. Lâm Quang Thi hiện giờ ở đâu?

Biện Tử Phòng đáp:

- Thằng nhỏ Lâm Quang Thi rất thông minh và lanh lợi. Lão phu vừa thấy gã méo ngay. Gã đã bái tạ xin thu nạp làm đệ tử.

Tiêu Đình Thủ đứng bên ngoài nghe rõ, liền mở miệng thốt:

- Lão Biện Tử Phòng thật là loại vô liêm sỉ. Lão bức bách người ta để lừa gạt lấy “Diệp gia kiếm pháp” không được lại âm mưu lợi dụng tình phụ tử để bắt ép nữa.

Lâm Quang Chân biết đưa con nuôi mình không khi nào chịu khuất phục lão Biện Tử Phòng, nên giả vờ nói:

- Té ra đưa con nuôi của tại hạ đã bái Biện lão nhân làm sư phụ thế thì thật phúc đức cho hã. Vợ chồng tôi đã chịu nhiều thảm hình trước tay bọn Vệ sĩ giáo, đang bị trọng thương, tính mạng chỉ còn trong khoảnh khắc, vậy Biện lão nhân hãy kêu hã đến đây để vợ chồng tại hạ được thấy mặt lần chót.

Biện Tử Phòng nói:

- Lâm Quang Thi hiện là đồ đệ của ta, ta kêu hã lúc nào chẳng được. Nhưng điều quan trọng là các ngươi hãy cho ta biết quyền sách quý đó hiện nay giấu ở đâu. Sau này ta sẽ lấy đó rèn luyện cho Lâm Quang Thi thành tài, báo thù cho cha mẹ.

Lâm Quang Chân biết là Biện Tử Phòng lừa gạt, nên thờ dãi nói:

- Biện lão nhân! Tại hạ muốn được thấy mặt con lần cuối cùng. Còn “Diệp gia kiếm pháp” nếu có, tại hạ đã trao cho dòng máu họ Diệp, lẽ nào lại để thất lạc sao?

Biện Tử Phòng nghe nói nổi giận, hăm dọa:

- Lâm Quang Thi là đệ tử của ta, ta muốn để nó sống là nó sống ta muốn giết nó chết lúc nào chẳng được.

Tiêu Đình Thủ đứng bên ngoài thấy tình thế quả nhiên nghiêm trọng, nếu không can thiệp tánh mạng vợ chồng Lâm Quang Chân

Ắt lâm nguy trước lão già xảo quyết kia. Chàng liền ung dung bước vào cổ miếu u nói:

- Biện lão tiên bô i! Sự phụ của tại hạ xin mời Biện lão tiên bô i đến hội kiến.

Biện Tử Phòng nghe tiếng Tiêu Đình Bảo, giáo chủ Tiêu gia môn đã khiếp vía rồi, nay nghe Tiêu Đình Thủ vâng lệnh sự phụ đến mời hội kiến, lão vùng chân phóng lên mái ngói, và nói:

- Biện Tử Phòng này đang còn nhiều công chuyện rất gấp, chưa thể bô i tiếp được. Người về bẩm với lệnh tôn sư khi nào rảnh ta sẽ đến Tiêu gia trang đàm đạo.

Dứt lời, lão biến mình trong màn đêm, mất dạng.

Tiêu Đình Thủ thấy Biện Tử Phòng đã chạy xa rồi, trong bụng mừng thầm, lắm bầm:

- Té ra lão này nghe nói đến sự phụ ta đã khiếp sợ bỏ trốn. Nếu trong trường hợp ta đang bị thương mà lão động thủ thì sinh mạng ta khó giữ.

Chàng chôn gậy bả ng cành cây tiên vào cổ miếu u. Trong cổ miếu u tối om, không có đèn lửa gì, nhưng chàng cũng nhìn thấy một người đàn ông và một người đàn bà bị trói cả chân tay, bỏ vào một góc.

Tiêu Đình Thủ lễ phép nói:

- Tiểu điệt là Tiêu Đình Thủ, đệ tử phái Tiêu gia trang, nay đã cùng với Lâm Quang Thi là đồng môn, xin bái yết Lâm bá phụ mẫu.

Lâm Quang Chấn mừng rỡ nói:

- Vợ chồng lão phu hiện đang bị trôi và lâm trọng bệnh, không đáp lễ được, xin thiếp u hiệp miễn chấp. Chẳng biết có phải đưa con nuôi lão là Lâm Quang Thi đã bái Tiên lão nhân xin theo nhận làm đệ tử?

Tiên Đình Thủ nói:

- Tiểu điệt lâu nay đang dưỡng bệnh, chưa gặp mặt lệnh sư, nhưng theo lời nàng Mai Lý nói thì Tiên giáo chủ đã thu nhận Lâm Quang Thi vào hàng đệ tử rồi!

Lâm Quang Chấn nói:

- Nếu được vậy nhà họ Diệp rất phúc đức. Nay lão không còn sống được bao lâu nữa, muốn gặp mặt Lâm Quang Thi, không thể chờ mãi được.

Tiên Đình Thủ thấy Lâm Quang Chấn vừa nói vừa thở hắt ra, chứng tỏ sinh mạng đã đến lúc nguy ngập.

Lâm Quang Chấn nói tiếp:

- Tiên hiền điệt! Tánh mạng ta nguy mất rồi... ta không chờ đợi được Lâm Quang Thi. Ta chỉ nhờ tiên điệt chỉ bảo cho hăc..."

Tiên Đình Thủ nói:

- Bá phụ cứ an tâm! Tiểu điệt và Lâm sư đệ đã là chỗ đồng môn thì xem như anh em ruột một nhà. Nay tiểu điệt lại chịu lời ủy thác của bá phụ dĩ nhiên phải có bổn phận chiếp u cố gắng Lâm sư đệ.

Lâm phu nhân xen vào:

- Vợ chồng chúng tôi đã thề với Diệp Kiên Trung bảo toàn Lâm Quang Thi. Nay giao lại cho Tiên thiếp u hiệp thay thế. Vợ chồng tôi

rất mang ơn.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Xin hai vị định thần, dưỡng trí, không nên nói nhiều.

Chàng tiến tới mở trói cho hai vợ chồng Lâm Quang Chấn. Tuy nhiên, hai người đã kiệt sức, không dậy nổi.

Lâm Quang Chấn hơi thở hỗn hển nói:

- Xin Tiêu hiền đệ nói lại cho Lâm Quang Thi biết: “Dưới hầm một căn nhà cũ ở Ân Tín có vật gì... thì đó là vật của nhà họ Diệp di lưu lại... Các cậu phải giữ gìn cẩn thận. Nhưng có lời di chúc là không nên mở ra xem sẽ mang tai họa ghê gớm!”.

Tiêu Đình Thủ gật đầu đáp:

- Tiểu đệ sẽ nói lại cho Lâm Quang Thi những câu khấc cốt ghi xương này.

Lâm Quang Chấn chưa kịp nói lời nào nữa thì đã tắt thở.

Lâm phu nhân nói:

- Tiêu thiếp u hiệp! Mong rằng thiếp u hiệp nói cho con ta biết đừng bao giờ quên thù của cha mẹ nó.

Dứt lời, bà ngoẹo đầu đập vào cột miếu tắt thở. Tiêu Đình Thủ không kịp can ngăn.

Bây giờ Tiêu Đình Thủ không còn sức lực nữa. Chàng ngơ ì dựa vách miếu dưỡng thần, đôi mắt nhắm nghiền lại trước thi thể của vợ chồng Lâm Quang Chấn.

Độ nửa giờ sau, bỗng nghe ngoài cổng có tiếng gọi của Tiêu Đình Bảo lão nhân.

- Tiêu đệ tử! Người có ở trong ngôi miếu này không?

Tiêu Đình Thủ vội vàng thưa:

- Kính sư phụ! Đệ tử có mặt nơi đây.

Chàng mở mắt ra, thì thấy trời đã bình minh.

Tiêu lão nhân thủng thỉnh đi vào, thấy thi thể của vợ chồng Lâm Quang Chấn, liền hỏi:

- Chết cả rồi sao?

Tiêu Đình Thủ đáp:

- Thưa sư phụ! Hai vợ chồng họ Lâm chết cả rồi.

Tiêu lão nhân “hừ” một tiếng nói:

- Kỳ Phụng Tiên có công bắt ép vợ chồng họ để lấy tập sách quý nhưng kết quả không được gì mà mang tội ác không nhỏ.

Tiếp đó, các môn đệ Tiêu gia trang đều lần lượt đi tìm sư phụ, và vào hết trong ngôi cổ miếu.

Mọi người trông thấy Tiêu Đình Thủ liền hỏi:

- Đại sư ca đã mạnh chưa? Bọn đàn em lâu nay rất nóng ruột.

Nàng Tiêu Kim Thư thấy Tiêu Đình Thủ bình yên vô sự thì vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ. Tuy nhiên, đứng trước hoàn cảnh của Lâm Quang Chấn bị tử nạn, nàng rất đau khổ, bàng hoàng.

Tiêu lão nhân thấy Lâm Quang Thi nằm phục bên thi thể của song thân, khóc lóc rất bi thảm, liền bảo:

- Thi nhi! Người nên giảm bớt đau khổ để còn tính việc mai táng cho song thân. Đó là việc chính yếu.

Lâm Quang Thi vâng lời, đứng dậy, hai hàng nước mắt chảy giàn giụa. Chàng nghẹn ngào nói:

- Song thân là bỏ cõi đời này không được thấy mặt đứa con. Chẳng biết song thân có lời trăng trối gì không?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Lâm sư đệ! Lúc hai vị bá phụ lâm chung có mặt tiểu huynh ở đó. Hai vị bá phụ có nói cho biết cái chết của hai vị bá phụ do Vệ sĩ giáo bức bách vì hai vị không chịu tiết lộ nơi cất giấu “Diệp gia kiếm pháp”.

Lâm Quang Thi nghiên rặng nói:

- Nếu Lâm Quang Thi này không trả được hận thù thì không xứng đáng làm người.

Tiêu lão nhân nói:

- Tôn chỉ của Tiêu gia môn từ trước đến nay là “Người nào không phạm đến mình thì mình không đụng chạm đến ai”. Nhưng từ nay trở đi e khó tránh khỏi những quá ý động trong giang hồ.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Lúc lâm chung, lệnh tôn có di ngôn: “Nơi Ân Tín...”

Tiêu lão nhân liền xoa tay:

- Đã là di ngôn thì người chỉ nên truyền đạt riêng cho Lâm Quang Thi biết mà thôi. Bọn Kỳ Phụng Tiên đang cố tình xông vào con đường sát nhân để cướp đoạt quyền sách quý đó. Người không nên tiết lộ mà sanh ra nhiều nhân mạng.

Tiêu Đình Thủ vâng lời thầy, không dám nói nữa.

Từ Khất Minh và Lý Tài đi mua hai cỗ quan tài đem về chôn cất vợ chồng Lâm Quang Chấn rất tử tế.

*

**

Một ngày kia, thầy trò phái Tiêu gia môn lên đường trở về Thuận Ninh sơn trang, vì ngày hội ở Sóc gia trang bị đình lại, do những xáo trộn vừa rồi trong các sự môn.

Núi Thuận Ninh cây cối thanh u, nước chảy róc rách, chim hót líu lo... Sơn trang là dãy nhà sàn, cái cao cái thấp dựa theo sườn núi.

Một thiếu nữ phụ đứng tuổi đôi mắt nhìn về phía xa xa. Tiêu Kim Thư chạy đến gần gọi lớn:

- Thân mẫu! Tiểu nhi hôm nay được một gã sư đệ.

Nàng vừa nói vừa trở vào Lâm Quang Thi.

Lâm Quang Thi được các đồng môn nói cho biết hiện nay sư mẫu đang quản thủ sơn trang. Phu nhân tên là Trần Lệ Thu, trước kia cùng Tiêu Đình Bảo là sư huynh sư muội đồng môn. Kiếm thuật của sư mẫu cũng tinh thông chẳng kém gì sư phụ.

Chàng vội bước đến cúi đầu nói:

- Đệ tử Lâm Quang Thi xin bái yết sư nương.

Tiêu phu nhân tươi cười nói:

- Mỗi lần Tiêu lão nhân xuống núi là thu nhận đệ tử. Lần này cũng không khác gì lần trước.

Rô i bà nhìn Tiêu lão nhân, nói:

- Tướng mạo đệ tử này khá đẹp đấy, không giống một võ sĩ mà có vẻ là một thư sinh.

Tiêu lão nhân cười lớn:

- Nếu là tướng mạo thư sinh thì ta cho nó học ngũ kinh, tứ thư để sau này đi thi cử tú.

Lâm Quang Thi nghe nói then đỏ mặt. Chàng nghĩ thầm:

- Sư nương thầy mình tưởng học trò yếu ớt, vậy mình phải cố công luyện tập để khỏi bị anh em đồng môn kinh dễ.

Tiêu phu nhân lại đưa mắt nhìn Tiêu Đình Thủ, nói:

- Người lại gây chuyện đánh nhau với người ta, rồi bị người ta đã thương phải không? Hừ, bộ mặt trông nhợt nhạt khó coi.

Tiêu Đình Thủ bị trọng thương, nhưng dọc đường chữa khỏi rồi. Chỉ còn nguyên khí chưa hồi phục mà thôi.

Chàng được Tiêu phu nhân nuôi dưỡng từ thuở bé cho đến lúc lớn khôn, xem như con ruột. Tuy Tiêu phu nhân nói ra chiểu quả phạt, mà lòng rất bao dung.

Tiêu Đình Thủ đáp:

- Đệ tử đã lành hẳn rồi! Chuyện này nếu số mạng không lớn thì e không trở về đây bái yết sư nương nữa.

Tiêu phu nhân cười nhạt:

- Có như vậy mới biết trời cao đất dày. Trong cõi giang hồ còn rất nhiều cao nhân!

Tiêu Đình Thủ nói:

- Kiếm pháp của Đào Du Đành thật là lợi hại! Đệ tử không chống nổi, muốn về đây xin sư nương chỉ giáo.

Tiêu phu nhân nói:

- Đào Du Đành là một tên dâm ác, khét tiếng trên giang hồ từ lâu rồi. Ta tưởng người đấu với kẻ nào mà thảm bại như vậy thì thật đáng trách, nhưng người bị thảm bại trước mũi đao của Đào Du Đành là chuyện tất nhiên rồi!

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đao pháp của Đào Du Đành quả đã đến chỗ tuyệt kỹ. Đệ tử không sao lường được.

Tiêu phu nhân nói:

- Chúng ta cũng nên đem đao pháp của hã n ra nghiên cứu để làm sau đời phó.

Vừa nói, Tiêu phu nhân vừa rút thanh kiếm ra, vẻ mặt đầy dũng khí như thuở còn xanh.

Tiêu Đình Thủ trong lúc đi đường đã đem những chiêu thế trong đao pháp của Đào Du Đành ra hỏi Tiêu lão nhân, nhưng Tiêu lão nhân không nói mà bảo về Thuận Ninh sẽ được Tiêu phu nhân hóa giải.

Quả nhiên, Tiêu phu nhân vừa nghe nói đến đao pháp của Đào Dư Đành đã để tâm nghiên cứu.

Tiêu phu nhân ngồi trên một chiếc ghế ở góc hiên, gương thân nhìn Tiêu Đình Thủ vạch những đường đao pháp của Đào Dư Đành. Về mặt phu nhân có vẻ thận trọng.

Tiêu phu nhân vừa coi Tiêu Đình Thủ trình bày mấy chiêu trong lòng cực kỳ kinh dị, hỏi:

- Thế gian quả có đao pháp kỳ bí như vậy sao? Thực tình ta chưa từng trông thấy.

Tay phải của Tiêu Đình Thủ phóng luôn một lúc mười ba đường gươm, rồi nghiêng mình thu kiếm lại.

Tiêu phu nhân gật đầu nói:

- Quả nhiên lợi hại!

Phu nhân ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói:

- Môn đao pháp của Đào Dư Đành tựa hồ như “Liên hoàn thập tam đao” trong “Loạn phi ma thức”. Người chiết giải bằng cách nào vậy?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đao pháp của hắn thân diệu vô cùng. Lúc giao đấu với hắn, đôi mắt đệ tử hoa lên, tâm thần rối loạn, không còn biết chiết giải làm sao cả.

Tiêu phu nhân cười lớn:

- Thế là người bị thương là đúng rồi! Mười ba chiêu loạn đao ấy đánh liên tiếp với nhau dù là tay hảo thủ bậc nhất cũng khó chống

nổi. Chắc là người kiếm đường chạy trốn chứ gì?

Tiêu phu nhân nuôi Tiêu Đình Thủ từ thuở nhỏ nên biết rất rõ tánh tình của chàng.

Tiêu Đình Thủ đỏ mặt nói:

- Đệ tử vừa thấy hã'n sử dụng hai chiêu loạn đao đã ngấm ngấm kêu trời rồi! Đình ninh phen này mất mạng. Nhưng nhờ đệ tử là đứa leo mép, lả'm lời, nên tìm cách nói cho hã'n dừng tay lại.

Tiêu Kim Thư xen vào hỏi:

- Tiêu đại ca vừa uốn éo, múa may những chiêu thức đó có giống như Đào Dư Đành không?

Tiêu Đình Thủ cười lớn:

- Sao lại không? Hàng ngày tiểu huynh thường thấy sư muội uốn éo đã quen mắt, nay lại thấy Đào Dư Đành uốn éo nữa thì bắt chước có khó gì.

Tiêu phu nhân trầm ngâm một lúc, rồi gọi nàng Kim Thư nói:

- Thư nhi! Hãy trao kiếm cho Tiêu đại ca của con.

Tiêu Kim Thư rút thanh trường kiếm quay chuôi lại đưa cho Tiêu Đình Thủ, và nói:

- Mẫu thân còn muốn coi đại ca uốn éo nữa sao?

Tiêu phu nhân nói với Tiêu Đình Thủ:

- Hãy sử dụng lại những chiêu thế' lúc này.

Tiêu Đình Thủ biết phu nhân muốn xem kỹ đao pháp của Đào Dư Đành, nên lập tức cúi đầu vái ba vái, và nói:

- Bẩm sư phụ và sư nương, đệ tử xin biểu diễn đường khoái đao của Đào Dư Đành.

Tiêu lão nhân gật đầu.

Tiêu Đình Thủ liền dựng thanh kiếm lên, rồi đột nhiên chẳng có triệu chứng gì sắp ra chiêu, chàng chém luôn ba nhát nhanh như điện chớp, kiếm phong rít lên veo veo.

Bọn môn đệ giật mình kinh hãi, la lên:

- Ủi chao!

Tiêu Đình Thủ sử dụng những chiêu kiếm tựa hồ loạn xạ chẳng vào phương pháp nào hết, nhưng con mắt Tiêu lão nhân lại nhìn thấy rõ rệt, mỗi nhát đâm, nhát chém đều lợi hại và chính xác.

Tiêu Đình Thủ thu kiếm vào một cách đột ngột, nhìn sư phụ, sư nương thì lễ.

Tiêu Kim Thư hỏi:

- Nhanh thế sao?

Tiêu phu nhân gật đầu đáp:

- Phải nhanh như thế mới được! Trong phép khoái đao một chiêu mười ba thức này, mỗi thức gồm ba bốn chiêu biến hóa. Chỉ trong khoảnh khắc đã sử dụng bốn mươi mấy chiêu thì thật là một đao pháp hiếm thấy trên thế gian này.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Gã Đào Dư Đành sử dụng còn tệ hơn đệ tử gập mấy lần.

Tiêu lão nhân và Tiêu phu nhân đưa mắt nhìn nhau có vẻ khâm phục.

Tiêu Kim Thư hỏi:

- Tiêu đại ca! Sao không thấy Tiêu đại ca uốn éo ngược nghịu tí nào?

Tiêu Đình Thủ đáp:

- Mấy hôm nay Tiêu tiểu huynh lúc nào cũng nghĩ đến môn đao pháp này nên quen dần không còn ngược nghịu nữa.

Tiêu phu nhân quay lại rút một thanh trường kiếm nơi tay một đệ tử, và nói:

- Tiêu đô` đệ! Ngươi hãy sử dụng khoái đao xem sao?

Tiêu Đình Thủ đáp một tiếng:

- Dạ!

Rồ`i véo một tiếng, chàng dùng kiếm làm đao nhắm Tiêu phu nhân chém tới. Chiêu kiếm này phóng ra phương vị rất kỳ diệu, nó xoay về` phía phu nhân, rồ`i mũi kiếm móc ngược lại.

Tiêu Kim Thư nói:

- Mẫu thân! Cần thận đấy!

Tiêu phu nhân nhảy vọt ra, không để ý gì đến nhát kiếm của Tiêu Đình Thủ từ phía sau lưng đâm tới. Thanh kiếm trong tay bà đâm thẳng trước ngực Tiêu Đình Thủ một cách lẹ làng.

Tiêu Kim Thư la hoảng:

- Đại sư ca! Phải cẩn thận!

Tiêu Đình Thủ không đỡ gạt, đâm luôn một đao nữa, miệng nói:

- Sư nương! Hắ n đâm còn mau lẹ hơn nhiê`u.

Tiêu phu nhân đâm vèo vèo luôn ba nhát kiế`m. Tiêu Đình Thủ cũng phản kích luôn ba đao.

Cả hai người cùng đánh rấ t mau lẹ, và cả hai người cùng tấ n công chứ không thủ thế`.

Chỉ trong chớp mắ t, cả hai thầ y trò đã thi triển hơn hai chục chiêu.

Lâm Quang Thi đứng há miệng, mắ t nhìn trân trân.

Giữa lúc ấy Tiêu phu nhân phóng kiế`m đánh vào một tiế`ng, mũi kiế`m đã chỉ vào cổ họng của Tiêu Đình Thủ.

Tiêu Đình Thủ không sao tránh được, chàng nói:

- Giả như Đào Du Đành thì hắ n chặn được đường kiế`m ấy.

Tiêu phu nhân nói:

- Như vậy thì giỏi lắ m!

Thanh trường kiế`m trong tay bà như rô`ng bay phụng múa. Sau mắ y chiêu, mũi kiế`m của bà lại đi vào ngực của Tiêu Đình Thủ.

Tiêu Đình Thủ vẫn nói:

- Đường kiế`m này hắ n cũng gạt được.

Cả hai càng đầ u càng mau lẹ. Sau đó Tiêu Đình Thủ không còn kịp nhắ c đế`n câu “Hắ n vẫn đỡ được” nữa. Mỗi khi bị phu nhân kiề`m chề` thì chàng lắ c đầ u để tỏ rằ`ng đường kiế`m đó không giề`t được Đào Du Đành.

Tiêu phu nhân sử dụng kiếm pháp mỗi lúc một cao hứng. Đột nhiên bà la lên một tiếng trong trẻo, mũi kiếm bà lấp lánh không nhất định phương hướng nào. Bao vây lấy Tiêu Đình Thủ và đâm lia lịa.

Luồng kiếm quang hạ thấp xuống... mọi người trông hoa mắt...

Đột nhiên thấy mũi kiếm của bà đâm thẳng tới trước ngực Tiêu Đình Thủ, nhanh như điện chớp.

Tiêu Đình Thủ giật mình la lên:

- Sư nương.

Mũi kiếm xoay chiều đâm vào vạt áo Tiêu Đình Thủ.

Nàng Kim Thư hét lên:

- Thân mẫu!

Tiêu lão nhân cười lớn:

- Sư muội! Kiếm pháp của sư muội còn sắc bén lắm!

Nguyên vợ chồng Tiêu Đình Bảo trước kia là bạn đồng môn, từ lúc nhỏ gọi nhau bằng sư huynh, sư muội đã quen rồi. Sau khi thành hôn vẫn cứ gọi nhau như vậy.

Tiêu phu nhân nói:

- Đại sư huynh quá khen!

Lâm Quang Thi thấy vạt áo Tiêu Đình Thủ trước sau bị lủng hai lỗ, vì thanh trường kiếm của Tiêu phu nhân, lòng cảm phục vô cùng.

Hắn lâm bảm:

- Người ta đồn “Diệp gia kiếm pháp” lợi hại, và các cao thủ đều tranh nhau đi tìm, thực ra pho kiếm pháp ấy đã chẳng gì lợi hại bằng kiếm pháp của Tiêu sư nương.

*

**

Lúc này Tiêu gia sơn trang rất rộn rập. Các môn đệ ngày đêm rèn luyện kiếm pháp và võ thuật không ngớt tay.

Tiêu lão nhân thường nói với môn đệ:

- Lúc này trong nước đang phân tranh, Trịnh Nguyễn bất hòa, các tham quan ô lại mỗi ngày một nảy nở. Sóc Phi giáo chủ mở tiệc rửa tay gác kiếm tuyên cáo với quần hùng rất nhiều ý nghĩa. Tuy bên ngoài chủ trương như vậy, nhưng bên trong chiêu tập các anh tài võ lâm để giúp phong trào khởi nghĩa ở Tây Sơn. Môn phái chúng ta cố gắng rèn luyện võ thuật để có dịp đặc dụng về sau.

Các môn đệ đều tuân lời dạy bảo của vị chưởng môn.

Một chiều, các môn đệ Tiêu gia trang lại nghe Tiêu lão nhân truyền đạt:

- Hôm qua Từ Khất Minh ở thành Đô Bàn về có tin cho biết mấy hôm nay Đào Dư Đành lại đến phá phách, gây án ở chung quanh chùa Nhạn Sơn.

Tiêu Đình Thủ sừng sốt nói:

- Đào Dư Đành lại xuất hiện ở vùng Nhạn Sơn sao? Hấn hành động toàn là những việc đồ ỉ bại.

Tiêu lão nhân nói:

- Phép nước đang suy, anh hùng hào kiệt chưa có nơi trở tài, kẻ gian manh được cơ hội phá phách.

Dứt lời, Tiêu lão nhân ngửa mặt lên trời nhìn đám mây trắng bay lơ lửng, và nói:

- Tên dâm ác đó đi đến đâu mà không gây án. Hả n không từ một hành động dã man nào. Thật là đáng giết.

Tiêu Đình Thủ cau mày nói:

- Sư phụ! Chúng ta...

Nói đến đây bỗng chàng dừng lại.

Tiêu lão nhân hỏi:

- Làm sao?

Tiêu Đình Thủ đáp:

- Đào Du Đành dám xâm nhập địa phận Nhạn Sơn thì hẳn không tôn trọng các giáo phái võ lâm chúng ta ra sao cả. Như sư phụ và sư nương ở địa vị cao cả nên không tiện giết gã, còn như đệ tử bản lãnh lại không địch lại tên dâm ác kia, thì biết làm sao trừ được.

Tiêu lão nhân nói:

- Nếu người nãm chắc có thể giết được tên đại gian ác đó thì ta cho người hạ sơn lấy công chuộc tội.

Tiêu Đình Thủ nghĩ thầm:

- Hôm trước sư nương có hứa truyền đạt chiêu “Thục nữ kiếm” nhưng nay chưa rèn luyện xong, làm sao đương đầu với Đào Du Đành.

Bỗng nghe Tiêu phu nhân nói:

- Tiêu Đình Thủ! Người ráng luyện xong kiếm pháp đó đi. Ba thầy trò ta sẽ cùng hạ sơn để diệt trừ Đào Du Đành.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Sư nương bảo cả ba thầy trò cùng đi ư?

Tiêu phu nhân nói:

- Phải! Bên ngoài thì người đứng ra đối đầu với Đào Du Đành, bên trong ta và sư phụ người sẽ ngầm yểm trợ cho. Bất luận ai giết được tên ác nhân đó cũng đều rao truyền là do người hạ thủ, để đông đảo võ lâm không trách ta và sư phụ người không giữ địa vị trưởng bối, đi ăn thua với hàng hậu bối.

Nàng Tiêu Kim Thư vỗ tay reo lên:

- Thế thì tuyệt quá! Đã có song thân ngầm ngầm yểm trợ thì nhi nữ cũng dám đối đầu với tên ác nhân đó, cần gì phải dùng đến đại sư ca. Khi hấn bị giết rồi thì cứ truyền ra là Tiêu Kim Thư hạ thủ có hay hơn không?

Tiêu phu nhân cười lớn, nói:

- Con nhỏ này háms danh lắm! Người tưởng ai cũng công nhận việc đó được sao? Đại sư ca người đã từng vào sanh ra tử, giao đầu với Đào Du Đành, trước sau đến mấy trăm chiêu. Hấn rõ được những điều hư thực của đối phương mới có thể làm nên việc. Còn người thì công phu kém cỏi, hơn nữa là một thiếu nữ, thì cả đến gã ác tặc kia cũng không nên nhắc đến, đừng nói chi đến chuyện đối đầu.

Sáng hôm sau, trong lúc Tiêu Đình Thủ một mình lên đỉnh núi cao ở Phú Lạc để luyện kiếm, thì Tiêu lão nhân cùng với Tiêu phu nhân xuống núi, có Từ Khất Minh theo sau.

Rồi chiều hôm ấy, Lý Tài đưa cơm cho Tiêu Đình Thủ ăn, báo tin:

- Tiêu đại ca! Sáng nay sư phụ cùng sư nương lại đi An Vinh rồi!

Tiêu Đình Thủ ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao không đến Nhạn Sơn?

Lý Tài nói:

- Sau khi gây án ở Nhạn Sơn, Đào Dư Đành lại đến An Vinh rồi! Không còn có mặt ở Nhạn Sơn nữa.

Tiêu Đình Thủ “Ồ” lên một tiếng, lâm bẫm:

- Chuyện này sư phụ và sư nương đã hạ sơn thì nhất định Đào Dư Đành phải bỏ mạng rồi. Hấn chết kẻ ra cũng đáng tiếc, nhưng hấn đã ham dâm, háo sắc, gây họa cho thế gian thì đến tội cũng là phải rồi. Tuy nhiên, võ công gã rất mực cao cường, tỏ ra là một con người có bản sắc! Nhưng đáng tiếc!

Sau đó hai ngày, Tiêu Đình Thủ hối hả luyện cho xong các chiêu “Thực nữ kiếm” để kịp hạ sơn theo lệnh của sư môn.

Một hôm, vào lúc xế chiều, Tiêu Đình Thủ vừa ăn cơm xong, nghe luyện công trên tảng đá bỗng thấy có bóng người lên núi, bóng người đó đi rất nhanh, không phải là một môn đệ tầm thường trong bản phái.

Tiêu Đình Thủ kinh ngạc, lâm bẫm:

- Có một cao thủ võ lâm nào lại đến đây làm gì vậy?

Chàng đặt tay lên chuôi kiếm, nét mặt rất thận trọng.

Chỉ chớp lát, người kia đã đến nơi, và lớn tiếng gọi:

- Tiêu Đình Thủ đâu! Có bạn cũ đến thăm đây.

Tiêu Đình Thủ giật mình kinh hãi. Người đó chính là Đào Dư Đành.

Chàng lâm bảm:

- Sư phụ và sư nương ta đang đi tìm hã'n để hạ sát, thế mà hã'n lại mang xác đến đây thật là chuyện lạ? Sao hã'n biết ta đang luyện kiếm trên núi Phú Lạc này.

Tiêu Đình Thủ bước xuống chân tảng đá, hỏi:

- Đào huynh chẳng ngại đường xa đến thăm viếng tiểu đệ thật là vạn hạnh.

Đào Dư Đành trên vai quấy hai hũ rượu rất lớn, hã'n đặt hai hũ rượu xuống, cười ha hả, nói:

- Nghe nói Tiêu huynh đang luyện kiếm trên núi Phú Lạc này chắc là thèm rượu lắm, nên tại hạ gánh rượu lên đây để cùng Tiêu huynh uống say một bữa.

Đào Dư Đành bất ngờ xuất hiện

Tiêu Đình Thủ tiến gần mấy bước. Dưới ánh trăng, chàng nhìn thấy hai hũ rượu có dán giấy đỏ, viết chữ vàng:

“Túy Tiên tửu lầu”

Chàng cười lớn, nói:

- Dem một trăm cân rượu lên đỉnh núi Phú Lạc để thăm bạn thì đủ biết mọi thâm tình đến bực nào rồi. Lại đây mau! Chúng ta cùng uống.

Chàng vào hang lấy ra hai cái bát lớn, trong lúc đó Đào Dư Đành đã cạy nắp hũ rượu ra. Mùi rượu thơm bốc lên ngào ngạt núi rừng làm cho Tiêu Đình Thủ chưa ướm môi đã thấy chếnh choáng.

Đào Dư Đành bung hũ rượu lên, rót đầy một bát và nói:

- Tiêu huynh cứ nếm thử xem nào?

Tiêu Đình Thủ cầm lấy bát rượu uống một hớp lớn, rồi khen:

- Ô! Thật là rượu quý!

Chàng lại uống ừng ực hết bát rượu rồi đưa ngón tay cái lên nói:

- Đây là một loại danh tửu, khó tìm thấy ở các tửu lầu.

Đào Dư Đành cười lớn, nói:

- Tại hạ đã bỏ công đến đây nhất định phải đem thứ rượu ngon chứ! Hiện nay trừ hai hũ rượu này không còn hũ rượu thứ ba nào nữa.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đào huynh từ từ quán Tiê`u Châu gánh hai hũ rượu đé`n đây, khó nhọc đé`n chùng nào. Đừng nói đé`n “Thiên hạ nhấ`t danh tử” mà là hai hũ nước lạnh tại hạ cũng cảm kích vô cùng.

Đào Dư Đành đưa hai ngón tay cái lên trước mặt nói:

- Đại trượng phu! Thật là bạn quý!

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Tại sao Đào huynh lại quá khen tại hạ đé`n vậy?

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ là tên dâm tặc, chẳng một điề`u gian ác nào mà không dám làm đã gây ra biế`t bao nhiêu án mạng trong vùng này. Tấ`t cả các môn phái võ lâm ai cũng ước ao giế`t tại hạ. Nhưng hôm nay tại hạ lại đem rượu ngon lên đây để cùng Tiêu huynh uố`ng. Tiêu huynh không nghi là rượu độc, thì đó là lòng dạ của kẻ trượng phu, của người bạn quý.

Tiêu Đình Thủ cười lớn:

- Không phải tại hạ không sợ rượu độc, nhưng xét ra Đào huynh võ công cao hơn tại hạ nhiề`u, nế`u muố`n giế`t tại hạ thì chỉ câ`n rút kiế`m ra hạ sát, câ`n gì phải cực khổ gánh hai hũ rượu từ An Thái lên đây.

Đào Dư Đành cũng cười lớn, nói:

- Tiêu huynh nói đúng lắ`m! Nhưng không phải tại hạ gánh hai hũ rượu này từ An Thái lên thẳng đây đâu. Tại hạ gánh một trăm cân

rượu đế n Nhạn Sơn gây vài án mạng, rồi đế n An Vinh gây án mạng trước khi lên đây.

Tiêu Đình Thủ kinh hãi, tự hỏi:

- Sao gã lại làm như vậy?

Chàng suy ngẫm một lúc rồi hiểu ngay, liền nói:

- Té ra Đào huynh có ý gây ra các vụ án đó để đánh lạc hướng sự phụ và sư nương của tại hạ, rồi theo kế “Điều hổ ly sơn” để đế n đây thăm tại hạ. Chẳng hay Đào huynh làm như vậy có điề u gì chỉ giáo không?

Đào Dư Đành nói:

- Tiêu huynh thử đoán xem.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Tại hạ chẳng cần suy đoán làm chi.

Vừa nói, Tiêu Đình Thủ vừa rót dầ y ly rượu, và nói:

- Đào huynh đế n đây là khách của Tiêu gia trang, nhưng ở nơi hoang vắng này chẳng có gì để tiếp khách, tại hạ mượn hoa lễ Phật mời Đào huynh uống cạn một bát thiên hạ đệ nhấ t tửu này.

Đào Dư Đành nói:

- Xin đa tạ.

Gã bưng bát rượu uống cạn.

Tiêu Đình Thủ bô i tiếp bát nữa. Hai người uống cạn rồi đưa hai cái bát không lên cao, đồng cười ha hả...

Tiêu Đình Thủ đột nhiên phóng chân đá hai hũ rượu lăn xuống triền núi, nghe vang lên hai tiếng “Chát! Chát!”

Đào Dư Đành kinh ngạc hỏi:

- Tiêu huynh đá đổ rượu là nghĩa làm sao?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đào huynh cùng tại hạ đã không đồng đạo thì không thể tâm giao với nhau được. Đào Dư Đành, Đào huynh làm nhiều việc dâm ác, giết hại người vô tội, các bạn đồng đạo đều than oán, nghiêm răn cấm hận. Tiêu Đình Thủ này kính trọng huynh đài ở chỗ tính tình khoáng đạt, không kể đến hành vi bỉ ổi, nên cùng nhau uống ba bát rượu lớn. Tình nghĩa chúng ta đến đây là hết. Đừng nói là hai hũ rượu ngon mà đến như những đồ châu báu khắp thiên hạ đem xếp đống ở đây cũng không mua lòng tại hạ được.

Rồi “soạt” một tiếng, Tiêu Đình Thủ rút thanh trường kiếm ra, nói lớn:

- Đào Dư Đành, hôm nay tại hạ muốn lãnh giáo những tuyệt chiêu trong môn khoái đao của huynh đài.

Đào Dư Đành không rút đao ra, chỉ lắc đầu mỉm cười nói:

- Tiêu huynh! Kiếm thuật của quý phái thật là tuyệt diệu, nhưng Tiêu huynh chưa đủ trình độ để tập luyện. Bây giờ nói chuyện với nhau bằng đao kiếm thì Tiêu huynh không địch nổi tại hạ đâu.

Tiêu Đình Thủ nhớ lại đã hai lần giao đấu với Đào Dư Đành, võ công chàng quả kém xa Đào Dư Đành. Sau đó Tiêu Đình Thủ có nghiên cứu về môn khoái đao, nhưng càng hiểu lại càng thấy mình quá non kém. Đào Dư Đành xác định kiếm thuật của Tiêu Đình Thủ còn non sót, không phải là câu nói khoác lác.

Tiêu Đình Thủ nghe Đào Dư Đành nói, liền gật đầu chấp nhận:

- Đào huynh nói như vậy là đúng. Trong vòng mười năm nữa, Tiêu Đình Thủ này chưa đủ bản lĩnh để hạ thủ Đào huynh.

Rồi chàng tra gươm vào vỏ.

Đào Dư Đành cười ha hả, nói:

- Ai biết sức mình, và thời thế là người anh kiệt.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Tiêu Đình Thủ này là một tên vô danh ở núi Thuận Ninh này. Đào huynh không quản vất vả, lặn lội đến đây chắc không phải để lấy đầu tại hạ. Nhưng hai ta là hai kẻ địch chứ không phải hai người bạn. Đào huynh có sai bảo gì tại hạ quyết không chiểu ý đâu.

Đào Dư Đành nói:

- Tiêu huynh chưa nghe tại hạ nói gì đã vội cự tuyệt!

Tiêu Đình Thủ nói:

- Bất luận Đào huynh nói gì tại hạ cũng không nghe. Nếu tại hạ không chông lại Đào huynh được thì sẽ bỏ trốn đi nơi khác.

Vừa dứt lời Tiêu Đình Thủ đã đánh phóc một cái bạng mình ra phía sau núi.

Không ngờ thân pháp của Tiêu Đình Thủ mau lẹ như vậy mà Đào Dư Đành còn lẹ hơn. Tiêu Đình Thủ mới chạy được mấy trượng Đào Dư Đành đã đứng chặn trước mặt. Thật xứng đáng với danh hiệu “Vạn lý độc hành”.

Đào Dư Đành dang hai tay chặn lại. Tiêu Đình Thủ lập tức xoay mình chạy sang phía khác. Nhưng vừa chạy được mấy bước đã thấy Đào Dư Đành đứng trước mặt, và cười khanh khách.

Tiêu Đình Thủ lùi lại ba bước, rút kiếm lên:

- Trò n không xong thì phải đánh nhau. Tại hạ có kêu người đến trợ thủ thì Đào huynh đừng có chê trách.

Đào Dư Đành cười lớn:

- Tôn sư và tôn nương có đến đây thì Đào Dư Đành này cũng thoa dầu vào chân để hai người này bỏ chạy. Tuy nhiên Tiêu tiên sinh và Tiêu phu nhân lúc này đang ở tại Sóc gia trang. Còn sư đệ, sư muội của Tiêu huynh, tuy là số đông, nhưng chỉ là những con cừ non, rất dễ làm thịt. Ha...ha...

Tiêu Đình Thủ nghĩ thầm:

- Đỉnh núi Phú Lạc cách Thuận Ninh sơn trang khá xa, làm sao cầu viện được. Và lại Đào Dư Đành là tên thâm ác, nếu hắn thấy nhan sắc của sư muội thì sư muội không thoát khỏi tay hắn.

Tiêu Đình Thủ là tay mưu trí, trước tình thế nguy nan như vậy, chàng đảo mắt một vòng, quyết định:

- Bây giờ chỉ còn có cách giả nng co với hắn để hoãn binh, đợi sư phụ và sư nương về đây thì mọi chuyện mới yên.

Nghĩ như vậy, chàng buông xuôi hai tay nói:

- Tiêu Đình Thủ đây không đủ khả năng để giao tranh, mà bỏ trốn cũng không xong, kêu cứu viện binh cũng không được thế thì thân xác này giao phó cho đời phương định liệu số mạng.

Đào Dư Đành cười lớn:

- Tiêu huynh ơi! Tiêu huynh đã hiểu lầm rồi! Tại hạ đến đây đâu phải để làm khó dễ Tiêu huynh. Chính tại hạ đến đây là để giúp Tiêu huynh, sau này Tiêu huynh biết được còn phải cảm ơn tại hạ nữa đó.

Tiêu Đình Thủ xoa tay nói:

- Đào huynh đã nổi tiếng là tay dâm ác, bất luận vụ này có lợi cho tại hạ đến đâu thì tại hạ cũng quyết giữ mình trong sạch, nhất định không để chìm vào dòng đời ô uế của Đào huynh.

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ là tên dâm ác nổi tiếng khắp nơi về hành động bẻ hoa. Còn riêng Tiêu huynh là người trong sạch, đệ tử của Tiêu gia trang. Như vậy tại sao trước đây kẻ trong sạch ấy lại làm cái việc rồi ren đó làm chi?

Tiêu Đình Thủ hỏi lại:

- Việc rồi ren gì?

Đào Dư Đành nói:

- Hôm trước ở trên Tiều Châu tửu lầu tại hạ đã cùng Tiêu huynh ngồi uống rượu chung một bàn.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Ngày xưa Lưu Bị cũng cùng ngồi với Tào Tháo uống rượu Thanh Mai, luận anh hùng, thì chuyện đồng bàn cộng ẩm có chỉ là lạ?

Đào Dư Đành nói:

- Còn trong ngôi nhà chứa gái ở gầ n Đập Đá, tại hạ cùng Tiêu huynh đồ ng hưởng thú “người đẹp” thì sao?

Tiêu Đình Thủ vội đáp:

- Khi đó tại hạ đang bị trọng thương được người ta cứu và tạm thời đem vào kỹ viện để dưỡng bệnh, sao lại nói chuyện hưởng thụ...

Đào Dư Đành nói:

- Nhưng Tiêu huynh đã cùng với hai cô gái đẹp nằ m chung một giường.

Tiêu Đình Thủ không chịu nổi, la lớn:

- Đào Dư Đành! Người ăn nói lịch sự một chút. Tiêu Đình Thủ này thanh danh trong trắ ng, mà hai thiế u nữ kia lại là bậc trâm anh ngọc khiế t, tại sao người buông lời như nhóp như vậy?

Đào Dư Đành cười hì hì:

- Hôm nay trước mặt tại hạ, Tiêu huynh nói chuyện lịch sự hay không cũng vô ích. Tiêu huynh muố n bảo vệ thanh danh thì tô t nhấ t hôm đó đừng gầ n gũi với hai cô gái kia. Đàng này, Tiêu huynh và hai cô gái kia cũng làm đủ trò... ha... ha...

Tiêu Đình Thủ tức quá, vung quyề n đánh vào Đào Dư Đành nghe véo một cái.

Đào Dư Đành vừa cười, vừa né tránh, rô i nói:

- Vụ đó Tiêu huynh không chớ i cãi được đâu. Nế u hôm đó Tiêu huynh không nằ m chung giường, mà cũng không làm gì cả, tại sao hôm nay hai cô gái đó đang đau khổ và tâm tư với Tiêu huynh?

Tiêu Đình Thủ nghĩ thầ m:

- Đào Dư Đành là tên ma đầ u thuộc vào loại từng trải việc gì mà hắ n không dám nói ra. Nê u ta cứ dây dưa với hắ n thì còn nghe nhiê u lời dâm ô, thô bỉ hơn nữa. Hôm trước nơi Tiê u Châu tửu điếm, hắ n đã thua trí ta, thê thì lắ y chuyện đó mà bịt mồm bịt miệng hắ n cho xong.

Nghĩ như vậy, Tiêu Đình Thủ làm bộ tươi cười nói:

- Tại hạ tưởng Đào huynh từ đàng xa đê n đây có việc gì quan trọng, không ngờ chỉ vâng lệnh sư phụ Diệp Ngọc Sương đem hai hũ rượu đê n đây để báo đáp tại hạ về cái ơn thu nạp giùm nàng một tên đô ðe cao thủ võ lâm. Ha... ha...

Đào Dư Đành nghe nói đê n chuyện đó, đỏ mặt lên, nhưng phút chố c lại bình tĩnh nói:

- Hai hũ rượu đó đúng là vật báu tâm của tại hạ. Tuy nhiên việc tại hạ đê n đây quả có liên quan đê n nàng Ngọc Sương, tiểu sư phụ.

Tiêu Đình Thủ cười lớn:

- Sư phụ là sư phụ, sao còn phân biệt tiểu hay đại? Ni cô Ngọc Sương là một cao đô ðe của Vân Sơn tự, Đào huynh mà được một sư phụ như vậy là vinh dự lắ m đó. Ha... ha...!

Đào Dư Đành tức giận quá, tay lăm le chuôi đao, muố n rút ra chém ché t Tiêu Đình Thủ, nhưng rồ i hắ n lại kiên nhẫn, lạnh lùng nói:

- Tiêu huynh! Tài nghệ võ công chẳng có là bao, nhưng tài nghệ về ðe miệng lưỡi thật là đáo ðe.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đã không đấ u tranh nổi với Đào huynh về` vũ lực, thì phải đấ u tranh về` lý luận chứ sao?

Đào Dư Đành cười ô` lên:

- Đánh giặc miệng thì tại hạ thua Tiêu huynh rô` i! Thôi, bây giờ Tiêu huynh đi theo tại hạ.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Không đi đâu! Dù Đào huynh có giế` t chế` t tại hạ cũng không đi.

Đào Dư Đành hỏi:

- Tiêu huynh có biế` t tại hạ đưa Tiêu huynh đi đâu không?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Không câ` n biế` t! Chỉ biế` t Đào huynh đi đế` n đâu là tại hạ không đi đế` n đó.

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ đế` n đây mục đích là mời Tiêu huynh đế` n gặp ni cô Ngọc Sương tiểu sư phụ.

Tiêu Đình Thủ giật mình nói:

- Ni cô Ngọc Sương lại lọt vào tay tên dâm ác Đào Dư Đành rô` i u? Hừ, ngươi là kẻ phạm thượng, dám vô lễ với sư phụ ngươi à?

Đào Dư Đành tức giận nói:

- Lệnh sư của tại hạ, nế` u có người nói ra cho Tiêu huynh biế` t tâ` t Tiêu huynh phải bạt vĩa kính hô` n, không dám đùa cợt như vậy đâu. Từ nay không nên đem Ngọc Sương tiểu sư phụ ra mà trêu chọc tại hạ nữa.

Vẻ mặt của Đào Dư Đành dịu dần. Gã nói tiếp:

- Ngọc Sương tiểu sư phụ ngày đêm thương nhớ Tiêu huynh. Tại hạ nói Tiêu huynh là chỗ bạn bè. Từ đây tại hạ không có điều gì bất kính với Ngọc Sương đâu. Tiêu huynh cứ an tâm việc này, và chúng ta cùng đi.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Không đi! Nhất định không đi! Đừng có rủ rê vô ích.

Đào Dư Đành chỉ tủm tỉm cười mà không nói gì. Tiêu Đình Thủ thắ c mắ c hỏi:

- Đào huynh cười gì vậy? Võ công của Đào huynh cao cường, Đào huynh muố n dùng nó để bắ t ép tại hạ xuố ng núi phải không?

Đào Dư Đành ôn tồ n nói:

- Tại hạ đế n đây không mang ý niệm thù hận, mà trang trải tình bắ ng hữu. Tuy nhiên, tại hạ đã cao hứng đế n đây tá t nhiên không muố n cụt hứng trở về .

Tiêu Đình Thủ gay gắ t đắ p:

- Đào huynh! Võ công của Đào huynh hơn tại hạ nhiề u. Đào huynh muố n giế t tại hạ lúc nào chẳng được. Tại hạ có thể chế t dưới tay Đào huynh chứ nhấ t định không để cho Đào huynh bắ t buộc phải xuố ng núi.

Đào Dư Đành ngoạo đầ u nhìn Tiêu Đình Thủ ngắ m nghĩ:

- Ngày trước ở thạch động nơi quán rượu, đã hai lầ n hắ n liề u mạng giao tranh trước mũi khoái đao. Thật tình hắ n là một tên liề u

mạng, không kể trời đất là gì. Ta giết hấn thì dễ rồi, nhưng bắt hấn xuống núi là chuyện khó khăn.

Hấn thở dài nói:

- Tiêu huynh! Tại hạ được ủy thác đến đây chỉ có mục đích mời Tiêu huynh đến gặp Ngọc Sương, không có một ác ý nào khác, tại sao Tiêu huynh lại tính chuyện liều mạng?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Tại hạ đã không muốn làm việc gì tất nhiên không ai bắt ép được. Đừng nói đến Đào huynh mà cả đến sư phụ, sư nương, hay Ngọc hoàng thượng đế đi nữa, cũng chẳng tài nào cưỡng bức được. Tại hạ nhất định không đi!

Đào Dư Đành nói:

- Tiêu huynh đã có chấp như vậy Đào Dư Đành cam dứt tội rồi!

“Soạt” một tiếng, gã rút thanh đao ra cầm tay.

Tiêu Đình Thủ cũng nổi giận nói:

- Chưa nói đến việc giao tranh! Đào huynh tỏ ý bắt tại hạ ra đi cũng đã là dứt tội rồi. Thế thì đỉnh núi Phú Lạc hôm nay thành mồ chôn xác Tiêu Đình Thủ rồi!

Chàng vừa nói, vừa rút lên một tiếng, rồi cũng rút kiếm ra.

Đào Dư Đành thật tình không muốn giết Tiêu Đình Thủ nên nghĩ thêm:

- Gã này thà chết chứ không chịu để ai bắt ép. Đó là bản tánh liều mạng của con người gã. Ta đã không định giết mà gây ra cuộc

giao tranh chỉ làm cho gã liêu mạng thêm, thì chẳng ích lợi gì.

Đào Dư Đành nghĩ ra được một kế, liêu tươi cười nói:

- Tại hạ và Tiêu huynh đã không thù oán thì tính đến chuyện liêu mạng để chôn xác làm gì. Bây giờ chúng ta đánh cuộc cho vui. Tiêu huynh nghĩ sao?

Tiêu Đình Thủ mừng thầm trong bụng, tự nhủ:

- Thằng này đã một lần thua trí mình, bữa nay lại bày cái trò này ra nữa thì hẳn đã đến lúc hết thời rồi! Đánh cuộc thì mình ăn chắc!

Tiêu Đình Thủ làm bộ mặt nghiêm nghị, hỏi:

- Đánh cuộc cái gì? Tại hạ nhất định không đi thì thằng cuộc hay thua cuộc cũng thế thôi.

Đào Dư Đành khiêu khích:

- Không ngờ đệ tử Tiêu gia môn sớ đao pháp của tại hạ quá sức như vậy. Đến nỗi chỉ cần ba mươi chiêu cũng không dám đón tiếp.

Tiêu Đình Thủ sùng sộ:

- Sợ cái gì? Đón tiếp không được, bị Đào huynh chém một đao chết tươi, chuyện đó cũng chẳng có gì là lạ. Đừng nói ba mươi chiêu mà đến ba trăm chiêu tại hạ vẫn đón tiếp như thường.

Đào Dư Đành ôn tồn nói:

- Tiêu huynh ơi! Không phải tại hạ dám coi thường võ công của Tiêu huynh đâu. Nhưng e rằng Tiêu huynh không chịu nổi ba mươi chiêu của tại hạ. Vậy Tiêu huynh mà đỡ nổi ba mươi chiêu khoái đao của tại hạ thì tại hạ võ đít ra đi, không nói lời thối một lời nào cả. Còn

nếu tại hạ may mắn thắng được Tiêu huynh thì Tiêu huynh cũng nên theo tại hạ đến gặp nàng Ngọc Sương, tiểu sư phụ.

Tiêu Đình Thủ xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Chàng nhớ lại những đao pháp của Đào Du Đành đã biểu diễn. Chàng đã giao đấu với hắn hai lần, rồi về núi nghiên cứu bao nhiêu sách để hóa giải, lại còn thỉnh giáo sư nương nữa. Bây giờ chỉ việc tự vệ chẳng lẽ không chống nổi ba mươi chiêu của gã ư.

Quyết định như vậy Tiêu Đình Thủ lên mặt quát lớn:

- Được rồi! Tại hạ bằng lòng đón tiếp ba mươi chiêu khoái đao của Đào huynh.

Dứt lời, chàng rút kiếm tấn công ngay.

Chàng sử dụng chiêu “Hữu phụng lai nghi” trong Tiêu gia kiếm pháp. Lưỡi kiếm rung động bật lên những tiếng kêu vo vo...

Lập tức Đào Du Đành bị luồng kiếm quang dày đặc chụp xuống.

Đào Du Đành cất tiếng khen:

- Kiếm pháp khá lắm!

Gã vung dao gạt đi, và lùi lại một bước.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Một chiêu rồi!

Tiếp theo chàng bõ đi tiếp chiêu “Thương tòng nghênh khách” để tấn công.

Đào Du Đành lại khen:

- Tuyệt diệu!

Gã biết chiêu này còn ản giã u những chiêu tiếp theo, nên không dám vung đao đỡ gạt, mà nghiêng mình một lượt chân né tránh.

Cách né tránh này thực ra không phải một chiêu, nhưng Tiêu Đình Thủ cũng hô lớn:

- Hai chiêu rồi!

Tiêu Đình Thủ không dừng tay, lại liên tiếp phóng chiêu ra.

Chàng đánh năm chiêu liền. Đào Dư Đành chỉ gỡ gạt, hoặc né tránh, thủy chung vẫn không phản kích.

Tiêu Đình Thủ đếm đến số năm, toan ra chiêu thứ sáu, đưa lưỡi kiếm từ dưới lướt lên thì nghe Đào Dư Đành quát to một tiếng, vung đao chém xuống.

Lúc đao kiếm sắp chạm nhau, Tiêu Đình Thủ vội hạ thấp thanh trường kiếm xuống. Đào Dư Đành lại quát to:

- Chiêu thứ sáu, thứ bảy, thứ tám, thứ chín, thứ mười...

Cứ miệng chém một chiêu thì tay chém một nhát. Hấn cứ từng đao chém xuống, chiêu số không biến đổi, cứ nhắm thẳng đầu chém tới.

Những chiêu đao đầy sức mạnh như nhau. Đến chiêu đao thứ mười thì toàn thân Tiêu Đình Thủ thấy bủn rủn, còn sức lực nào đỡ nổi. Thanh kiếm của chàng rơi xuống đất.

Đào Dư Đành thu đao lại, cười ha hả, nói:

- Chiêu thứ mười một rồi!

Tiêu Đình Thủ mở mắt, đáp:

- Đạo pháp của Đào huynh dĩ nhiên cao cường hơn tại hạ. Cả nội lực ở cánh tay cũng mạnh gấp mấy lần. Tiêu Đình Thủ này không phải là địch thủ của Đào huynh.

Đào Dư Đành cười nói:

- Vậy thì chúng ta đi thôi!

Tiêu Đình Thủ lắc đầu:

- Không đi!

Đào Dư Đành sa sầm nét mặt, nói:

- Tiêu huynh! Tại hạ sở dĩ kính trọng Tiêu huynh là vì thấy Tiêu huynh là bậc trượng phu nam tử, có tinh thần thủ tín. Bây giờ Tiêu huynh không chịu đi thì trở thành người thất tín rồi.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Tại hạ không tin rằng trong vòng ba mươi chiêu mà huynh đài đã thủ thắng. Bây giờ tại hạ bị thua là sự thực, nhưng tại hạ có nói hề thua là theo Đào huynh xuống núi đâu? Tại hạ không bao giờ có ý định theo Đào huynh xuống núi, dù thua cuộc.

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ hỏi thật Tiêu huynh, nàng Ngọc Sương và Tiêu huynh trước đây có kết ước. Vừa rồi nàng lại hết tình cứu chữa những vết thương cho Tiêu huynh thế mà Tiêu huynh vì tội hiếp Ngọc Sương là một nữ cô, không còn liên hệ gì nữa. Điều đó tại hạ e bất nghĩa. Đào Dư Đành này tuy mang tiếng ác nhân nhưng không bao giờ chịu tiếng bạc tình như vậy.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Tại hạ không phải bạc tình như Đào huynh nói. Lúc nào tại hạ cũng quý mến Ngọc Sương. Nhưng việc đi thăm nàng không thể cùng đi với Đào huynh. Đó là lời nói khẳng định.

Câu nói này làm cho Đào Dư Đành tức giận:

- Tại hạ dùng lời tâm tình không được thì cuối cùng tại hạ phải áp chế rồi.

Tiêu Đình Thủ rùng mình nghĩ thầm:

- Tên ác tặc này nhất định đòi mình theo gã xuống núi, không hiểu gã có gian kế gì đây! Gã bảo đi gặp Ngọc Sương, đó chẳng qua là một chiêu bài để phỉnh lừa ta, chắc gì đã là sự thật. Gã không phải là đồ đệ chân chính của Ngọc Sương, hơn nữa nàng đã là một ni cô, làm sao liên hệ với hắn để sai khiến. Chắc chắn là tên Đào Dư Đành này đã âm mưu gì đây. Bọn ma giáo thật khó lường được.

Đào Dư Đành liếc nhìn đôi khước mắt của Tiêu Đình Thủ, lúc thì vui, lúc thì buồn, tỏ ra trong nội tâm chàng chan chứa rất nhiều suy tư.

Gã cười lớn, hỏi:

- Tiêu Đình Thủ! Ngươi đã nghĩ ra được nguy kế gì để giải phá khoái đao của ta chưa?

Tiêu Đình Thủ nghe Đào Dư Đành dùng hai tiếng “nguy kế” để đánh giá mình, thì nổi giận hét lên:

- Muốn phá đao pháp của ngươi bất tất phải dùng đến nguy kế.

Chàng vừa nói đến đây bỗng phía sau có một gã tiều phu hái củi xuất hiện.

Gã này là một thanh niên, vẻ người phong thái, ăn mặc nghiêm chỉnh, mặt mày sáng sủa, tuy gánh củi, nhưng lưng đeo trường kiếm.

Thầy hai người đang tranh luận với nhau, gã tiều phu bước tới, cười lớn:

- Có gì rắc rối cho tại hạ tham gia với.

Đào Dư Đành cau mày nói:

- Đừng xen vào chuyện của chúng ta.

Gã tiều phu nói:

- Tại hạ ở gần đây, hằng ngày hái củi trên đỉnh núi này. Đây là giang sơn của tại hạ, quý hữu vào đây không báo trước còn khinh khi tại hạ nữa sao?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Hay lắm! Các hạ đã đến đây thì cũng nên chứng kiến việc bất ép này. Đào huynh đến đây đem rượu mời tại hạ uống và thỉnh tại hạ xuống núi, tại hạ không đi, vì luật của bản môn cấm không được giao du với những tên gian manh, dâm ác.

Đào Dư Đành trợn mắt nhìn Tiêu Đình Thủ:

- Chúng ta đã thách đấu giao ước. Tiêu huynh đã thua cuộc, tại sao không giữ lời?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Ta đã bảo, ta không có lời hứa phải đi theo Đào huynh mà. Đã không hứa thì không giữ lời.

Người tiê`u phu nói:

- Thôi được! Tôi tuy là kẻ quê mùa trong rừng núi song cũng có nghe được bản lĩnh của Đào Dư Đành vang dội trong giang hồ`. Tiện đây tại hạ cũng hậ`u tiế`p Đào huynh chỉ giáo cho tại hạ vài chiêu.

Đào Dư Đành cười ha hả, nói:

- Tại hạ không có gì liên quan đê`n gã tiê`u phu ở núi Phú Lạc, thì giao đấ`u để làm gì?

Gã tiê`u phu nói:

- Kẻ câ`m gương đã gặp mặt nhau thì chào hỏi nhau qua một đường kiế`m, có gì quan trọng đâu. Điề`u quan trọng là tại hạ muố`n giải tỏa cuộc tranh chấ`p giữa hai bên.

Đào Dư Đành nói:

- Giải tỏa bằ`ng cách nào?

Gã tiê`u phu nói:

- Đào huynh đang ở thê` trong thượng phong buộc Tiêu huynh phải xuố`ng núi. Nay tại hạ hậ`u tiế`p Đào huynh thắ`ng được tại hạ thì Tiêu huynh phải phục tùng xuố`ng núi, bằ`ng Đào huynh rủi bị thua thì hãy quay gót đi ngay, đừng đòi hỏi gì khác.

Đào Dư Đành đôi mắ`t phát ra hai luô`ng nhãn quang sáng chói:

- Các hạ là ai mà lớn lớ`i như vậy?

Gã tiê`u phu nói:

- Tôi ở trên đỉnh núi thuộc lãnh vực của Tiêu gia trang. Như vậy là bạn của Tiêu gia trang rồi.

Đào Dư Đành cười lớn:

- Ha! Ha! Như vậy thì hay lắm! Các hạ phải nhớ lấy lời giao ước. Bây giờ chúng ta bắt đầu giao đấu.

Gã tiều phu vừa vung kiếm đâm tới. Thanh trường kiếm lao đảo, lung lay mà không có chút kinh lực nào.

Đào Dư Đành rất kinh ngạc, tự hỏi:

- Gã tiều phu này không phải là một võ sĩ sao?

Hắn chém nhẹ trả một nhát đao. Gã tiều phu không lùi tránh, nghiêng mũi kiếm nhắm đâm chênh chếch vào bụng dưới của Đào Dư Đành.

Đào Dư Đành la lên:

- Ô! Hay tuyệt!

Hắn quơ đao lại gạt, không ngờ gã tiều phu tung trường kiếm từ trên không. Đào Dư Đành ngẩng người lên nhìn. Bỗng “Chát” một tiếng, mũi Đào Dư Đành bị gã tiều phu đánh trúng móc quỳ nặng. Máu tươi đổ ra rất nhiều.

Đào Dư Đành còn đang kinh hãi thì gã tiều phu đã dùng tay làm kiếm đâm tới cực kỳ mau lẹ, trúng ngay vào ngực của Đào Dư Đành, làm cho toàn thân Đào Dư Đành tê cứng rồi từ từ té xuống. Về mặt Đào Dư Đành rất phần nộ.

Gã tiều phu không đa thương đời thù, mà lùi bước trở về, nói với Tiêu Đình Thủ:

- Thế là gã phải ra đi theo lời giao ước rồi.

Tiêu Đình Thủ thấy kiếm pháp của gã tiều phu cực kỳ lợi hại. Chỉ đánh ba chiêu đã hạ được tên giang hồ khét tiếng Đào Dư Đành thì phải là một kẻ có kiếm pháp siêu nhân.

Chàng nói:

- Tại hạ xin bái kiến cao nhân.

Gã tiều phu mỉm cười, nói:

- Đào Dư Đành đã bị đánh trúng huyệt “Đản trung” chỉ nửa giờ sau hắ n sẽ tỉnh dậy. Các hạ nên buộc hắ n phải ra đi, tuân theo lời giao ước, tại hạ xin lui gót.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Xin các hạ chậm chậm cho kẻ hèn này biết cao danh.

Gã tiều phu lấy chiếc khăn, và gỡ chiếc nón rách ra cười lớn:

- Tiêu đại huynh! Đại huynh không nhận ra Diệp Thiên Tiên này sao?

Tiêu Đình Thủ reo lên:

- Ôi chao! Diệp sư huynh! Từ bấy lâu nay đã mất tích trong giang hồ, hôm nay tái xuất hiện.

Diệp Thiên Tiên mỉm cười:

- Không! Tiểu đệ hôm nay đi ngang qua đây gặp Tiêu đại ca bị Đào Dư Đành khống chế, nên ra tay hóa giải mà thôi. Tại hạ chưa đúng dịp tái xuất giang hồ.

Hai người chưa kịp trao đổi tâm tình thì Đào Dư Đành đã tỉnh dậy, vung đao chỉ vào mặt Diệp Thiên Tiên nói:

- Gã tiê`u phu kia! Người có giỏi thì tái đầ`u với ta.

Diệp Thiên Tiên đáp:

- Được lắ`m!

Đoạn chàng chồ`ng kiế`m đứng dậy.

Cuộc ác chiế`n bắ`t đầ`u tái diễn.

Đào Dư Đành lâ`n này không còn khinh địch, mỗi nhát đao đê`u vận hế`t tài năng và trí óc để tranh thủ với đố`i phương. Ánh đao của hắ`n lóe lên cực kỳ dũng mãnh.

Tuy nhiên, Diệp Thiên Tiên không chút nao núng. Tay kiế`m vẫn bình tĩnh, múa vung thong thả như diễn tập một mình.

Đào Dư Đành với con mắ`t tinh vi, thắ`y kiế`m pháp của đố`i phương cực kỳ hung hiểm, chiêu nào cũng khắ`c tinh với đao pháp của gã.

Gã kinh hoàng, nghĩ thắ`m:

- Mắ`y chiêu kiế`m này nế`u hắ`n muố`n giế`t mình thì rắ`t dễ, chẳng biế`t vì đầ`u hắ`n chậm tay lại như muố`n lưu tình. Phải rồ`i! Hắ`n chỉ muố`n đuối mình khỏi nơi đây mà thôi.

Sau một lúc, hai bên trao đổi những chiêu thức mỗi lúc một nhanh đầ`n. Đào Dư Đành cẩn thận, không dám tận dụng kinh lực. Cả hai bên đê`u rắ`t thận trọng.

Đao kiế`m lắ`p loáng trong lóe mắ`t. Bỗng Đào Dư Đành quát lên một tiế`ng, phóng chân đá vào bụng Diệp Thiên Tiên.

Diệp Thiên Tiên vẫn xem thường, chỉ né tránh, rồi quay mũi kiếm đâm vào ngực đối phương. Đào Du Đành đưa đao lên đỡ, nhưng lại đỡ trượt ra ngoài.

Diệp Thiên Tiên đâm nhát thứ hai, Đào Du Đành trăn m trở.

- Nhanh tuyệt! Nhanh tuyệt!

Gã quét ngang thanh đao để chố ng lại.

Diệp Thiên Tiên thấy thanh đao của Đào Du Đành công thủ rất kín đáo, liền phóng chiêu ra lia lịa. Chiêu thế ập vào người Đào Du Đành như thác đổ.

Đào Du Đành trong lòng nao núng, không biết phải đỡ gạt như thế nào nữa.

Cứ Diệp Thiên Tiên đâm một nhát kiếm là Đào Du Đành lùi lại một bước. Chàng đâm luôn một lúc mười chiêu thì Đào Du Đành phải lùi lại mười bước, chân đã đứng sát bên triền núi, thì thế công của Diệp Thiên Tiên cũng khấn cấ p, không trì hoãn chút nào.

Bỗng nổi lên những tiếng “Véo! Véo” liền nhau, tiếp theo bốn nhát kiếm đâm vào chỗ trọng yếu của Đào Du Đành.

Đào Du Đành cố gắng đỡ được hai nhát, đến nhát thứ ba thì không sao chố ng được, chân trái gã lùi lại đập vào khoảng không, gã biết đang đứng trước mệnh vực rồi!

Giữa lúc nguy hiểm, Đào Du Đành chém mạnh một đao xuống đất để mượn đà đứng lên, thì mũi kiếm của Diệp Thiên Tiên đã kề vào cổ gã.

Đào Du Đành sắc mặt nhợt nhạt, đứng nhìn mũi kiếm của đối phương chĩa thẳng vào cổ.

Hồ i lâu, Đào Dư Đành bực tức, nói:

- Muốn giết thì giết đi! Làm trò qui quái gì vậy.

Diệp Thiên Tiên thu kiếm về, lùi lại mấy bước, nhường cho Đào Dư Đành đứng lên và nói:

- Đào huynh sơ hở trong nháy mắt, nên bị bức bách, xin mời Đào huynh đứng lại.

Đào Dư Đành hét lên một tiếng, múa tít thanh đao như gió lộng, tấn công trước để chiếm ưu thế.

Diệp Thiên Tiên thấy thanh đao của đối phương, đồng thời nghiêng người tránh những mũi đao của đối phương vừa chém tới.

Diệp Thiên Tiên lại chiếm được thế thượng phong lay động mũi kiếm như một bông hoa mai trắng, bao quanh mình Đào Dư Đành, khiến cho hắn phải lui về chỗ đứng, rồi cứ thế hắn lùi dần về mé vực thẳm như làn trước.

Làn này Diệp Thiên Tiên vẫn nhân nhượng rút kiếm về. Đào Dư Đành thở dài, cầm đao bước tới ngõ i trên phiến đá nhám mắt dưỡng thần.

Đột nhiên, gã gã lên một tiếng như con hổ dữ, trở mắt nhìn vào Diệp Thiên Tiên nói lớn: “Diệp gia kiếm pháp”.

Câu nói này làm cho cả Tiêu Đình Thủ cũng phải giật mình.

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ vâng lệnh đến đây mời Tiêu Đình Thủ hạ sơn. Nay bị bại dưới tay gã tiêu u phu này thì không còn quyền lực gì nữa. Tại hạ xin cáo biệt, hẹn ngày tái ngộ.

Dứt lời, Đào Dư Đành khoanh tay trở gót đi luôn.

Tiêu Đình Thủ và Diệp Thiên Tiên chạy theo tiễn chân, nói:

- Đào huynh trở về` chúng tôi mong mỗi Đào huynh giữ kín cuộc giao tranh này, không tiế` t lộ với ai.

Đào Dư Đành cười lớn, nói:

- Có phải các hạ sợ tiế` t lộ “Diệp gia kiế` m pháp”?

Diệp Thiên Tiên nói:

- Điề` u đó chẳng có gì bắ` ng chúng.

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ đã thấ` y rõ các hạ đeo thẻ bài “Song Yế` n”, đó là biểu tượng của “Diệp gia kiế` m pháp”. Tôi e quầ` n hùng sẽ kéo đế` n đây! Núi Phú Lạc sẽ không còn là nơi yên tĩnh nữa đó.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Xin Đào huynh giữ bí mật cuộc giao đấ` u vừa rồ` i cho.

Đào Dư Đành nói:

- Không dám hứa chắ` c.

Tức thì Đào Dư Đành lắ` c mình một cái đấ` thấ` y bóng gã thấ` p thoáng dưới chân núi.

Tiêu Đình Thủ cùng Diệp Thiên Tiên trở lên sườn đầ` i. Hai người ngô` i trên bàn thạch.

Tiêu Đình Thủ hỏi Diệp Thiên Tiên:

- Những đường bảo kiếm của Diệp huynh vừa rồi có phải là kiếm pháp trong “Diệp gia bí lục” không?

Diệp Thiên Tiên nói:

- Tiểu đệ được gia sư truyền ngôn lại là trên núi này tiên nhân có ghi lại những chiêu thức về “Diệp gia kiếm lục” nên đã mấy năm nay tiểu đệ ẩn cư, xa lánh giang hồ để rèn luyện kiếm pháp. Tuy nhiên, mặc dù có đạt được một số kết quả nhưng vẫn còn chưa đủ vì “Diệp gia kiếm lục” là một bộ sách Trung Hoa, trong đó có hai quyển. Quyển thượng nói về “Thư kiếm”, quyển hạ nói về “Hùng kiếm”, cả hai quyển hợp lại mới luyện được toàn môn. Tiểu đệ được phụ thân để lại có quyển thượng, tức là quyển nói về “Thư kiếm”!

Ngừng một lúc Diệp Thiên Tiên nói:

- Có lẽ quyển hạ còn thất lạc một nơi nào đó mà gia nghiêm cũng chưa có dịp đi ngôn.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Diệp đại huynh tập luyện môn kiếm đó tại đỉnh núi Phú Lạc này sao?

Diệp Thiên Tiên nói:

- Câu chuyện rất dài dòng trong quá trình lưu cư ở đỉnh núi này. Sau ngày thân phụ tiểu đệ bị nạn cường khấu ám hại, tiểu đệ phải chạy ẩn cư hai năm. Hàng ngày đồ ăn củi nơi núi này đem xuống bán cho dân làng. Tiểu đệ cũng khai khẩn một số ruộng nương trồng đậu trồng khoai bên kia sườn đồi để sinh sống.

Một hôm, tiểu đệ đang ngồi trên bàn thạch để luyện hơi thở thì nghe trong vách đá có một tiếng “kịch” rất lớn. Tiểu đệ giật mình rón rén đến xem thì thấy nơi vách đá nứt ra một đường. Tiểu đệ kê

mắ t vào, nhìn về` phía bên kia thì thấ y bên kia vách đá trố ng rồ ng. Vách đá này chỉ dài độ ba tấ c.

Tiểu đệ động tá nh hiê u kỳ, tìm cách đập vách đá ra một lỗ vừa người chui vào. Nguyên sau mặt đá này thoai thoải xuố ng dồ c. Tiểu đệ phát hiện một thạch động tồ i om, và đồ t lửa chui vào. Bên trong là một cửa hầ m chậ t hẹp, dưới chân tiểu đệ có một bộ xương khô nắ m đố.

Tiêu Đình Thủ nghe kể đê n đố, kinh ngạc hỏi:

- Bộ xương ở đầ u vậy?

Diệp Thiên Tiên nói:

- Tiểu đệ để tâm dò xét các bô lão trong vùng thì có người kể lại là cách đố một năm có mấ y người Tàu đi tầ m long điể m huyết, họ xem thấ y nơi núi Phú Lạc đố một địa huyết rấ t tồ t. Người nào đem hài cồ t tổ tiên, cha mẹ chôn vào đố sẽ phát vương phát tướng. Và chính bộ xương đố là của người Tàu đem đê n bỏ vào thạch động, mà cho đố là địa huyết.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Thê thì bộ xương đố hiện nay vẫn còn chứ?

Diệp Thiên Tiên nói:

- Đòi nào tiểu đệ lại để cho bọn phong thủy người Tàu sử dụng long mạch trên đấ t nước Việt Nam. Tiểu đệ đã đem ném xuố ng dòng suồ i lâu rồ i.

Tiêu Đình Thủ đánh “bồ p” một cái, nói:

- Hèn chi thỉnh thoảng có bọn người Tàu lén lút đến đây để do thám. Nếu chúng nó biết được hải cốt của tên Tàu nào đó bị hủy đi, không còn nằm trên long huyết, tất nhiên bọn đó sẽ sanh chuyện với chúng ta.

Diệp Thiên Tiên nói:

- Chuyện đó thì chưa biết ra sao, nhưng chúng nó dám đến đây gây hấn thì chúng ta lại sợ gì?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Diệp đại huynh có thể dẫn tại hạ đến đó xem được không?

- Được! Thạch động cách đây không xa lắm! Chúng ta đi vòng sang sườn đồi bên kia, vào mặt trước thì hay hơn.

Hai người dắt tay nhau đi vòng quanh thung lũng. Diệp Thiên Tiên chỉ tay vào dãy núi từ Hầm Hồ trở ra, nói với Tiêu Đình Thủ:

- Tiêu đại huynh xem kìa! Từ Hầm Hồ trở ra Phú Lạc đỉnh núi nào cũng nhọn hoắt kéo nhau chạy như một đoàn quân dầy giáo mác. Đó là hình thế một vùng phát tích đế vương. Người Tàu giỏi về phong thủy họ chịu khó lặn mò đi tìm những long mạch để gửi xương tổ phụ họ vào đó, hoặc tìm cách cắt đứt long mạch để hủy hoại cái hùng khí thiên nhiên của một dân tộc.

Tiêu Đình Thủ gật đầu:

- Ghê gớm nhỉ!

Hai người đến thạch động thấy nơi đó còn một cái búa rất lớn, nặng hơn bốn chục cân.

Tiêu Đình Thủ cầm búa lên xem, tiện tay chém vào vách đá một nhát.

Sầm một tiếng! Một khối đá lập tức đổ xuống. Tiêu Đình Thủ ngăn người suy nghĩ:

- Cái búa này sắc bén như vậy tất không phải là vật tầm thường. Chắc là binh khí của một vị tiên bối võ lâm.

Diệp Thiên Tiên nói:

- Tiểu đệ nghĩ là chiếc búa này của bọn người Tàu đi tìm long huyết. Chúng nó đã dùng búa chém đá để tạo thành thạch động này.

Vừa nói, Diệp Thiên Tiên vừa chỉ cho Tiêu Đình Thủ xem hai bên vách đá có nhiều nhất búa chém vào hãy còn dấu vết.

Tiêu Đình Thủ ngăn ngợ, lẩm bẫm:

- Té ra hầm đá này do người nào đó đã dùng búa chặt đá để mở đường.

Diệp Thiên Tiên lại dẫn Tiêu Đình Thủ theo đường hầm ra đến phía trước. Ở đây có một thạch động rất lớn có thể chứa được hàng trăm người.

Tiêu Đình Thủ mơ màng nói:

- Nếu chôn hài cốt tổ phụ mà phát vương thì chúng ta đành long huyết này cho người Việt Nam.

Diệp Thiên Tiên nói:

- Tiểu đệ có nghe anh em Nguyễn Nhạc đang trù tính việc khởi nghĩa chống bạo tàn. Chúng ta đem việc này nói với vị anh hùng đó xem sao.

Tiêu Đình Thủ gật đầu.

Diệp Thiên Tiên lại dẫn Tiêu Đình Thủ về phía góc trái thạch động. Nơi đây có một lỗ hồng rất lớn, ánh sáng mặt trời xuyên qua soi sáng bên trong rất rõ.

Trên vách đá có ghi nhiều chiêu thức về các thế võ công, kiếm pháp như:

- “Phá thương thức”: Bao quát cả việc phá trường thương, đại kích, tê mi côn, lang nha bổng, thiên thương...

- “Phá tiên thức”: Phá giải cang tiên, thiết giản, điểm huyết quyết, nga minh thích, trủy thủ, bản phủ, thiết bài, bát giác thụ, thiết chùy...

- “Phá sách thức”: thì phá nhuyễn tiên, tam thiết côn, cửu tiết côn, ngư bổng...

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Diệp đại huynh đã ghi các chiêu thức này sao?

Diệp Thiên Tiên nói:

- Tiểu đệ đã trích từ trong “Diệp gia kiếm pháp” để luyện. Nhưng chỉ luyện được phần nào ở phần thư kiếm.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Lúc Lâm Quang Chấn lâm chung, có trở lại cho đưa con nuôi Lâm Quang Thi về nơi cất giấu của “Diệp gia kiếm pháp”, việc này Diệp huynh sẽ kết hợp với Lâm Quang Thi để đi tìm quyền hạ cho trọn bộ.

Diệp Thiên Tiên nói:

- Đó là việc sau này. Hiện nay tiêu đệ chỉ cần luyện một quyển thượng vẫn còn nhiều khó khăn chưa hiểu hết.

Mặt trời đã ngả về tây, Tiêu Đình Thủ và Diệp Thiên Tiên dắt tay nhau ra khỏi thạch động.

Núi Thuận Ninh phát sanh biến cố

Gió rừng vi vút...

Đêm nay trời mưa lả tả, cây cối ướt đẫm. Rừng Thuận Ninh càng hoang vu hơn bao giờ hết!

Tiêu sơn trang chìm trong rét mướt, những hạt mưa lớn bằng hạt đậu trút xuống cành cây kẽ lá nghe sột soạt.

Tòa gia trang im lìm...

Trước mái hiên, Tiêu lão nhân đang trầm tư hồ i tưởng lại những ngày phiêu bạt giang hồ để lánh nạn.

Tiêu phu nhân cũng ngồ i một bên Tiêu lão nhân, nói:

- Đầu năm nay nghe sầm động hơn mọi năm, e rằng khó an ninh được.

Tiêu lão nhân nói:

- Ta nghe lúc này pháp luật triều đình lỏng lẻo, quân cướp lộng hành nhiều nơi, các anh hùng nghĩa sĩ lấy hoạt động võ lâm giang hồ để chiêu dụ nghĩa quân, mưu đồ cứu quốc, lấy danh hiệu quân khởi nghĩa Tây Sơn, sớm tối cũng xảy ra binh chiến thì làm sao an ninh được.

Trong lúc sơn trang chìm trong lặng lẽ thì phía trước sơn trang có tiếng vó ngựa dồn dập.

Đoàn kỵ mã này có hơn mười người, nhắm công sơn trang đi tới.

Tiêu Đình Thủ giật mình, tự nhủ:

- Đang đêm, lại lúc trời mưa, tại sao có đoàn người ngựa đến đây.

Bỗng nghe Tiêu lão nhân cười:

- Đừng ai lên tiếng cả.

Chẳng bao lâu, mười mấy tên kỵ mã đến trước cổng sơn trang dừng lại.

Tất cả các môn đệ trong Tiêu gia trang đều lộ vẻ ngạc nhiên, tay cầm kiếm, như sắp sửa đương đầu với một thảm họa.

Một người trong đoàn kỵ mã đứng ngoài cổng nói lớn:

- Tiêu tiên sinh có trong gia trang không? Chúng tôi có việc muốn thỉnh giáo.

Tiêu Đình Thủ là đệ tử lớn của bản môn. Từ trước đến nay mọi việc đều thay sư phụ ra tiếp khách. Chàng liền ra mở cổng đáp:

- Đang lúc đêm hôm quý hữu từ đâu đến? Có việc gì?

Mọi người từ trong sơn trang nhìn ra thấy mười lăm người cưỡi ngựa đứng thành hàng ngang. Trong bọn này có sáu bảy người cầm đèn lồng soi vào mặt Tiêu Đình Thủ. Thật là một cử chỉ thù nghịch.

Tiêu Đình Thủ trợn mắt nhìn thấy những người này đều che mặt bằng vải đen, chỉ để lộ đôi mắt.

Những tấm khăn che này thực ra để che mưa, nhưng họ dùng che mặt là có ý không để lộ chân tướng.

Tiêu Đình Thủ nghĩ thầm:

- Bọn này nếu không phải là những người đã quen biết từ trước thì chúng sợ gì mà giấu mặt.

Bỗng nghe người cười ngửa đứng bên trái lên tiếng:

- Mời Tiêu Đình Bảo tiên sinh ra nói chuyện.

Tiêu Đình Thủ hỏi lại:

- Các hạ là ai? Xin cho biết quý danh để tiện thưa lại với nghiêm sư.

Người kia nói:

- Chúng ta là ai các ngươi bất tất phải hỏi làm gì? Người cứ nói với lão tiên bô'ì là chúng ta nghe tin phái Tiêu gia môn đã lấy được “Diệp gia kiếm pháp” của nhà họ Diệp, vậy cho chúng ta mượn xem một chút rồi trả lại.

Tiêu Đình Thủ nổi giận phùng phùng, đáp:

- Phái Tiêu gia trang có kiếm pháp của bản môn thì còn lấy “Diệp gia kiếm pháp” để làm gì? Nhưng nếu bản môn có lấy được mà các hạ vô lễ như vậy thì đừng hòng bản môn cho mượn.

Người kia liền cười ha hả. Cả mười bôn tên kỳ mã kia cũng cười theo. Tiếng cười ở nơi thanh vắng vang đi rất xa, và rất chói tai. Hiển nhiên nội công của họ uyên thâm lắm rồi.

Tiêu Đình Thủ có vẻ kinh hãi, nghĩ thầm:

- Đêm nay lại gặp những cao thủ võ lâm. Nhưng chẳng hiểu họ là ai.

Đoàn người lạ mặt đang cười thì một người trong bọn lên tiếng nói:

- Nghe nói thắ'ng con nít Lâm Quang Thi đã gia nhập vào môn đệ của Tiêu gia trang. Chúng ta vốn biết kiếm pháp của Tiêu gia

trang uy diệu lắ m, không câ`n đê`n “Diệp gia kiế`m pháp”. Còn chúng ta là kẻ vô danh tiểu tô`t, muố`n mượn quyền sách ấy xem qua một chút.

Mười bô`n tên kia vẫn cười ha hả không dứt. Âm thanh vang dội núi rừng:

Tiêu Đình Thủ nói:

- Các hạ là ai? Các hạ...

Bỗng nghe Tiêu lão nhân từ trong sơn trang đáp vọng ra:

- Các vị đê`u là những nhân vật thành danh, sao lại quá khiêm tô`n tự nhận là vô danh tiểu tô`t? Tiêu Đình Bảo này không nói dớ i bao giờ. “Diệp gia kiế`m pháp” không có ở đây.

Bỗng nghe một đô`ng bọn nói:

- Tiên sinh nói “Diệp gia kiế`m pháp” không có ở đây thì ở đâu?

Tiêu Đình Bảo nói:

- Các hạ lắ y tư cách gì mà nói với bản môn câu nói ấy.

Người kia nói:

- Việc thiên hạ thì người trong thiên hạ đê`u có quyề`n can thiệp.

Tiêu lão nhân chỉ cười nhạt một tiế`ng không trả lời.

Tiế`ng nói ở ngoài công lại ô`n ô`n nổi lên:

- Họ Tiêu kia! Người có chịu giao “Kiế`m pháp” hay không thì nói. Người không uố`ng rượu mời thì phải uố`ng rượu phạt. Nê`u người không chịu đưa ra, chúng ta phải cưỡng bức, tiế`n vào sơn trang lục soát.

Tiêu lão nhân khẽ nói:

- Bọn nữ đệ đứng liê`n một chỗ, giáp lưng vào nhau. Còn bọn nam đệ tử thì rút kiế`m ra đi.

Những tiế`ng lách cách nổi lên. Mọi người trong sơn trang đã rút trường kiế`m ra.

Tiêu Đình Thủ trở vào đứng ngay trước cửa, tay câ`m kiế`m, chưa kịp rút ra khỏi vỏ thì đã có hai tên nhảy xuô`ng ngựa xông lại.

Tiêu Đình Thủ chưa kịp hành động gì thì bỗng một tên quát:

- Tránh ra!

Gã vung chân đá Tiêu Đình Thủ một cước lăn má`y vòng ra đầ`ng sau.

Tiêu Đình Thủ bị bay má`y trượng, rơi xuô`ng bụi rậm, đầ`u óc hỗn loạn, nghĩ thầ`m:

- Vừa rô`i ta đã dùng chiêu “Câ`m nã thủ” để bắ`t nó, nhưng chiêu thức đã không hiệu lực còn bị nó đá một đòn văng ra xa nghĩa là gì? Nội công của ta như không có tí nào cả sao?

Chàng gắ`ng gượng đứng dậy thì trong ngực rạo rạo buồ`n nôn. Chân khí tản mát không tập trung được.

Chàng kinh hãi, muồ`n mở miệng la lên, nhưng không ra tiế`ng. Tình trạng Tiêu Đình Thủ lúc này chẳng khác người mê mộng, đầ`u óc hỗn loạn.

Bên tai chàng có tiế`ng binh khí chạm nhau không ngớt. Chàng nghe rõ sư phụ và sư nương và các môn đệ đã xông ra ngoài sân sơn trang, đánh nhau với bảy tám tên bịt mặt. Cả má`y tên che mặt nữa

đã đi vào trong sơn trang quát tháo om sòm. Từ trong cửa, có tiếng của bọn nữ vọng ra:

- Hãy cút mau!

Chi trong khoảnh khắc, bỗng nghe trong sơn trang có tiếng đàn bà ré lên rất thê thảm. Tiêu Đình Thủ trong lòng nóng nảy, nghĩ thẳm:

- Bọn địch đến đây là trai tráng, mà tiếng kêu ré lại là phụ nữ, thì tất trong bọn sư muội ta có người bị thương rồi.

Chàng đưa mắt nhìn Tiêu lão nhân đang múa tít cây trường kiếm, một mình lão chống chọi với bốn tên. Còn sư nương thì bị hai gã giáp công. Chàng biết sư phụ và sư nương kiếm thuật rất tinh vi, tuy địch quân đông người nhưng cũng khó mà thắng được.

Chàng nhìn thấy Từ Khất Minh cũng đang một người chọi với hai người, miệng y đang la hét om sòm. Hai địch nhân đều sử dụng đơn đao. Cứ nghe tiếng binh khí chạm nhau cũng đủ biết bên địch rất thắng thế. Cuộc chiến kéo dài thêm thì Từ Khất Minh tất phải thất bại.

Tiêu Đình Thủ thấy bên mình ba người phải chống lại với tám địch thủ, tình thế dĩ nhiên rất nguy hiểm. Tuy nhiên, cảnh tượng bên trong sơn trang còn nguy hiểm hơn. Bên địch bảy gã đã tiến vào. Bọn sư đệ sư muội tuy đông người, nhưng không có một tay cao thủ nào. Bên tai tiếng rú vẫn rít lên không ngớt. Chắc chắn đã có mấy người bị hạ rồi!

Tiêu Đình Thủ lại nghĩ thẳm:

- Nếu bên trong bọn địch tàn sát hết các môn đệ, rồi kéo ra ngoài hợp công, bao vây sư phụ và sư nương, thì khi đó sư phụ và sư

nương chỉ còn giữ thế thủ để khỏi bị hạ là may, còn sức lực nào công phá địch thủ. Tiêu Đình Thủ càng nghĩ càng bõn chồn trong dạ. Chàng cố vận dụng chân khí để phục hồi công lực nhưng toàn thân không còn một công lực nào. Bây giờ chàng mới nhận ra là chàng đang ở trong tình trạng nội thương.

Tuy nhiên, chàng cố gắng bò dậy, nhặt thanh trường kiếm đi vào trong sơn trang, chàng vừa qua khỏi cửa thì một mùi máu tươi tanh nồng xông lên mũi, chàng thấy rõ các môn đệ sơn trang mình dính đầy máu đang chồm chọi với địch. Ngoài ra còn có mấy tên sư đệ, sư muội đang ngã ngang dưới đất chưa biết sống chết ra sao.

Nàng Tiêu Kim Thư và Lâm Quang Thi đang hợp công chiến đấu với một tên che mặt. Kim Thư đầu tóc rối bù, còn Lâm Quang Thi cầm kiếm bằng tay trái. Tất nhiên tay mặt bị thương rồi.

Địch nhân che mặt tay cầm đoản thương múa may rất linh động, các chiêu thức biến hóa dị thường.

Lâm Quang Thi đã trúng một vết thương ở vai bên hữu.

Nàng Tiêu Kim Thư vội vã đâm hai đường kiếm ác hiểm, bức bách đối thủ phải lùi lại hai bước.

Nàng hét lên:

- Lâm sư đệ hãy vào trong dưỡng thương đi.

Lâm Quang Thi đáp:

- Không cần đâu!

Vừa nói, chàng vừa phóng ra một kiếm, nhưng chân bước hơi loạng choạng.

Người che mặt nổi lên một tràng cười, quay ngang ngọn thương đập mạnh xuống lưng Tiêu Kim Thư.

Tiêu Kim Thư tay phải rơi kiếm, nàng đau quá sụn người xuống.

Tiêu Đình Thủ thất kinh! Lúc này chàng tính chỉ còn bảo hộ cho nàng được an toàn, ngoài ra không nghĩ gì nữa. Chàng liền cầm kiếm xông lại, đâm vào địch thủ. Nhưng mũi kiếm vừa đâm tới thì tay chân yếu xỉu, rú xuống.

Gã che mặt thấy ánh kiếm loáng tới đã lo né tránh, để rồi phóng cước đâm trả. Gã hy vọng sẽ đâm đúng vào hông sườn của chàng trai này.

Ngờ đâu, nhát kiếm của Tiêu Đình Thủ mới phóng ra chưa được một thước đã rú xuống làm cho gã rớt lầy lằm lạp. Tuy lúc nhát thời gã không nghĩ gì nữa, thuận thế vung cước quét ngang một đường, hất Tiêu Đình Thủ văng ra ngoài cửa.

Tiêu Đình Thủ toàn thân té huých xuống, bùn đất bết bết. Giữa lúc đó, Tiêu Đình Thủ lại trông thấy Từ Khất Minh bị đối thủ đánh ngã. Hai tên địch giao đấu với chàng bỏ chạy sang hợp công đánh với vợ chồng Tiêu lão nhân.

Một lúc sau, hai tên địch từ trong sơn trang chạy ra. Thế là bên này Tiêu lão nhân một mình phải đấu với bảy tên. Còn Tiêu phu nhân chống với hai địch thủ.

Bỗng nghe Tiêu phu nhân và một địch thủ đồng thời hét lên một tiếng lớn. Rồi cả hai đều bị thương ở đùi.

Địch nhân phải lùi lại. Tiêu phu nhân tuy bớt được một tên, nhưng vết thương nơi đùi khá nặng. Bà chỉ đỡ gạt được mấy chiêu nữa rồi kiệt sức phải ngó phệt xuống đất.

Hai địch thủ che mặt bỏ Tiêu phu nhân sang hợp công với đô`ng bọn vây hãm Tiêu lão nhân.

Hiển nhiên, địch nhân có cuộc âm mưu gì lớn lao nên chỉ đã thương mà không hạ sát một người nào.

Mười lăm tên bịt mặt bao vây Tiêu lão nhân. Tám tên đứng ra tám hướng để giao chiến còn bảy tên cầm đèn lô`ng soi sáng chiến trận.

Chương môn Tiêu gia trang tuy võ công thượng thặng, kiế`m thuật cao cường, nhưng phải giao đấ`u với một lực lượng mười lăm người, toàn là những cao thủ võ lâm thì sao chố`ng lại nổi.

Tuy nhiên, Tiêu lão nhân đã từng lăn lộn trong chiến đấ`u, lúc lâm nguy không bô`i rồ`i.

Một người che mặt lên tiế`ng hỏi:

- Tiêu lão nhân sao chưa chịu đấ`u hàng?

Tiêu lão nhân đồng dạc đấp:

- Ta thà chịu chề`t chứ không chịu nhục. Các người muố`n giề`t thì cứ giề`t.

Gã bịt mặt cười ha hả, nói:

- Nế`u thề` thì ta chém đứt cánh tay của Tiêu lão nhân trước.

Vừa nói gã vừa vung đao lên nhắ`m vào vai Tiêu lão nhân chém xuố`ng. Tiêu lão nhân lúc này bị thương nắ`m bắ`t động.

Giữa lúc đó, Tiêu lão nhân vội phóng một nhát kiế`m, chém bắ`t ngò` vào cánh tay của địch nhân, làm cho cánh tay hắ`n đứt lìa. Hắ`n

hét lên một tiếng chói lói, rồi nhảy lùi ra sau, lớn tiếng chửi rủa Tiêu lão nhân không ngớt.

Tiêu lão nhân ra một chiêu đả c thủ, liên tiếp tục vung kiếm đâm vào đùi một tên khác làm cho gã này cũng phải lùi lại.

Bên địch dù đã bớt đi hai người, nhưng sáu tay còn lại đều là những tay võ dũng công lực uyên thâm. Tiêu lão nhân lấy một chọi một thì nắm chắc phần thắng, nhưng ở đây sáu đồ thủ liên minh lão không làm sao địch nổi.

Bất thành linh, nghe đánh véo một cái, lưng lão trúng một quả chùy. Tiêu lão nhân phun ra một vũng máu tươi, toàn thân bủn rủn.

Bọn hán tử đồng thanh hoan hô:

- Tiêu chương môn bị thương rồi!

Bọn địch gồm mười lăm tên đang đêm đội mưa đến tập kích sơn trang thì ba tên đã bị vợ chồng Tiêu lão nhân đả thương. Nhưng chỉ một tên bị chặt đứt tay thương thế trầm trọng, còn hai tên kia bị thương ở đùi, không có gì đáng ngại.

Tiêu lão nhân nghe giọng nói của chúng thì dường như là người ở địa phương nào xa xôi. Võ công họ lại rất khác biệt, chúng tỏ là không phải những cao thủ trong vùng. Từ ngày lão lăn lộn trong giang hồ, biết nhiều, hiểu rộng, nhưng chưa bao giờ có đến mười lăm cao thủ liên kết với nhau mà lão không nhận ra được một ai. Lão chỉ biết bọn này chưa từng giao đấu với lão lần nào, mà lão tuyệt nhiên không có thù oán gì với chúng cả. Chẳng lẽ chỉ vì cuốn sách “Diệp gia kiếm pháp” mà họ rủ nhau đến Thuận Ninh sơn trang sinh chuyện sao?

Tiêu lão nhân tuy xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, nhưng tay kiếm lúc nào cũng cẩn thận. Dù vậy, vết thương trong người mỗi lúc một trầm trọng thêm, làm cho lão mất sức.

Tiêu lão nhân bắt đầu lão đảo, đứng không vững. Hai tên bịt mặt thấy Tiêu lão nhân rơi kiếm thì xông vào khóa tay, và nói:

- Tiêu Đình Bảo võ công trác tuyệt, quả nhiên danh bất hư truyền. Chúng ta bọn mười lăm người phải bị thương bốn năm người mới bắt lão được.

Một tên che mặt khác bước đến hỏi:

- Phải rồi! Chúng ta phải khó nhọc lắm mới thắ ng nổi.

Một người bịt mặt khác, có lẽ là thủ lĩnh trong đoàn, bước tới trang trọng nói:

- Tiêu gia trang với chúng ta không có thù oán gì. Chúng ta xâm nhập vào Thuận Ninh mục đích là buộc Tiêu gia trang phải rời khỏi nơi đây mà thôi.

Giọng nói người này lơ lơ giọng nói của một người Trung Hoa ở một vùng xa.

Tiêu lão nhân gật gù:

- Thế là việc này có liên quan đến thời cuộc rồi!

Bỗng có tiếng một người ra lệnh:

- Chúng ta đi thôi!

Hắ n vẫy tay một cái rồi cho ngựa quay đầu. Cả bọn người bịt mặt đều lên ngựa chạy theo sau.

Chỉ trong khoảnh khắc đoàn người ngựa đã chìm vào trong bóng tối.

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một xa.

*

**

Qua những ngày trị thương dưỡng khí, thầy trò Tiêu lão nhân quyết định rời sơn trang một lần nữa, để tránh những biến cố sắp xảy đến.

Biến cố này do bốn người bịt mắt nói tiếng Trung Hoa, từ xa đến gây hấn. Mục đích của chúng là hủy diệt sơn trang, không cho sử dụng địa thế núi Thuận Ninh làm cơ sở của môn phái.

Tiêu lão nhân nghi ngờ Tiêu Đình Thủ tại sao trong suốt cuộc giao tranh với địch không thầy chàng thi thố tài năng mà chỉ nẵm một xó? Có phải nội lực chàng đã mất hết, không còn dậy nổi nữa? Tại sao trình độ võ công của chàng tập luyện đến mức như vậy mà chỉ bị một đòn cước đã bại liệt?

Những thắc mắc đó len lỏi trong đầu Tiêu lão nhân, khiến Tiêu Đình Thủ cảm thấy khó chịu mà không dám nói.

Tiêu lão nhân nét mặt khác thường, hỏi Tiêu Đình Thủ:

- Bốn mươi lăm người bịt mắt đó lai lịch thế nào?

Tiêu Đình Thủ đáp:

- Đệ tử... cũng không biết...

Tiêu lão nhân hỏi:

- Người có biết t bọn chúng không? Cách giao tình với bọn chúng thế nào?

Tiêu Đình Thủ kinh hãi, đáp:

- Sư phụ! Từ trước đến nay đệ tử chưa hề gặp mặt một người nào trong bọn họ cả.

Tiêu lão nhân hỏi:

- Trong suốt cuộc đời, người vẫn bị thương năm một chỗ ư?

Tiêu Đình Thủ toát mồ hôi:

- Thưa sư phụ, thực tình... đệ tử... toàn thân không còn một sức lực nào. Lúc ấy... lúc ấy...

Vừa nói, chàng lão đảo bước đến quỳ trước mặt sư phụ, đôi chân muốt té khuyu xuống.

Tiêu lão nhân nói:

- Người khéo đóng kịch đấy.

Tiêu Đình Thủ mồ hôi trán nhỏ giọt, nói:

- Đệ tử côi cút từ thuở nhỏ, được nhờ tình thương của sư phụ và sư nương nuôi nấng và dạy nên người, coi như con ruột, dù đệ tử là kẻ bất hiếu đến đâu cũng chẳng khi nào dám trái ý, hoặc lừa dối sư phụ và sư nương.

Tiêu lão nhân nói:

- Thôi được rồi! Người hãy đứng dậy đi.

Tiêu Đình Thủ vừa dập đầu một cái rồi đứng dậy thì hai đầu gối đã mềm nhũn, phải quy xuống lần nữa.

Tiêu lão nhân cười nhạt:

- Võ công của ngươi đã cao diệu mà bản lĩnh giả tạo của ngươi càng cao siêu hơn.

Tiêu Đình Thủ không dám trả lời, nghĩ thầ m:

- Sư phụ đố i với mình ơn nặng tày non. Bữa nay sư phụ hiểu lâ m ta, nhưng ngày mai sẽ thấ y rõ lòng trung thành của đệ tử.

Lâm Quang Thi thấ y Tiêu Đình Thủ đứng dậy không nói, vội bước đấ n câ m tay đỡ lên.

Tấ t cả các môn đệ đầ u lóng ngóng, chờ đặ y kiế n quyế t định của Tiêu lão nhân. Người nào cũng tự hỏi:

- Chẳng biế t bọn người bịt mặt kia có từ bỏ sự quấ y phá nơi sơn trang này không? Hay bấ t thầ n chúng trở lại?

Tiêu lão nhân quay lại hỏi Tiêu phu nhân:

- Bây giờ sư muội tính chúng ta nên rời bỏ Thuận Ninh sơn trang chẳng?

Tiêu phu nhân nói:

- Chúng ta nên trở lại vùng Ân Tín, nơi có nhiề u bí ẩn về sau. Và lại, nơi đó tiế p giáp với dãy Trường Sơn, ăn thông với con đường xuyên sơn vào vùng An Khê cơ sở hậu câ n của nghĩa quân Tây Sơn đang xây dựng.

Tiêu lão nhân hỏi:

- Theo ý tiêu muội là hủy bỏ Thuận Ninh sơn trang?

Tiêu phu nhân chỉ gậ đầ u không nói.

Tiêu lão nhân vui vẻ nói với toàn thể các môn đồ :

- Bắ t đầ u từ nay chúng ta rời bỏ sơn trang du hành trong thiên hạ, để học hỏi thêm kiế n thức giang hồ .

Nàng Tiêu Kim Thu vỗ tay nói:

- Hay lắ m! Gia... gia!

Tiêu lão nhân mắ ng con:

- Nói đế n chuyện du sơn du thủy là cô nương đã thích rô i. Nhưng ngưoi muố n chúng ta ngoạn cảnh nơi nào?

Tiêu Kim Thu nói:

- Đã đi du ngoạn thì tìm nơi nào có phong cảnh đẹp thì đế n chứ. Chúng ta đi xem chùa Ông Núi ở Chánh Oai, hòn Vọng Phu ở Phù Cát, cửa Đê Di, cửa Tam Quan chẳng hạn. Hoặc rảnh rang hơn chúng ta đi chơi Hòn Yế n, Phương Mai...

Tiêu phu nhân nói:

- Lúc này nơi hoang đảo có rắ t nhiề u hải tặc. Bọn chúng cũng có nhiề u tay võ công quái đản lắ m.

Lâm Quang Thi nói:

- Thừa sư phụ và sư nương! Sáng mai chúng ta đi Ân Tín, ở đó có nhà ngoại tổ của đệ tử.

Tiêu phu nhân ngắ t lời:

- Ngoại tổ ngưoi là Vương Nguyên Bá trước kia nổi tiế ng về môn Kim đao phải không?

Lâm Quang Thi nói:

- Song thân đệ tử qua đời cả rồi. Đệ tử mong có dịp để yết kiến ngoại tổ. Đệ tử chắc chắn ngoại tổ của đệ tử cũng rất vinh dự được yết kiến sư phụ và sư nương.

Chuyến này thầy trò Tiêu lão nhân ra đi, tuy bên ngoài tuyên bố là du sơn du thủy để học kinh nghiệm giang hồ, nhưng sự thực là để tránh một thảm họa diệt vong do bọn người Tàu đến đây tìm long mạch. Dĩ nhiên bọn người này sẽ bị các giáo phái võ lâm thanh toán nhưng trước mắt là môn đệ Tiêu sơn trang phải lánh cư để tìm cách đồ i phó.

Tình hình này hứa hẹn một cuộc tranh đấu giữa hai môn võ Trung Hoa và Việt Nam trong những ngày sắp tới.

Nghe Lâm Quang Thi mời sư phụ và sư nương đến thăm nhà ngoại tổ, Tiêu phu nhân quay lại hỏi Tiêu lão nhân:

- Sư ca! Lâm tiểu tử ân cần mời mọc, chúng ta có nên đến đó không?

Tiêu lão nhân nói:

- Ân Tín cũng là một địa khu có nhiều giáo phái, nhân dịp chúng ta đến đó tìm bạn cũng tốt.

Bọn môn đệ Tiêu gia trang như được mở lòng cho những cánh chim tung tăng ngoài không gian thăm thẳm, ai nấy trong bụng như mở cờ. Ngươi vui rào rạt...

Lâm Quang Thi và Tiêu Kim Thư lại càng mừng vui hơn ai hết. Chỉ có Tiêu Đình Thủ mặt buồn dầu dàu, nhủ thầm:

- Sư phụ và sư nương không đi nơi khác mà nhất định đến nhà ngoại tổ của Lâm Quang Thi. Ta đến đó làm quái gì. Đêm nay ta chò cho mọi người ngủ say rồi một mình ra đi nơi khác!

Đoàn người khởi hành...

Tiêu Đình Thủ lẻo đẹo theo sau. Người chàng mệt mỏi, sức lực kiệt quệ, khoảng cách mỗi lúc một xa dần đồng môn.

Đi đến trưa, Tiêu Đình Thủ lại ngã ì trên một phiến đá ven đường để nghỉ mệt.

Bỗng thầy Từ Khất Minh chạy đến, nói:

- Tiêu đại huynh! Trong người Tiêu đại huynh có mệt mỏi lắm không? Tiêu đệ đi chậm lại chờ đại huynh nhé!

Tiêu Đình Thủ nói:

- Tốt lắm! Sư đệ quá chu đáo đối với tiểu huynh.

Từ Khất Minh nói:

- Sư nương thầy đại sư huynh mệt mỏi nên đã thuê một chiếc xe ngựa để cho đại huynh đỡ mệt.

Tiêu Đình Thủ cảm động nghĩ thầm:

- Tuy sư phụ đem lòng ngờ vực, nhưng sư nương trước sau vẫn tử tế mến thương.

Một lúc sau, có chiếc xe ngựa đi đến, Tiêu Đình Thủ cùng với Từ Khất Minh lên xe.

Tối hôm ấy vào quán trọ ở chân đèo Phú Cũ, một quán lá bên đường, Từ Khất Minh ngủ chung giường với Tiêu Đình Thủ.

Rồi mấy ngày liền, Tiêu Đình Thủ đi đến đâu đều có Từ Khất Minh đi theo không rời nửa bước.

Tiêu Đình Thủ cho là Từ Khá t Minh nghĩ tình đờ ng môn, nên chiế u cô chàng trong lúc bệnh tật.

Ngờ đầu đê n đêm thứ ba, trong quán trọ ở Bờ ng Sơn, Tiêu Đình Thủ đang nằ m trên giường thì bên ngoài có tiế ng một tên đệ tử nhỏ tuổi nhấ t nói vọng vào:

- Nhị sư ca! Sư phụ hỏi mấ y bữa nay có thấ y đại sư ca hành động gì khác thường không.

Từ Khá t Minh chấ c lưỡi một cái, ra hiệu cho tên sư đệ đi chỗ khác.

- Đừng nói nữa! Đi đi!

Chỉ hai câu này cũng đủ cho Tiêu Đình Thủ ón lạnh. Bấ y giờ chàng mới biế t sư phụ nghi kỵ mình vô cùng, và đã pháí Từ Khá t Minh ngắ m ngắ m theo dõi.

Tiêu Đình Thủ tức giận vô cùng. Chàng muố n gọi Từ Khá t Minh để trách móc. Nhưng chàng lại nghĩ Từ Khá t Minh đâu có liên quan gì. Hấ n chỉ hành động theo lệnh sư phụ.

Nghĩ như vậy, Tiêu Đình Thủ nén giận và ngủ yên. Bấ t giác chàng cười nhạt, lằm bằm:

- Mình chẳng làm điề u gì trái với lương tâm, dù có đê n năm bảy người giám thị cũng chẳng hại gì cả. Tuy nhiên, sư phụ đã không tin đệ tử, thì đệ tử có ở lại trong sư môn cũng không ích gì nữa. Chi bằ ng trồ n đi nơi khác là hơn.

Giữa lúc đó, ngoài cửa lại có người nói khế:

- Nép mình xuô ng, đừng cử động!

Có tiếng đáp:

- Đường như đại sư ca đã thức dậy! Và đã xuống đất rồi!

Giọng nói hai người tuy rất nhỏ, nhưng trong đêm khuya thanh vắng, Tiêu Đình Thủ nghe rất rõ. Đó là giọng nói của hai tên sư đệ nhỏ tuổi nhất trong sư môn. Chúng đề phòng Tiêu Đình Thủ trốn đi.

Tiêu Đình Thủ nắm chặt hai bàn tay lại, nghĩ thầm:

- Nếu bây giờ ta bỏ đi thì thành kẻ hèn nhất. Ta cứ ở lại xem mọi việc xảy ra thế nào cho biết.

Đột nhiên, Tiêu Đình Thủ gọi lớn:

- Chủ quán! Đem rượu ra đây!

Tiêu Đình Thủ gọi một lúc thì chủ quán đem mấy hũ rượu đến. Chàng ngồì dậy uống say mèm, không còn biết trời đất gì nữa.

Mấy hôm sau, đoàn người đến Ân Tín, Lâm Quang Thi một mình đi tìm nhà ngoại tổ trước.

Rồi chẳng bao lâu, trước cửa một quán trọ lại có tiếng người nói oang oang:

- Tiêu đại chương môn đường xa đến đây, tại hạ không biết để nghênh tiếp, thật là thất lễ.

Tiêu lão nhân cùng Tiêu phu nhân đưa mắt nhìn nhau, tỏ vẻ hoan hỉ, vì mọi người ai cũng nhận ra là Kim đao Vương Nguyên Bá thân hành đến quán trọ để tiếp đón.

Hai vợ chồng Tiêu lão nhân song song bước ra, trông thấy Vương Nguyên Bá đã gần bảy mươi tuổi mà sắc mặt vẫn hồng hào,

chòm râu bạc dài đến ngực, dáng người rất quắc thước, tay cầm chiếc lục lạc lớn bằng quả trứng ngỗng lắc kêu leng keng.

Vừa thấy vợ chồng Tiêu lão nhân, lão đã cười ha hả, nói:

- Thừa đại chương môn lừng danh ở Thuận Tuyê, nơi tập trung các cao thủ võ lâm ở đất Quy Nhơn. Đã mười mấy năm nay lúc nào tệ nhân cũng ngưỡng mộ đại nhân, nay được đại nhân và phu nhân đến đây thật là một việc đại hi cho vùng Ân Tín này.

Lão vừa nói, vừa nắm chặt tay Tiêu Đình Bảo với niềm hoan hỉ chân thành.

Tiêu Đình Bảo nói:

- Vợ chồng tại hạ đưa bọn đồ đệ đi du lịch để tìm bạn bốn phương và học thêm những bài học khôn trong chốn giang hồ. Nay đến miền đất Ân Tín này rất nhiều hảo hán đó là hợp với ý muốn của tại hạ.

Vương Nguyên Bá lớn tiếng nói:

- Tiêu gia môn mà đến với Kim đao môn cũng như rợ đến nhà tôm. Tuy nhiên giữa tình cảm hôm nay, Tiêu gia môn và Kim đao môn kết thân như một nhà. Vậy xin mời tất cả anh em đến Kim đao sơn trang để nghỉ chân. Nếu không lưu lại một năm hay sáu tháng thì đừng hòng ra khỏi mảnh đất Ân Tín này.

Dứt lời, lão quay qua bảo hai đứa con:

- Bá Phấn, Trọng Cường! Hãy khâu đầu bái yết Tiêu lão sư thúc, Tiêu lão sư nương đi.

Vương Bá Phấn và Vương Trọng Cường đồng thanh nói:

- Dạ!

Rồ i cả hai khom lưng bái kiế n.

Thực ra, Vương Bá Phấ n và Vương Trọng Cường là hai nhân vật nổi danh ở vùng Bắ c Quy Nhơn, sở dĩ họ phải dập đầ u bái kiế n vợ chồ ng Tiêu Đình Bảo là do phụ mệnh! Vì vậy, vợ chồ ng Tiêu Đình Bảo bồng chấ p tay xá hai cái, nói:

- Chúng ta xem nhau như đồ ng hạng. Hai chữ “Thúc phụ” tại hạ không dám nhận trước hai vị công tử đây.

Tiêu Đình Bảo thấ y hai anh em họ Vương đầ u cao lớn, mặt mày phương phi, tay nổi gân guố c, hiển nhiên là những cao thủ có nội lực uyên thâm rồ i.

Tiêu lão nhân quay lại nói với bọn đệ tử:

- Các người bái kiế n Vương lão gia cùng hai vị sư bá đi. Võ công Kim đao môn lưng lẩy vùng Bắ c Quy Nhơn, các vị tổ sư đời trước ở Thuận Tuyề n vẫn đầ n đây tâ m sư học đạo.

Bọn đệ tử Tiêu gia môn đồ ng thanh đáp:

- Tuân lệnh!

Rồ i lập tức quỳ một loạt trước quán trọ. Vương Nguyên Bá và hai con vôi đáp lễ, nói:

- Không dám! Không dám!

Lâm Quang Thi đứng lên giới thiệu từng người. Khi chàng giới thiệu đầ n Tiêu Kim Thu thì Vương Nguyên Bá cười hà hà, nói với Tiêu Đình Bảo:

- Tiêu lão đệ! Lệnh ái nhan sắc tuyệt vời, chẳng biết có nơi nào chưa?

Tiêu Đình Bảo cười, đáp:

- Tiệp nữ còn nhỏ tuổi, lại thuộc vào gia đình võ lâm, suốt ngày chỉ biết vung đao múa kiếm, thì ai còn muốn để ý đến chuyện xây dựng gia đình.

Vương Nguyên Bá cười nói:

- Lão đệ quá khiêm tốn rồi! Ở trong xã hội này ai cũng quý trọng võ học, nhất là trong lúc tình thế bị nhiễu loạn. Tiêu lão đệ không nghe những bức mật thư của nghĩa quân Tây Sơn gửi đến các môn phái võ lâm hay sao?

Tiêu Đình Bảo nói:

- Việc đó ai cũng biết rồi! Nhưng đó mới chỉ là ý thức chiêu mộ, còn thực sự lực lượng cứu nước chưa hình thành mà.

Vương Nguyên Bá lại nói:

- Tuy chưa thành hình, nhưng rất xông xáo trong các môn phái! Biết đâu sau này lệnh ái trở thành một nữ tướng lừng danh trong đoàn nghĩa quân! Tài năng ai biết được.

Tiêu Đình Bảo cười lớn:

- Việc đó phải kể đến phúc nhà!

Vương Nguyên Bá lại nói:

- Tiêu lão đệ! Võ công của Tiêu lão đệ đã đạt đến mức thượng thặng thì tử lượng chắc cũng cao cường lắm! Bây giờ ta cùng lão đệ đi uống rượu mừng.

Lão nói xong, nắm tay Tiêu Đình Bảo ra ngoài quán trọ. Mọi người đều nô i gót theo sau. Bên ngoài, Vương Nguyên Bá đã sắp đặt xe ngựa sẵn sàng để rước đoàn khách quý về Kim đao sơn trang.

Từ lúc Lâm Quang Thi vừa báo tin cho đến lúc Vương Nguyên Bá ra tâu điếm đón khách không quá một giờ, thế mà xe ngựa chỉnh tề như vậy đủ biết Kim đao sơn trang ở đất Ân Tín này là một gia đình hào hoa thanh thế đến bực nào rồi.

Đoàn người vừa đi vừa đến Vương gia trang đã thấy cánh cổng sơn màu hồng đỏ chói, có hơn mười tên gia nhân đứng đón.

Bước vào cổng, nhìn lên tường thấy có tám biển đen, thế p chữ vàng: “Kiến nghĩa dũng vi” tức là thấy việc nghĩa hăng hái đảm đương.

Vương Nguyên Bá chẳng những là tay hào hiệp võ lâm mà cũng là một điền chủ lớn ở Ân Tín.

Tiêu Đình Thủ là đại đệ tử của phái Tiêu gia trang, đứng đầu trong hàng đệ tử, thế mà chàng ăn mặc rách rưới, mặt mày bơ phờ, nên ai nấy trong lòng rất áy náy.

Tối hôm ấy Vương Nguyên Bá mở tiệc mừng đãi khách. Ngoài ra còn mời thêm các danh sĩ trong vùng đến dự.

Tiêu Đình Thủ ngồi ở chiếu thứ hai, do Vương Bá Phấn hầu tiếp.

Rượu được ba tuần, Vương Bá Phấn thấy Tiêu Đình Thủ ra chiếu lạnh nhạt, ít chuyện trò thân mật, Vương Bá Phấn cho là Tiêu Đình Thủ có ý khinh thường mình, nên ngấm ngấm tức giận.

Vương Bá Phấn là một cao thủ võ lâm miền Bắc Quy Nhơn, nói đến tên ai cũng nể nang thế mà đêm nay trước thái độ không lịch

thiếp của Tiêu Đình Thủ khác nào một cây đình đóng vào mắt. Nếu là ngày thường thì hẳn trút cơn giận vào đầu Tiêu Đình Thủ, nhưng hôm nay chàng vâng lệnh phụ thân tiếp đón khách, nên cố gắng nhẫn nhịn, không để lộ thái độ bức tức ra ngoài.

Tiêu Đình Thủ thực tình không phải có thái độ khinh miệt, nhưng đang gặp lúc buồn bã trong lòng, không muốn trò chuyện với ai, chỉ muốn uống rượu để giải sầu. Bình thường chàng uống đến năm trăm chén chưa say, nhưng lần này nội lực của chàng mất hết nên chàng mới uống năm mươi chén đã say mềm, làm trò cười cho tân khách.

Vương Bá Phấn thấy Tiêu Đình Thủ mười phần đã say đến bảy tám, muốn chọc tức cho vui, liền cười lớn, nói:

- Tiêu lão đệ là người thủ đô của Tiêu gia môn, vang danh trong thiên hạ lẽ đâu tử lượng tầm thường. Gia nhân đâu, đem bát lớn ra đây cho Tiêu lão đệ uống rượu.

Gia nhân dạ lên một tiêng, lấy bát lớn rót ra.

Tiêu Đình Thủ suốt đời, hề gặp rượu là uống, có bao giờ biết từ chối. Chàng uống thêm năm bát lớn, hơi men chực chaoáng làm rơi chén đĩa xuống đất.

Tân khách ngờ i cùng mâm, nói:

- Tiêu đại hiệp say mềm rồi! Hãy uống chén trà nóng cho đã rượu.

Vương Bá Phấn cười lớn:

- Người ta là đại đô đệ của phái Tiêu gia, có lý nào dễ say như vậy! Tiêu lão đệ! Hãy uống nữa đi!

Rồ i lại rót rượu vào bát.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Làm gì... mà say? Ai nói ta say?

Chàng lại bung bát rượu nồ c ừng ực.

Nhưng mới uồ ng được nửa bát đã đổ xuồ ng áo, rồ i há miệng cho thức ăn ộc ra ngoài.

Tân khách ngồ i cùng mâm kinh hãi, bỏ tránh.

Vương Bá Phầ n đắ c ý cười nhạt! Mắ y trăm con mắ t đề u đổ đồ n cả vào Tiêu Đình Thủ.

Vợ chồ ng Tiêu Đình Bảo nhăn mặt nhăn mày tức tồ i, nhủ thầ m:

- Thắ ng tệ đồ ì này quá lắ m rồ i! Dám bê bồ i trước bao nhiêu tân khách! Thật xắ u hổ quá.

Từ Khắ t Minh và Lâm Quang Thi vội chạy lại đỡ Tiêu Đình Thủ.

Lâm Quang Thi nói:

- Tiêu đại ca! Tiêu đệ đưa Tiêu đại ca đi nghỉ.

Tiêu Đình Thủ nói lắ p bắ p:

- Ta có say đâu?... Ta còn... đang uồ ng nữa... đem rượu đề n đây.

Lâm Quang Thi nói:

- Dạ dạ! Rượu đây!

Tiêu Đình Thủ cặp mắ t lừ đừ, nhìn Lâm Quang Thi ắ p úng.

- Lâm sư đệ... sao ngươi không đi săn sóc tiểu sư muội... lại ra đây làm chi?

Từ Khá t Minh nói khẽ:

- Đại sư ca! Đại sư ca đi nghỉ thôi! Nơi đây đông người đừng nói nhảm.

Tiêu Đình Thủ tức giận lớn tiếng:

- Ta nói nhảm cái gì... sư phụ sai ngươi theo dõi ta... ngươi đã tìm được bả`ng chứng gì chưa?

Từ Khá t Minh sợ quá, không biế t trong lúc say Tiêu Đình Thủ còn nói ra lời nào nhảm nhí nữa, liề n cùng với Lâm Quang Thi bô`ng vào phòng trong để Tiêu Đình Thủ nă`m ngủ.

Tiêu Đình Bảo nghe đứ a đờ` đệ say sưa nói lè nhè như vậy lòng cay đắ`ng, mặt mày xám ngắ`t.

Vương Nguyên Bá cười, nói:

- Tiêu lão đệ! Bọn hậu sinh say sưa nói nhảm là chuyện thường châ`p trách làm chi. Này rượu đây, hãy uớ`ng đi.

Tiêu lão nhân gượng cười, đắ`p:

- Hắ`n là một đứ a quê mùa, tuy có học hành nhưng tánh tình chưa sửa đỏi bao nhiêu, xin Vương lão gia miễn châ`p.

Tiêu Đình Thủ lúc này say ngủ li bì, cho đế`n trưa hôm sau mới tỉnh dậy. Tắ`t cả những gì chàng đã nói trong bữa tiệc vui đề`u không còn nhớ nữa.

Tiêu lão nhân sau khi nghe Tiêu Đình Thủ oán trách Từ Khá t Minh, liề n dặn tắ`t cả môn đệ không còn đề` ý gì đế`n Tiêu Đình Thủ

nữa. Cứ để chàng muố n làm gì thì làm.

Đó là thái độ chán nản trước một đệ tử hư đố n.

Tiêu Đình Thủ sau cơn say đầ u óc nhưc như búa bổ. Chàng bước ra khỏi phòng thì khác với mọi khi, không có một người nào ở gầ n chàng nữa. Tất cả các sư đệ, sư muội của chàng đầ u theo bọn đệ tử trong Vương gia trang để luyện võ.

Tiêu Đình Thủ nghĩ:

- Ta theo bọn chúng mà làm gì? Chi bắ ng ra ngoài quán rượu uố ng vui cho say còn vui hơn.

Nghĩ như vậy, Tiêu Đình Thủ bắ ng mình ra khỏi cổng sơn trang.

Ở đây tuy gầ n rừng núi, nhưng thị trấn nhỏ là Ân Thương cũng có nhiề u quán rượu, và rượu ở đây rấ t ngon. Tiêu Đình Thủ vào một cái quán trong hẻm, uố ng rượu ngà ngà say rô i mới trở về .

Rô i, mấ y ngày liề n, chàng tiế p tục đi uố ng rượu ngoài quán một mình. Một hôm, chàng gặp bảy tám tên lưu manh quây quầ n quanh một sòng bài, chàng cũng bước vào cùng chúng ăn thua.

Những ngày đầ u, Tiêu Đình Thủ còn vận hên, nên được vài lạng, nhưng đế n ngày thứ tư thì bị thua liề ng xiề ng, tiề n dự trữ trong túi hế t sạch. Bọn vô lại không cho chàng đánh nữa.

Tiêu Đình Thủ giận dữ, kêu rượu uố ng hế t bát này đế n bát khác.

Chủ quán hỏi:

- Tiểu hiệp thua hế t tiề n lấ y gì trả tiề n rượu?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Hôm nay thiế u tiề n uố ng chịu, ngày mai đế n trả chứ sao?

Chủ quán lắ c đầ u:

- Ở đây quán nghèo, không bán thiế u! Dù ai có bạn bè thân mật đế n đâu cũng phải trả tiề n.

Tiêu Đình Thủ nhìn lại thân mình thấ y áo quầ n tiề u tụy, biế t là chủ quán khinh bỉ, liề n rút thanh trường kiế m đeo sau lưng, đập mạnh xuố ng bàn, nói:

- Ngươi đem thề cái này cho ta để trả tiề n rượu.

Một tên du đắ ng nghe nói gậ đầ u:

- Đượ! Để ta đem đi câ m cho.

Đoạn gấ câ m kiế m ra đi.

Bấ y giờ chủ quán mới đem ra hai hũ rượu. Tiêu Đình Thủ ngồ i uố ng, mắ t mơ màng trong u tịch. Nổi buồ n sâu xa chứa đượ không nguôi.

Chàng vừa uố ng hế t rượu thì tên du đắ ng lúc nấ y lại trở về đưa cho chàng mấ y đồ ng bạc vụn, và nói:

- Cái đó chỉ câ m đượ bớ n đồ ng bạc.

Tiêu Đình Thủ cũng chẳng câ n đế m lại, hớ t đưa cho chủ quán, rô i rử mấ y tên du đắ ng mở sòng bài ăn thua.

Chàng đánh thua không có tiề n trả, bọn du đắ ng ừa nhau đề Tiêu Đình Thủ xuố ng đánh túi bụi, mặt mày sung húp.

Một danh thủ võ lâm đã khét tiế ng giang hồ , giờ đây không còn đủ sức đánh lại tám tên du đắ ng trong quán rượu thì còn gì danh dự.

Không ai biết lý do nào đã làm cho Tiêu Đình Thủ mất cả nội lực. Rõ ràng lúc này chàng còn yếu đuối hơn một cô gái tầm thường.

Giữa lúc đó bỗng nghe có tiếng vó ngựa đi qua, mấy người kỵ mã lướt tới thấy tám tên du đảng đề nhau đánh một chàng trai, liền đưa roi ra quất mấy cái, hét lớn:

- Tránh ra mau!

Bọn du đảng bỏ chạy tán loạn! Tiêu Đình Thủ lồm cồm ngồi dậy nhưng gượng mãi mà không đứng lên được.

Bỗng có một thiếp nữ la lên:

- Trời ơi! Tiêu đại huynh!

Đúng vậy! Đây là một kỵ nữ đi luyện võ võ. Nàng là Tiêu Kim Thư.

Người đi sau Tiêu Kim Thư là Lâm Quang Thi.

Chàng vội nhảy xuống ngựa, nói:

- Để tiểu đệ xem lại.

Rồi chàng hô t hoảng la lên:

- Tiêu đại ca! Tiêu đại ca! Làm sao vậy.

Tiêu Đình Thủ lắc đầu nhăn nhó đáp:

- Uống rượu say! Đánh bạc thua!

Lâm Quang Thi ôm chàng, đặt lên ngựa đưa về Vương gia trang.

Bị đánh lãn này, Tiêu Đình Thủ phải an dưỡng trong phòng riêng đến bốn năm ngày mới lại sức!

Vợ chồng Tiêu Đình Bảo nghe nói Tiêu Đình Thủ cờ bạc, rượu chè, chơi với bọn du đảng bị chúng đánh bầm mặt thì xấu hổ quá, không dám đến thăm tên đồ đệ đó nữa.

Qua mấy hôm con trai Vương Trọng Cường là Vương Gia Cẩn chạy vào phòng Tiêu Đình Thủ nói:

- Tiêu đại ca! Hôm nay tiểu đệ rửa hờn cho đại ca đó. Tám tên du đảng hôm trước đánh đại ca, hôm nay tiểu đệ tìm được đánh như tử.

Tiêu Đình Thủ cũng chẳng để ý đến chuyện đó nữa. Chàng lơ đãng nói:

- Việc đó cần gì phải trả thù! Hôm đó tại hạ say rượu nên chính mình phạm lỗi...

Vương Gia Cẩn nói:

- Như vậy không được! Đại ca là tân khách của Vương gia trang. Người ta thường nói: “Trọng thân phải nể cây đa”. Tân khách của nhà họ Vương lại để cho bọn du đảng đánh đập thì còn gì danh giá của Vương gia trang?

Tiêu Đình Thủ cười nhạt:

- Nếu vậy thì tại hạ cảm ơn quý vị đã cứu mạng và rửa hận.

Câu nói này làm cho Vương Gia Cẩn xa sầm nét mặt lại.

Chàng nhìn Tiêu Đình Thủ nói:

- Tiêu đại huynh! Đại huynh mĩa mai làm chi vậy? Đại huynh không thấy tình cảm của đồ đệ sao? Một đại đệ tử của một

danh phái mà để tám tên du đãng uy hiếp không chống nổi thì các môn phái khác sẽ chê bai đại huynh là hư danh mà thôi...

Tiêu Đình Thủ nói:

- Để hư danh tại hạ cũng không có dùng nói để thanh danh...

Giữa lúc đó ngoài cửa có tiếng người hỏi vọng vào:

- Hiên đệ đang nói chuyện với Tiêu đại huynh đó phải không?

Tấm rèm vén lên, một người tiến vào. Người này là Vương Gia Thuần, trưởng tử của Vương Bá Cường.

Vương Gia Cẩn nói:

- Đại ca! Tiểu đệ vì lòng tốt, đánh tám tên du đãng để rửa hận cho Tiêu đại huynh, mà Tiêu đại huynh lại trách tiểu đệ là đa sự.

Vương Gia Thuần nói:

- Hiên đệ chưa rõ những hành động hào hiệp của Tiêu huynh đó thôi. Trước đây Tiêu huynh đã giao đấu nhiều trận với Vệ sĩ giáo, đánh thắng Kỳ Phụng Tiên, cầm chân Đào Dư Đành nơi tử lộ... tất cả những việc đó đều làm cho giang hồ nể phục.

Vương Gia Cẩn nghe nói cười lớn:

- Thì ra những cao thủ võ lâm như Kỳ Phụng Tiên, Đào Dư Đành... không bằng tám tên du đãng ở quán An Thường này sao?

Vương Gia Cẩn tỏ ý châm biếm không tin lời ca tụng của giang hồ về bản lãnh của Tiêu Đình Thủ.

Tiêu Đình Thủ nghe nói như vậy vẫn bình thản, không có chút gì khó chịu. Chàng lại cười hì hì, hai tay ôm đầu gối lặc lự tựa hồ

xem anh em họ Vương chẳng vào đâu cả.

Vương Gia Thuân vâng lệnh phụ thân đến thăm Tiêu Đình Thủ. Phụ thân chàng căn dặn phải lựa lời hỏi han không để mất lòng khách. Nhưng chàng thấy Tiêu Đình Thủ kiêu ngạo như vậy lòng đau nhói lên, không chịu nổi, chàng nói:

- Tiêu đại huynh! Tiểu đệ có lời thỉnh giáo!

Tiêu Đình Thủ đáp:

- Không dám!

Vương Gia Thuân nói:

- Tiểu đệ nghe Lâm Quang Thi nói lúc vợ chồng Lâm Quang Chấn, sư bá của tiểu đệ lâm chung có Tiêu đại huynh ở đó.

Tiêu Đình Thủ đáp:

- Đúng vậy!

Vương Gia Thuân hỏi:

- Bá phụ của tiểu đệ có để lại di ngôn cho Lâm Quang Thi phải không?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Phải!

Vương Gia Thuân nói:

- Vậy pho sách “Diệp gia kiếm pháp” ở đâu?

Tiêu Đình Thủ đứng phắt dậy lớn tiếng hỏi:

- Vương huynh bảo sao?

Vương Gia Thuần sợ Tiêu Đình Thủ đánh bất ngờ, vội lùi lại một bước, đáp:

- Tiểu đệ hỏi thăm pho sách “Diệp gia kiếm pháp” sư bá tiểu đệ có gửi lại cho Tiêu huynh để trao cho Lâm Quang Thi không?

Tiêu Đình Thủ đôi mắt như khò khạo, nhìn Vương Gia Thuần hỏi lại:

- Ai?... ai bảo là tại hạ giữ tập sách “Diệp gia kiếm pháp”? Ô! Vợ chồng Lâm Quang Chấn lúc chế t đi chỉ troi chẳng một lời... tại hạ sẽ nói lại cho Lâm Quang Thi không sai một tiêng.

Vương Gia Thuần hỏi:

- Lời troi chẳng như thế nào?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Nếu muốn nghe tại hạ nói lại lời chẳng troi đó thì phải có Lâm Quang Thi đứng trước mặt. Bởi vì Lâm Quang Chấn dặn tại hạ trao lại lời nói đó cho Lâm Quang Thi.

Vương Gia Thuần thấy Tiêu Đình Thủ nói có lý nên không hỏi nữa. Hai anh em họ Vương dắt nhau trở về.

*

**

Ở trong Vương gia trang hơn một tuần lễ, Tiêu Đình Thủ cảm thấy ngột ngột vô cùng. Chàng bị sư phụ nghi ngờ, sư nương lạnh nhạt, các sư đệ ai lo phận này không còn quý trọng chàng như xưa,

vì chàng đã gây ra nhiều tai tiếng trong sự môn, khiến cho cả thầy trò đều xấu hổ thanh danh một môn phái lớn.

Tuy nhiên, không ai hiểu được bệnh tình của Tiêu Đình Thủ! Không ai hiểu tại sao trong đêm ở Thuận Ninh sơn trang, chàng chỉ bị đố i phương đánh một cước ngã lăn xuống đất mà thân thể lại mất hết năng lực? Chẳng những thế, tâm tư của Tiêu Đình Thủ cũng không bình thường. Hành động của chàng như thiếu ý thức.

Một tối Tiêu Đình Thủ lần bước ra khỏi Vương gia trang. Chàng chống một cây gậy gộc, lần bước đi mãi.

Chàng cảm thấy trong người nóng nẩy, khó chịu, không muốn nhớ lại những chuyện cũ, và cũng không thích ai động chạm tới mình.

Chàng ra đi. Tiêu Đình Thủ vừa từ trong quán trọ, chống gậy ra đường, rồi nhả m về hướng Nam tiếp tục cất bước. Chàng đi độ nửa dặm đường thì bỗng mất nẩy đom đóm, đất trời quay cuồng, người chàng lao đảo như muốn ngã lăn xuống.

Bỗng chàng nghe trong bụi rậm, phía trước mặt có người rên la.

Tiêu Đình Thủ run lên. Trời tối đen! Chàng không nhìn rõ là ai nhủ thầm:

- Nơi chân đèo này lại có ai lâm nạn? Ban đêm có thể bị dã thú làm hại chăng?

Chàng lớn tiếng hỏi:

- Ai đó?

Người kia lên tiếng đáp:

- Đào Du Đành đây! Có phải Tiêu Đình Thủ đó không?

Tiếp theo là những tiếng rên rỉ cực kỳ đau đớn.

Tiêu Đình Thủ kinh hãi nói:

- Đào... Đào huynh làm sao vậy?

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ chết đến nơi rồi! Tiêu huynh ơi! Xin Tiêu huynh giúp cho tại hạ một việc! Ôi chao!

Tiêu Đình Thủ nói:

- Việc gì vậy?

Đào Dư Đành nói:

- Tiêu huynh vung kiếm chém chết tại hạ đi!

Đào Dư Đành tuy đau đớn rên la, nhưng giọng nói rất lớn.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Đào huynh bị thương hay sao?

Tiêu Đình Thủ vừa nói dứt lời thì hai chân bỗng run lên, rồi quy xuống, vì chàng đi mấy ngày đêm đã kiệt sức, chưa được nghỉ ngơi.

Đào Dư Đành lại kinh hãi hỏi:

- Tiêu đại huynh cũng bị thương ư? Ôi chao! Ai đã thương Tiêu đại huynh như vậy?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Câu chuyện của tại hạ dài dòng lắm! Không thể nói hết được. Còn Đào huynh làm sao bị thương?

Đào Dư Đành đáp:

- Một đám người bịt mặt.

- Phải! Chúng là một đám người lạ, từ đâu đến. Mục đích chúng là chiếm lãnh hòn núi Phú Lạc để đưa một bộ xương người vào chôn ở đó.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Bộ xương nào?

- Bộ xương của tổ phụ chúng nó chứ còn ai nữa.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Tại sao Đào huynh biết việc ấy?

Đào Dư Đành nói:

- Một hôm tại hạ ngồi uống rượu tại tửu lầu Tiều Châu, nghe hai tên Trung Hoa nói chuyện với nhau bằng tiếng Việt, không rõ lắm! Chúng bảo đã tìm được một long mạch trên núi Phú Lạc, nên đem hài cốt của tổ phụ chúng nó lên đó mai táng để sau này phát vương phát tướng, nhưng vì có Thuận Ninh sơn trang của phái Tiêu gia trang ở đó, nên chúng tập hợp một số cao thủ võ lâm người Trung Hoa đến đánh phá sơn trang, đuổi thầy trò phái Tiêu gia môn đi nơi khác. Tại hạ lập tức theo chân chúng nó đến núi Thuận Ninh. Chúng đi bằng ngựa, mặc toàn quần áo đen và bịt mặt bằng vải đen.

Tiêu Đình Thủ nghe kể đến đó kinh ngạc, hỏi:

- Có phải bọn chúng mười lăm người không?

Đào Dư Đành nói:

- Đúng rồi! Mười lăm cao thủ rất cổ quái, võ công của nó rất khác với các phái võ ở phủ Quy Nhơn này. Tại hạ có biệt hiệu là “Vạn lý độc hành” thì dù là chúng có đi ngựa, tại hạ vẫn theo kịp. Tại hạ vừa đến chân núi Phú Lạc thì bị chúng phát hiện và vây đánh. Tại hạ bị tên áo đen bịt mặt phóng chấu độc bằng một đòn cước làm cho cả người mất hết chân lực! Tay không cầm nổi chuôi đao, chân không phóng nổi một bước dài.

Tiêu Đình Thủ “à” một tiếng, nói:

- Chính những tên áo đen bịt mặt đó cũng đã sử dụng một đòn cước làm cho tại hạ mất hết chân lực trong người.

Đào Dư Đành nói:

- Tiêu huynh bị hạ độc thủ rồi! Tại hạ và Tiêu huynh cùng một chứng bệnh.

Tiêu Đình Thủ nghỉ ngơi một lúc, rồi nói:

- Đào huynh! Có phải chúng nó đi tìm long mạch, hay Đào huynh đã thổ lộ trận giao đấu với Diệp Thiên Tiên trên núi Phú Lạc?

Đào Dư Đành nói:

- Tiêu huynh đánh giá tại hạ rẻ quá vậy! Chính tại hạ đã thấy trong đám kỵ mã có một tên chở theo gói xương khô bọc trong một cái bao lớn.

Tiêu Đình Thủ thở dài, nói:

- Ngộ độc thì chúng ta biết đâu mà chữa.

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ biết một chỗ có thuốc chữa độc, nhưng rất khó kiếm với tại hạ. Nếu tại hạ đến đó thì người ta giết chết tại hạ lập tức.

Tiêu Đình Thủ nghe nói mừng rỡ hỏi:

- Ai có thuốc giải độc?

Đào Dư Đành nói:

- Hồ Điệp sư thái, tại Vân Sơn tự!

Tiêu Đình Thủ ngẩng đầu lên nhìn Đào Dư Đành, nói:

- Tại sao Đào huynh biết?

Đào Dư Đành gật gù:

- Trong thế gian này tại hạ biết rất nhiều việc. Hồ Điệp sư thái có luyện hai môn thuốc đặc truyền. Đó là thuốc chữa thương và thuốc giải độc.

Tiêu Đình Thủ nói

- Nếu Hồ Điệp sư thái mà có thuốc đó thì rất dễ tìm. Chúng ta đến đó hỏi thử.

Đào Dư Đành nói:

- Lão ni lúc nào cũng có ác cảm với tại hạ. Nếu không tại hạ đâu để mang bệnh đến ngày hôm nay.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Nếu vậy Đào huynh cùng đi với tại hạ.

Đào Dư Đành mừng rỡ, hỏi lại:

- Tiêu huynh chịu đi sao?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đào huynh đã má' y lầ' n dung tha không giế' t tại hạ. Tuy những hành vi của Đào huynh không được đoan chính, nhưng bản chấ' t tình cảm với bạn bè vẫn giữ tròn. Hôm trước trên núi Phú Lạc, Đào huynh bắ' t ép tại hạ nên tại hạ không đi. Hôm nay thì sự việc lại khác hẳn...

Đào Dư Đành nói:

- Hồ` Diệp sư thái hiện ở chùa Vân Sơn, còn chúng ta đang ở chân đèo Phù Ly, hai nơi cách xa, mà chúng ta là kẻ bệnh hoạn thì làm sao đi nổi.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Chúng ta thuê xe ngựa mà đi! Lúc ra đây tại hạ vẫn đi bắ' ng xe ngựa.

Đào Dư Đành thở dài:

- Bình sinh tại hạ làm nhiề' u điề' u ác độc, sát hại không biế' t bao nhiêu người vô tội, hôm nay có lẽ trời quả báo rồ' i. Chúng ta dù có chề' t dọc đường cũng vui.

Hai người nắ' m tay nhau lầ' n mò đi trong đêm tồ' i, chỉ nghe hơi thở mệt nhọc, và những bước chân nặng nề' .

Đột nhiên cả hai bật lên tiế' ng cười ha hả.

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ ngang dọc giang hồ` , suồ' t đời không tìm được một ai tri kỷ, nay được cùng Tiêu huynh chề' t dọc đường thật là toại nguyện.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Mai mô' t sư phụ của tại hạ qua đây thấ' y hai xác ché' t chấ' c nghĩ rằ' ng hai chúng ta đã ác đấ' u với nhau một trận quyế' t liệt, và cùng nhau ché' t tại chiế' n trường. Ai ngờ trước khi ché' t chúng ta lại kế' t tình huynh đệ.

Đào Dư Đành nói:

- Tiêu huynh! Chúng ta hãy nắ' m tay nhau rô' i hãy ché' t.

Chàng thầ' m nghĩ:

- Gã là một tên dâm ác, hôm nay tuy có thâm tình, nhưng nắ' m tay nhau để cùng ché' t thì là chuyện không nên.

Đào Dư Đành thấ' y Tiêu Đình Thủ rút tay lại ngỡ là Tiêu Đình Thủ bị thương nặng, không đưa tay ra xa được.

Đào Dư Đành nói:

- Tiêu huynh hãy bình tâm! Đào Dư Đành này nguyện kế' t giao bắ' ng hữu với Tiêu huynh, nế' u không sinh cùng ngày thì ché' t cùng giờ. Nế' u Tiêu huynh bị thương mà ché' t trước thì tại hạ quyế' t chẳng số' ng một mình.

Tiêu Đình Thủ nghe gã nói một cách thành khẩn, lòng xúc động, nghĩ thầ' m:

- Gã này có vẻ chứa đựng nhiê' u tình cảm. Những câu nói vừa rô' i không phải là lời giả dồ' i.

Tiêu Đình Thủ chìa tay ra nắ' m lấ' y bàn tay của Đào Dư Đành cười lớn:

- Đào huynh! Chúng ta dù chết cũng có bạn, không đến nỗi cô đơn.

Hai người bạn tri kỷ trong bệnh hoạn đi được một khúc đường thì mệt lử. Cả hai nằ m ngủ trên tảng đá bên đường.

Sáng hôm sau, Đào Du Đành cùng Tiêu Đình Thủ thuê xe ngựa vào chùa Vân Sơn.

Liều thuốc giải độc

Trời đêm...

Mưa rơi lác đác! Tiêu Đình Thủ và Đào Dư Đành vẫn nắm tay nhau khắp khảnh đến Vân Sơn tự.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Phen này không biết chúng ta có gặp lại nàng ni cô Ngọc Sương trong chùa này không?

Đào Dư Đành nói:

- Nếu không gặp được thì cuộc đời chúng ta đến ngày kết thúc rồi.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Tại sao vậy?

Đào Dư Đành nói:

- Hồ Đệp sư thái tuy là nhà tu hành, tuy có thuốc giải độc cứu người, nhưng tánh tình không khoan dung. Nếu thấy tại hạ đi cùng Tiêu huynh thì một viên thuốc nhỏ cũng không chịu cho đâu.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Nếu vậy chúng ta làm sao xin được thuốc giải độc?

Đào Dư Đành nói:

- Chúng ta hy vọng vào lòng từ bi cao cả của Ngọc Sương mà thôi. Chúng ta hy vọng Hồ Đệp sư thái chia sẻ tình thương với chúng ta

bằng tình thương của bà đố i với nàng Ngọc Sương.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đào huynh! Tiêu Đình Thủ này mấ y phen được Đào huynh lưu tình không giết, và thiế t tha kế t tình bằng hữu. Nhưng có một điề u tại hạ muố n nói với Đào huynh là nế u Đào huynh không sửa tánh thì tình bằng hữu chúng ta không bẽ n đâu.

Đào Dư Đành cười hà hà:

- Tiêu huynh không nói thì Đào Dư Đành này cũng đã hiểu rõ i. Tiêu huynh muố n khuyên tại hạ từ nay bỏ tánh dâm ác, không làm hại con gái lương thiện, không sát hại những kẻ vô tội... Hà hà! Được lắm! Tại hạ xin nghe lời Tiêu huynh! Trong thiên hạ thiế u gì kỹ nữ, tại hạ có tham hoa, háo sắc thì bấ t tấ t phải dính líu đế n việc cưỡng bức gái nhà lành...

Đào Dư Đành vừa nói đế n đó bỗng nghe phía sau có tiế ng cười lạnh lạnh. Tiế p theo có tiế ng người nói:

- Đại đệ tử Tiêu gia môn hôm nay truy lạc đế n thế này ư? Người kế t giao với tên đố n mặt trên chố n giang hồ . Ha... ha!

Đào Dư Đành nghe nói nổi giận hét:

- Ai?

Tiêu Đình Thủ bực bội, lảm bảm:

- Hừ! Ta chề t đi là yên thân cho rõ i! Nhưng đời không để yên. Tiế ng đời dị nghị một cách tàn nhẫn không cần đế n những thắ c mắ c trong lòng người. Ta đã làm mấ t thanh danh của bản môn ư? Không! Ta không thể làm một tên đệ tử phản bội được!

Trong đêm tối, Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ chỉ nhìn thấy một bóng đen lò mò xuất hiện trước mặt. Người này tay cầm trường kiếm. Ánh sáng lóe ra.

Người kia cười khẩy một tiếng, nói:

- Tiêu Đình Thủ! Bây giờ ngươi ăn năn hối cải cũng chưa muộn gì! Hãy cầm lấy thanh kiếm này mà giết tên ác tặc Đào Dư Đành đi thì không ai còn trách ngươi đã kết giao với hắn.

Bóng đen dứt lời cầm thanh trường kiếm căm phập xuống đất.

Tiêu Đình Thủ thấy loại thanh kiếm lưỡi lớn biết ngay là loại kiếm của Vệ sĩ giáo.

Chàng cất tiếng hỏi:

- Ngươi là Kỳ Phụng Tiên?

Phải! Bóng đen vừa xuất hiện là Kỳ Phụng Tiên. Lúc này phong trào nghĩa quân Tây Sơn trở thành một luồng gió lan tràn khắp nơi, dân chúng xôn xao bàn tán nên Kỳ Phụng Tiên ăn ngủ không yên, đêm đêm dẫn bọn Vệ sĩ giáo đi tuần tra khắp nơi trong vùng.

Tiêu Đình Thủ nói:

- A! Té ra ngươi liên kết với bọn người bịt mắt phá phách chốn sơn lâm. Ngươi luôn luôn có những mưu đồ bí ẩn và bỉ ổi...

Đào Dư Đành nói:

- Kỳ Phụng Tiên, tên ác tặc kia! Lần trước ở tại ngôi nhà chứa gái, ta đã tha chết cho ngươi một lần. Ngươi là tên ác tặc mà dám tìm lời thóa mạ ta ư? Thân mình đã không ra gì lại đi chê bai kẻ khác.

Kỳ Phụng Tiên trước đây nghe tiếng Đào Dư Đành thì sợ hãi, bỏ trốn. Nhưng nay hắn biết Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ bị ngộ độc mất hết chân khí, nên muốn nhân cơ hội giết đi.

Hắn nghe Đào Dư Đành thóa mạ, không chịu nổi, đưa chân đá vào đầu Đào Dư Đành nghe “huych” một tiếng, rồi quát lớn:

- Người nhận lãnh cái chết đến nơi rồi mà còn xác láo.

Đào Dư Đành bị té ngã lăn xuống đất, nhưng vẫn chửi mắng không ngớt lời.

Kỳ Phụng Tiên lúc này muốn giết Đào Dư Đành thì dễ dàng như trở bàn tay. Tuy nhiên, cá đã ngã trên thớt thì vội gì chặt đầu.

Hắn quay qua nói với Tiêu Đình Thủ:

- Thiên hạ đồn đệ tử Tiêu gia trang đã liên thủ với tên dâm tặc tác hại giang hồ. Nay mới biết lời đồn đó là đúng. Ta dám chắc người không thể giết chết Đào Dư Đành được.

Tiêu Đình Thủ tức giận lớn tiếng:

- Ta giết hay không giết gã thì có gì liên quan đến người? Người có giỏi thì hạ thủ tên Tiêu Đình Thủ này, còn không thì cút đi nơi khác.

Kỳ Phụng Tiên hỏi:

- Người nhất định không giết tên dâm tặc, và kết bạn với gã ư?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Bất luận ta kết bạn với ai cũng được, nhưng nhất thiết không thể làm thân với người.

Đào Dư Đành khoái chí cười ha hả, nói:

- Hay quá! Hay quá!

Kỳ Phụng Tiên nói:

- Tiêu Đình Thủ. Người định chọc giận ta để ta vung kiếm chém cả đôi! Người muốn thiên hạ đồn đại một cao thủ võ lâm đã hạ sát hai bệnh nhân một lúc khi mà họ không còn một chút sức lực nào để tự vệ nữa.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Người là một tên dê hèn, từ trước đến nay toàn làm những chuyện gian ác thì còn sợ gì việc thiên hạ đồn đại nữa. Hãy giết chúng ta đi, đừng nói nhiều lời.

Kỳ Phụng Tiên vẫn cười ha hả, nói:

- Trên giang hồ có một tên râu xồm, một gã mặt trắng kết bạn với nhau trở thành một đôi dâm ác cao thủ. Ha... ha... ha...

Rô i lão nói tiếp:

- Lão Tiêu Đình Bảo giả nhân giả nghĩa ở Tiêu sơn trang, từ trước đến nay đeo bộ mặt nạ để bịp đời. Thử hỏi, lão còn dám cho mình là chính giáo nữa không?

Tiêu Đình Thủ nghe nói tức giận muốn ngất đi.

Đào Dư Đành máng lớn:

- Kỳ Phụng Tiên, kẻ gian ác trên đời này không ai bằng người đâu! Nếu muốn máng chửi thì nên máng chửi người trước.

Kỳ Phụng Tiên cười ha hả, đưa tay chộp vào người Tiêu Đình Thủ bỗng nghe một thanh âm trong trẻo của một thiê u nữ từ phía sau phát ra:

- Ô kìa! Vị đại ca! Làm gì thế này?

Tiê ng nói đó có vẻ kinh ngạc và hiê ãn từ.

Kỳ Phụng Tiên giật mình lùi lại, đưa mắ t nhìn thiê u nữ, và nói:

- Cô nương đê ãn đây làm gì?

Đào Dur Đành nghe giọng nói của thiê u nữ mừng rỡ, la lên:

- Tiểu sư phụ! Tiểu sư phụ đê ãn đây vừa kịp lúc! Tên gian ác này toan giế t hại Tiêu đại ca của tiểu sư phụ đó.

Thiê u nữ vừa xuấ t hiện chính là Diệp Ngọc Sương, ni cô chùa Vân Sơn, đệ tử của Hồ ã Diệp sư thái.

Ngọc Sương thấ y người nắ m dưới đấ t là Tiêu Đình Thủ thì áy náy vô cùng. Nàng phóng mình tới trước mặt Tiêu Đình Thủ, hỏi:

- Tiêu đại huynh! Làm sao vậy?

Kỳ Phụng Tiên thấ y Ngọc Sương đem hế t tâm tình gắ n vào Tiêu Đình Thủ thì lòng tức giận không nhịn được. Hắ n nhảy vọt tới, phá t tay áo rộng, đánh thẳng vào ngực Ngọc Sương. Nhưng cánh tay gã vừa vươn ra thì đắ ng sau có một luồ ng kiế m quang lắ p loáng, khiế n hắ n giật mình thu tay lại.

Thì ra sư phụ của nàng đã xuấ t hiện kịp lúc để cứu ni cô Ngọc Sương.

Hồ ã Diệp sư thái nhìn vào mặt Kỳ Phụng Tiên gắ n giọng hỏi:

- Người đến địa phận chùa Vân Sơn làm gì trong đêm tối?

Kỳ Phụng Tiên “hừ” một tiếng, nói:

- Ai căm ta được?

Lúc đó Tiêu Đình Thủ dậm dậm tỉnh lại, chàng nghe tiếng cô gái la gọi có vẻ cấp bách:

- Tiêu đại ca! Tiêu đại ca!

Chàng nhớ mang máng đây là giọng nói của Ngọc Sương! Chàng mở mắt nhìn thấy dưới ánh trăng lơ mờ, một bộ mặt trái xoan da trắng như tuyết, đang cúi xuống nhìn chàng chỉ cách một thước.

Rõ ràng có giọng của Hồ` Diệp sư thái nói oang oang:

- Ngọc Sương! Hãy lại đây! Đệ tử nhà Phật không được đến gần những kẻ dâm ác đó.

Đào Dur Đành lúc này có vẻ sợ sệt. Dĩ nhiên chàng là mục tiêu khinh bỉ của lão sư thái kia rõ ràng. Tuy nhiên, lão sư thái đó lại là một cứu tinh của sinh mạng hai người. Chàng không dám có một lời nói, một hành động nào làm phật ý vị lão ni mà trong người có mang thuốc giải độc.

Kỳ Phụng Tiên lâu nay đã không dám động thủ với Hồ` Diệp sư thái, lúc nào chạm mặt hẳn đều né tránh, nên lần này hẳn vẫn áp dụng theo thông lệ đó.

Kỳ Phụng Tiên nói:

- Hồ` sư thái! Tại hạ xin gọi lại hai tên dâm ác này để sư thái trừng trị. Tại hạ sẽ có dịp tái kiến.

Dứt lời, Kỳ Phụng Tiên lắc mình một cái đã biến mất trong đêm tối.

Hồ Điệp sư thái trở mắt nhìn Tiêu Đình Thủ rồi quay qua nhìn Đào Dư Đành không hiểu gì cả. Bà nói:

- Ngọc Sương đệ tử! Hai gã này đến đây lúc nào? Có phải chúng ác đấu với nhau nên bị thương phải không?

Ngọc Sương ni cô nói:

- Thưa sư phụ! Không phải họ đánh nhau đâu. Cả hai đều bị nhóm người bịt mắt từ đâu đến đã thương.

Hồ Điệp sư thái bước đến gần Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Nhóm người bịt mắt nào vậy?

Tiêu Đình Thủ kể lại việc mười lăm người bịt mắt xâm nhập vào Thuận Ninh sơn trang bắt ép cả thầy trò rời khỏi nơi đó. Toàn thể bản môn không chống lại nổi, và cuối cùng phải rời sơn trang ra đi. Hiện nay đang lưu ngụ tại Ân Tín, trang viên của Vương gia.

Hồ Điệp sư thái nghe Tiêu Đình Thủ kể lại động lòng thương, liền hỏi:

- Nếu vậy tại sao người không cùng đi với môn đệ Tiêu gia trang lại cùng tên dâm ác Đào Dư Đành kết thân để phá phách...

Tiêu Đình Thủ nói:

- Tiểu đệ đã theo gia sư đến Vương gia môn rồi, nhưng vì bị thương không thể ở lâu được phải vào đây để nhờ sư thái dùng thuốc “Thiên hương cao” trị độc.

Hồ Điệp sư thái giật mình hỏi:

- Người bị ngộ độc gì vậy?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Một trong mười lăm tên bịt mặt kia có chất độc rất nguy hiểm. Trong lúc giao đấu, hắn phát ra một đòn cước, trong ống chân có chứa một ám khí phóng độc. Chất độc bắn vào người làm cho sức lực không còn nữa, đến nỗi cánh tay cũng không giơ lên nổi đừng nói chi đến chuyện đâm chém.

Hồ Điệp sư thái lại nhìn Đào Du Đành hỏi:

- Còn tên dâm ác kia đến đây làm chi?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đào Du Đành cũng cùng một tai nạn. Hắn cũng bị tên áo đen bịt mặt phóng chất độc vào người, hiện nay tay chân rũ rượi, chờ ngày bỏ mạng.

Hồ Điệp sư thái hỏi:

- Thế là người đã kết thân với tên dâm ác đó sao?

Tiêu Đình Thủ lúng túng, không biết trả lời làm sao cho xuôi tai, đứng ú ớ mãi.

Hồ Điệp sư thái nói:

- Ta có thuốc giải độc nhưng không cứu mạng những tên dâm tặc gây tội ác trong xã hội. Bây giờ người muốn ta cứu mạng phải theo hai điều kiện. Một là tự tay đâm chết tên ác tặc này, hai là đuổi hắn đi nơi khác.

Dứt lời, Hồ Điệp sư thái cảm thanh trường kiếm xuống đất gằn gồ Tiều Đình Thủ, rồi đứng xa xa trở mặt nhìn.

Tiêu Đình Thủ mặt mày hơ hải, đứng trân trân nhìn sư thái...

Hồ` Diệp sư thái “hừ” một tiếng, nắm tay Ngọc Sương toan quay gót bỏ đi, và nói:

- Đệ tử theo ta! Chúng nó không còn là những con người gâ`n điề`u thiện nữa. Thuố`c nhà chùa không ban cho chúng nó.

Đào Dư Đành thấ`y Hồ` Diệp sư thái bỏ đi, vội la lên:

- Không đi được! Thuố`c giải độc còn ở trong mình sư thái. Nế`u lão sư thái bỏ đi thì sanh mạng chúng ta ô hô...

Tiêu Đình Thủ nói:

- Tại hạ đã hứa ché`t theo Đào Dư Đành! Nế`u Đào Dư Đành không sô`ng thì tại hạ không sô`ng một mình.

Đào Dư Đành nói:

- Thôi Tiêu huynh cứ ở lại đây mà chữa thương. Sô` mạng Đào Dư Đành này đã đé`n lúc nhận lãnh quả báo rô`i! Xin giã biệt!

Dứt lời hấ`n toan quay đi... Tiêu Đình Thủ nhóm dậy toan bước theo.

Bỗng nghe nàng Ngọc Sương nói lớn:

- Sư phụ!

Hồ` Diệp sư thái dừng chân lại, nhìn mặt nàng Ngọc Sương nghiêm trang nói:

- Cái gì vậy?

Nàng Ngọc Sương không nói, nước mắ`t chảy xuô`ng giàn giụa trên hai gò má nõn nà của tuổi xanh.

Sư thái thờ dài, lắ c đầ u:

- Ngọc Sương tiểu nhi! Đã vào cửa Phật đệ tử phải dứt bỏ đường trần, nếu không còn nhiề u nhân quả về sau.

Ngọc Sương nhìn về phía Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ, hai người này đang dìu nhau đi khắp khiễng, thỉnh thoảng té nhào xuống đất.

Nàng gọi lớn:

- Hãy ở lại đây!

Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ quay mặt lại thì thấy nàng Ngọc Sương đang quỳ dưới đất, trước mặt lão sư thái, năn nỉ:

- Sư phụ! Xin sư phụ thương kẻ hoạn nạn này. Đào Dư Đành tuy trước đây làm nhiề u điề u ác, nhưng hôm nay đã cải hơ i, đế n cửa chùa van xin lòng từ tâm của đức Phật. Xin sư phụ mở lòng từ bi, không xua đuổi kẻ sám hơ i ra khỏi cửa chùa...

Hồ Điệp sư thái mặt nhăn lại, rồ i từ từ dụn đi, đôi mắ t chứa chan một ánh sáng hiề n hòa của lòng bác ái.

Bỗng bà thò tay vào túi, lắ y một hộp thuố c ném đế n chỗ Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ đang đứ ng và nói:

- “Thiên hương cao” đó! Hãy giải độc đi!

Dứt lời, Hồ Điệp sư thái kéo Ngọc Sương dậy, hai thầ y trò bắ ng mình chạy về phía chùa Vân Sơn như bị ai đuổi theo vậy.

Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ đứ ng nhìn theo, lòng đầ y cảm kích.

Đào Dư Đành nói:

- Có thuô'c giải độc rô'i! Chúng ta tìm nơi chữa thương.

Tiêu Đình Thủ buô'n bã, gật đầ'u nói:

- Dù sao cửa chùa cũng không thiê'u lòng từ tâm của đức Phật.

Đào Dư Đành nói:

- Và ngoài đời không thiê'u những kẻ bạc ác tìm về' sám hơ'i.

Tiêu Đình Thủ đắ'c ý, nhìn Đào Dư Đành mỉm cười:

- Từ nay chúng ta lại phải đương đầ'u với một kẻ thù chung đó là bọn bịt mặt áo đen.

*

**

Ba hôm sau, tại chân núi Phú Lạc có bóng đôi bạn tâm giao. Đó là Tiêu Đình Thủ và Đào Dư Đành. Hai người này trở lại sơn trang để chữa thương.

Bắ'y giờ võ công và nội lực của hai người đã trở lại bình thường và có vẻ sung sức hơn.

Tiêu Đình Thủ nói với Đào Dư Đành:

- Những ngày trước đây tại hạ bị nhiễm độc, tinh thầ'n đổi khác, đã làm nhiê'u việc tai tiê'ng đế'n sư môn. Nay tại hạ ân hận vô cùng, muô'n trở lại Ân Tín để gặp sư phụ, sư nương và anh em trong sơn trang tạ tội...

Đào Dư Đành nói:

- Nay tại hạ cũng ước nguyện theo lành lánh dữ, cùng Tiêu huynh giao kắ't tình bắ'ng hữu, tại hạ cũng muô'n đế'n yết kiế'n vợ

chông Tiêu lão tiên sinh để tỏ bày điếu này.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Chưa phải lúc đâu! Đợi lúc nào thuận tiện tại hạ sẽ dẫn Đào huynh đến đó.

Hai người vừa nói chuyện đến đó thì bỗng nhiên có tiếng vó ngựa nhịp trên đường đá, dưới chân núi Phú Lạc.

Đào Dư Đành nói với Tiêu Đình Thủ:

- Chúng nó trở lại đây rồi!

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Ai? Có phải bọn áo đen bịt mặt không? Chúng đến đây làm gì?

Đào Dư Đành nắm chặt chuôi đao vận nội lực, rồi cau mày nói:

- Hôm nay công lực của tại hạ đã trở về với mức độ bình thường. Chúng ta hãy chạm trán với chúng nó một lần nữa xem sao?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Dĩ nhiên chúng ta không né tránh rồi! Nhưng hãy nên tìm chỗ kín theo dõi hành động của chúng nó đã.

Đào Dư Đành gạt đầu, nắm tay kéo Tiêu Đình Thủ vào một hốc đá, ngồi im.

Chỉ chốc lát, đoàn người ngựa chạy đến. Đúng là bọn áo đen bịt mặt. Nhưng lần này không phải mười lăm người, mà chỉ có năm người.

Đào Dư Đành nói nhỏ với Tiêu Đình Thủ:

- Kìa! Tiêu huynh xem kìa! Dưới ánh trăng vàng nhạt có một con ngựa không người cưỡi, trên lưng có một cục gì dài dài chở theo. Tại hạ đoán chắc là bộ xương người.

Tiêu Đình Thủ lấy tay ra hiệu cho Đào Dư Đành đừng nói nữa, vì chúng đã đến gần.

Năm tên kỵ mã và sáu con ngựa đi qua khỏi hốc đá, chỗ Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ đứng núp.

Tiêu Đình Thủ nói nhỏ:

- Đáng điệu bọn này sao không giống những tên võ lâm Trung Hoa trước kia?

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ cũng thấy như vậy! Chúng ta mau theo dõi hành động của chúng xem sao?

Hai người ra khỏi chỗ núp, phóng mình lên núi, theo đoàn kỵ mã. Nhưng bọn này chỉ đi được một đoạn rồi cột ngựa vào một bụi rậm.

Tên đi đầu nói với bốn tên theo sau:

- Hãy mở bọc hài cốt ra, vác theo ta.

Đào Dư Đành gạt đầu, nói với Tiêu Đình Thủ:

- Đúng rồi! Chúng đem hài cốt vào mai táng ở một địa huyết nơi chóp núi.

Tiêu Đình Thủ nghĩ thầm rồi nói:

- Ha... ha...! Nếu chúng nó đem hài cốt lên mai táng thì nhất định gặp Diệp Thiên Tiên rồi! Anh chàng này đang luyện “Diệp gia

kiếm pháp” ở hang núi đó.

Đào Dư Đành nói:

- Nếu vậy càng hay!

Trong lúc Tiêu Đình Thủ và Đào Dư Đành đang núp trong hốc núi, trao đổi với nhau những nhận xét vừa rồi, thì bọn người kia đã hí hục lên núi, đem theo bộ hài cốt.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Chúng ta đợi chúng nó đi xa, đem bầy ngựa giậu đi nơi khác.

Đào Dư Đành gật đầu...

Hai người lại rời khỏi chỗ núp, rón rén đến nơi, bất ngờ nơi đó chúng còn để lại một tên áo đen bịt mặt giữ ngựa. Chúng nó chỉ có bốn người lên núi mà thôi.

Gã áo đen bịt mặt bất ngờ thấy Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ xuất hiện, thất kinh la lên. Nhưng chưa kịp mở miệng thì một nhát đao của Đào Dư Đành đã phóng tới trúng ngực. Tên áo đen bịt mặt ộc máu tươi ngã xuống đất, không kịp la tiếng nào.

Tiêu Đình Thủ đưa tay giật tấm khăn bịt mặt ra thì thấy hấn là một tên trong “Hắc y thất sát” của Vệ sĩ giáo.

Chàng nói nhỏ:

- Như vậy là bọn Vệ sĩ giáo đã cấu kết với bọn võ lâm Trung Hoa để mưu đồ tiêu diệt các môn phái chúng ta.

Đào Dư Đành nói:

- Không phải chúng chỉ dụng tâm nhỏ nhen như thế đâu. Kỳ Phụng Tiên còn lợi dụng bản lĩnh và tài năng tìm long huyết của bọn người Tàu để mưu lợi cho hắ n. Hôm nay chúng đem bộ hài cốt để n đây mục đích phồng tay trên bọn người Tàu đó.

Tiêu Đình Thủ gật gù, nói:

- Đúng vậy! Chúng nó liên kế t với nhau để rô`i phản lại nhau.

Hai người câ`m đao kiế`m phóng người vượt lên sau khi đã dắ t sáu con ngựa cột vào chỗ khác.

Bọn bôn người áo đen bịt mặt chưa đế`n cửa hang đá thì đã thắ y Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ nhảy tới, chặn ngay trước mặt.

Đào Dư Đành hét lên:

- Hãy bỏ khăn bịt mặt xuô`ng hế t! Chúng bay đừng hòng gạt gẫm ta.

Bôn tên bịt mặt áo đen thắ y bóng Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ chẳng khác nào như thắ y hai vị hung thầ`n, chúng đứng không vững, run lẩy bẩy.

Đào Dư Đành đôi mắ t lóe hung quang nhìn vào tên áo đen đứng trước, hét to:

- Kỳ Phụng Tiên! Hãy rút kiế`m ra đi!

Đúng vậy! Tên áo đen đứng trước bịt mặt là Kỳ Phụng Tiên, và ba tên đứng sau đang run lẩy bẩy chính là ba tên trong “Hắ c y thắ t sát” của Vệ sĩ giáo còn lại.

Kỳ Phụng Tiên hỏi:

- Còn gì nữa?

Đào Dư Đành nói:

- Còn như ngươi không đỡ nổi thì cũng đừng nghĩ rằng Đào Dư Đành là kẻ hay giết người, làm chuyện tàn bạo.

Kỳ Phụng Tiên mặt xám ngắt, nói:

- Hãy ra chiêu đi!

Tức thì “Bốp! Bốp!” rồi “Choang! Choang!” Đào Dư Đành với lội đánh ngạo mạn, vung đao từ trên đầu Kỳ Phụng Tiên chém xuống.

Chỉ mới bốn chiêu, cánh tay Kỳ Phụng Tiên đã bị tê cứng, thanh trường kiếm rơi xuống đất.

Đào Dư Đành cười lớn, nói:

- Hãy nhặt kiếm lên! Ta cho ngươi đầu lại một lần nữa đó.

Kỳ Phụng Tiên mặt bẽn lễn, hấn biết dù có đầu một trăm lần, hấn cũng không thể đỡ nổi mười chiêu của Đào Dư Đành.

Thầy Kỳ Phụng Tiên lơ lảo muồn bỏ chạy, Đào Dư Đành nói với Tiêu Đình Thủ:

- Tiêu huynh! Phiền Tiêu huynh chặn ở đường kia, đề phòng chúng tâu thoát.

Tiêu Đình Thủ gạt đầu, xách kiếm bước ra ngoài trên tảng đá bằg, vừa giám sát, vừa chặn đường.

Đào Dư Đành hét lớn:

- Hãy cầm kiếm lên!

Kỳ Phụng Tiên cúi xuống lượm thanh trường kiếm mà cánh tay chưa hết đau. Hấn ngẫm vận sức để chống đỡ.

Đào Dư Đành bước tới, cười ha hả, nói:

- Hãy đỡ chiêu đây.

Vừa nói, chàng liền chém xuống máy nhất y như lần trước, miệng dėm:

- Một, hai, ba, bốn.

Tiếng thứ tư thì Kỳ Phụng Tiên đã rơi kiếm rồi.

Đào Dư Đành hét lên:

- Tặc tử! Hãy lượm kiếm lên mau và đỡ thanh khoái đao của ta.

Chàng chờ Kỳ Phụng Tiên lượm kiếm lên xong lập tức dùng đao chém xuống đầu.

“Beng! Beng! Beng! Beng!”

Kiếm của Kỳ Phụng Tiên lại rơi xuống đất.

Đào Dư Đành lại hét to:

- Tặc tử hãy lượm kiếm lên!

Lần này Kỳ Phụng Tiên không lượm kiếm lên nữa, đứng chết trân một chút, rồi nói:

- Người giết ta đi!

Kỳ Phụng Tiên vừa nói vừa đưa mắt nhìn xung quanh để tìm đường tẩu thoát.

Bây giờ ba tên “Hắc y thất sát” thầy Kỳ Phụng Tiên bị hạ nhục một cách quái gở chưa từng thầy trong giới võ lâm, lòng uất ức, nhưng không dám giao đấu với Đào Dư Đành.

Kỳ Phụng Tiên bỗng nhặt kiếm lên đưa mắt nhìn ba tên thủ hạ, bọn này hình như hiểu ý, tay sờ chuôi kiếm.

Đột nhiên, Đào Dư Đành hét lên:

- Hãy đón đỡ chiêu đao!

Tức thì lưỡi đao của hắn lại bổ xuống đầu Kỳ Phụng Tiên như trước:

“Cheng! Cheng!”

Lần này mới có hai tiếng “Cheng” thì một tên “Hắc y thất sát” cầm kiếm nhảy xổ vào đâm sau lưng Đào Dư Đành.

Tiêu Đình Thủ trông thấy la lên:

- Cẩn thận.

Tiếng nói của Tiêu Đình Thủ chưa dứt thì đã nghe “huych”, tên vệ sĩ áo đen đâm lên sau lưng đã ngã xuống như một cây thối, máu tuôn lai láng. Đáng trước, Đào Dư Đành vẫn tiếp tục bổ lưỡi đao xuống đầu Kỳ Phụng Tiên làm cho hắn rơi kiếm xuống đất.

Tiêu Đình Thủ ngò i xem bên ngoài thấy rõ chiêu pháp vênh khoái đao của Đào Dư Đành quả nhiên lợi hại. Chỉ loáng mắt, hắn đã giết chết một sinh mạng như chơi.

Đào Dư Đành lại hét lên:

- Tặc tử! Hãy nhặt kiếm lên và đỡ thanh đao này.

Kỳ Phụng Tiên không còn làm cách nào hơn, cúi xuống nhặt thanh trường kiếm.

Đào Du Đành lại bước tới chém xả vào đầu Kỳ Phụng Tiên:

“Cheng! Cheng!”

Đột nhiên hai tên vệ sĩ còn lại rút kiếm cùng một lúc đâm vào Đào Du Đành.

Không ai thấy Đào Du Đành đã sử dụng chiêu pháp thế nào cả, chỉ thấy hai tên vệ sĩ áo đen mỗi đứa hét lên một tiếng rồi ngã gục xuống đất, trào máu tươi và tắt thở.

Bây giờ Kỳ Phụng Tiên không còn tinh thần chịu đựng sự nhục nhã nữa. Hắn quay mũi kiếm đâm vào cổ tự vẫn, nhưng Đào Du Đành đã đánh bật mũi kiếm của hắn ra, nói:

- Đừng liều mạng! Đâu phải dễ chết như vậy được!

Rồi chàng quay sang nói với Tiêu Đình Thủ:

- Tiêu huynh! Có cần dứt bỏ tên gian manh của Vệ sĩ giáo không?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Chúng ta không giết thì ngày mai cũng có người giết hắn.

Đào Du Đành cười lớn, hét to:

- Quân gian manh! Hãy xuống núi mau! Tiêu huynh tha chết đó! Đừng quên cái nhục ngày hôm nay nhé!

Kỳ Phụng Tiên cầm kiếm xuống núi. Bao nhiêu nhục nhã chôn chứa trong lòng khiến hắn không còn muốn sống nữa.

Kỳ Phụng Tiên đi rồi, Tiêu Đình Thủ nói với Đào Du Đành:

- Ở hang núi này có Diệp Thiên Tiên đang luyện grom. Chúng ta vào xem!

Hai người lặn theo đường cũ vào hang đá, nhưng không thấy Diệp Thiên Tiên đâu nữa. Những chiêu thức về “Diệp gia kiếm pháp” còn khắc trên mặt đá chưa phai nhòa.

Đào Dư Đành xem qua một lúc, rồi thở dài, nói:

- Ô! Lợi hại quá! Hèn chi hôm trước tại hạ phải thất bại dưới lưỡi kiếm của chàng trai họ Diệp là phải rồi!

Tiêu Đình Thủ nói:

- Nhưng đây mới chỉ là một nửa bộ kiếm pháp đó. Còn nửa bộ khác chưa tìm ra! Những gì Diệp Thiên Tiên khắc nơi đây chỉ là một phần nhỏ trong bộ sách đó.

Đào Dư Đành nói:

- Như vậy chúng ta tiếp tục tìm những bí pháp này, nếu không tìm được, con cháu đời sau sẽ mai một.

- Đó là nhiệm vụ của các cao thủ võ lâm hiện nay. Tại hạ chắc chắn có nhiều người đang đi tìm pho sách quý đó.

Đào Dư Đành nói:

- Rồi đây chúng ta đối đầu với bọn người Tàu bịt mặt kia, vì chúng chưa từ bỏ mộng đi tìm long mạch trên núi non vùng này.

Tây Sơn phát tích

Những đêm sau...

Mưa vẫn rơi! Trời tối i như mực! Trên đỉnh núi Phú Lạc cứ vào nửa đêm lại có ánh lửa nổi lên, rồi những dòng chữ sáng chói hiện ra giữa khung trời đen nghịt.

“Nguyễn Nhạc vi vương”

Dân chúng khắp nơi đổ xô về chân núi Phú Lạc để xem câu chuyện thần bí ấy.

Các tử điếm, các quán trọ đông nghẹt những cao thủ võ lâm.

Tiêu Đình Thủ và Đào Du Đành sau khi diệt trừ bọn Kỳ Phụng Tiên, đưa hài cốt vào thạch động cũng xuống núi để xem mọi người xôn xao về chuyện anh em Nguyễn Nhạc chiêu tập nghĩa quân.

Giữa lúc ấy bỗng nghe có tiếng cười nói quen thuộc. Tiêu Đình Thủ bước ra mé rừng thây Tiêu lão nhân và nàng Tiêu Kim Thư cùng Lâm Quang Thi cũng từ Ân Tín về đến nơi.

Tiêu Đình Thủ trong lòng vừa kinh hãi, vừa mừng thây, vội gọi lớn:

- Sư phụ! Tiểu sư muội! Các vị đã về đây cả ư? Còn sư nương đâu?

Tiêu Đình Bảo lão nhân đưa mắt nhìn Tiêu Đình Thủ, bỗng thây Đào Du Đành cùng đi chung với Tiêu Đình Thủ, nên tỏ ra lạnh nhạt.

Ông quay về Đào Du Đành nói:

- Đào Dư Đành! Người thật là lớn mật! Hừ, người dám đến Thuận Ninh sơn trang để tác yêu tác quái.

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ nhớ Tiêu đại huynh nên quây hai hũ rượu lên núi để cùng uống cho vui, như vậy có gì lớn mật đâu! Chẳng qua việc xảy ra ở sơn trang là chuyện ngoài ý muốn của tại hạ.

Tiêu lão nhân hỏi Tiêu Đình Thủ:

- Hả! nói như vậy có đúng không?

Tiêu Đình Thủ đáp:

- Đúng vậy! Nhờ Đào Dư Đành lên núi mà đệ tử gặp được Diệp Thiên Tiên, khám phá được nơi luyện “Diệp gia kiếm pháp”.

Đoạn Tiêu Đình Thủ kể lại cho vị chủ môn Tiêu gia trang nghe cặn kẽ về việc chàng bị thương do nhiễm độc, mất hết chân lực phải tìm đến nhờ Hồ Diệp sư thái dùng “Thiên hương cao” để giải độc.

Tiêu lão nhân nghe Tiêu Đình Thủ kể lại câu chuyện mới vỡ lẽ, không còn nghi ngờ Tiêu Đình Thủ và ác cảm với Đào Dư Đành nữa.

Tiêu Đình Thủ lại kể câu chuyện bọn thầy Tào đi tìm long mạch và bọn Kỳ Phụng Tiên đem hài cốt đến mai táng nơi hốc núi, nhưng bị Đào Dư Đành đánh bại, phải bỏ chạy, không thực hiện được dự tính.

Tiêu lão nhân nói:

- Hiện nay các cao thủ võ lâm của các môn phái đều đua nhau gia nhập vào nghĩa quân Tây Sơn để tập luyện kịp ngày khởi nghĩa. Hàng

đêm dân chúng ở vùng này đều hướng về núi Phú Lạc, nơi mà thần linh cho biết trước điếm lành:

“Nguyễn Nhạc vi vương”

Tiêu Đình Thủ nói:

- Trong lúc Trương Thúc Loan chuyên quyền làm bậy, bức bách, hà hiếp nhân dân, những cuộc khởi nghĩa chống bạo quyền nổi lên khắp nơi, thì những vị anh hùng Tây Sơn nổi lên cứu quốc là điểu đầu tiên.

Trong lúc mọi người đang chuyện trò thì lưng chừng núi có bóng một đoàn người đi xuống. Chính giữa là ba anh em Nguyễn Nhạc, Nguyễn Lữ, Nguyễn Huệ. Theo sau là các tay võ lâm khét tiếng ở trong các môn phái như: Diệp Thiên Tiên, Tiêu Thôi Oanh, Lý Tài, Vương Bá Phấn và Vương Bá Cường v.v... Tất cả đều mang trường kiếm đi trong đoàn tướng lĩnh của Tây Sơn.

Đào Dư Đành nói:

- Biết đâu các cao thủ võ lâm đó ngày mai trở thành những viên “hổ tướng” của nhà Tây Sơn.

Tiêu lão nhân mỉm cười một nụ cười đầy ý, gật đầu không nói.

Nàng Tiêu Kim Thư đưa mắt nhìn nàng Tiêu Thôi Oanh đang sánh vai với Diệp Thiên Tiên, nói đùa:

- Nếu họ trở thành những viên “hổ tướng” của nhà Tây Sơn thì Diệp Thiên Tiên và Tiêu Thôi Oanh sẽ trở thành cặp “uyên ương hổ tướng”.

Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ reo to:

- Phải rõ ì! Đôi trai tài gái sắc võ lâm đó sẽ trở thành “uyên ương hổ tướng”.

Đoàn tướng lĩnh của nghĩa quân xuống đến chân núi tiến về phía các trại quân mới bắt đầu xây dựng ở Thuận Ninh.

Tiêu lão nhân nói với Đào Du Đành và Tiêu Đình Thủ:

- Có lẽ rõ ì đây các giáo phái võ lâm ở vùng này còn phải đối phó với bọn Trung Hoa đi tìm long huyết, nếu chúng không từ bỏ mộng phá hoại những nơi thủy tú sơn kỳ trên đất nước ta.

Những bí mật trong hang đá

Trên đỉnh núi Phú Lạc, bình minh vừa ló dạng, đã thấy hai chàng trai ăn mặc gọn gàng, mặt mày tuấn tú, trạc hai mươi lăm, hai mươi bảy tuổi đang ngồi trò chuyện.

Bên họ là một hũ rượu và một bát thịt nướng thơm phức.

Hai chàng trai này thường lui tới nơi đây, nên đã quen từng gốc cây, kẽ đá.

Tuy nhiên tâm trí của họ chứa nhiều đau khổ, cái đau khổ của tình đời khắt khe, chật hẹp trong quan niệm xã hội.

Trời sáng dần...

Hũ rượu và bát thịt nướng cũng dần dần vơi đi.

Họ vừa ăn uống, vừa trầm tư, nhìn nhau trong đau khổ.

Hai người này là Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ, nổi danh trong chốn võ lâm. Do tánh tình phóng khoáng, Tiêu Đình Thủ là đệ tử của Tiêu gia môn đã kết thân với Đào Dư Đành - đệ tử của một phái võ ở miền hải đảo, mà các danh môn chính phái ở đất liền gọi là “hải tặc”.

Đào Dư Đành võ công thượng thặng, nhưng bản tánh âm ác, đã làm hại tiết trinh của một số con gái nơi đất liền. Các cao thủ võ lâm nghe tên đều căm hận, muốn giết đi để trừ hại, nhưng chưa một ai thách ngai cây khoai đao của Đào Dư Đành.

Tiêu Đình Thủ là một danh môn chính phái, nổi tiếng đó đây, giang hồ nể phục nhưng vẫn phải chịu khuất phục dưới tay Đào Dư

Đành.

Vừa rồi, Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ bị trúng độc trong cuộc giao tranh với phái võ lâm Trung Hoa, chúng đến thanh toán Tiêu gia trang để đoạt quyển sách gia truyền “Diệp gia kiếm pháp” nên Tiêu Đình Thủ và Đào Dư Đành phải rủ nhau đến Vân Sơn tự, cầu Hộ Diệp sư thái xin thuốc giải độc.

Hoàn cảnh này đưa Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ trở thành đôi bạn tâm giao. Họ hiểu nhau hơn! Và tình cảm của họ đã vượt ra ngoài định kiến chật hẹp của xã hội đương thời.

Đào Dư Đành tự nguyện sửa chữa, bỏ tánh dâm ác để bảo vệ thanh danh. Còn Tiêu Đình Thủ thấy ngoài bản tánh dâm ác, Đào Dư Đành vẫn là con người có hùng khí, lược, rất đáng kính. Họ thương mến nhau với tính tình hào hiệp đó.

Nhưng trong lúc đôi bạn đang mến nhau thì bên ngoài giang hồ bàn tán xôn xao rằng đệ tử của phái Tiêu gia trang đã kết thân với phái “hải tặc” làm cho Tiêu chưởng giáo phải đuổi Tiêu Đình Thủ ra khỏi sư môn, không thừa nhận môn đồ nữa.

Tiêu Đình Thủ lâu nay chịu ơn dạy dỗ của vợ chồng Tiêu Đình Bảo, xem vợ chồng Tiêu Đình Bảo như cha mẹ ruột, bỗng nhiên nay vì kết bạn với Đào Dư Đành mà phải lìa bỏ sư môn, lìa bỏ tất cả tình cảm từ thuở xa xưa đến ngày khôn lớn.

Đào Dư Đành hiểu rõ nỗi đau khổ của Tiêu Đình Thủ, từ khi biết được Tiêu Đình Thủ vào ẩn thân nơi một hang đá ở chóp núi Phú Lạc.

Cứ cách năm bảy hôm, Đào Dư Đành lại nhớ Tiêu Đình Thủ, nên gánh rượu thịt đến để cùng Tiêu Đình Thủ giải khuây, nhưng càng thấy mặt nhau thì đôi bạn càng thêm buồn phiền hơn.

Đào Dư Đành thấ'y không thể kéo dài tình trạng này mãi, nên nói với Tiêu Đình Thủ:

- Tiêu huynh! Có lẽ tiểu đệ phải hy sinh tình bạn chúng ta để Tiêu huynh trở về với sư môn, khỏi mang tiếng.

Tiêu Đình Thủ thở dài nói:

- Quan niệm người đời thật hẹp hòi khi đánh giá con người! Đào huynh không phải là người xa u xa như họ tưởng đâu. Tiểu đệ không thể xa rời Đào huynh được.

Đào Dư Đành nói:

- Tiểu đệ đã thề với Tiêu huynh, từ nay sửa đổi tính tình, phục hồ'i danh dự, nhưng giang hồ vẫn xem tiểu đệ là hạng đê tiện, vậy thì tiểu đệ cần gì phải giữ mình thanh khiết?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đào huynh nói sai rồi! Giữ mình thanh khiết là để lương tâm mình được vui vẻ, chứ đâu phải để giang hồ khen.

Đào Dư Đành cười hà hà nói:

- Không phải vậy đâu! Lương tâm không thể tự mình vui vẻ trong lúc người ngoài nhìn mình với đôi mắt khinh dễ. Thà cứ làm điếu u bất nghĩa để cho mọi người khi dễ thì lương tâm còn vui vẻ hơn.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đào huynh đừng chán nản, mà nên xem mình như một tấm gương. Tấm gương sẽ phản ánh mọi hành động của mình ra ngoài xã hội. Vì tin tưởng như vậy nên tiểu đệ vẫn cho Đào huynh là người tốt,

khăng khít với Đào huynh cho đến lúc nào giang hồ thừa nhận việc làm của tiêu đệ là đúng.

Đào Dư Đành lại cười lớn nói:

- Tiêu huynh đặt mình lên trên xã hội, muốn đem ý thức mình cải tạo xã hội. Điều đó rất tốt, nhưng liệu Tiêu huynh có làm nổi hay không? Tiêu đệ nghĩ rằng rốt cuộc chúng ta cũng chỉ là một sản phẩm của thời đại, nó chịu mọi chi phối của khách quan.

Thầy Tiêu Đình Thủ trầm tư, chứa đựng u buồn trong khóe mắt, Đào Dư Đành đau khổ đứng dậy nói:

- Thôi! Tiêu đệ đi đây.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Đào huynh đi đâu vậy?

Đào Dư Đành giọng cay đắng:

- Chưa biết đến nơi nào, nhưng đi để xa Tiêu huynh, xa những cặp mắt giang hồ đang nhìn tình bạn chúng ta như hai cây gai trước mắt.

Dứt lời, Đào Dư Đành quay lưng, từ từ xuống núi. Bóng Đào Dư Đành khuất dần trong ánh nắng mai.

Tiêu Đình Thủ nhìn theo lâm bảm:

- Thành kiến giang hồ thật khắt khe.

Chàng thốt thêu trở về thạch động.

Bỗng nghe có tiếng rột rẹt bên lùm cây gần phía tảng đá bằ ng mà chàng cùng với Đào Dư Đành vừa ngồi uống rượu.

Chàng ngò ì sụp xuống đất, dõ mắt nhìn về phía lùm cây.

Một con vượn rất lớn, lông lá phủ đầy mặt, nhảy phóc lên thạch bàn, cầm hũ rượu uống ừng ực, rồi lại bóc thịt nướng ăn ngấu nghiến.

Tiêu Đình Thủ tay nắm chặt đốc kiếm, phóng mình lao tới. Chàng định chém chết con vượn làm thức ăn như những lần chàng đã chém chết những con nai, con heo rừng vậy.

Nhưng lần này chàng vừa phóng tới tung kiếm chém một đường thì cổ tay chàng tê buốt, lưới kiếm rơi xuống đất.

Chàng kinh ngạc nhìn kỹ thì không phải con vượn, mà là một sơn nhân, một người rừng râu tóc bờm xờm, quần áo màu đen, rách toỉ tả.

Chàng buột miệng kêu to:

- Lão sơn nhân!

Đúng vậy! Đây là một người rừng, một người rừng đã uống trộm rượu của Tiêu Đình Thủ và dùng chiêu “Phá thiên thức” đã điểm vào cổ tay đốc i phương làm cho Tiêu Đình Thủ phải rơi kiếm.

Thầy Tiêu Đình Thủ ngơ ngác, lão sơn nhân cười lớn, nói:

- Người muỗn hại ta sao?

Giọng nói khàn khàn rất khó nghe, làm cho Tiêu Đình Thủ càng sợ hãi. Chàng điềm tĩnh cúi xuống nhặt cây kiếm lên, và nói:

- Lão sơn nhân từ đâu đến? Tại hạ không biết, nên cam thấ t lễ.

Lão sơn nhân nheo mắt nhìn Tiêu Đình Thủ, mắ ng:

- Thằng nhãi con! Mỗi lần bạn mày đem rượu thịt đến đây, mày chỉ ăn uống một mình, không nhường cho ta với. Như vậy ta không thể cùng nhà người sống chung ở đỉnh núi này được.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Lão sơn nhân cũng ẩn trú trên ngọn núi này sao?

Lão sơn nhân cười hì hì:

- Ta đã sống ở đây trên mười năm. Ngọn núi này là nhà của ta, giang sơn riêng của ta. Hôm nay ta cảm thấy vui vì có thêm một người bạn.

Tiêu Đình Thủ nghe nói kinh ngạc, hỏi:

- Hoàn cảnh nào đã khiến lão nhân phải mai danh ẩn tích ở đây một thời gian lâu như vậy?

Lão nhân nói:

- Nhà ngươi là hậu bối, làm sao hiểu được câu chuyện của tiên nhân. Tốt hơn, ngươi không nên tìm hiểu gì cả.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Thưa lão tiên bối! Tiểu tử ở đây đã hai tháng nay, vì bị sư phụ đuổi ra khỏi sư môn, không thừa nhận môn đồ nữa, nên tiểu tử phải tìm nơi ẩn cư, may gặp lão tiên bối đây, vậy lão tiên bối có cần chỉ giáo gì không?

Lão nhân nói:

- Ta đã hiểu hết hoàn cảnh của ngươi rồi, nếu không đời nào ta chấp nhận cho ngươi ẩn cư trong hang đá này. Tuy nhiên, hôm nay vì ghiền rượu, ta đã uống trộm rượu của nhà ngươi, nên mới lộ diện.

Nhà ngươi đã mất sư môn, vậy có bằng lòng bái ta làm sư phụ không?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Tuy tiểu đệ bị sư môn xưa đuổi, nhưng tâm trí vẫn còn cảm mến không thể dứt bỏ tình đệ tử. Xin lão nhân thương xót.

Lão nhân nói:

- Chỉ vì ta thấy ngươi là đứa trung thành có hùng khí, nên đoái thương đó thôi. Trước đây ta cũng đã truyền thụ kiếm pháp cho Diệp Thiên Tiên ở đỉnh núi này, nhưng chàng trai họ Diệp nặng tình non nước, nên chỉ học nửa vời đã bỏ theo tiếng gọi núi sông. Từ ấy đến nay ta không tìm được một truyền nhân nào khác.

Tiêu Đình Thủ kinh ngạc hỏi:

- Lão nhân đã truyền thụ kiếm pháp cho Diệp Thiên Tiên?

Lão nhân gật đầu:

- Đúng vậy! Nhà ngươi kinh ngạc à?

Tiêu Đình Thủ gật đầu, hỏi:

- Kiếm pháp của ta lão nhân truyền cho Diệp Thiên Tiên là “Diệp gia kiếm pháp”.

Lão nhân cười hô hô, nói:

- Trong đời này, ngoài Diệp Kiến Trung ra thì chỉ có ta là biết được môn kiếm pháp này mà thôi.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Như vậy lão nhân là người của Diệp gia trang?

Lão nhân lắc đầu:

- Không! Nhà ngươi lầm rồi! Ta chỉ là bạn của Diệp Kiếm Trung. Trước đây Diệp Kiếm Trung tìm được môn kiếm pháp này đã cùng ta nghiên cứu, và hóa giải từng chiêu thức trong môn kiếm bí truyền đó. Vì vậy mà ta rất thông thạo. Sau đó ta tìm chỗ ẩn cư để tập luyện và nghiên cứu thêm, không ngờ Diệp Kiếm Trung người bạn thân của ta, bị bọn cướp giết đi. Ta chán đời, muốn ở mãi trên đỉnh núi này làm một sơn nhân cho đến chết.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Cũng vì bộ sách “Diệp gia kiếm” mà mấy năm nay nhiều môn phái tranh đoạt, giết hại nhau rất nhiều. Không ngờ...

Lão nhân ngắt lời:

- Nhà ngươi tưởng bộ sách quý ấy ở trong tay ta ư? Không? Nó nằm trong đầu ta đây. Ta sợ lúc ta chết không ai tìm ra nữa. Vì thế ta đang nóng lòng tìm một truyền nhân, kẻ đó không cần gọi ta bằng sư phụ cũng được.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Kẻ dạy dỗ mình không gọi bằng sư phụ thì gọi bằng gì?

Lão nhân cười to:

- Ta cho phép gọi ta bằng “lão sơn sư” còn nhà ngươi tự xưng là sơn đồ.

Tiêu Đình Thủ đắc ý cười lớn:

- Ha ha! Thật là chuyện là chưa từng thấy. Thừa lão sơn sư! Sơn đồ xin được lão sơn sư chỉ dạy cho.

Lão nhân nắm tay Tiêu Đình Thủ bước qua một tảng đá lớn, phóng mình qua một vực thẳm, bên dưới cây cối um tùm, và nói:

- Hãy theo ta về thạch động!

Hai người như hai con vượn chuyê`n từ cành cây này đé`n cành cây khác, từ tảng đá này đé`n tảng đá khác, dưới ánh mặt trời ban mai.

Đường đi tuy hiểm trở, nhưng không xa lắ`m, chỉ cách một trái đò`i và hai thung lũng. Chỗ thạch động mà lão sơn nhân ẩn trú hoàn toàn hoang vắ`ng. Con đường vào thạch động toàn là hang đá âm u, nế`u người thường không ai dám mạo hiểm bước chân đé`n.

Qua hai đường hằ`m, đé`n một khúc quanh, sau khúc quanh là một gian phòng đá. Vách dựng thẳng đứng, trên vách nổi lên nhiê`u hình tượng mà con mắ`t võ nghiệp mới nhận ra đây là các chiêu thê` của một loại kiế`m pháp.

Lão sơn nhân quay qua nói với Tiêu Đình Thủ:

- Ta nhớ trước đây Diệp Thiên Tiên đã dẫn Tiêu sơn đò` đé`n đây xem một lầ`n rô`i, có phải không?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đú`ng vậy, tậ` sơn đò` đã được Diệp công tử dẫn đé`n đây. Nhưng lúc đó tậ` sơn đò` không lưu ý.

Lão sơn nhân nói:

- Những hình vẽ nơi đây chỉ là chiêu thức đầ`u tiên của Diệp kiế`m gia. Ở phầ`n này chú trọng về thê` thủ. Nhưng cái quý nhấ`t của nó là “Phá”.

Sách dạy những chiêu thức bí quyết để “Phá” tất cả sức tấn công của mọi vũ khí trên đời này, như Phá đao thức, Phá thương thức, Phá thủ thức, Phá côn thức, Phá chùy thức” v.v... Nói chung, chỉ một thanh kiếm có thể không chế bất kỳ đồ i phương dùng loại vũ khí gì.

Tiêu Đình Thủ trông vào các hình vẽ thấy mù mịt. Tuy nhiên, chàng là người cầm kiếm nên cũng hiểu phần nào sự lợi hại của các hình vẽ đó.

Chàng hỏi:

- Thưa sơn sư! Diệp Thiên Tiên đã được truyền thụ hết phần này rồi à?

Lão sơn nhân nói:

- Chỉ mới hiểu sơ qua thôi, chưa luyện tập nhuần nhuyễn lắm! Rất tiếc là chàng trai đó bị lôi cuốn vào trách nhiệm núi sông. Ôi! Việc đời đều do cơ duyên cả đấy! Chưa chắc kẻ nào đồ i mặt trước những hình vẽ này là có được điểm phúc làm truyền nhân đâu.

Tiêu Đình Thủ cung kính nói:

- Tệ đồ` có nghe giang hồ` đồn đại là “Diệp gia kiếm pháp” gồm có hai quyển, chẳng biết có đúng vậy không?

Lão sơn nhân gật đầu:

- Đúng vậy! Phần hai mới là quan trọng. Phần hai là phần công. Cái quý ở phần này là cấu tạo những chiêu thức “phản ứng” rất lạ lùng. Người sử dụng kiếm pháp không cần dùng đến nội lực. Do đồ i phương đánh ra và đồ i phương nhận lấy sự phản ứng của kiếm pháp. Cho nên có thể nói khi sử dụng chiêu thức trong

phần hai của “Diệp gia kiếm” thì đồ i phương càng lợi hại bao nhiêu thì sẽ nhận lãnh phần phản ứng mãnh liệt bá y nhiều.

Tiêu Đình Thủ nghe lão sơn nhân diễn giải rá t thích thú.

Chàng nói:

- Tiểu sơn đồ có cảm giác như đang lạc vào một miề n ánh sáng mung lung của thế giới võ học.

Lão sơn nhân lại cười lớn, tiế ng cười như muố n rung chuyển cả thạch động. Lão bước tới ba bước, đồ i diện với vách đá, rô i đưa tay lật mạnh một tảng đá dưới chân để lộ một miệng hầ m vừa hai người chui vào một lúc. Lão nắ m tay Tiêu Đình Thủ dắ t vào đầ y.

Đường hầ m hơi tồ i, nhưng không ẩm ướt. Đi độ ba mươi bước thì có ánh sáng rọi vào.

Cuố i cùng đường hầ m lại nồ i liề n với một thạch động khác, hẹp hơn thạch động trước, nhưng sạch sẽ và khang trang hơn, trên vách đá cũng nổi lên nhiề u mô hình chắ ng chịt mà Tiêu Đình Thủ không còn hiểu biế t gì nữa.

Lão sơn nhân cười nói oang oang:

- Không câ n phải vội vàng. Sau này ta sẽ chỉ dẫn cho sơn đồ thông suố t. Bây giờ hãy cùng ta uố ng rượu đã.

Nơi chân vách đá, phía đầ ng sau là một dãy vò đựng rượu. Mùi rượu thơm ngát.

Lão sơn nhân bung ra một hũ, lâ y hai bát lớn, rót ra mỗi người một bát, và hỏi:

- Sơn đồ cũng là người sành rượu, từng đi đó đi đây trong giang hồ, vậy biết loại rượu này chẳng?

Tiêu Đình Thủ nghĩ qua là biết ngay đó là “Mỹ hâu tửu” cất bằng loại trái cây trong rừng, do lũ khỉ hái đem về.

Chàng nói:

- Thưa lão sơn sư! Chính thị là “Mỹ hâu tửu” đây.

Lão sơn nhân uống một bát, gật đầu, nói:

- Ở đây không thiếu gì loại rượu này. Ta có tổ chức trồng trọt và chứa nhiều thịt rừng để nuôi sơn tinh quanh năm.

Lão đưa hũ rượu cho Tiêu Đình Thủ, nói:

- Sơn đồ cứ tự tay rót uống! Từ ngày mai sơn đồ ra ở nơi tiên thạch động bắt đầu nghiên cứu và tập luyện các chiêu thức trong phần “Phá” của “Diệp gia kiếm pháp”.

Tiêu Đình Thủ cúi đầu tạ ơn.

Hôm sau, lão sơn nhân hướng dẫn Tiêu Đình Thủ từng chiêu thức một, qua các hình ảnh mà lão ghi trên vách. Chiêu thức nào chàng thông suốt thì lão sơn nhân lại dùng mũi kiếm phá hủy, không còn thấy một đường nét nào nữa.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Công trình lão sơn sư nghiên cứu và sáng chế sao lại xóa bỏ vậy?

Lão sơn nhân nói:

- Ta chỉ cần truyền lại cho một người để công phu của ta khỏi mai một là tốt rồi. Những bí mật này lưu lại chỉ làm cho người đời

sau lưu huyết mà thôi.

Tiêu Đình Thủ nghe lão sơn nhân nói cô gắng nhớ kỹ những gì đã thụ giáo. Nếu chàng không nhớ kỹ thì không còn cách nào để truy cứu được.

Cứ ban ngày Tiêu Đình Thủ học tập, hóa giải đến đâu thì ban đêm lão sơn nhân lại bắt chàng phải giao đầu để soát xét lại những gì chàng đã học được.

Sau ba tháng, Tiêu Đình Thủ học xong phần một, tức là thông suốt tất cả những hình ảnh ghi trên vách ở tiên thạch động. Bây giờ trên vách lão sơn nhân đã xóa tất cả những gì mà lão ghi trong mười năm qua.

Lão sơn nhân lại dắt Tiêu Đình Thủ vào thạch động bên trong để truyền thụ phần hai tức là phần “phản ứng” mà trong bí lục gọi là phần “công”.

Phần này khó khăn và bao la, nhưng rất quan trọng. Nếu Tiêu Đình Thủ chưa am tường phần một, thì phần này không thể nào hiểu nổi.

Phải bảy tháng sau, Tiêu Đình Thủ mới hấp thụ xong phần hai thì lúc đó lão sơn nhân cũng đã xóa hết các vết tích trên vách đá rồi.

Lão sơn nhân nói:

- “Diệp gia kiếm pháp” đã không còn ghi trên vách nữa, lão cũng chẳng cần ở đây làm gì. Ngày mai ta ra đi.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Lão sơn sư đi đâu vậy?

Lão nhân cười lớn:

- Ta đi tìm một cừu nhân để trả thù.

Tiêu Đình Thủ kinh ngạc:

- Lão sơn sư đang nuôi một cừu hận?

Lão sơn nhân gật đầu:

- Nếu không vì cừu hận ta ẩn cư nơi đây mười mấy năm để làm gì? Những chiêu thức của kiếm pháp ta ghi trên vách chính là những gì ta đã rèn luyện để trở lại giao đấu với địch nhân, chứ đâu phải để truyền thụ cho sơn đồ? Nhà ngươi tiếp nhận được chẳng qua là cơ duyên đó.

Tiêu Đình Thủ sụp lạy lão sơn nhân và nói:

- Tuy sơn đồ không gọi lão nhân bằng sư phụ, nhưng tình cảm và công phu của lão nhân đã ban cho sơn đồ quả còn hơn một vị sư phụ nữa. Sơn đồ xin lạy tạ để đền ơn.

Lão sơn nhân đỡ Tiêu Đình Thủ dậy, và nói:

- Ta hiểu rõ lòng tốt của đồ nhi, ta mong rằng những gì ta truyền lại cho đồ nhi không đến nỗi làm cho giang hồ khinh dễ.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Lão sư có thể cho đồ nhi biết được mô í cừu hận của lão sư chăng?

Lão nhân đôi mắt sáng lên, nhìn về phía trời xa, như để nhớ lại dĩ vãng, rồi chậm rãi nói:

- Trước đây gần hai mươi năm, Diệp Kiến Trung là chủ một quán rượu lớn nhất ở Thuận Tuyển, dưới tay có ghe buôn chở hàng hóa từ Vân Nam đến cửa Thị Nại. Bây giờ ta được Diệp Kiến Trung ủy thác theo ghe hộ tống. Một hôm ghe đậu vào bến để nghỉ tại chân núi Xương Cá thì có một mỹ nhân sắc đẹp tuyệt trần đang ngồi trong một chiếc thuyền buôn, uống rượu với một tên giang hồ hiệp khách, vừa phong lưu, vừa tuấn tú.

Tức cảnh động tình, ta nghe giai nhân gọi tên kiếm khách kia là Từ đại gia, chứng tỏ là em gái của hã'n rồi. Ta tỏ ý xin sang thuyền cùng dạo chơi.

Chàng hiệp khách đó tỏ ra hào hiệp, thuận tình cho ta sang thuyền.

Trong câu chuyện gặp gỡ, ta biết hã'n là Từ Chính Phong, chủ một bọn cướp biển chuyên đánh cướp bọn tàu ô.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Tàu ô là tàu gì?

Lão nhân nói:

- Tàu ô là loại tàu sơn đen của bọn hải tặc Trung Hoa. Chúng hoạt động khắp vùng biển, võ nghệ siêu quần. Hễ gặp tàu buôn là cướp giết, giết người, hãm hiếp đàn bà con gái.

- Thế thì Từ Chính Phong tổ chức ăn cướp của bọn ăn cướp à?

Lão nhân nói:

- Phải! Ban đầu thì đi đánh bọn cướp biển, sau đó lại thu đoạt tài sản, tiền bạc của bọn cướp biển trở thành cướp của kẻ cướp.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Rồi sao mà xảy ra cừ hận?

Lão nhân nói:

- Ta tỏ ý muốn tư tình với em gái hắ n. Cô nàng tên Từ Khánh Linh. Nhưng hắ n trợn mắt quát: “Nhà ngươi phận hèn hạ, sao dám vô lễ”.

Bị hắ n khinh miệt trước mặt cô gái đẹp đó, ta không nhịn được, rút kiếm đâm càn. Hắ n rút thanh khoái đao ra, cùng ta giao đấu. Cả hai đều nhảy lên bờ để có nơi dụng võ.

Cuộc giao đấu đã làm cho ta mang nhục phải bỏ chạy, và hẹn một ngày khác sẽ rửa nhục.

Hắ n cười ngạo nghễ, nói:

- Ta hẹn cho ngươi mười năm nữa để có đủ thì giờ học thêm.

Ta trở về Thuận Ninh kể lại việc này với Diệp Kiếm Trung và cùng Diệp Kiếm Trung nghiên cứu pho “Diệp gia kiếm” để chờ ngày rửa hận. Chẳng ngờ Diệp Kiếm Trung bị chế t sớm, còn ta chán đời nên ẩn cư nơi đây.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Như vậy hôm nay lão sư quyết định đi tìm Từ Chính Phong sao?

- Ta phải giữ lời hứa chứ. Dù không thắ ng nổi ta vẫn phải tái đấu để xem môn kiếm pháp của họ Diệp có địch nổi môn khoái đao của hắ n không?

Dứt lời, lão nhân xách kiếm ra đi.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Thưa lão sư! Giang hồ trước đây gọi lão sư là gì?

Lão nhân ngoảnh lại nói:

- Mọi người gọi ta là Hồ Thích.

Hồ Thích lão nhân vừa loáng mắt đã biến dạng trong rừng xanh.

Tiêu Đình Thủ cũng xách kiếm lãnh mệnh ra đi. Chàng buồm bã xuồng núi mang trong mình một tuyệt kỹ võ công về kiếm pháp, trộn lẫn những ưu tư trong cảnh lênh đênh như con thuyền không bến đậu.

Hồ Thích lão nhân vừa kể một câu chuyện xa xưa về Từ Chính Phong, một nhân vật khét tiếng trên mặt biển, và sử dụng tuyệt kỹ môn khoái đao. Chẳng biết Từ Chính Phong có liên quan gì với Đào Dư Đành hay không? Đào Dư Đành cũng thuộc phái “hải tặc” trước kia, và cũng sử dụng môn khoái đao rất lợi hại.

Tiêu Đình Thủ có ý định lúc nào gặp lại Đào Dư Đành sẽ tìm hiểu câu chuyện bí mật này.

Nhưng tại sao lâu nay không thấy Đào Dư Đành mang rượu thịt lên núi Phú Lạc như mọi khi.

Đã hơn nửa năm nay chàng say mê luyện kiếm trong thạch động, dù Đào Dư Đành có đi tìm cũng không thể nào gặp được. Có lẽ Đào Dư Đành khi xa Tiêu Đình Thủ, tâm tư đau khổ lại trở về với cuộc sống lưu linh trước kia chăng? Thật không ai biết được!

*

**

Trời sẩm tối, ánh trăng thu sáng rực...

Tiêu Đình Thủ vừa ghé vào một quán rượu bên đường đã thấy bên trong có ba chàng trai mang kiếm, đang trò chuyện với nhau.

Chàng ngồi bàn bên ngoài, định uống vài bát rượu nhạt rồi lên đường, nhưng thấy ba chàng trai bên trong đang ngồi tâm tình với nhau một cách say sưa, nên chàng để ý nghe.

Tiêu Đình Thủ đã gác việc giang hồ để luyện kiếm hơn nửa năm trên thạch động thì biết gì những việc xảy ra ở đông bằng nữa. Mọi việc đối với chàng giờ đây như xa lạ tất cả.

Ba chàng thanh niên hiệp sĩ này ăn mặc theo lối Trung Hoa, dây thắt lưng màu đen, ăn nói lớn lối.

Một chàng nói:

- Từ khi Kỳ giáo chủ tách bọn Vệ sĩ giáo ra khỏi tỉnh đường, thành lập một giáo phái riêng, hoạt động của chúng ta có vẻ thoải mái hơn nhiều. Chàng kia đáp:

- Đã là một phái võ lâm thì sống ngoài giang hồ là hợp lý. Tại hạ nghe nói Kỳ giáo chủ đang cùng với các cao thủ võ lâm Trung Hoa liên kết để triệt hạ Tiêu gia trang. Sớm muộn bọn môn đệ Tiêu gia trang cũng chịu cảnh diệt vong.

Chàng kia cãi lại:

- Không phải bọn cao thủ võ lâm Trung Hoa cố tình sát hại môn đồ Tiêu gia trang đâu. Chỉ vì vừa rồi Tiêu Đình Bảo chương giáo thu nhận tên Lâm Quang Thi là con của Diệp Kiến Trung làm đệ tử. Mục đích việc thu nhận này là tìm đoạt “Diệp gia kiếm pháp”. Do đó, Kỳ

giáo chủ kết hợp với các cao thủ võ lâm Trung Hoa mục đích là nhả m vào ý đồ đó.

Anh chàng kia gật đầu:

- Đúng vậy! Thế là Kỳ giáo chủ cũng buộc chương môn họ Tiêu phải giao nạp quyển sách quý đó mới chịu giải kết hận thù.

Một trong ba tên cười lớn, uống cạn bát rượu rồi nói:

- Thôi chúng ta trở về kéo trẻ. Thầy trò chúng nó vẫn còn ở nơi Tiêu gia trang, chân núi Thuận Tuyê n.

Tiêu Đình Thủ nhận biết ngay ba tên này là đệ tử của Vệ sĩ giáo trước đây. Nay Kỳ Phụng Tiên đã đưa về núi Phương Phi tổ chức thành một giáo phái riêng biệt, liên kết với bọn võ lâm Trung Hoa để tìm cách diệt trừ các giáo phái trong nước, mà trước tiên là nhả m vào Tiêu gia môn.

Mặc dù bị đuổi ra khỏi sư môn, nhưng Tiêu Đình Thủ không thể không xót xa khi biết được sư môn mình đang bị nguy khốn. Chàng quyết định đi tìm địch thủ của Tiêu gia môn để thanh toán.

Chàng xách kiếm ra khỏi quán rượu, theo con đường cũ trở lại chân núi Thuận Tuyê n.

Bây giờ đêm về khuya, ánh trăng lờ mờ chiếu qua khu rừng rậm. Tiêu Đình Thủ lòng cảm thấy lạnh lạnh trước những nẻo đường quen thuộc này.

Bỗng chàng dừng bước núp vào một hốc đá lớn, vì trước mặt chàng có hai con ngựa chậm rãi đi tới. Trên lưng ngựa là một trai một gái đang gò cương cho ngựa đi song song.

Giữa lúc đó chàng nghe tiếng nói:

- Chỗ này chân ngựa rồ i loạn, chắc là gia gia và má má đã dừng lại đây...

Tiêu Đình Thủ giật mình. Giọng nói đúng là giọng nói của Tiêu Kim Thư, ái nữ của Tiêu lão nhân, sư phụ chàng.

Rồ i tiêng chàng trai kia đáp:

- Chân của sư phụ bị thương. Mong rằng đừng có chuyện gì xảy ra. Chúng ta mau mau theo vết chân ngựa mà đuổi theo.

Đó là tiếng nói của Lâm Quang Thi, người đệ tử mới kết nạp sau cùng của Tiêu gia môn.

Tiêu Đình Thủ nghĩ thầm:

- Theo hai câu nói vừa rồ i chắc chắn là Tiêu gia trang đã trải qua một trận ác đấu với bọn võ lâm Trung Hoa do Kỳ Phụng Tiên dẫn đến. Nhưng Tiêu gia trang đã thất bại, sư phụ và sư nương bỏ trốn trong tình trạng bị thương. Còn các môn đồ bị tàn mạt hết, chỉ còn lại đôi uyên ương này có lẽ vắng nhà, không tham chiến, nên còn khỏe mạnh và cưỡi ngựa đi tìm chăng?

Bỗng nghe Tiêu Kim Thư nói:

- Đêm nay trăng sáng quá, chúng ta ngồ i trên tấm bàn thạch này tâm tình một chút đã. Nơi đây là chỗ hoang vu, vắng lặng lắm.

Vừa nói, Tiêu Kim Thư vừa tung mình nhảy xuống ngựa.

Lâm Quang Thi la lên:

- Ô ! Chúng ta hãy đi tìm sư phụ, sư nương. Việc này rất khẩn yếu. Chúng ta cần xem xét tình trạng giao đấu vừa rồ i ở Tiêu gia trang đã thiệt hại ra sao?

Tiêu Kim Thư nói:

- Gia gia tuy bị thương ở chân, nhưng vẫn còn cưỡi ngựa được thì có gì nguy hiểm đâu. Hơn nữa đã có má má đi tìm để săn sóc thì còn sợ gì tai biế n. Gia gia suố t đời câ m kiế m ngang dọc giang hồ , lo gì trong hoàn cảnh gian nguy.

Lâm Quang Thi nói:

- Sư tử nói vậy cũng đúng, nhưng bản phận chúng ta phải bảo vệ và săn sóc sư phụ, sư nương. Chúng ta chưa tìm ra sư phụ, sư nương mà ngồ i đây xem trăng, hóng gió thì trong lòng không yên được.

Tiêu Kim Thư nói:

- Được rô i! Ta cũng nghe lời người, nhưng sau khi tìm được gia gia và má má rô i thì người phải đưa ta vào rừng xem trăng đấ y.

Lâm Quang Thi gật đầ u:

- Sau khi gặp sư phụ và sư nương rô i, Tiêu sư tử muố n gì ta cũng chiề u theo. Nhưng sư tử muố n xem trăng thì ở chỗ nào không có, tại sao phải vào rừng.

Tiêu Kim Thư ngúng ngậy, nói:

- Ta muố n xem trăng trong rừng kia. Trăng đô ng nội làm sao đẹp bằ ng trăng rừng thiêng. Nhưng hôm nay ta tạm thời khắ c má y dòng chữ vào cây cổ thụ này để làm kỷ niệm.

Rô i “soạt” một tiế ng, nàng đã rút đường kiế m ra khỏi vỏ.

Tiêu Đình Thủ nghe có tiế ng mũi kiế m khắ c vào vỏ cây.

Tiề p đó, Tiêu Kim Thư lại nói với Lâm Quang Thi:

- Người cũng khắ c vài dòng chữ vào đây chứ.

Lâm Quang Thi cũng nhảy xuô ng ngựa, rút kiế m vạch vỏ cây khắ c chữ vào đấ y.

Tiêu Đình Thủ lâ y làm lạ, nghĩ thầ m:

- Không biế t chúng nó rú nhau khắ c những gì vào thân cây cồ thụ đó. Ta phải núp vào đây đợi hai đứ ra đi rồ i lại đó xem thử.

Trong lúc đôi trai gái say mê khắ c chữ vào thân cây và cười nói ríu rít thì đầ ng xa vắng vắng có tiế ng vó ngựa dồ n dập vang lên. Tuy còn cách xa, nhưng chàng nghe rõ từ mé bên ngoài chạy tới.

Lâm Quang Thi và Tiêu Kim Thu vẫn chưa phát hiện đượ.

Tiêu Đình Thủ nhận rõ đoàn người ngựa này có đế n hơn mười người, nên nghĩ thầ m:

- Đây chắ c là bọn sư đệ, sư muội trong Tiêu gia trang tìm đế n.

Vó ngựa chạy mỗi lúc một gầ n, nhưng hình như đôi trai gái kia mãi mê tâm sự không đễ ý đế n.

Tiêu Đình Thủ nghe rõ mười mấ y tên kỵ mã từ góc rừng phía Đông chạy đế n còn cách chừng hai dặm thì bảy con ngựa quanh qua mé Tây, bày thành hàng đội, rồ i mới tiế p tục tiế n vào. Như vậy tức là họ có ý chặn đường Lâm Quang Thi và Tiêu Kim Thu.

Tiêu Đình Thủ nghĩ thầ m:

- Bọn này chính là người của Vệ sĩ giáo rồ i! Có thể là bọn võ lâm Trung Hoa. Như vậy là hai đệ tử của Tiêu gia trang đang đứng trước tình trạng lâm nguy.

Đột nhiên có tiế ng la hoảng của Tiêu Kim Thu:

- Ôi chà. Có địch đến đó!

Tiếp theo nghe có tiếng gió rít reo reo. Hai mũi tên dài bắn tới.

Hai con ngựa của Lâm Quang Thi và Tiêu Kim Thư trúng tên lăn ra chết liền.

Tiêu Đình Thủ kinh ngạc:

- Ô! Tên có tầm độc! Võ công của bọn này không phải tầm thường mà tâm địa lại độc ác. Chúng đứng ngoài một trăm thước cũng bắn trúng đích. Chúng giết ngựa là để đồi phương không còn phương tiện chạy trốn.

Bỗng nghe mười mấy tên kia nổi lên một tràng cười hô hô, rồi thúc ngựa đến gần.

Tiêu Kim Thư bật thành tiếng la hoảng, lùi về phía sau một bước.

- Ha! Ha! Chúng là một chú em nhỏ và một cô em bé. Đây tiểu đệ đệ! Tiểu muội muội! Chúng bay là con cái nhà ai? Ở môn phái nào?

Lâm Quang Thi nói:

- Tại hạ là Lâm Quang Thi ở Tiêu gia môn. Còn vị này họ Tiêu tên Kim Thư là sư tỷ của tại hạ. Bọn ta cùng các người võn không quen biết sao các người bắn chết ngựa của chị em ta.

Một tên trong bọn cười lớn:

- À! Hai đứa bay là đồ đệ của Tiêu gia môn. Có phải Tiêu gia môn vừa rồi thu nhận chú bé họ Lâm vào làm đệ tử để chiếm đoạt bộ sách quý “Diệp gia kiếm” không? Muốn sống đem giao nộp cho chúng ta tức khắc.

Giọng nói của chúng nghe lơ lớ, đúng là người Trung Hoa rồi.

Lâm Quang Thi nổi giận, nói:

- Các người làm gì có quyền hỏi đến “Diệp gia kiếm pháp”, các người bắt chết ngựa chị em ta, hãy lấy ngựa của các người để lại.

Một tên trong bọn người hô hô :

- Con bé này họ Tiêu có liên hệ gì với chương môn Tiêu Đình Bảo không?

Tiêu Kim Thư trợn mắt nói:

- Chuyện đó có liên quan gì đến các người mà tra vấn?

Một tên khác nói:

- Cô em xinh đẹp thế này chắc là tiểu thiếp của Tiêu Đình Bảo phải không? Ha... ha...!

Mười mấy tên kỵ mã đồng cười lên một lượt!

Tiêu Đình Thủ đang nấp trong hố c đá, nghe bọn chúng dùng những lời nói thô bỉ, tức giận chửi thề:

- Bọn này đúng là lũ bất lương rồi! Tiêu Kim Thư tiểu muội không khéo bị chúng làm nhục.

Bỗng nghe Lâm Quang Thi dõng dạc nói:

- Các hạ vào loại tiên bối võ lâm sao lại ăn nói thiếu lễ độ như vậy? Sự tử của tại hạ đây là ái nữ của Tiêu giáo chủ.

Một tên cười ô lên:

- Hà... hà...! Té ra đây là Tiêu đại tiểu thơ! Thật hư danh mà thôi.

Một tên đứng bên cạnh hỏi:

- Lư đại ca! Tại sao Lư đại ca lại bảo Tiêu đại tiểu thơ là hư danh?

Tên họ Lư đáp:

- Trước kia ta nghe đồn trong giới võ lâm là con gái Tiêu Đình Bảo sắc đẹp tuyệt vời, đứng vào hàng quốc sắc thiên hương, thế mà hôm nay cô gái đó đứng trước mặt ta đâu có gì là đặc biệt.

Một gã đứng đằng sau nói lớn:

- Tuy mặt mày không đẹp nhưng có làn da trắng mịn, nếu cởi bỏ quần áo có lẽ tìm thấy được vẻ thiên nhiên...

Bọn chúng lại đồng cười ô lên. Giọng cười chứa đầy thâm đắng.

Lâm Quang Thi không nhịn được, rút thanh trường kiếm ra, nói:

- Các người còn nói những lời vô lễ thì ta quyết liều mạng để bảo vệ danh dự.

Bỗng có tiếng một hán tử đằng sau cười to nói:

- Anh em coi kìa! Hai đứa bé vừa khắc chữ gì trên gốc cây đại thụ đó.

Một tên đứng gần chạy lại đọc:

“Dù cho sông cạn đá mòn

Con tằm đến thác vẫn còn vương tơ.”

Tất cả lại cười ô lên!

Một tên nheo mắt nhìn Lâm Quang Thi:

- Tình tứ quá! Ôi! Tơ duyên!

Tiêu Đình Thủ nghe chúng đọc hai câu thơ vừa khắc trên gỗ c cây, ngạc nhiên, nhủ thầm:

- Không ngờ đôi trai gái trẻ trung đó lại yêu nhau da diết như vậy. Ô! Chúng gọi nhau bằng sư tử sư đệ, nhưng tuổi tác ngang nhau, thì tình ái có gì ngăn cản được.

Bị khai thác tâm tình thầm kín, Lâm Quang Thi không còn nhịn được nữa, vung kiếm đâm vào tên hán tử đứng trước, nghe véo một tiếng.

Tức thì tiếng thép chạm nhau. Có ba tên hán tử cùng động thủ. Tiêu Kim Thư cũng rút kiếm bước tới.

Có ba bốn tên hán tử reo lên thích thú:

- Để ta đố i phó với ả này cho.

Một hán tử cười nói:

- Quý huynh đừng tranh nhau nữa! Rồi ai cũng đến lượt mình.

Những tiếng chát chúa vang lên, Tiêu Kim Thư đã dùng trường kiếm phát ra năm chiêu một lúc.

Bỗng nghe một hán tử gào lên một tiếng, ra vẻ tức giận. Tiếng gào chúa đầy đau đớn, đúng là gã đã bị Tiêu Kim Thư đả thương rồi.

Một hán tử khác nói:

- Con nhỏ này kiêu m pháp cũng lợi hại lắm! Lão sư tam! Để ta báo thù cho.

Tiếng binh khí chạm nhau chưa dứt. Tiêu Kim Thư hô lớn:

- Hãy coi chừng!

Tiếng hô chưa dứt thì đã nghe Lâm Quang Thi rên lên một tiếng!

Quả nhiên, Lâm Quang Thi đã bị thương rồi.

Lại có tiếng la:

- Giết thằng nhóc đó đi!

Một tên cầm đầu bước tới, ra lệnh:

- Bớt số ng chứ đừng giết chết! Mình bắt được anh chàng này thì còn lo gì lão chưởng môn họ Tiêu không chịu nghe lời.

Tiêu Đình Thủ lại lắng nghe có tiếng binh khí veo veo trên không. Thanh kiếm của Tiêu Kim Thư sử dụng rất cấp bách.

Bỗng nhiên, một tiếng quát chúa vang lên tiếp theo là tiếng thóa mạ của một hán tử:

- Sao chưa chịu bắt nó còn chờ gì nữa.

Hơi thở của Tiêu Kim Thư trở nên rất mệt mỏi.

Bỗng nàng “Ôi” lên một tiếng hoảng hốt, rồi không nghe thấy tiếng thép chạm nhau nữa. Tiếp theo có tiếng cười của bọn hán tử:

- Ha...! Ha...!

Tiêu Đình Thủ có cảm giác Tiêu Kim Thư bị chúng bắt được rồi!

Tiếp đó nghe tiếng hét của nàng:

- Buông ta ra! Buông ta ra!

Một hán tử cười nói:

- Lão đại! Con nhỏ này nước da trắng hồng nhưng ta lột áo nó ra, nước da còn đẹp hơn.

Cả bọn lại vỗ tay hò reo.

Lâm Quang Thi quát mạnh:

- Quân chó má! Lũ cường bạo.

Tiếng quát mạnh của Lâm Quang Thi chưa dứt, chàng đã bị một hán tử đá cho một cước văng ra xa.

Tiếp theo là tiếng xé áo nghe “Soạt! Soạt!”.

Tiêu Đình Thủ biết Tiêu Kim Thư đã bị quân địch làm nhục, vội vã nhảy ra khỏi chỗ núp, rút trường kiếm phóng mình tới.

Chàng vừa đặt chân xuống đất thì hai chiêu kiếm đã rít lên veo veo đâm trúng hai người. Chàng thấy một tên hán tử đang nắm lấy hai tay Tiêu Kim Thư quật ra sau, một tên khác rút kiếm ra nghênh chiến.

Chàng liền phóng kiếm đâm vào cạnh sườn phía tả của hán tử đang cầm đao. Mũi kiếm xuyên qua đầu vai bên hữu, chàng đưa chân trái lên đạp vào người hán tử, rút ngược thanh kiếm lên.

Bỗng nghe có người chém lén đằng sau. Chàng không ngoảnh đầu lại, xoay trường kiếm vung lên thành hai chiêu, đâm trúng vào

trước ngực hai gã sau lưng.

Tiếp theo chàng tiện tay lướt nhanh thanh kiếm qua bên mình Tiêu Kim Thu, đâm thẳng vào yết hầu tên hán tử đang cầm giữ hai tay nàng.

Hán tử buông tay ra, té quy xuống vai Tiêu Kim Thu, cổ họng máu tuôn ra như suối, chảy vào đầu tóc và mặt nàng đỏ ối!

Tiêu Đình Thủ giết chết một lúc chín tay cao thủ võ lâm Trung Hoa, tám tên còn lại hoảng vía, đứng thộn mặt ra.

Tên trưởng toán tức giận quát lên một tiếng, múa tít thanh đao chém xuống đỉnh đầu Tiêu Đình Thủ một nhát.

Tiêu Đình Thủ đưa thanh trường kiếm qua kẽ hở của ngọn đao, đâm vào mắt của đồ đệ phương. Tên này ré lên một tiếng, ngã ngửa về phía sau.

Đây là một chiêu “Phá đao thức” trong “Diệp gia kiếm pháp”.

Tiêu Đình Thủ đâm chết tên trưởng toán lại thừa thắng cầm trường kiếm quét dọc, đâm ngang giết thêm ba tên cao thủ nữa.

Bốn tên còn sót sợ đến nát ruột tan hồn, hú lên một tiếng như tiếng thú vật rồi bỏ chạy.

Tiêu Đình Thủ hét lên:

- Bọn ngươi đã làm nhục tiểu sư muội ta thì đừng hòng sót.

Chàng rượt theo hai tên, vung kiếm phớt nhẹ một cái, đầu của hai tên kia bị đứt liền. Nhưng hai tên này đang chạy rất gấp, nên đầu rơi xuống rồi mà chân vẫn còn chạy thêm mấy bước nữa mới ngã xuống.

Hiện tại chỉ còn hai tên, thì một tên chạy về phía Đông, một tên chạy về phía Tây. Tiêu Đình Thủ rượt theo tên chạy về phía Đông phóng thanh trường kiếm ra. Một làn sáng bạc bay tới, đâm gã kia căm sâu xuống đất như đóng đinh vậy.

Chàng lại vận nội lực trở gót rượt theo tên hán tử chạy về phía Tây. Chàng rượt theo được mười trượng đã đến sau lưng địch thủ. Chàng vươn tay ra mới biết là tay không binh khí, vội xô c bàn tay đâm vào lưng đối phương.

Hán tử thấy sau lưng đau nhói, liền quay đao lại chém.

Công phu nội lực và quyết tâm của Tiêu Đình Thủ rất tầm thường, không ăn nổi bọn võ lâm Trung Hoa, nếu chàng không được truyền thụ một số tuyệt kỹ về kiếm pháp.

Bàn tay chàng vừa rồi đâm trúng địch thủ nhưng không đã thương được gã, chàng thấy lưỡi đao của đối phương chém tới, vội lùi lại né tránh, lòng hơi hoang mang.

Đối phương thấy Tiêu Đình Thủ chỉ còn hai tay không tỏ ra vụng về bất lực, và thấy kém, liền vung đao lướt tới chém phắt vào mặt.

Tiêu Đình Thủ kinh hãi nhảy lùi thêm hai bước nữa, né tránh. Hán tử thừa thắng phóng tới chém luôn mấy nhát.

Tiêu Đình Thủ không dám khinh địch, nhảy lùi về phía Tiêu Kim Thu.

Tiêu Kim Thu lượm thanh trường kiếm dưới đất, lớn tiếng gọi:

- Đại sư ca! Kiếm đây!

Vừa nói, nàng vừa ném thanh kiếm cho Tiêu Đình Thủ.

Tiêu Đình Thủ xoay mình đón bắ t, và cười ha hả.

Hán tử đang vung đao lên tấ n công tới tấ p bỗng thấ y một làn kiế m quang trong tay Tiêu Đình Thủ lóe lên làm cho hắ n giật mình rút đao về` thủ thề`.

Tiêu Đình Thủ bước đế`n hai bước thì thanh đao của tên hán tử đã rơi xuố ng đấ t, còn hán tử sợ hãi chân tay run bầ n bật.

Tiêu Đình Thủ hét lên:

- Người đã làm nhục sư muội ta thì muô`n dung tha cũng không được.

Chàng phóng kiế m đâm vào cổ họng của hán tử, tên địch nhân cuố i cùng trong đấ u trường. Thề` là trong trận đấ u này Tiêu Đình Thủ đã giế t chề t tấ t cả địch thủ, không để sớ ng sót.

Chàng quay lại, thì thấ y Tiêu Kim Thư đang đỡ Lâm Quang Thi. Mặt mày đôi trái gái này dính đầ y máu địch.

Lâm Quang Thi đứng thẳng người, nói với Tiêu Đình Thủ.

- Đa tạ Tiêu đại huynh có lòng cứu giúp.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Việc đó có gì đáng kể. Thương thề` sư đệ có nặng không?

Lâm Quang Thi đáp:

- Không hề` gì.

Tiêu Đình Thủ trở vào hai về`t chân ngựa nói:

- Sư phụ và sư nương cùng đi về` ngả này.

Lâm Quang Thi nói:

- Cảm ơn Tiêu đại ca.

Tiêu Kim Thư dắt hai con ngựa của địch để lại đến chỗ Lâm Quang Thi, rồi tung mình lên lưng ngựa, nói:

- Chúng ta đi tìm gia gia cùng má má.

Lâm Quang Thi gảng gượng lên ngựa.

Hai con ngựa chạy theo vết chân của vợ chồng Tiêu lão nhân để lại, nhắm hướng Tây Bắc mà đi.

Tiêu Đình Thủ đứng ngân người nhìn theo cho đến lúc bóng của đôi uyên ương trẻ trung đó mất dạng, chàng mới quay mình bước vào lùm cây, lẩm bẩm:

- Ngày nay ta đâu còn là đệ tử của Tiêu gia môn! Họ đồ ỉ xử với ta như người ngoài môn phái! Ôi đau đớn thay!

Một trận tập kích kỳ lạ

Trong một phạm địa ́m khá lớn, cách đầ ́m Thị Nại năm dặm đường, về phía núi Xương Cá, chỗ tập trung nhiê ́u ghe buồ ́m và khách giang hồ ́ tứ xứ.

Tiêu Đình Thủ hay tin ở đây đang xảy ra một trận tập kích ly kỳ. Khách giang hồ ́ khắ ́p nơi đang bao vây Kỳ Phụng Tiên chương môn Vệ sĩ giáo để đòi “Diệp gia kiế ́m pháp”.

Chàng vừa đế ́n nơi quả nhiên thắ ́y trong quán quầ ́n hùng ngô ́i đông đặc.

Vừa liế ́c mắ ́t vào chàng không khỏi ngạc nhiên, khi thắ ́y Kỳ Phụng Tiên mặc đạo bào màu xanh đang ngô ́i chể ́m chệ ́ trước một cái bàn nhỏ trên bàn có bầ ́u rượu, ba đĩa thịt, nơi mép bàn có để một thanh trường kiế ́m đã rút ra khỏi vỏ kiế ́m quang lắ ́p lánh.

Bao vây chiế ́c bàn nhỏ này là bảy cái ghế ́ dài. Mỗi cái có một người ngô ́i. Bọn này nam có, nữ có, tướng mạo đê ́u rắ ́t hung ác, không biế ́t từ đâu đế ́n. Bảy người này dùng bảy thứ khí giới khác nhau, hình thù rắ ́t lạ, không phải loại đao kiế ́m thông thường.

Bảy người ngô ́i lặ ́ng lế ́ không ai nói gì, nhưng vẻ mặt trầ ́m trọng ngưng thầ ́n nhìn vào Kỳ Phụng Tiên, trong lúc đó Kỳ Phụng Tiên vẫn trầ ́n tĩnh, tay trái nâng ly rượu uố ́ng, không thắ ́y có chút gì sợ hãi cả.

Bên kia một số ́ đệ ́ tử của các giáo phái quen thuộc, đang ngô ́i ở những chiế ́c bàn xa xa để theo dõi cuộc tập kích đó.

Trong đám này có mặt các môn đệ phái Tiêu gia trang, Sóc gia trang và hai vị sư thái và ni cô ở Vân Sơn tự nữa.

Tiêu Đình Thủ tìm một chỗ ngồ`i xa nhấ`t để cho mọi người không trông thấ`y chàng.

Chàng nghe Từ Khấ`t Minh, đệ tử Tiêu gia môn, nói lớn:

- Lấ`y rượu thịt ra đây!

Bên cạnh đó có lão già Đoàn Phong biệt hiệu Linh Thủ của Sóc gia môn cũng đập bàn gọi to:

- Dem rượu ra đây để thưởng thức cuộc vui hôm nay.

Ngồ`i trước mặt Linh Thủ Đoàn Phong là một cô gái tuyệt sắ`c mặt mày như trăng rắ`m, ăn mặc sang trọng làm cho mọi người không thể không để ý. Đó là La Sát Sóc Phương, chương môn Sóc gia trang.

Ở một bàn trà, cách đó không xa, hai vị sư thái chùa Vân Sơn cũng ngồ`i nhâm nhi chén trà, trò chuyện với hai ni cô đệ tử.

Bỗng nghe Linh Thủ Đoàn Phong nói với Sóc Phương:

- Kia! Không khí có vẻ nặng nề` quá. Kỳ Phụng Tiên tuy trong lòng sợ khiế`p mà ngoài giả cách trầ`m tĩnh đó.

Nàng Sóc Phương mỉm cười nói:

- Từ khi rời tĩnh đường ra ở nơi núi Linh Sơn, nghe đâu họ Kỳ đã trở thành một đạo nhân, và luyện được môn kiế`m pháp “Hạc Lệ cửu tiêu”.

Đoàn Phong cười nhạt:

- Môn kiếm pháp ấy do ai chế ra mà cái tên nghe bị thương quá vậy?

Sóc Phương nói:

- Đó là một môn kiếm của các võ lâm Trung Hoa vừa huyền sang. Nhưng chưa biết lợi hại thế nào?

Tiêu Đình Thủ lại nghe Từ Khất Minh vừa uống rượu vừa nói với Lâm Quang Thi:

- Lão đạo sĩ ấy khiếp sợ rồi, nên dùng bàn tay trái uống rượu, còn bàn tay phải dùng để đề phòng bất trắc đó.

Nàng Tiêu Kim Thư xen vào:

- Dĩ nhiên là sợ rồi! “Bảy người đánh một chưởng chột cũng què”.

Bỗng nghe Kỳ Phụng Tiên “hừ” một tiếng rồi đổi chung rượu từ tay trái sang tay phải.

Lâm Quang Thi nói:

- Lão đạo nhân nghe nhị sư ca nói nên đổi tay nhưng không dám nhìn sang bảy người kia, vì nếu sơ hở một chút là bị bảy địch thủ xé xác ra làm bảy mảnh.

Tiêu Đình Thủ tuy có thù với Kỳ Phụng Tiên nhưng thấy chàng ta đang bị bọn cường địch bao vây, không muốn thừa lúc kẻ khác đang gặp nạn mà xen vào trả oán.

Đoàn Phong lão nhân nghe Lâm Quang Thi nói, vội xen vào:

- Tiểu nhi! Ta đánh cá với ngươi, lão đạo nhân đó bị xé làm tám chứ không phải làm bảy đâu.

Lâm Quang Thi thầy lão nhân Đoàn Phong quay sang nói chuyện với mình, thích thú hỏi:

- Tại sao bảy người mà lại xé làm tám mảnh?

Đoàn Phong lão nhân nói:

- Nhà người nhìn kỹ lão đầu đà kia có hai cây hồ đầu đao. Một mình lão này đã chặt đứt i phương ra làm hai mảnh rồi.

Nàng Sóc Phương mim cười nói:

- Quý vị đừng bàn tán nữa. Chúng ta đã không giúp bên nào thì cũng đừng làm cho lão đạo nhân Kỳ Phụng Tiên bị phân tâm.

Đoàn Phong không nói nữa, chỉ đưa mắt nhìn Kỳ Phụng Tiên cười hi hi!

Tiêu Đình Thủ để ý nhận xét từng người trong đám quần hùng đang bao vây Kỳ Phụng Tiên.

Chàng thầy một vị đầu đà tóc dài thông xuống bên vai, đầu đội mũ bóng loáng, bên mình lão có cặp hồ đầu đao, lưỡi cong hình bán nguyệt.

Bên cạnh lão đầu đà là một bà già ngoài ngũ tuần, tóc đã hoa râm, mặt đầy vẻ tức bực. Mụ sử dụng cây thiết bồng.

Tiếp đó là một nhà sư và một đạo sĩ. Nhà sư mặc áo cà sa đỏ như máu, trông lóa mắt. Bên cạnh nhà sư đặt một cái bát và một cái xập xĩa đúc bằng thép nguyên. Cái xập xĩa này có vẻ sắc bén phi thường. Hiển nhiên là một loại vũ khí trá hình, nhưng rất lợi hại.

Đạo sĩ thân hình rất cao lớn, sử dụng cây bát giác lang nha chùy rất nặng.

Bên hữu đạo sĩ là một hán tử trung niên ngô ì chồ ì m hỏm trên ghề ì dài, trên cổ áo quầ ì n hai con rắ ì n xanh, đầ ì u rắ ì n hình tam giác. Chúng không ngó t thề lưỡ ì ra rô ì i lại thự t vào. Hán tử không đem theo một loại vũ khí nào khác, chỉ có hai con rắ ì n đó thôi.

Sau cùng còn hai người nữa, một nam một nữ. Người đàn ông chộ t mắ ì t bên trái, người đàn bà chộ t mắ ì t bên phải. Tuy nhiên, điề ì u đó không kỳ dị bắ ì ng người đàn ông không có chân trái, người đàn bà không có chân mặt. Hai người này đề ì u dùng cây nạng chồ ì ng làm vũ khí. Hai cây nạng chồ ì ng rắ ì t lớn, hình thù giồ ì ng nhau. Cây nào cũng bóng láng phát ra ánh vàng rự c rờ ì . Né ì u cây nạng đề ì u bắ ì ng vàng thì thật phi thường.

Người đàn ông và người đàn bà này đề ì u trạc tuổi bồ ì n mươi, xem có vẻ yế ì u đườ ì i, nhưng khi thắ ì y họ dùng cây nạng chồ ì ng vừa lớn vừa nặng như vậy thì biế ì t rõ sức mạnh của họ thề ì nào rô ì i.

Bồ ì ng thắ ì y vị đầ ì u đà ì đưa hai tay ra, nắ ì m chặ t đờ ì i hỏ đầ ì u đầ o.

Gầ ì hán tử lắ ì y hai con rắ ì n xanh xuồ ì ng cho quầ ì n vào cánh tay, đầ ì u rắ ì n nhắ ì m về ì phía Kỳ Phụng Tiên.

Nhà sư tay trái câ ì m đờ ì i xập xồ ì a.

Đầ o sĩ giơ cây lang nha chùy lên.

Bà già lớn tuổi câ ì m cây thiế ì t bồ ì ng trong tay đưa cao lên...

Tắ ì t cả cử chỉ đó rõ ràng họ muồ ì n chuẩn bị tắ ì n công.

Bồ ì ng nghe Kỳ Phụng Tiên cười ha hả, nói:

- Té ra bọn hải tặc này chuyên ỷ vào sức đờ ì ng đề ì uy hiế ì p kẻ cô thề ì . Hừ! Kỳ Phụng Tiên này không sợ đầ u.

Người đàn bà một mắt lên tiếng:

- Người họ Kỳ kia! Bọn ta không muốn giết người đâu.

Người đàn ông chột mắt cũng nói theo:

- Đúng vậy! Bọn ta không muốn giết người đâu. Hễ người chịu ngoan ngoãn đưa cuốn “Diệp gia kiếm pháp” ra thì chúng ta buông tha cho người rút lui một cách êm đẹp.

Bọn Sóc Phương, Lâm Quang Thi, Đoàn Phong và cả đệ tử Tiêu Đình Thủ nghe những người này nhắc đến “Diệp gia kiếm pháp” ai nấy đều giật mình. Không ngờ bọn bảy người vây đánh Kỳ Phụng Tiên cũng chỉ vì muốn cướp lấy pho sách quý đó.

Sóc Phương và Đoàn Phong đưa mắt nhìn nhau, nói nhỏ:

- Chẳng lẽ pho sách quý đó lại lọt vào tay Kỳ Phụng Tiên rồi sao?

Bọn Từ Khát Minh và Lâm Quang Thi cũng nghi ngại không biết quả thật Kỳ Phụng Tiên đã chiếm được “Diệp gia kiếm pháp” không?

Bỗng nghe mục đàn bà lớn tuổi nói:

- Nhiêu lời với hã n làm chi? Cứ giết hã n đi rồi lục trong túi lấy tập sách quý đó là xong.

Người đàn bà chột mắt nói:

- Biết đâu hã n không cất giấu trong mình mà ở một chỗ nào khác! Giết hã n thì còn tìm đâu ra.

Đoạn bà quay lại nói với Kỳ Phụng Tiên:

- Gã họ Kỳ kia! Ta khuyên gã nên đưa quyển “Diệp gia kiếm pháp” ra là hay hơn. Quyển sách đó không phải là của người, mà người cất giữ đã lâu ngày, thuộc lâu trong óc rồi thì còn cất giữ làm gì vô ích.

Kỳ Phụng Tiên không nói nửa lời, hắ n biế t bày địch nhân này đê u hung dữ, hiế u chiế n. Hôm nay hắ n đã lâm vào tình trạng sanh tử rồ i, thì chỉ còn cách tranh nhau bắ ng vũ lực mà thôi. Do đó, ai nói gì hắ n cũng bỏ ngoài tai.

Nhà sư quát lên một tiế ng thật to, nói nhí nhồ má y câu không ai hiểu lão nói gì.

Bỗng thắ y lão đứng dậy, một tay câ m bát, một tay câ m xập xĩa như muố n nhảy xô vào người Kỳ Phụng Tiên.

Giữa lúc đó, ngoài cửa phạm điế m vang lên một tràng cười khanh khách. Rồ i một người cao lớn hơn hỏ đi vào.

Người này mình mặc áo trường bào bắ ng lụa nhẽm, đầ u hói một nửa, chòm râu đen nhánh, thân hình lùn và mập, sắ c mặt hỏ ng hào. Lão có vẻ hòa nhã, dễ mế n, tay câ m cây quạt dài chừng một thước. Cách ăn mặc xa hoa của lão ra vẻ một nhà phú thương.

Lão vừa bước chân vào phạm điế m, nhìn thắ y mọi người, đứng ngắ n ra một chút, rồ i lại tiế p tục cười nói:

- Hân hạnh! Thật hân hạnh! Không ngờ hôm nay lại gặp đứ mặt anh hùng hảo hán đương thời tụ hội nơi đây. Thê là “Tam sinh hữu hạnh”.

Rồ i lão lại giơ tay cao lên, nhìn kỹ Kỳ Phụng Tiên, lớn tiế ng nói:

- Con gió nào đã đưa đầ y Kỳ đại nhân từ núi Linh Sơn đê n đây. Tại hạ đượ nghe “Hạc lệ cửu tiêu” của Kỳ đại nhân là một tuyệt kỹ võ

công, không chừng hôm nay tại hạ được mở rộng tầm mắt.

Lúc này Kỳ Phụng Tiên đang để hết tâm thần vào việc chuẩn bị đồ i phó với đồ i phương, nên ai nói gì hắ n cũng không nghe nữa.

Người đó lại nhìn đôi trai gái chột mắt, hỏi tiế p:

- Đã lâu nay không gặp “Đồ ng Bách song kỳ” chắ c má y năm qua lại giang hồ` có nhiề u dịp phát tài lắ m.

Người đàn ông chột má t, nói:

- Dẫu có phát tài cũng không bắ ng Biện lão nhân.

Người họ Biện cười lớn nói:

- Tiểu đệ mới vào nghề` má y năm, của vào tay mặt ra tay trái, chứ có gì đâu. Coi bê` ngoài thì có vẻ, nhưng bên trong lại tro`ng không.

Đoàn Phong nói nhỏ với Sóc Phương:

- Biện Tử Phòng trước kia là thuộc hạ của Vệ sĩ giáo mà? Sao hôm nay lại làm nghề` khác.

Sóc Phương nói:

- Lão Biện Tử Phòng rời Vệ sĩ giáo lâu rô`i. Má y năm nay lão đi theo ghe buôn.

Thắ t Đoàn Phong và Sóc Phương nói xắ m xì với nhau, Biện Tử Phòng chắ p tay hướng ra phía ngoài, nói lớn:

- Chắ t chưa! Cả đại chương môn Sóc gia trang, Vân Sơn tự và Tiêu gia trang cũng đề`u đề`n đây mà tại hạ không đề` ý, thật là có tội lớn. Vừa rô`i, Tiêu lão nhân một tay kiế`m đã giế`t chắ t mười bảy cao

thủ võ lâm, tiếng đồn như sấm, động đến nước láng giềng Trung Hoa, thật là hy hữu.

Biện Tử Phòng nói bằng giọng chân thành và tha thiết chừng như hấn đã chứng kiến tận mắt vậy.

Dứt lời, lão nhân họ Biện lại quay sang nàng Sóc Phương cúi chào, và nói:

- Nếu biết sớm có các bậc sư thái sư và chương môn ở đây tại hạ phải đến tận nơi yết kiến từng người, rồi mới đến đây tỏ ý.

Bỗng có tiếng nói của bảy nhóm người kia:

- Kỳ chương môn! Có chịu giao “Diệp gia kiếm pháp” ra đây cho chúng ta không? Ta không thể chờ đợi lâu hơn nữa để nghe lão Biện Tử Phòng kia làm trò hề.

Kỳ Phụng Tiên chỉ ngơ ì làm thính, vận nội lực chứ không nói.

Biện Tử Phòng xen vào:

- Trời ơi! Quý vị tranh nhau cái gì vậy? Tranh nhau “Diệp gia kiếm pháp” ư? Theo tại hạ biết được thì quyển sách quý ấy không ở trong tay Kỳ Phụng Tiên đâu.

Bà lão lớn tuổi gằn giọng:

- Theo chỗ người biết thì quyển sách đó ở trong tay ai?

Biện Tử Phòng đáp:

- Người này là một nhân vật lưng lầy tiếng tăm, tại hạ nói ra e làm cho quý vị kinh hồn bạt vía.

Lão đầu đà lớn tiếng quát:

- Hãy nói mau! Còn nếu người không biết thì rút đi cho khuất mắt ta.

Biện Tử Phòng cười xòa, nói:

- Vị sư phó này sao nóng tánh quá! Võ công của tại hạ thì tầm thường thôi, nhưng về tài lược lật tin tức thì tinh thông rất mực. Trên chốn giang hồ này dù ai có điều gì bí mật đến đâu cũng khó lòng qua khỏi tai mắt của tại hạ.

Hai người chốt mắt và bà lão lớn tuổi đã biết lão họ Biện rồi. Lão nói như vậy là đúng sự thật. Lão ưa dính vào việc thiên hạ chẳng chỗ nào không vào lọt. Trong chốn võ lâm, thực ra chẳng mấy việc mà lão nhân không biết đến.

Cả bọn đồng thanh hỏi:

- Dừng nói ba hoa nữa. Bộ “Diệp gia kiếm pháp” hiện ở trong tay ai?

Biện Tử Phòng lại cười hì hì nói:

- Chắc các vị cũng biết tiểu đệ là một khách buôn. Tiền tài vào tay trái thì ra tay mặt. Bữa nay cũng túng thiếu muốn điên người lên. Các vị là tài chủ, một sợi lông còn lớn hơn bắp đùi của tiểu đệ. Tiểu đệ lược được tin tức này đâu phải chuyện dễ thật là cơ hội ngàn năm một thuở. Người ta thường nói: Kiếm báu tặng anh hùng phẫn hô ng tặng khách hào hoa. Tin tức tuyệt hảo như vậy dĩ nhiên phải dành tặng cho ai tài chủ. Tiểu đệ phải bán tin này lấy tiền ăn xài chứ?

Bà già lớn tuổi nói:

- Được lắm! Trời không chịu đất, thì đất cũng không chịu trời. Chúng ta hãy giết Kỳ Phụng Tiên trước rồi sẽ bức bách lão họ Biện

kia xem thử lão có giấ u được không? Nào, chúng ta động thủ đi.

Mụ vừa dứt lời thì đã nghe mấ y tiế ng binh khí chạm nhau chát chúa.

Bọn bảy người đờ ng một lúc đứng lên, vung vũ khí cùng Kỳ Phụng Tiên giao đấ u.

Bỗng thấ y lão đầ u đà và vị hòa thượng trên đui đã chảy máu tươi còn Kỳ Phụng Tiên vai áo đao bào bên hữu bị rách tan, không hiểu ai đã đánh trúng. Thanh kiế m phải đưa sang tay trái.

Bà lão lớn tuổi lại hô:

- Xông vào đi.

Bảy người lại tiế n vào tấ n công. Khí giới chạm vào nhau nghe chan chát! Qua một lúc, bảy người lại dang ra, và vẫn giữ chặt vòng vây xung quanh Kỳ Phụng Tiên.

Lầ n này, mặt bà lão bị rách một đường dài từ đuôi mắ t đế n cầ m về phía bên trái. Còn Kỳ Phụng Tiên bị trúng một đao ở cánh tay bên tả, dường như do thanh Hồ đầ u đao của lão đầ u đà đánh trúng. Tay trái của Kỳ Phụng Tiên không còn cầ m kiế m được nữa, phải đưa sang tay mặt. Nhưng vai bên mặt của hấ n cũng bị đả thương rõ i. Nế u bọn bảy người hợp đờ ng một lầ n nữa thì nhấ t định Kỳ Phụng Tiên phải bỏ mạng.

Bỗng đao nhân đưa cao cây nha lang chùy bông lên, nói:

- Kỳ giáo chủ! Hãy đầ u hàng đi là hơn. Ta và Kỳ giáo chủ tuy không quen biế t nhưng là người đờ ng đao.

Kỳ Phụng Tiên hừ một tiế ng, tay phải đưa trường kiế m lên, nhưng mới được nửa vò i thì cánh tay đã liệt mắ t, đành phải hạ kiế m

xuông.

Bà già lớn tuổi bị thương nơi mặt, có vẻ hung hăng. Mụ không thềm lau máu đang chảy dầm dề, giờ thiếp t bồng lên, trở vào mặt Kỳ Phụng Tiên, nói:

- “Hạc lệ cứu tiêu” của nhà ngươi cũng khá lắm, nhưng rồi cũng chịu chết mà thôi. Hãy xông vào.

Mụ vừa nói dứt lời thì đã nghe một tiếng hét lớn từ phía ngoài cửa phàm điếm:

- Hãy khoan!

Rồi một bóng người phóng tới như bay, đứng chặn trước mặt Kỳ Phụng Tiên, nói:

- Quý vị bảy người áp đảo một người, như vậy không công bằng. Và lại Kỳ đại nhân đây đã nói cho quý vị biết là “Diệp gia kiếm pháp” không có trong tay Kỳ đại nhân mà.

Người vừa nhảy vào can thiệp chính là Tiêu Đình Thủ, nhưng bọn thớt hùng ở dầm Thì Nại chưa quen biết chàng trai này.

Bà lão lớn tuổi trâm giọng hỏi:

- Ngươi là ai? Muốn vào đây thế mạng ư?

Mụ già này lúc bình thường bộ mặt rất danh ác, đã khó coi rồi nay bị thương máu me dính đầy mặt, lại càng thêm xấu xa hơn nữa.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Không phải tại hạ muốn vào đây thế mạng cho Kỳ đại nhân đâu, chẳng qua tại hạ thấy chuyện bất bình, ý chúng hiệp cô, nên can gián. Xin quý vị đừng đánh nhau nữa.

Lão đạo nhân nói với gã đầ`u đà:

- Giế`t luôn thắ`ng nhóc này nữa là xong.

Lão đầ`u đà hỏi:

- Ngươi là ai? Sao dám vào đây can thiệp câu chuyện thắ`t quái ở đầ`m Thị Nại.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Tại hạ là Tiêu Đình Thủ, vớ`n không có ý can thiệp việc này.

Lời nói vừa dứt thì hai người chột mắ`t và bà lão lớn tuổi la lớn:

- Các hạ là Tiêu Đình Thủ đắ`y ư? Thắ`t quái chúng ta lâu nay được người bạn của Tiêu công tử giới thiệu và ca tụng, nên khắ`p vùng Thị Nại và Phương Mai đề`u ngưỡng mộ. Hôm nay có Tiêu công tử ở đây mà thắ`t quái chúng ta không biế`t mặt, thật là thắ`t lể.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Tại hạ chỉ là một gã thiế`u niên quê mùa ở nơi sơn dã, đâu dám phạm xung là công tử. Quý vị nói ông bạn của tại hạ là ai vậy?

Bây giờ chiế`n trường trở lại hòa hoãn ai nắ`y đề`u thờ phào nhẹ nhõm. Không khí chém giế`t nhường chỗ cho tình cảm giang hồ`, và lòng ngưỡng mộ tài danh.

Lão đạo nhân trong nhóm thắ`t quái nói:

- Bao nhiêu cao nhân, kỳ sĩ trên sông nước đề`u mong được hội kiế`n với Tiêu đại hiệp. Bọn thắ`t quái chúng tôi được tin liề`n lên đường đi suố`t ngày đêm để cớ` tìm gặp các hạ, thề` mà chúng tôi lại thắ`t lể. Thật đáng trách.

Bà lão lớn tuổi nói:

- Bọn thấ t quái chúng tôi không biế t Kỳ đại nhân là bạn của Tiêu đại hiệp. May mà Kỳ đại nhân chưa bị thương tích gì nặng.

Kỳ Phụng Tiên vừa rồ i bị cây lang nha chùy của đạo nhân đánh trúng nơi bả vai một đòn rấ t nặng, xương bả vai bị bể nát đi một miế ng. Hắ n cố gắ ng chố ng chọi được một lúc, nhưng sau đó không còn đủ sức câ m kiế m nữa. Hắ n thấ y người nhảy vào bênh vực cho hắ n ta là Tiêu Đình Thủ thì không khỏi ngạc nhiên. Bản tính tự cao, tự phụ của một gã con nhà quan lại trỗi dậy. Hắ n lên tiế ng phủ nhận:

- Ta không có bạn bè gì với tên Tiêu Đình Thủ này đâu. Đừng nghĩ lâ m!

Hai người chột mắ t trong bọn thấ t quái “hừ” một tiế ng, nói:

- Tiêu công tử không phải là bạn với người thì càng hay! Chúng ta đang muố n giế t mày kia mà!

Tuy nói vậy, nhưng thấ y Tiêu Đình Thủ không tỏ ra bấ t bình trước lời nói vong ân của Kỳ Phụng Tiên nên hai người chột mắ t vẫn không động thủ.

Giữa lúc đó thì Biện Tử Phòng nhảy tới đứng trước mặt Tiêu Đình Thủ cười ha hả nói:

- Tiểu đệ từ Phương Mai tới đây. Dọc đường nghe rấ t nhiề u bạn hữu giang hồ nhắ c đế n đại danh của Tiêu công tử, trong lòng xiế t bao ngưỡng mộ. Tiểu đệ còn được tin mấ y chục vị ban chúa, giáo chủ, đồ ng chúa, đảo chúa muố n tương hội cùng Tiêu công tử ở gò Thiế t Tràng, nên lật đật đế n đây xem vụ náo nhiệt này. Không ngờ

gặp vận hên, lại được tiếp kiến Tiêu công tử trước. Công tử cứ yên tâm, không lo ngại gì hết.

Lão vừa nói, vừa nắm tay Tiêu Đình Thủ ra chiêu thân mật lắm.

Tiêu Đình Thủ ngạc nhiên, hỏi:

- Sao lại có chuyện mấy chục giáo chủ, ban chúa, động chúa, đảo chúa... Tại hạ thật không hiểu nổi.

Biện Tử Phòng đáp:

- Tiêu công tử bất tất phải lo xa. Nguyên nhân vụ này dù tiêu đề có lớn mật to gan đến đâu cũng không dám nói càn! Tiêu công tử ở trong đất liền đâu biết ngoài kia, trên sông biển, trên đảo xa, trên động vắng vô số cao thủ giang hồ ẩn cư, tạo thành một lực lượng cùng khắp thiên hạ. Gần đây các đảo chúa, giáo chủ, ban chủ đã hợp lực chống lại giặc Tàu ô trên đại dương. Ha... ha...! Số đông quần hùng này đang nghe tiếng và ngưỡng mộ một Tiêu công tử đó.

Mụ già trong thớt quái nói:

- Người đã bảo không dám nói càn sao còn nhắc đến vụ đó làm gì? Gò Thiệt Tràng có tổ chức ngày hội bất tất nhiên Tiêu Đình Thủ sẽ được mời đến đó, cần gì người phải nói trước. Bây giờ ta hỏi “Diệp gia kiếm pháp” đang nắm trong tay ai?

Biện Tử Phòng cười hì hì, chìa tay ra nói:

- Cho lão Biện này một trăm lượng bạc, lão Biện sẽ nói cho phu nhân hay.

- Kiếm trước người chưa từng thấy tiền bạc bao giờ hay sao mà kiếm này người ham tiền dữ vậy?

Người đàn ông chợt mở mắt thò vào bọc lấy ra một đĩnh bạc ném về phía Biện Tử Phòng nói:

- Đây, một trăm lạng bạc! Người nói đi!

Biện Tử Phòng cười hà hà, nói:

- Đa tạ! Quý vị qua đây lão Biện nói cho mà nghe.

Người chợt mở mắt hỏi:

- Tại sao phải ra ngoài? Cứ nói tại đây cho mọi người cùng nghe cũng được!

Một người đồng thanh reo to:

- Phải rồi! Việc đó có chi là bí mật?

Biện Tử Phòng lắc đầu:

- Không được! Mỗi người nghe đều phải trả cho lão Biện này một trăm lạng bạc, như thế mới công bằng, và phải lẽ. Một người tin quan trọng như vậy chỉ bán được một trăm lạng bạc thôi sao? Trên đời này làm gì có của rẻ mạt như vậy.

Người đàn ông chợt mở mắt vẫy tay một cái, tức thì cả bọn thất quát xúm lại vây Biện Tử Phòng như đã bao vây Kỳ Phụng Tiên lúc nãy. Mỗi người đều cầm le vũ khí trong tay.

Biện Tử Phòng nói với Tiêu Đình Thủ:

- Tiêu công tử! Vừa rồi chỉ cần một câu nói của Tiêu công tử mà Kỳ đại nhân được giải vây. Bây giờ đến lượt Biện Tử Phòng này lâm nạn. Tiêu công tử lại làm ngơ như chẳng thấy gì cả. Như vậy là bên trọng bên khinh, không có công bằng.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Nếu u Biện lão nhân không đem chuyện “Diệp gia kiếm pháp” hiện đang ở trong tay ai thì chính tại hạ cũng ở vào phe thất hùng này.

Bọn Phương Mai thất quái thích chí reo to:

- Đúng vậy! Tuyệt diệu! Xin Tiêu công tử ra tay đi!

Biện Tử Phòng thờ dài nói:

- Thôi được! Tại hạ đành nói vậy! Quý vị đâu về đó, cần gì phải bao vây tại hạ làm gì?

Bà lão lớn tuổi nói:

- Đối với “con lươn” này thì phải cẩn thận nếu không khéo nó vượt mắ t.

Biện Tử Phòng nói:

- Do lão tạo ra oan nghiệt, nên phải chịu ché t ở đây. Đáng lẽ lão Biện này được tự do đế n gò Thiế t Tràng vui chơi với quầ n hùng trong ngày hội mới phải chứ?

Người đàn bà chột mắ t nạt:

- Ngươi có nói hay không?

Biện Tử Phòng thờ dài:

- Tại hạ nói chứ, sao lại không nói? Chao ôi! Từ Chính Phong sao không chịu đế n, còn lang thang ngoài đường làm gì vậy?

Vừa nói, Biện Tử Phòng đưa mắ t nhìn về phía đường xa, nét mặt có vẻ kinh dị, làm cho mọi người cũng phải ngạc nhiên.

Từ Chính Phong là một nhân vật quan trọng, thủ lĩnh một tổ chức cướp biển ở Nam Hải. Thuộc hạ của Từ Chính Phong là những cao thủ khét tiếng giang hồ. Họ là những động chúa, đảo chúa, ban chúa... rải rác khắp đại dương, đối nghịch với bọn cướp Tàu ô, một tổ chức lớn mạnh của giới võ lâm Trung Hoa, hoạt động ở các bờ biển Vân Nam, Quảng Châu...

Hai lực lượng cướp biển này thường đối chọi nhau trên các tàu buôn mà các môn phái võ lâm trong đất liền chỉ nghe tiếng mà không có dịp gặp gỡ.

Phương Mai thất quái cũng là một bộ phận trong tổ chức cướp biển của Từ Chính Phong.

Cách đây năm năm, Từ Chính Phong bỗng nhiên mất tích, và các cao thủ võ lâm trong tổ chức Từ Chính Phong như rã rần không đầu, mất hẳn phương hướng hoạt động và mệnh lệnh thống nhất của lệnh bài “Song yến”.

Hôm nay bỗng nhiên Biện Tử Phòng nhắc đến tên một nhân vật khét tiếng, bị lãng quên trong giang hồ làm sao mọi người không kinh ngạc.

Mọi người trong phạm điếm không ai bảo ai nhưng cùng một lúc họ nhìn về phía chân trời xa, thì chỉ thấy một người đang chậm chạp đi tới, người này tuy bụng rỗng rau tươi, đầu đội nón lá, dường như một người nông dân đem hàng ra chợ bán, không có vẻ gì khác lạ.

Lúc đã nhận ra sự lừa gạt, mọi người trong quán quay đầu lại thì Biện Tử Phòng cũng đã biến mất dạng.

Người đàn ông chợt mắt quát to:

- Chúng ta bị mắc mưu hãm rồì!

Ai nãy đề u bực tức, nhưng họ biết rõ lão Biện Tử Phòng như một “con lươn”, khi đã vượt ra khỏi tầm tay thì sảy mất, không tìm lại được nữa.

Tiêu Đình Thủ nói lớn:

- A! Té ra “Diệp gia kiếm pháp” đã bị lão Biện Tử Phòng lấy được rồi! Thật không ngờ quyền sách quý đó lại rơi vào kẻ kỳ quái đó.

Mọi người đồng thanh hỏi:

- Thật không? “Diệp gia kiếm pháp” lại lọt vào tay lão ba hoa đó sao?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Tất nhiên rồi! Nếu không tại sao lão cương quyết không nói mà lại bỏ trốn?

Giọng nói của Tiêu Đình Thủ rất lớn, có vẻ như để cho mọi người đều nghe.

Bỗng có tiếng nói của Biện Tử Phòng từ bên ngoài vọng vào:

- Tiêu công tử! Sao Tiêu công tử lại nói oan cho lão. Lời nói đó có thể làm cho lão mất mạng như chơi! Thật nguy hiểm.

Đoạn, Biện lão nhân bước vào quán, không dám trốn đi nữa.

Bọn Phương Mai tất quát xúm lại bao vây lão vào giữa, cố ý không cho lão thoát thân.

Lão đạo nhân cười nói:

- Thế thì người đã trúng kế của Tiêu công tử rồi!

Biện Tử Phòng méo miệng, nói:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Tiêu công tử đã sử dụng một lời nói mạnh hơn cả một vạn quân.

Tin này mà đồn ra ngoài cho là lão Biện này lấy được “Diệp gia kiếm pháp” thì từ nay lão không được một ngày an thân. Giang hồ sẽ tìm lão để làm khó dễ. Dù sao lão có ba đầu sáu tay cũng không chống nổi. Các vị đừng bao vây lão làm gì! Lão không dám bỏ trốn đâu.

Tiêu Đình Thủ cười nhạt, nghĩ thầm:

- Ta cũng chẳng có tài giỏi gì, chẳng qua cũng là người bị nghi oan mà khổ thân, nên mới có sáng kiến như vậy.

Lão đầu đà nói:

- Biện lão huynh! Vừa rồi có phải lão huynh giả cách chạy trốn để đem quyền đó giấu vào một nơi để chúng ta không tìm thấy?

Biện Tử Phòng thờ dài, mặt mày tái nhợt, nói:

- Trời ơi! Khô quá! Khô quá! Có phải quý vị nói vậy là muốn cho lão Biện Tử Phòng này chết cũng không có đất chôn! Quý vị nghĩ lại coi, nếu lão mà lấy được “Diệp gia kiếm pháp” tất nhiên đã rèn luyện kiếm pháp siêu đẳng, ít ra cũng ngang hàng với Kỳ đại nhân đây đã rèn được môn “Hạc lệ cửu tiêu” giao đấu với quý vị vừa rồi. Đáng này lão Biện Tử Phòng chỉ là một tay võ lâm hạ cấp, bản lãnh không bằng ai, chỉ có cái miệng khoác lác làm khổ thân mà thôi.

Mọi người nghe lão nói vậy rất hợp lý mà còn có ý gieo vạ cho Kỳ Phụng Tiên, nên đưa mắt nhìn sang Kỳ Phụng Tiên đang ngơ ì dưỡng thương.

Bỗng nghe có tiếng lão Linh Thủ Đoàn Phong cười lớn, nói xen vào:

- Này lão Biện! Tuy ngươi được “Diệp gia kiếm pháp” nhưng chưa chắc đã có thì giờ tập luyện. Dù có thì giờ tập luyện chưa chắc đã hiểu thấu, mà dù có hiểu thấu cũng chưa chắc đã tuyệt kỹ. Ngươi không đeo kiếm, nhưng cái quạt ngươi đang mang trên mình có thể là một thanh đoản kiếm. Vừa rồi ta thấy ngươi cầm cái quạt trở mọi người có vẻ là mật kiếm chiêu trong “Diệp gia kiếm” đó.

Lão Biện Tử Phòng bị Đoàn Phong nói xỏ, mặt đỏ lên, cãi vội:

- Thôi thôi! Xin Linh Thủ đại nhân đừng trêu chọc người bạn già này. Chúng ta đều là cố tri cả mà.

Lão Đoàn Phong vẫn cười lớn, nói:

- Quý vị coi tay lão Biện cầm cây quạt kia, đúng là chiêu thức trong “Diệp gia kiếm pháp” tên gọi là “Chỉ đả gian tà”. Mũi kiếm chỉ về người nào tức là muốn giết người đó.

Lúc này thì cây quạt của lão đang trở vào lão đầu đà trong nhóm thất quái.

Lão đầu đà nghe nói nổi nóng không kịp suy nghĩ đã gầm lên một tiếng, vung cặp giới đao chém vào đầu Biện Tử Phòng.

Biện Tử Phòng nhảy tránh sang một bên, ré lên:

- Lão Linh Thủ họ Đoàn nói đùa đấy. Trời ơi! Các hạ đừng tưởng thật.

Bỗng nghe có tiếng choang choang vang lên. Tả hữu song đao của lão đầu đà phóng ra hai chiêu đều bị cây quạt của Biện Tử Phòng

gạt đi. Cứ nghe tiếng thép chạm nhau cũng biết được cây quạt này đúc bằng thép nguyên chất.

Không ai ngờ con người ba hoa đó lại có bản lĩnh không kém gì nhân vật trong Phương Mai thật quái. Chỉ vì lão sợ nhóm thật quái có bảy người hợp công nên không dám phản kích mà thôi.

Vả lại, võ công của nhóm thật quái chỉ lợi hại khi họ hợp công còn giao đấu riêng lẻ cũng chẳng có gì độc đáo lắm.

Lão Đoàn Phong lại la lên:

- Ha! Đó là chiêu “Ô quy phóng thí” chiêu thứ ba mươi hai trong “Diệp gia kiếm pháp”.

Tuy Linh Thủ Đoàn Phong nói vậy, nhưng mọi người đoán biết là lão này đã hài hước trêu tức Biện Tử Phòng, nên chỉ cười phụ họa mà thôi.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Biện lão tiên bối! “Diệp gia kiếm pháp” sự thật đang ở trong tay lão tiên bối hay ở trong tay ai?

Biện Tử Phòng trở lại bộ mặt cười tươi, đáp:

- Sở dĩ tại hạ không nói là muốn bán tin này lấy thêm một ngàn lạng bạc nữa. Nhưng quý vị này đều là tài chủ lớn mà keo kiệt không muốn mất tiền. Lão hỏi thật có phải Phương Mai thật hùng đã bỏ tiền tài trợ cho cuộc hội quần hùng ở gò Thiệt Tràng sắp tới không? Quý vị hào hiệp như vậy tại sao lại keo kiệt với lão phu?

Người đàn ông chợt mắt nói:

- Người bỏ tiền chi cho đại hội quần chúng ở Gò Thiệt Tràng sắp tới chính là Nguyễn Trung, một thương gia lớn ở cửa Đô Gi. Chúng ta chỉ là người hỗ trợ. Nhưng chi phí như vậy có một mục đích cao cả, làm sao so sánh với chuyện làm tiền của người hôm nay được.

Lão Đoàn Phong từ bên dưới cười ô, nói lớn:

- Đúng vậy! Lão Biện chi già mồm lừa gạt để lấy tiền. Quý vị đừng phòng kẻ lừa mồm đó.

Người đàn bà chợt mắt hét to:

- Nói mau! Ai lấy được “Diệp gia kiếm pháp”?

Lão Biện Tử Phòng năn nỉ:

- Dĩ nhiên lão phu đã trở lại đây là muốn nói cho quý vị biết tin này tại sao quý vị nóng nảy quá vậy?

Giữa lúc đó bỗng nghe có tiếng xe ngựa bên ngoài phạm điếm, rồi đột nhiên dừng lại.

Rồi một âm thanh khàn khàn cất tiếng hỏi:

- Công tử Tiêu Đình Thủ có trong đó không? Tộc bang đã sắp sẵn xe ngựa đến rước đây.

Tiếng ồn ào bên ngoài nổi lên. Tiêu Đình Thủ vội giục:

- Có người đến rồi! Hãy nói mau! “Diệp gia kiếm pháp” đang ở trong tay ai?

Biện Tử Phòng ngẩn ngơ:

- Tiêu công tử ơi! Đã có người đến lão phu không tiện nói ra đây.

Bỗng lại nghe có tiếng vó ngựa căp bách hơn đang chạy ngoài đường lớn. Rồi có bảy tám kỵ mã phi ngựa như bay dừng trước phạm điếm.

Có tiếng nói lớn:

- Huỳnh lão bang chúa! Phải chăng lão bang chúa đến đón Tiêu công tử?

Lão kia đáp:

- Đúng rồi! Còn Nguyễn đảo chúa từ đâu tới?

Chàng trai được gọi là Đảo chúa, thân hình cao lớn, mặt mày quá c thước, bước xuống ngựa, nói:

- Xin mời tất cả đến gò Thiệt Tràng diện kiến.

Trong lúc mọi người đang dúi thoại trước cửa quán thì bên trong cũng rộn ràng, không còn ai có ý định khai thác tin tức của Biện Từ Phòng nữa. Lão này may mắn thoát nạn.

Tuy nhiên, tánh ba hoa của lão lại không chừa, lão hướng về Tiêu Đình Thủ nói:

- Kia! Tiêu lão tiên bối và phu nhân cũng có mặt ở đây rồi!

Thật vậy! Tiêu Đình Bảo và phu nhân đã đến lúc nào mà chàng không hay biết.

Vị chương giáo của Tiêu gia môn và phu nhân đang ngồi ở một cái bàn nhỏ khuất sau chậu hoa, đang theo dõi tình thế trong quán rượu.

Nếu là bình thường thì Tiêu Đình Thủ đã chạy đến quỳ dưới chân sư phụ và sư nương để tạ tội nhưng lúc này vì không còn thì giờ

để tạ tội và thực hiện cung cách lễ nghi ấy được.

Chàng trai được gọi là Nguyễn đảo chúa xuống ngựa bước vào quán.

Thất quái Phương Mai vội vã cúi chào. Lão đạo sư thay mặt thất quái, nói:

- Nguyễn Đảo chúa cũng đến đây sao?

Nguyễn Đảo chúa nói lớn:

- Xin mời Tiêu công tử lên gò Thiệt Tràng cùng quân hùng hội kiến.

Tiêu Đình Thủ chấp tay nói:

- Tại hạ là Tiêu Đình Thủ, không dám làm phiền đến xe ngựa của Đảo chúa.

Nguyễn đảo chúa nói:

- Tiểu nhân là Nguyễn Thung, một thương gia ở Đô Gi, nghe danh Tiêu công tử đã lâu, được giang hồ võ lâm ca tụng. Vừa rồi, Tiêu công tử đã thanh trừng một nhóm cao thủ Trung Hoa trong tổ chức giặc Tàu ô. Điều đó làm cho các giang hồ kính nể. Nay nhân có tổ chức đại hội quân hùng ở gò Thiệt Tràng để anh em chia tay nhau lên đường cứu nước, các bang chúa và Đảo chúa muốn suy tôn một nhân tài thay Từ lãnh chúa chống lại giặc Tàu ô.

Tiêu Đình Thủ xá một cái, và nói:

- Tại hạ còn nhỏ tuổi, không dám vô lễ với quân hùng, xin Nguyễn đảo chúa tha lỗi cho.

Tiếp đó chàng đưa tay lễ phép trở vào vợ chồng Tiêu Đình Bảo giới thiệu:

- Hai vị này là sư phụ và sư nương của tại hạ.

Nguyễn Trung chấp tay nói:

- Tiểu nhân ngưỡng mộ đại danh từ lâu.

Rõi gã quay lại nói với Tiêu Đình Thủ:

- Tiểu nhân đến chậm, xin công tử tha lỗi.

Nguyên tên tuổi Tiêu Đình Bảo lão nhân từ trước đến nay lừng lẫy trong võ lâm, bất luận ai nghe cũng phải kính nể. Thế mà Nguyễn Trung cùng bọn thất quái Phương Mai đối với Tiêu Đình Thủ thì tỏ ra cực kỳ cung kính, còn đối với Tiêu Đình Bảo lão nhân thì lại thờ ơ, lạnh nhạt, chẳng qua vì họ kính nể Tiêu Đình Thủ nên làm cách lễ độ bên ngoài mà thôi.

Tiêu Đình Bảo là chương môn phái Tiêu gia trang, đã hai mươi năm giữ một địa vị danh dự trước võ lâm. Nay bọn này đối với Tiêu lão nhân tuy không cừ địch nhưng họ lại không trọng vọng, làm cho Tiêu lão nhân bẽ mặt. Dù vậy, Tiêu lão tiên bố là người có công phu hàm dưỡng, nên nét mặt vẫn thản nhiên.

Lúc này lão Bang chúa họ Huỳnh cũng đã tiến vào tử điếm. Tuy lão đã ngoài bảy mươi tuổi, nhưng còn rất khỏe mạnh, hàm râu bạc, chảy dài trước ngực, da mặt hồng hào.

Lão nhìn Tiêu Đình Thủ nói:

- Bọn anh em tại hạ có nhiều người kiếm ăn luẩn quẩn ở đây mà không biết sớm để đón tiếp Tiêu công tử, thật đáng tội!

Tiêu Đình Thủ liền quay qua hỏi Tiêu lão tiên sinh:

- Sư phụ! Chúng ta nên đến Thiệt Tràng không? Xin sư phụ chỉ dạy.

Tiêu lão nhân thấy Tiêu Đình Thủ đối với sư môn không có gì khác trước. Nhưng bọn người đến tụ hội tại gò Thiệt Tràng tất nhiên là phái hải tặc, dù họ có tổ chức đại hội quàn hùng, chia tay để lên đường gia nhập vào nghĩa quân Tây Sơn thì họ cũng chỉ là những kẻ trước đây hành động cướp bóc mà thôi. Tiêu lão nhân cho là mình đi với họ thành ra vàng thau lẫn lộn, có hại cho thanh danh của một chính phái võ lâm. Tuy nhiên, trước tình hình này, Tiêu lão nhân không thể khuyên Tiêu Đình Thủ từ chối cuộc họp này. Theo Tiêu lão nhân thì bọn hải tặc đang mua chuộc Tiêu Đình Thủ nhập bọn với chúng.

Trong lúc Tiêu lão nhân còn do dự thì Biện Tử Phòng đã xen vào bô bô nói:

- Tiêu lão tiên sinh ơi! Hiện giờ tại gò Thiệt Tràng rất nhộn nhịp biệt bao động chúa, đảo chúa, và bang chúa không lộ diện trong chốn giang hồ. Nay chỉ vì Tiêu công tử mà người ta đến hội kiến. Tiêu tiên sinh đã giáo huấn được một anh hùng thiếu hiệp như vậy không lấy làm vinh hạnh hay sao? Thế nào, Tiêu tiên sinh cũng nên đến gò Thiệt Tràng, nếu không sẽ khiến cho quàn hùng mất hào hứng.

Tiêu lão nhân chưa kịp trả lời thì Nguyễn Thung đã ôm Tiêu Đình Thủ đem ra ngoài đặt vào một cỗ xe lớn. Bọn Phương Mai tất quái cũng lục tục theo sau.

Tiêu lão nhân và phu nhân nhìn nhau gượng cười, nghĩ thầm:

- Bọn họ chỉ cần Tiêu Đình Thủ, còn mình đi hay không họ cũng chẳng quan tâm gì.

Tiêu Kim Thụ nói:

- Gia gia! Chúng ta cũng nên đến đó xem thử bọn quái nhân này làm gì cho biết.

Tiêu lão nhân gật đầu đi ra cửa. Các đệ tử Tiêu gia môn cũng nô nức đi theo sau.

Nguyễn Thung sai người đem ngựa đến cho Tiêu Đình Bảo và phu nhân đi còn bọn đệ tử thì đi bộ với đám thuộc hạ của Nguyễn đảo chúa và bang chúa, động chúa, nhắm hướng Thiệt Tràng mà tiến.

Gò Thiệt Tràng là chỗ giữa Bàu Sâu và gò Vân Sơn. Đây là một khu đất rộng xung quanh cây cối um tùm, một bên có dòng sông Côn uốn khúc, và một con đường xuyên sơn, xe ngựa có thể qua lại được. Dân cư ở đây thưa thớt, nhưng không vì thế mà trở thành một nơi hẻo lánh.

Đoàn xe ngựa vừa đi được vài dặm thì thấy có nhiều kỵ mã từ phía Đông rải rác đi tới, và lớn tiếng chào hỏi nhau. Cứ nghe họ xưng tên thì đủ biết họ là những nhân vật có địa vị trên giang hồ.

Khi gần đến gò Thiệt Tràng thì càng có nhiều người đón tiếp. Những người này đều báo tên cho họ, nhưng Tiêu Đình Thủ không sao nhớ hết, chỉ biết họ là những nhân vật võ lâm, sống rải rác khắp nơi ở các vùng biên, và cai quản một số thuộc hạ trong tổ chức giang hồ.

Đến gò Thiệt Tràng, xe dừng lại. Nguyễn Thung lấy tư cách là người tổ chức đại hội đỡ Tiêu Đình Thủ xuống xe, cầm tay cùng đi lên đỉnh cao.

Phía trên gò từng chòm cây rải rác, và trong các bụi rậm lơ lững không biết bao nhiêu nhân vật giang hồ. Thầy Tiêu Đình Thủ đến quỳ nùng xúm lại đen nghịt, người nào cũng phanh ngực, uốn bụng ra, hình thù rất quái dị.

Có người hỏi:

- Tiêu công tử đó phải không?

Tiêu Đình Thủ chưa kịp trả lời, hàng ngàn cánh tay giơ cao lên.

- Kính chào Tiêu công tử.

Tiêu Đình Thủ thấy bọn người này ăn mặc kỳ dị, vẻ mặt dữ tợn, hiển nhiên không phải là người sống trong đất liền, nhưng có điều họ đối với chàng rất cung kính và nhiệt tình.

Suốt đời chàng chưa bao giờ tiếp xúc được một tình cảm chân thành và mộc mạc như vậy. Họ là ai? Cuộc sống ra sao? Lễ giáo thế nào? Điều đó chàng không biết, nhưng cái hình thù quái dị bên ngoài trái ngược với tình cảm chân thành và mộc mạc bên trong.

Tiêu Đình Thủ là con người chí tình, gần đây lại gặp bao nhiêu cảnh ngộ éo le, chết đi sống lại, lòng chàng dễ cảm xúc. Ngực chàng nóng bừng lên, chàng rơi lệ, chắp tay nói:

- Thưa quý bǎng hữu! Tiêu Đình Thủ này có đức tài gì... mà được quý bǎng hữu chiêu u cô đến thế? Tại hạ biết lấy gì báo đáp?

Nói đến đây chàng nghẹn ngào, không còn thốt nên lời, rồi chàng phục xuống.

Quỳ nùng nhao nhao lên...

Rồ i tấ t cả cùng phục xuô ́ ng đấ p lẫ . Chỉ trong nhấ y mắ t, cả gò Thiế t Trầ ng lặ g lẫ không một tiế ng độn g.

Lúc Tiêu Đì nh Thủ đứ ng lên thì mặt chà ng nước mắ t giầ n giũa, chà ng nghĩ thầ m:

- Bấ t lượn nhữ ng người này có dụng ý gì thì rồ i đấ y Tiêu Đì nh Thủ có vì họ mà tan xương nát thịt cũ ng không từ chồ i.

Vớ i tư cách người đứ ng ra tồ chức đặ i hội, Nguyễn Thung rồ t ra một chén rượ u đầ y, trịn trọng đũa mời Tiêu Đì nh Thủ.

Tiêu Đì nh Thủ vừa đũa tay nâng chén thì Nguyễn Thung phấ t tay một cái, bộn thuộc hạ rồ t rượ u rượ u ra. Gia nhâ n đẽ m thịt bò khô, thịt bò quay, đũi gà, thịt vịt là nhữ ng đồ ́ nhắ m rượ u đế n.

Tấ t cả mọi người đề u nâng ly, trong một hoầ n cảnh đôn sơ, nhữ ng vô cùng thắ m thiế t.

Tiêu Đì nh Thủ bưng ly rượ u, đõ ng dạ c tuyên bố :

- Thừa quý bắ ng hữ u! Nay Tiêu Đì nh Thủ đượ gặ p quý vị lâ n đầ u tiề n, xin đẽ m tình cảm chung vui uố ng cạ n chung này. Có điề u trên chồ n hoầ ng sơn, rượ u không đầ y đủ . Tại hạ mong rằ ng chúng ta từ nay trở đi có phứ c cùng hưở ng, gặ p nạn cùng chung gá nh vá c. Đấ y là chung rượ u kế t bậ n chúng ta cùng nhau uố ng hế t.

Chầ ng nói xong đũa tay hấ t chung rượ u lên không hóa thành muồ n ngàn giộ t rượ u rơi xuô ́ ng.

Tiế ng quầ n hào hoầ n hô nổ i dậy, vang độn g một gó c trời.

Mọi người đồ ́ ng thanh:

- Tiêu công tử nói phải lắm! Từ nay chúng ta vui cùng hưởng, hoạn nạn cùng lo.

Tiêu lão nhân đứng phía sau nghe Tiêu Đình Thủ nói như vậy, mặt buồn bã, lẩm bẩm:

- Tiêu đô` đê kích động nhấ`t thời mà nói những lời không chính đáng. Những hạng người không rõ lai lịch này toàn là đô` gian dân, đạo tặc, phá nhà, cướp của, thê` mà đòi hưởng phúc với chúng hay sao? Mình là người chánh phái sao lại đi gánh vác hoạn nạn với họ.

Bỗng nghe Tiêu Đình Thủ nói:

- Quý vị bả`ng hữu không biế`t vì lẽ gì mà chiế`u cô` đê`n Tiêu Đình Thủ này như vậy? Tại hạ thật không biế`t tí gì. Nhưng dù biế`t hay không, quý vị có điề`u gì khó xử xin nói rõ cho tại hạ biế`t. Bậc trượng phu phải quang minh lỗi lạc, bấ`t cứ điề`u gì cũng có thể nói ra với người khác, không cầ`n giấ`u giế`m. Tiêu Đình Thủ này mà giúp được thì dù ở dưới rừng đao kiế`m cũng không dám chố`i từ.

Chàng nghĩ rằ`ng những người này chưa từng quen biế`t mà đã muố`n kê`t giao với mình tấ`t họ có việc gì lớn lao muố`n nhờ mình giúp đỡ. Ngược lại, chính mình cũng nên vì nhiệt tình của họ mà gánh vác gian nguy.

Huỳnh bang chúa thay mặt quầ`n hùng nói:

- Hôm nay quầ`n hùng tụ hội nơi đây để mở tiệc liên hoan, vì có một số` bạn bè thân thuộc chúng ta chia tay lên đường theo nghĩa quân Tây Sơn. Số` còn lại muố`n suy tôn một vị anh hùng cầ`m đầ`u chố`ng lại với giặc Tàu ô ở Vân Nam thường hành hung trên mặt biển Đông. Tổ chức chúng ta trước kia rấ`t mạnh do Từ Chính Phong làm lãnh chúa, nhưng mấ`y năm nay Từ lãnh chúa bị mấ`t tích, chưa tìm ra người kê` vị.

Quân hùng reo to:

- Đúng thế! Huỳnh bang chúa nói rất đúng.

Tiêu Đình Thủ cảm động nói:

- Thưa quý bǎng hữu! Tại hạ đã có lời hứa làm tất cả mọi việc của quý bǎng hữu cần đến, dù trong gian nguy. Nhưng việc này tại hạ xét thấy Từ lãnh chúa bị mất tích là do chúng ta chưa mạo hiểm để tìm ra. Tại hạ xin lãnh nhiệm vụ đi tìm Từ lãnh chúa đưa trở về đảm đương trách nhiệm. Nếu không tìm được, quý bǎng hữu tùy nghi định liệu.

Quân hùng reo to:

- Phải lắm! Phải lắm! Mong Tiêu công tử không ngại nguy hiểm, đi tìm Từ lãnh chúa.

Huỳnh bang chúa nói:

- Quân hùng nghĩ như thế cũng hợp ý với Tiêu công tử. Xin Tiêu công tử cố gắng cho.

Lúc này trên gò Thiệt Tràng rất huyên náo. Quân hùng thi nhau uống rượu vang lên tiếng cười nói khắp nơi. Hiển nhiên Nguyễn Thung đảo chúa bỏ ra một số tiền lớn thiết đãi quân hào một bữa trong tiệc chia tay.

Tiêu Đình Thủ đi qua mọi chỗ được quân hùng rót rượu đưa mời. Chàng đểu uống cạn và nghĩ thầm:

- Những người tụ tập nơi gò Thiệt Tràng này tuy mang tiếng là bá đạo trên giang hồ, nhưng xem ra họ lại chân thật, ngay thẳng không chút gì trá nguy. Mình làm bạn với họ kể cũng khoái.

Quần hùng hôm nay đến đây cốt xem tánh tình Tiêu Đình Thủ, thấy chàng vui vẻ, giản dị, thật thà, không hẹp hòi, cốt chấp như những nhân vật trọng danh phái ở đất liền, nên cảm kích, đồng thanh nói:

- Tiêu công tử quả nhiên hào khí ngất trời, khiên ai cũng phải thán phục.

Tiêu Đình Thủ uống liên miên đến mấy chục bát rượu, sức nhớ đến Nguyễn Thung đảo chúa và Huỳnh bang chúa đang ở trong một chiếc lều nhỏ, làm tạm thời để tiếp khách trên đỉnh đồi, chàng cầm bát rượu tiến vào.

Nhưng lạ thay, trong túp lều nhỏ này không thấy ai cả. Chàng nhủ thầm:

- Nguyễn đảo chúa đứng ra tổ chức buổi tiệc này, sao lại đi đâu không chịu tiếp khách.

Vì uống quá nhiều rượu, Tiêu Đình Thủ đã hơi choáng váng, nên ngơ ngác lại trong lều nhắm mắt định thẩn một lúc.

Từ khi bị ngộ độc, nội lực của Tiêu Đình Thủ bị tan biến đến nay chưa phục hồi. Tất cả công phu luyện tập trước kia ở Tiêu gia trang như không còn nữa. Chàng chỉ còn lại một pho kiếm pháp tuyệt kỹ trong người chàng mà thôi.

Trong lúc chàng đang dưỡng thân, định trí thì thấy Nguyễn Thung đảo chúa chạy vào, vẻ mặt sợ hãi nhìn Tiêu Đình Thủ nói:

- Tiêu công tử! Tại hạ xin công tử một điều là nếu có ai hỏi những người tụ hội nơi gò Thiệt Tràng đây thì công tử đừng nhắc tới tại hạ!

Tiêu Đình Thủ đáp:

- Xin y lời! Nhưng... tại sao Đáo chúa có vẻ lo sợ?

Nguyễn Thung đáo chúa nói á p úng:

- Việc đó... xin...

Tiêu Đính Thủ lâ y làm lạ, hỏi:

- Có phải tại hạ không xứng đáng kê t bạn với bằ ng hữu ở đây không?

Nguyễn đáo chúa giọng run run:

- Tiêu công tử nói chi điề u đó! Tại hạ chỉ mong công tử đừng nhắ c đế n câu chuyện gò Thiế t Tràng để người ta khỏi giận. Vì công tử nghi lòng tại hạ, nên tại hạ phải nói thật như vậy.

Tiêu Đính Thủ thở dài, nhìn Nguyễn đáo chúa thương hại, hỏi:

- Tại sao Đáo chúa tổ chức đại tiệc thế t đấi quâ n hùng lại làm người ta nổi giận? Người đó có điề u gì thố ng trách tại hạ thì cứ để tại hạ gánh chịu và...

Nguyễn Thung xua tay lại, nói:

- Công tử càng nói thì càng đi đế n chỗ trái ngược lại. Người đó luyế n ái công tử còn chưa được, có lý đầ u lại thố ng trách. Tại hạ đã kê t bạn với công tử, sau này nế u công tử có điề u gì sai khiế n xin cứ truyề n lệnh, dù phải nhảy vào dầ u sôi lửa bỏng, tại hạ cũng chẳng dám từ chồ i.

Vừa dứt lời, Nguyễn Thung đã phóng mình nhảy ra khỏi trại.

Tiêu Đính Thủ trông thấ y việc lạ lòng nghĩ thầ m:

- Người này rất thành thực với mình, không có ý gì khả nghi cả. Nhưng ai đã giận hắ n khi hắ n khổ cực, tô n kém chiêu đấi quầ n hùng tại đây? Có lẽ người giận hắ n là một cao thủ võ lâm tiề n bô i thuộc chính phái, không thích hắ n, nhưng không giận ta. Hắ n sợ sệt chắ c vì lẽ đó. Nhưng thực ra, Nguyễn Thung là người thành thực, sáng khoái, nhân hậu... chứ có gì xắ u xa đâu.

Tiêu Đình Thủ còn đầg bô i rô i tâm tư thì ngoài rặp lại có tiề ng người nói nhỏ:

- Tiêu công tử!

Tiêu Đình Thủ nghe giọng nói của Huỳnh bang chúa, liề n đắp:

- Huỳnh bang chúa vào đây.

- Có mắ y người bạn thân vừa nhờ lão chuyển lời đế n chào công tử vì họ có việc câ n gắ p phải đi không kịp vào đây cáo biệt.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Bang chúa câ n gì phải nói lời khách sáo.

Quả nhiên, bên ngoài tiề ng huyền não bớ t dầ n, nhiề u người đã bỏ đi.

Huỳnh bang chúa ấ p úng nói:

- Việc này tại hạ đã hành độnđ sơ hở, do sớ đônđ anh em độnđ tánh hiề u kỳ, và muố n tỏ ra kính trọng công tử. Việc không giữ kín đượ, mà giáo chủ ta là một cô nương khó tánh...

Tiêu Đình Thủ thắ y lão Huỳnh bang chủ nói úp mở, khó hiề u, liề n vồ đầ u, nói:

- Có phải Huỳnh bang chúa muô'n tại hạ ðừng nhắ'c đê'n chuyện hôm nay ở gò Thiê't Tràng này không?

Huỳnh bang chủ nói:

- Người khác thì có thể chồ'i cãi ðược, còn như lão và Nguyễn Thung là kẻ tổ chức thì còn ðổ cho ai ðược. Nhắ't ðịnh là lão và Nguyễn Thung phải gánh hê't mọi chuyện nơi ðây.

Tiêu ðình Thủ vẫn thắ'c mắ'c, không hiểu nỏ:

- Bang chúa mời tại hạ uô'ng chung rượu tâm giao. ðiề'u ðó có gì là tội lỗi ðâu? Bạ'c trạ'ng phu cứ thẳng thắ'n nhìn nhận việc làm của mình, có gì mà phải chồ'i cãi hay không chồ'i cãi.

Huỳnh bang chúa cười nói:

- Thôi! Bây giờ việc ðã lỡ rô'i, ðành phải chịu vậy. Xin công tử làm ơn nhận là có quen biế't với Huỳnh lão nhân này là bạn cô'tri, ðã vài chục năm nay có ðược không?

Tiêu ðình Thủ càng thắ'y lạ lù'ng, chưa kịp trả lời, thì Huỳnh bang chúa ðã nói tiế'p:

- Ô'! Không xong rô'i! Công tử chỉ câ'n nói kê't bạn với Huỳnh lão nhân ðã bảy tám năm thôi. Lúc Tiêu công tử lên mười bảy tuổi thường uô'ng rượu, ðánh bạ'c với Huỳnh lão.

Tiêu ðình Thủ cười lớn:

- Ngày tại hạ lên tám ðã ðánh bạ'c và uô'ng rượu với Huỳnh bang chúa rô'i! Huỳnh bang chúa quên ư? Thê' chẳng phải chúng mình ðã kê't bạn ðúng hai mươi năm.

Huỳnh lão nhân nghe Tiêu Đình Thủ nói cũng bật cười. Nhưng lão biế t chàng nói đùa nên đáp vội:

- Công tử muô n nói the nào cũng được, nhưng trước đây hai mươi năm lão chuyên nghề trộm chó, bắ t gà, đâu dám kế t bạn với công tử.

Tiêu Đình Thủ cười lớn:

- Huỳnh bang chúa dám thẳng thắ n nói toẹt đời riêng của mình, chứng tỏ một người ngay thật, quang minh lỗi lạc. Vậy tại hạ phải kế t bạn với bang chúa từ hai mươi năm trước mới được.

Huỳnh Bang chúa mừng rỡ, la lớn:

- Hay lắ m! Vậy chúng ta đã kế t bạn với nhau hai mươi năm.

Đột nhiên, lão nhớ đê n điê u gì, ngoảnh đầ u nhìn lại, hạ thắ p giọng nói:

- Xin công tử bảo trọng lắ y thân. Công tử là người có lòng tồ t. Hiện nay tuy công lực chưa phục hồ i, nhưng mai sau có Trúc Lâm Thánh Cô là người thắ n thông quảng đại...

Nói đê n đây lão cắ m đầ u bỏ chạy, phút chồ c mắ t dạng.

Tiêu Đình Thủ ngắ n ngơ, tự hỏi:

- Lão nói Trúc Lâm Thánh Cô nào? Thật là một câu chuyện tồ i đen, mình tưởng chừng như từ cung trăng rơi xuồ ng, không biế t đâu mà mò.

Trời tồ i đã lâu. Trăng sáng rơi xuồ ng rõ từng lùm cây rậm trên đỉnh gò. Tiế ng ngựa hí mỗi lúc một xa. Tiế ng ô n ào, náo nhiệt trên gò Thiế t Tràng bỗng nhiên im bật...

Bố n bê` lặng lẽ như tờ...

Quang cảnh trước sau trái ngược nhau trong vòng nửa giờ làm cho chàng sợ hãi. Chàng vẫn tưởng quầ`n hùng không uống rượu và vui nhộn nữa, nhưng có kẻ đi, có người còn đó, ngò đâu họ bỏ đi hết không còn lại một người nào.

Tiêu Đình Thủ lớn tiếng gọi:

- Sư phụ! Sư phụ!

Không có tiếng đáp lại.

Chàng lại gọi:

- Nhị sư đệ! Tam sư đệ!

Vẫn yên lặng như tờ.

Lúc này trời khuya trăng sáng, mảnh trăng chênh chế`ch trời Tây, gió hiu hiu nổi lên man mác. Cả mặt gò Thiế`t Tràng rộng lớn chỉ còn lại một túp trại nhỏ và mình chàng.

Chàng đảo mắ`t nhìn quanh, thấ`y dưới đấ`t ngồn ngang nào bát đĩa, bầ`u rượu, chung rượu. Ngoài ra còn thấ`y mũ áo bỏ rải rác khắ`p nơi. Tình cảnh này chứng tỏ quầ`n hùng đã vội vã bỏ đi không kịp thu dọn những đồ` dùng của họ đem đế`n.

Chàng lầ`y làm lạ, tự nhủ:

- Bọn họ bỏ chạy một cách hấ`p tấ`p như sợ hãi một quyề`n lực nào vậy! Những người này là những nhân vật xem trời đấ`t như không, tại sao có những cử chỉ lạ lùng? Còn sư phụ, sư nương, sư muội của ta cũng chạy đi đâu? Lẽ nào đã xảy ra một biế`n cố` mà ta đang có mặt nơi đây lại không hề` biế`t!

Chàng cảm thấy lòng chua xót! Chàng lao đảo bước mà y bước rồi ngã xuống nhắm mắt dưỡng thân.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. Tiêu Đình Thủ mơ màng nghe như có tiếng đàn rất êm dịu đâu đây vắng vắng làm cho chàng tỉnh lại.

Chàng nghe rõ, tiếng đàn phát ra từ trong túp lều nhỏ trên đỉnh gò. Chàng đứng dậy đi từng bước trở về trại. Nhưng đến nơi, chàng thấy cửa trại đóng kín, liền lớn tiếng hỏi vọng vào:

- Ai trong lều đó? Tại hạ là Tiêu Đình Thủ xin vào yết kiến.

Bên trong tiếng đàn im bật, rồi có tiếng nói vọng ra:

- Ta là Trúc Lâm bà bà! Nhà ngươi là đàn ông con trai, ban đêm không tiện cho vào yết kiến.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Như vậy là tại hạ phải ở đây đợi đến sáng mai ư?

Trúc Lâm bà bà nói:

- Nếu người không muốn đi nơi khác thì hãy ở ngoài gác công cũng được.

Giữa lúc đó lại có một giọng nói oang oang từ xa vang lại:

- Bọn yêu quái nào vừa đến đây tổ chức tiệc tùng như vậy? Hãy mau mau báo tin cho ta biết!

Thanh âm của người này vang dội trong đêm vắng chứng tỏ nội lực thâm hậu của một cao thủ võ lâm.

Tiêu Đình Thủ trầm nghĩ:

- Đúng rồi! Có những cao thủ lừng danh đang đến đây gây sự nên bọn Nguyễn Thung đảo chúa và Huỳnh lão nhân bang chúa lo sợ. Như vậy tất nhiên họ là bậc thượng thặng trong giang hồ rồi.

Nhưng chàng lại thắc mắc:

- Còn bà lão gầy đàn trong chòi có phải là đồng bọn với chúng không?

Trong nháy mắt, chàng không thể nào giải đáp nổi những thắc mắc đó.

Chàng nhủ thầm:

- Tốt hơn ta nên xa lánh nơi này để khỏi sanh chuyện không hay.

Chàng nhẹ nhàng bước ra phía sau chòi tranh. Lúc này tiếng đàn trong chòi tranh im bặt. Tiếp đó có tiếng bước chân của ba người cùng nhau lên đỉnh gò.

Trong ba người này thì hai người bước chân hơi nặng, còn một người nữa bước chân nhẹ nhàng đến nỗi không nghe tiếng động.

Ba người vừa lên đến nơi đều thốt ra một tiếng kinh ngạc “Ủa”.

Thì ra họ không ngờ quàn hùng đã bỏ đi hết, không còn một người nào cả.

Một gã mặc đạo bào, đi giữa, cười lớn, nói:

- Những tên lưu manh này bỏ đi đâu cả rồi?

Người kia nói:

- Chắ c chúng nó nghe tin chúng ta đê ́ n đây nên tro ́ n chạy hê ́ t không kịp dọn dẹp chén bát và đô ́ ă n còn thừa.

Ba người cười rộ lên...

Ba người ă n mặc không giô ́ ng nhau. Một người mặc đạo bào, một người mặc áo đen, có mái tóc xõa xuô ́ ng bên má. Một người đầ u trọc, mặc áo vàng. Cả ba trông có vẻ cao to, lực lưỡng, và dáng điệ u nhanh nhẹn, tuy người nào cũng trên năm mươi tuổi.

Gã mặc đạo bào nói:

- Đú ng thê ́ ! Đại huynh thính tai lắ m! Tiểu đệ cũng vừa nghe tiế ng đàn phát ra từ trong chòi này. Chúng ta vào đó lục tìm xem tên ma quái nào dám to gan.

Vừa nói, ba người vừa dắ t tay nhau toan vào bên trong thì có tiế ng đàn bà trong treo nói vọng ra:

- Mụ ở đây có một mình, trong lúc đêm khuya nam nữ không tiện tương kiế n.

Người mặc áo vàng đầ u trọc cười ô ́ lên, nói:

- Có phải vừa rô ́ i bà gảy đàn không?

Người đàn bà bên trong đáp:

- Chính mụ đó.

Người mặc áo đen tóc dài nói:

- Thê ́ thì bà nên gảy thêm vài bản đàn nữa cho anh em chúng tôi thưởng thức với.

Bà kia đáp:

- Mụ không quen biết với các người thì khi nào gảy đàn cho các người nghe.

Tiêu Đình Thủ kinh ngạc:

- Thì ra bà lão trong chòi và ba người kia không quen biết nhau, không phải đồng bọn.

Bồng nghe người mặc đạo bào nói:

- Mụ này có ý ngăn trở, không cho chúng ta vào trại, tất nhiên bên trong có chuyện lạ đời. Hai sư đệ hãy cùng ta vào xem.

Vừa dứt lời, ba người kia tiến vào sát cổng.

Tiêu Đình Thủ thấy cử chỉ ngang ngược của ba người kia, tức giận xông lên. Chàng đang ẩn núp sau trại, bỗng nhảy tới chặn trước cổng làm cho ba người kia cũng ngạc nhiên.

Nhưng chỉ chốc lát, họ bình tĩnh trở lại, nhìn Tiêu Đình Thủ với vẻ khôi hài:

- Ta tưởng cao nhân nào, té ra là một đứa trẻ thiếu niên, thế mà cũng liêu lĩnh.

Người áo vàng đầu trọc, quát:

- Người là ai? Sao lại núp trong bóng tối để làm gì?

Tiêu Đình Thủ đáp:

- Tại hạ là Tiêu Đình Thủ, đệ tử Tiêu gia môn, xin tham kiến quý vị.

Vừa nói, chàng vừa chắp tay xá một cái.

Gã mặc đạo bào, gờm mắt nói:

- Người là đệ tử Tiêu gia môn ư? Ha... ha...

- Người đến đây kết thân với bọn đầu trộm đuôi cướp này để làm gì?

Tiêu Đình Thủ đứng thẳng người lên, thấy ba người này bụng mập phệ, có cái gì khác lạ hơn người thường, từ giọng nói đến cử chỉ.

Chàng hỏi:

- Quý vị là những cao nhân từ đâu đến?

Gã áo vàng đầu trọc nói:

- Thằng con nít! Người hỏi tung tích ta để làm gì? Người hãy trả lời cho ta biết người đàn bà gãy đàn trong chòi lá kia là ai? Có liên hệ với người như thế nào?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Bà lão chưa quen biết, tại hạ chưa từng thấy mặt.

Gã áo vàng đầu trọc nói:

- Người tránh ra để ta vào xem.

Tiêu Đình Thủ đưa tay cản lại:

- Không nên! Bà lão đã nói trong lúc đêm khuya nam nữ không tiện tương kiến, nhất là quý vị và bà lão này chưa từng quen biết.

Gã áo đen tóc dài phất tay một cái, đánh vào mặt của Tiêu Đình Thủ, chàng né tránh không kịp, nhào lăn xuống đất.

Gã mặc đạo bào “hừ” một tiếng, nói:

- Thằng thanh niên này không có một chút võ công nào, thế mà dám xưng là đệ tử của phái Tiêu gia. Thôi! Đừng đánh nó nữa. Chúng ta vào đi.

Tiêu Đình Thủ chồm dậy, đưa tay cản lại:

- Không được! Đêm khuya không nên vào chỗ đàn bà phá phách. Quý vị là những danh thủ võ lâm tại sao lại không biết tự trọng?

Gã áo đen tóc dài nói:

- Thằng nhỏ vô lễ! Người ăn nói hỗn xược. Có tránh ra không hay muốn ta quật cho một phát nữa.

Người mặc đạo bào nói:

- Lão đệ! Đừng trách nó nữa! Nó không phải là một đứa biết võ công, chúng ta dùng vũ lực với nó làm gì. Chúng đã bỏ trốn hết rồi, chúng ta nên trở về là hơn.

Gã áo vàng đầu trọc nói:

- Đại huynh không nên dỗi xử với chúng nó dễ dàng như vậy. Chúng hội họp nơi đây để cùng cố lực lượng dỗi phó với chúng ta, rồi trong khoảnh khắc lại giải tán chẳng còn một người nào. Hành động của chúng thật là cổ quái. Vụ này phải đi điều tra cho rõ mới được. Trong nhà rạp kia chắc cũng có điều bí mật.

Tiêu Đình Thủ đứng dậy, rút thanh trường kiếm, nhìn dỗi phương nói:

- Các người từ đâu đến đây, ý định muốn làm gì, nếu không nói rõ tại hạ quyết ngăn cản, không cho uy hiếp bà già kia.

Gã áo vàng đầu trọc cười hô hô:

- Thằng nhỏ phách lố! Người cậy vào thanh kiếm đó để cản trở chúng ta sao? Người biết chúng ta là ai không?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Xin các người cứ xưng danh.

Người mặc đạo bào nói:

- Nhà người còn nhỏ tuổi làm sao biết được uy danh của lãnh chúa Vân Nam.

Tiêu Đình Thủ “hừ” một tiếng:

- Té ra các người là bọn “hải tặc” Tàu ô?

Gã áo đen tóc dài, nói:

- Đúng vậy! Trong giang hồ ai nghe đến uy danh của lãnh chúa Vân Nam cũng phải chạy trốn. Chúng ta đây chỉ là thuộc hạ của lãnh chúa mà thôi.

Tiêu Đình Thủ giờ đây biết rõ nguôn gốc của ba tên này, liền hét lớn:

- Quân cướp biển! Ta tưởng các người là người của một chính phái võ lâm nào, không ngờ bọn bay là quân cướp Tàu ô.

Gã mặc đạo bào hỏi:

- Nhà người có quan hệ thế nào với Từ Chính Phong?

Tiêu Đình Thủ ngờ ngác hỏi:

- Từ Chính Phong nào?

Gã áo vàng đầu trọc cười lớn:

- Người không biết Từ Chính Phong - tên cá m đầu đảng cướp ở núi Phương Mai thì lạ thật. Vậy người đến đây làm gì? Người có biết cuộc hội quân hùng vừa rồi bọn thuộc hạ của Từ Chính Phong suy tôn ai lên làm lãnh chúa không?

Tiêu Đình Thủ bây giờ mới hiểu bọn cướp Tàu ô là đối thủ của quân hùng vừa tụ hội ở đây. Chúng cho thủ hạ tràn vào để phá phách. Nhưng bà lão gây đàn trong trại nhỏ kia là ai?

Chắc là phe của bọn Huỳnh lão bang chúa và Nguyễn Thung đảo chúa rồi. Quân hùng tụ hội nơi đây không phải sợ bọn cướp Tàu ô mà chính là sợ bà lão gây đàn đó quở trách. Nếu vậy, ta ra sức bảo vệ bà lão gây đàn kia là hợp tình hợp lý.

Nghĩ như vậy, Tiêu Đình Thủ trợn mắt nhìn ba đối thủ trước mặt hỏi:

- Võ nghệ văn võ rất kém cỏi, làm sao địch nổi các cao thủ Trung Hoa. Nhưng các người muốn vào trong nhà rạp này thì phải giết ta trước đã.

Gã áo vàng đầu trọc tức giận vung tay nhấc trước ngực Tiêu Đình Thủ đánh xuống, gió lộng vù vù.

Tiêu Đình Thủ nghe gió liên đưa mũi kiếm ra, nhắm vào lòng bàn tay đối phương về phương vị tuyệt diệu, không sai một đường tơ kẽ tóc.

Soạt! Một tiếng khẽ vang lên.

Tiếp theo có tiếng la hoảng:

- Ôi chao!

Mũi kiếm của Tiêu Đình Thủ đã đâm xuyên qua bàn tay của lão áo vàng đầu trọc.

Lão áo vàng đầu trọc nhảy lui ra ba mươi bước ôm tay chửi lớn:

- Thằng giặc con kia! Người khéo giả khờ giả dại. Té ra võ công nhà ngươi ghê gớm lắm! Ta quyết xé xác ngươi ra.

Nếu biết gã áo vàng đầu trọc là một trong những cao thủ của bọn cướp Tàu ở Vân Nam. Cùng với gã áo đen tóc dài, và lão mặc đào bào là bộ ba mà bọn hải tặc gọi là “Tam sát tinh”. Dưới tay ba người này còn có một số đông thủ hạ chuyên việc ghé tàu vào đất liền để giết người, cướp của, bắt đàn bà con gái đem bán cho các thổ dân ở các hải đảo xa xôi.

Về quyền cước và kiếm pháp ba người này dĩ nhiên thuộc vào hạng thượng thặng võ lâm, nên tánh tình ngạo nghễ và khinh địch. Tuy nhiên, đã là những tay giỏi về kiếm pháp thì khi trông thấy đồ đệ phương thi triển kiếm công tất nhiên phải hiểu chỗ tinh vi của nó.

Tiêu Đình Thủ chỉ mới ra một chiêu đã làm cho bọn Tam sát tinh mất vía rồi.

Gã áo vàng đầu trọc đổi kiếm sang tay trái, tuy cảm giận nhưng không dám khinh địch. Gã phóng liên ba hư chiêu, nghe véo! véo! véo! Nhưng chiêu nào cũng phát ra nửa chừng rồi thu về.

Tiêu Đình Thủ lúc đây đã đắc truyền về môn “Diệp gia kiếm pháp” đâu phải tầm thường mặc dù nội lực chàng rất kém. Với kiếm pháp này vừa rồi chàng đã giết một lúc mười mấy tên Tàu ở chân núi Thuận Tuy, dĩ nhiên chàng không sợ gì ba tên “Tam sát” trong nhóm hải tặc.

Tuy nhiên, chàng vẫn ôn tồn nói:

- Tại hạ không có ý muỗn đắ c tội với quý vị. Chỉ câ n quý vị rời khỏi nơi đây là xong.

Gã áo vàng đầ u trọc hừ một tiế ng, nói:

- Bây giờ ngươi mới van xin thì chậm mắ t rô i.

Vừa nói gã vừa vung kiế m đâm vào cổ họng Tiêu Đình Thủ.

Tiêu Đình Thủ không tránh né, nhắ c mũi kiế m lên đâm vào cổ tay của gã áo vàng đầ u trọc. Chàng ra chiêu sau mà đế n trước.

Một tiế ng “chát” nhè nhẹ vang ra, gã áo vàng đầ u trọc bị trúng vào yế u điểm nơi cổ tay bên phải, năm ngón tay gã duỗi ra, thanh trường kiế m rơi xuố ng đấ t.

Bắ y giờ vậ ng trăng đã gác non Tây, bóng tô i tràn ngập, không còn trông thắ y rõ mặt.

Gã áo vàng đầ u trọc thắ y cổ tay mình máu tươi nhỏ giọt, một tình trạng mà không bao giờ gã tưởng có thể xảy ra, từ lúc biế t câ m kiế m ngang dọc giang hồ .

Sau một lúc gã buông kiế m thở dài rô i cắ m đầ u bỏ đi.

Gã áo đen tóc dài và lão mặc đạo bào gọi lớn:

- Sư đệ!

Nhưng gã áo vàng đầ u trọc không quay lại. Hai người kia thắ y vậy liế c mắ t nhìn Tiêu Đình Thủ rô i quay lưng chạy theo.

Thế là “Tam sát tinh” của bọn cướp Tàu ô đã tự rút lui yên lặng.

Tiêu Đình Thủ nói vọng vào trong lậ u:

- Thưa lão bà! Bọn địch đã đi hế t rô`i! Văn bô`i chi đã thương một đứa mà cả ba bỏ chạy.

Tiê`ng nói trong trại vang ra:

- Không phải chúng nó sợ nhà ngươi bỏ chạy đâu. Đó là “Tam sát tinh” ở Vân Nam, cầ`m đầ`u một số` thuộc hạ trong nhóm cướp Tàu ô. Sớm muộn chúng cũng kéo đầ`n trả thù. Ngươi nên tránh đi nơi khác.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Xin Trúc Lâm lão bà dời chân khỏi nơi đây để văn bô`i rảnh rang đầ`i phó với chúng.

Bà lão nói:

- Vừa rô`i ngươi liề`u mình kháng cự khiế`n ta khỏi bị nhục trước bọn côn đồ` đó. Ta không thể bỏ đi để cho ngươi một mình mang họa.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Thưa tiề`n bô`i, chẳng qua văn bô`i làm theo nghĩa vụ và lương tâm, có gì là ơn huệ. Nhưng tiề`n bô`i chắ`c chắ`n là chúng trở lại sao?

Bà kia nói:

- Ngươi đã phóng kiế`m đâm thủng bàn tay, và một kiế`m đâm thủng cổ tay tên ma sát â`y. Hai phát kiế`m ngươi vừa sử dụng thật là giỏi tuyệt. Tuy nhiên, việc đó gây thù oán với bọn Tàu ô, phát sinh một hậu hoạn ghê`gớm không lường trước được.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Cuộc chiến hôm nay là điều bất đắc dĩ. Văn bô i đâu biết kẻ địch là ai. Chẳng qua thầy việc bất bình đứng ra can thiệp.

Bà kia nói:

- Người đến gõ Thiệt Tràng này có phải để tiếp nhận chức Song Yên lãnh chúa do quân hùng suy tôn không?

Tiêu Đình Thủ ngạc hỏi:

- Ai là Song Yên lãnh chúa? Tại hạ chưa bao giờ được nghe nói đến.

Bà kia ngập ngừng một lát, và nói tiếp:

- Quả thật nhà ngươi không rõ việc này ư?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Văn bô i đang ở nơi phạm điểm bỗng nhiên có quân hùng đến đón về đây, để cùng dự lễ tiễn biệt một số bè bạn gia nhập vào nghĩa quân Tây Sơn.

Bà lão nói:

- Còn một mục đích nữa?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Trong số bạn hữu có nhiều người tỏ ý suy tôn một lãnh chúa đứng ra gánh vác việc đời phó với bọn cướp Tàu ô. Nhưng văn bô i đã từ chối.

Bà lão hỏi:

- Tại sao người không nhận? Người sợ bọn giặc Tàu ô ở Vân Nam sao?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Vãn bô' i không sợ gì cả chỉ vì vãn bô' i còn trẻ tuổi không xứng đáng với địa â' y. Và lại Từ lãnh chúa nghe nói bị mắ' t tích, chưa phải đã qua đời, vãn bô' i đâu dám vô lễ. Vãn bô' i đã hứa với quâ' n hùng ra sức đi tìm Từ lãnh chúa.

Bà lão tỏ ý xúc động:

- Quả thực lòng người tôn trọng Song Yế' n lãnh chúa sao?

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Từ lãnh chúa có phải là Song Yế' n lãnh chúa mà lão tiề' n bô' i vừa nói không?

Bà lão nói:

- Đúng vậy! Trước đây hai mươi năm tại Hòn Yên, một đảo nhỏ ở ngoài khơi bờ biển Phương Mai có một số' người Trung Hoa lén lút đế' n lấ' y yế' n sào. Chúng nó thuộc vào đảng cướp Tàu ô, thường dùng màu sơn đen xuôi ngược ở biển Đông, cướp hàng hóa của khách buôn. Từ Chính Phong là một tiề' n bô' i võ lâm, quy tụ một số' cao thủ võ lâm trong nước, đánh đuổi bọn giặc cướp Tàu ô, chiế' m cứ Hòn Yên lấ' y tên là Song Yế' n lãnh chúa. Từ đó, hai lực lượng võ lâm luôn luôn xung đột, và tìm cách tiêu diệt nhau. Rủi ro, Song Yế' n lãnh chúa cách đây năm năm bị mắ' t tích, bọn thuộc hạ gồ' m các động chúa, bang chúa, đảo chúa đê' u bơ vơ như rắ' n không đầ' u, không ai đảm đương nổi trách nhiệm to lớn của Song Yế' n lãnh chúa...

Tiêu Đình Thủ nghe đế' n đây như sáng mắ' t, hiểu rõ nguyên nhân của bọn quâ' n hùng ở mặt biển đã đưa chàng đế' n gò Thiế' t Tràng này.

Chàng hỏi:

- Vừa rồi bọn cao thủ giặc Tàu ô đê' n đây gây sự, mục đích cũng để phá rồi không cho quâ' n hùng tụ hội. Còn lão tiê' n bô' i đê' n đây chấ' c cũng có việc gì quan trọng?

Bà lão nói:

- Ta có một tên đồ' i đầ' u rấ' t lợi hại. Hắ' n đã đê' n tận rừng Trúc Lâm để khiêu khích và làm khó dễ ta. Ta tính lánh nạn đê' n chỗ này, và nhờ vào đám quâ' n hùng thuộc hạ của Từ lãnh chúa. Nhưng ta vừa đê' n nơi thì quâ' n hùng lại sợ ta khiển trách, nên bỏ tro' n hê' t.

Tiêu Đình Thủ “à” lên một tiê' ng, nói:

- Té ra là như thế! Vãn bô' i dù bấ' t tài cũng quyê' t bảo vệ tiê' n bô' i, không để ai uy hiê' p.

Bà lão nói:

- Không phải ta sợ gì đứa vô lại đó, nhưng ta là kẻ cô độc, đã mấ' y năm nay ẩn cư không muô' n cùng chúng nó hơn thua. Sớm muộn chúng nó cũng theo dầ' u ta đê' n đây.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Thưa lão tiê' n bô' i! Bọn chúng trở lại! Sô' người đông lắ' m.

Thực vậy, bà lão nói rấ' t đúng! Chúng không phải bị thương mà bỏ chạy mà là vì chúng có một mục đích khác là tìm ra đồ' i tượng nên huy động lực lượng để truy bắ' t.

Ba tên đi đầ' u vẫn là bọn “Tam sát tinh” lúc nãy. Chúng dẫn theo năm tên khác, tay câ' m đủ loại vũ khí. Năm tên này mặc toàn màu đen, đứa câ' m thiê' t côn, đứa câ' m đao, đứa câ' m đồ' ng bằ' ng... tự

xung là “Ngũ sát tinh” thường ngày cùng với bọn “Tam sát tinh” đi quây nhiễu trong dân gian.

Vừa tìm đến nơi, tên áo vàng đầu trọc đã trở tay vào túp lều nhỏ, nói với đồng bọn:

- Nó đang trốn trong túp lều kia!

Có tiếng một tên áo đen cầm thiết côn, hỏi:

- Có phải nó không?

Tên áo đen tóc dài trong bọn “Tam sát tinh” đáp:

- Chưa thấy rõ mặt, nhưng nghe giọng nói đích thực là nó rồi.

Gã mặc đạo bào nói:

- Chúng ta đã theo đuổi nó từ Trúc Lâm sang đây lẽ nào để nó chạy thoát.

Một tên hán tử trong bọn “Ngũ sát tinh” xông vào, nói:

- Thằng nhỏ kia! Hãy tránh ra cho bọn ta xem có phải nó hay không?

Tiêu Đình Thủ chưa kịp cản lại thì tên áo đen cầm thiết côn đã xông vào tông cánh cửa ra.

Tiêu Đình Thủ la lên:

- Dừng có vô lễ với bà lão.

Bỗng nghe “bình” một tiếng, gã áo đen cầm thiết côn từ trong cánh cửa văng ra đến mấy trượng. Tiếp theo là một tiếng “huych” nặng nề. Hấn đã rơi xuống đất, nằm ngay đơ ra, không còn cựa quậy được nữa.

Bọn “Tam sát” giật mình, chạy lại gần xem thì tên này máu me trào ra mồ̀m, tay còn cầm thiế́t côn mà đã tắ́t thờ̀ rồ̀i.

Bọn còn lại trong đám “Hắ́c y Ngũ sát” cầm hận, quát tháo om sòm, tay cầm vũ khí, đờ̀ng loạt nhảy vào phá cửa lờ̀u.

Tiêu Đình Thủ dang hai tay ra, cản lại, nhưng bọn “Tam sát” đã rút trường kiế́m hợp công chề́ngự.

Gã mặc đạo bào có vẻ trầ̀m tĩnh hơn, nhìn xác chề́t từ đầ̀u đế́n chân, và hướng vào trong lờ̀u nói:

- Nế́u là vị cao nhân nào không phải ở trong “Song Yế́n lãnh chúa” thì xin cho biế́t.

Không có tiế́ng trả lời.

Tiêu Đình Thủ đang khố́ng chề́ bọn “Tam sát tinh” nghe nói nghĩ thầ̀m:

- Thề́ thì bọn này đang theo đuổi và đờ̀i đầ̀u với tổ chức “Song Yế́n” rồ̀i... Bà lão trong lờ̀u võ công ghê gớm, chỉ một đường cước đã đá trúng tên “Hắ́c y” hộc máu chề́t tươi. Có phải bà lão là người của “Song Yế́n” mà chúng đang truy đuổi không.

Bồ́n tên Hắ́c y ngũ sát ập vào một lượt. Nghe có tiế́ng rắ́c rắ́c vang lên. Các cột lờ̀u bị đổ gãy. Và nghe đánh “véo” một tiế́ng, một bóng người từ trong lờ̀u phóng ra.

Tiế́p theo đó là tiế́ng binh khí chạm nhau sang sảng. Trong đêm tồ̀i, Tiêu Đình Thủ không thầ̀y rõ, nhưng rõ ràng bọn Hắ́c y đã vây bà lão vào giữa.

Bà lão sử dụng một loại binh khí rắ́t ngắ́n, tựa hồ̀ như chiế́c c đao truy thủ, chập chờn ánh thép trong trời đêm. Tiêu Đình Thủ

thầy bọn người này không chú tâm giao đầu với chàng, mà chỉ tập trung cừu hận vào bà lão, nên chàng lớn tiếng nói:

- Có chuyện gì xin cứ lấy lời lẽ ôn hòa mà nói, quý vị đường đường là nam tử mà cậy đông người, uy hiếp một bà lão thì làm sao coi được.

Tên áo đen tóc dài, cười lớn:

- Tiểu...! Người mù mắt rồi sao? Người bảo chúng ta đang uy hiếp một bà lão ư?

Chàng chưa kịp trả lời, thì đã nghe một tên áo đen la lên:

- Ôi chao!

Dường như hắn bị thương khá nặng.

Tiêu Đình Thủ nhủ thầm:

- Võ công của bà lão quả thật ghê gớm. Chỉ dùng một lưỡi đao truy thủ làm vũ khí mà đương cự với bốn tên Hắc y, lại đánh chết hai đứa rồi.

Tiếp đó một tên áo đen nữa lại rút lên một tiếng. Cây đa đao nặng trĩu lại bay qua đầu Tiêu Đình Thủ, rớt xuống đất xa hàng mấy trượng, đập vào nền đá đánh “choang” một tiếng lóe lửa ra, thật khủng khiếp.

Bóng đen giãy đành đạch mấy cái rồi ngã yên. Thế là chỉ trong khoảnh khắc bà lão đã đánh chết ba tên trong bọn “Hắc y Ngũ sát”.

Hai tên còn lại la lên:

- Nữ tặc kia! Bữa nay bọn ta không bả`m nát thây người ra như
tương thì không còn uy danh của lãnh chúa Vân Nam nữa.

Cuộc tái ngộ đôi bạn lữ linh

Hai bên tỉ đầ u thêm một hồ i. Tiêu Đình Thủ đưa mắ t nhìn về bà lão, thấ y hai tên áo đen còn lại thờ hỏn hẻn, chúng tỏ chúng chỉ đánh câ m chừng để chờ cơ hội rút lui.

Giữa lúc đó có tiế ng cười hắ c từ xa vang lại, lẫn với tiế ng cười đó lại có tiế ng chân người chạy rằ m rập lên gò.

Tiế ng cười vang vang kia đã làm cho ba tên “Tam sát tinh” giật mình, nhắ y lùi lại hai trườg, đứng chồ ng kiế m quay đầ u nhìn về phía sau. Hai tên Hắ c y Ngũ sát cũng lùi lại.

Tiế p theo đó một bóng đen phóng tới như một luồ ng hắ c khí giữa lúc trời bắ t đầ u rạg đông.

Bóng đen vừa phóng đế n lưng mang một bầ u rượu lớn, tay câ m lưỡi khoái đao, đúng là Đào Dư Đành. Vừa đế n nơi, Đào Dư Đành đã nói lớn:

- Từ cô nương! Ta bị bọn chúng truy kích nên đế n chậm, không ngờ Từ cô nương lại đế n trước ta.

Tiêu Đình Thủ lâ y làm lạ, hỏi:

- Đào huynh! Lâu nay ở đâu không thấ y mặt. Đào huynh gọi ai là Từ cô nương vậy?

Đào Dư Đành nói:

- Tiêu đại huynh vẫn mạnh giỏi chứ? May có Tiêu đại huynh ở đây bảo vệ cho Từ cô nương.

Nghe Đào Dư Đành nhắ c lại tiế ng Từ cô nương, Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Từ cô nương là ai vậy?

Đào Dư Đành nói:

- Tiêu đại huynh không phải là người vong ân bội nghĩa sao lại sớm quên người ơn của mình. Cô nương Từ Mai Lý đã cứu Tiêu huynh trong nhà thổ trước kia đó.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Làm sao tại hạ quên Từ Mai Lý, cô em ranh mãnh đáng thương ấy, bây giờ cô nàng ở đâu?

Đào Dư Đành trố mắ t nhìn Tiêu Đình Thủ:

- Cô nương đang chố ng cự với bọn “Hắ c y Ngũ sát” trong nhóm cướp Tàu ô, trước mặt Tiêu đại huynh sao lại không biế t?

Tiêu Đình Thủ như đang nắ m mớ, hỏi:

- Đó là một bà lão mà?

Đào Dư Đành cười lớn:

- Tiêu huynh lâ m rô i! Cô nương bị bọn Tam sát truy đuổi nên mạo xưng như vậy thôi.

Bỗng nghe có tiế ng từ trong chòi lá nói vọng ra:

- Đào Dư Đành! Sao người không ngăn cản bọn chúng, để chúng nó hoành hành, tội người đáng chề t.

Đào Dư Đành sợ sệt đáp:

- Xin cô nương tha cho tại hạ tội chậm trễ này. Giờ đây xin cô nương để mặc cho tại hạ đố i phó với chúng nó.

Tiêu Đình Thủ “ô`” một tiế ng:

- Thê` mà suô` t đêm nay tại hạ gọi nàng bả`ng bà lão.

Tiế ng cười trong trẻo từ bên trong phát ra:

- Tiêu công tử! Công tử có gọi ta bả`ng bà bà thì có sao đâu?

Tiêu Đình Thủ “hừ” một tiế ng, nói đùa:

- Cô bé này quá nghịch ngợm! Bây giờ ra đây cho tại hạ xem mặt đi.

Đúng vậy, cô gái ở trong chòi nhỏ không phải là bà lão mà chính là Từ Mai Lý, con gái của lãnh chúa Từ Chính Phong, bị bọn giặc Tàu ô truy đuổi, nhưng nàng không muô`n đố i mặt với bọn chúng nên tìm nơi lánh nạn.

Đào Dư Đành hay được tin này nên tìm nàng để bảo vệ, và chàng đã đê`n đây nhưng không kịp lúc.

Từ Mai Lý nói:

- Ta giao cho người đảm trách mọi việc. Ta không muô`n đương đầ`u với chúng nó.

Tiế p đó nàng nói với Tiêu Đình Thủ:

- Tiêu công tử! Tiệp nữ xin cảm ơn công tử đã giúp tay tiệp nữ ngăn cản bọn hung thủ vừa rô`i.

Đào Dư Đành hướng vào chòi lá nói:

- Tại hạ tuân lệnh. Xin Từ cô nương cứ tùy tiệp ra đi.

Chỉ chốc lát, không còn nghe tiếng động trong chòi lá nữa.

Đào Dư Đành nói:

- Từ Mai Lý đi rồi! Chúng ta cùng nhau uống rượu đã! Ô! Tiêu đại huynh! Rượu này tại hạ lấy từ ngoài đảo Hoàng Sa đem về đây. Ngon lắm! Tại hạ mang theo mãi, chờ lúc nào gặp Tiêu đại huynh chúng ta cùng uống.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Bọn chúng đang bao vây ngoài kia đông nghịt. Chúng ta đuổi nó đi rồi sẽ uống cũng chưa muộn.

Đào Dư Đành nói:

- Mặc kệ chúng nó, bọn còn đồ đó chưa dám đến gần chúng ta đâu. Cứ để chúng nó chờ đợi chúng ta uống rượu xong sẽ hóa kiếp cho chúng nó cũng không sao!

Vừa nói, Đào Dư Đành vừa lấy hồ rượu trên vai xuống, rót bát gửi một hơi có vẻ thêm thõng và nói:

- Ngon quá! Một loại mỹ tửu ở Trung Hoa đem sang.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Của người Trung Hoa à?

Đào Dư Đành cười híp mắt:

- Tại hạ đã đoạt lấy của chúng nó từ ngoài đảo. Chúng nó là bọn thuộc hạ của nhóm cướp Tàu ô.

Tiêu Đình Thủ là người sành rượu, chỉ cần nghe hơi rượu bốc ra đã biết là rượu quý rồi.

Chàng nói:

- Đúng là mỹ tửu! Loại này cất trước đây năm mươi năm!

Đào Dư Đành gạt đầu. Hai người cùng rót ra bát uống.

Bên dưới có tiếng reo vang:

- Chúng ta xông lên bắt tên yêu nữ để trả thù cho ba vị sư đệ.

Đào Dư Đành vẫn ngồ`i uống rượu với Tiêu Đình Thủ trước chòi tranh. Trong lúc đó nàng Từ Mai lý đã biếm mất trong lúc trời hừng sáng mà không một ai phát hiện, chứng tỏ tài phi hành của nàng không phải tầm thường.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Đào huynh lâu nay phiêu lưu nơi nào mà vắng bóng?

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ thầy Tiêu Đình Bảo, chương môn Tiêu gia trang đồ`i xử với Tiêu huynh quá khắt khe, còn Tiêu huynh thì một lòng triu mến và kính trọng sư môn, nên cố` tránh mặt để Tiêu huynh hàn gắ`n lại mối tình sư đồ`.

Tiêu Đình Thủ uống cạn bát rượu, buô`n bã nói:

- Tại hạ từ khi xa cách Đào huynh không có thì giờ để trở lại sư môn, nên tình cảm thầy trò vẫn chưa hàn gắ`n được.

Đào Dư Đành hỏi:

- Tại hạ nghe các đảo chúa, động chúa, bang chúa đồ`n đại tin Tiêu huynh vừa rô`i giết một lúc mười tám tên cao thủ của bọn Tàu

ô, mà chúng thường khoe là “Thập bát la hán” làm chấ n động giang hồ ! Việc đó có thật không?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Chuyện đó có thật! Chúng đê n uy hiê p Tiêu sơn trang, môn đệ Tiêu gia trang đê u bỏ trớ n hê t. Su phụ và su nương của tại hạ cũng lánh mặt.

Đào Dư Đành nói:

- Bọn “Thập bát la hán” này là những tay cướp khét tiế ng trên biển Đông, võ công chúng thật là cực kỳ ác hiểm, ai nghe đê n chúng cũng sợ hãi. Tiêu đại huynh làm cách nào chỉ một trận giao tranh đã tận diệt?

Tiêu Đình Thủ kể lại việc chàng gặp duyên may được một tiê n bô i võ lâm ẩn cư, truyê n lại kiế m pháp.

Đào Dư Đành mừng rỡ hỏi:

- A! Té ra là vậy? Hiện nay Tiêu đại huynh là ngôi sao sáng trên giang hồ . Ai nghe tên cũng kính nê . Chỉ trừ những người nhỏ nhen, hẹp hòi, cô chấ p, không thấ y trời cao đấ t rộng là gì, chỉ ngô i một chỗ tự cho mình là chính phái, là chính tông, khinh những người khác là bàng môn tả đạo. Thực ra những người đó chỉ là lớp người vô dụng trong cái xã hội nhiều nhưng phức tạp này.

Đào Dư Đành đôi mắ t đăm chiêu, uô ng cạn bát rượu, rô i nói:

- Trong cuộc đại hội vừa rô i, các nhà buôn lớn đã góp tiê n đấ tiệc để tiễn đưa một số lớn võ lâm trong tổ chức “Song Yê n” lên đường gia nhập vào nghĩa quân Tây Sơn. Điê u đó rấ t được lòng dân. Chúng ta tự hào là tổ chức “Song Yê n” không phải là bàng môn tả đạo như bọn mệnh danh là chính phái đã kê t tội. Tiêu đại huynh

đến dự đại hội này thì không khỏi phải Tiêu gia môn càng thêm oán hận.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Điều đó tại hạ đã khẳng định rồi! Trong đại hội, tại hạ đã hứa hẹn với quàn hùng vui cùng chia, hoạn nạn cùng lo!

Đào Dư Đành nói:

- Nhưng có một điều làm cho Từ cô nương không vui.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Điều gì vậy?

Đào Dư Đành nói:

- Việc quàn hùng suy tôn Tiêu huynh thay chức “Song Yên lãnh chúa”.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Điều đó tại hạ đã từ chối, và hứa sẽ ra công đi tìm “Song Yên lãnh chúa” trở về đảm đương trách nhiệm.

Đào Dư Đành gật đầu nói:

- Đúng vậy! Từ lãnh chúa mất tích trên ba năm rồi! Chưa biết chết sống ra sao! Quàn hùng nóng lòng tìm một người cầm đầu để đối phó với bọn cướp biển. Tuy nhiên, nếu làm vậy không khỏi đau lòng Từ Mai Lý, vì nàng là con gái của Từ Chính Phong.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Ta có thể suy tôn nàng lên làm lãnh chúa, vì võ công nàng vô cùng lợi hại. Nàng có thể tiếp nối sự nghiệp của người cha.

Đào Dư Đành nói:

- Cô nương không chịu đảm nhận đâu. Tuy nàng là truyên nhân của Từ lãnh chúa, nhưng nàng là con gái, không có ý dấn thân vào những hoạt động mạo hiểm.

Tiêu Đình Thủ cười nhạt:

- Thì ra tánh nết đàn bà trời sanh gần giống nhau cả.

Đào Dư Đành cản lại:

- Không phải đâu! Cũng tùy theo người! Như nàng Sóc Phương, một cô gái đẹp nhất đời mà thay thế người anh gánh lấy trách nhiệm chương môn Sóc gia trang, ai dám bảo nàng giống những cô gái khác.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đó chỉ là trường hợp đặc biệt. Và lại, làm chương môn Sóc gia trang chỉ điểu khiển năm ba mươi môn đồ sống trong một hoạt động trầm lặng. Còn một lãnh chúa cai quản hàng nghìn người trên mặt biển và các hải đảo đâu phải chuyện dễ.

Đào Dư Đành gạt đầu:

- Như vậy khi quàn hùng tìm suy tôn một truyên nhân của lãnh chúa không nên thắc mắc.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Thôi, ta bỏ qua chuyện đó, chớ nên bàn tán ở đây làm gì. Còn Đào huynh từ đâu đến đây, tại sao lại bị đám đông võ lâm giang hồ truy kích như vậy?

Đào Dư Đành nói:

- Từ ngày chia tay với Tiêu đại huynh nơi núi Phú Lạc, tại hạ theo các thuyền buôn dọc ngang trên mặt biển, vui với mây ngàn cho cạn nỗi niềm riêng. Bỗng một hôm, tại hạ vào một quán rượu ở Sa Huỳnh, nghe chủ quán kể lại chuyện bọn cướp Tàu ô vừa rô i vào nhà một phú hào gần đó buộc phú hào phải để cho bọn chúng ăn nếm với hai đứa con gái của ông ta nếu không chúng kéo đến đốt phá nhà cửa, giết hại không còn một người trong gia đình.

Tội nghiệp ông phú hào họ Lê kia không dám từ chối, phải hứa với chúng một thời gian để khuyên nhủ hai cô con gái ưng thuận.

Việc bức hiếp như vậy nên bà vợ ông phú hào họ Lê cùng với hai đứa con khóc suốt ngày đêm không biết làm cách nào để giải thoát tai nạn.

Tiêu Đình Thủ cười lớn:

- Câu chuyện có liên quan đến con gái chắt là Đào huynh nhảy vào can thiệp chứ gì?

Đào Dư Đành nói:

- Dĩ nhiên là can thiệp rồi! Nhưng có điều là tại hạ không dùng vũ lực chống lại chúng nó, mà dùng một biện pháp êm dịu hơn.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Biện pháp gì vậy?

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ tìm đến nhà người phú hào họ Lê tỏ ý tại hạ có thể đảm đương được mọi nguy cấp của hai tên cướp biển gây ra.

Vợ chồng nhà phú hào họ Lê có vẻ không tin, tiếp đãi qua loa, nên tại hạ cũng không mặn mà với công việc. Ngặt vì tại hạ thấy hai chị em cô gái đó nhan sắc diễm kiều, nét na thùy mị nên đem lòng thương hại, không nỡ bỏ qua.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đào huynh định cứu người ta sao lại nghĩ đến chuyện luyến ái.

Đào Dư Đành nói:

- Không không! Tại hạ có tánh thấy sắc đẹp thì động tình. Nhưng không phải lúc nào cũng trù tính việc dâm ác đâu, nhất là từ ngày kết bạn với Tiêu đại huynh thì đặt nhân nghĩa lên trên bản tính chứ.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Như vậy thì quý hóa lắm! Đào huynh vì thấy hai cô gái có sắc đẹp mà thương hại hay thấy người ta bị tai nạn mà thương hại?

Đào Dư Đành nói:

- Có lẽ cả hai...

Tiêu Đình Thủ lại cười:

- Ủ! Đào huynh như vậy là thực lòng đó, không phải che đậy đâu! Nhưng sự việc diễn biến ra sao nữa?

Đào Dư Đành nói:

- Quán Sa Huỳnh có rượu ngon, do bọn Tàu buôn từ Hải Nam đem sang. Tuy không phải loại mỹ tửu, nhưng cũng thuộc vào hàng cao độ. Tại hạ đi không đành, còn ở lại thì không có tiền uống rượu. Tại hạ đánh liêu để đến nhà vợ chồng phú hào họ Lê để vay tiền, hẹn thời

gian sau thanh toán. Nhà phú hào họ Lê dư tiề`n của, đâu có tiề`c gì với tại hạ, do đó, tại hạ lâ`n lâ`n làm quen và lui tới thường xuyên.

Một hôm, tại hạ gặp hai tên hán tử, ăn mặc theo lô`i đạo sĩ, lưng đeo kiế`m, một tên lùn và mập, một tên cao và ô`m, tuổi trên dưới ba mươi, dắ`t một cô gái vào quán rượu. Lúc đó tại hạ cũng đang ngô`i nhâm nhi một mình ở chiế`c bàn nhỏ.

Tiêu Đình Thủ xen vào:

- Thôi rô`i! Dắ`t gái vào quán rượu là sở trường của Đào huynh.

Đào Dư Đành cười cười nói:

- Nhưng là sở trường của những ngày xa xưa, còn bây giờ thì khác.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Khác thế` nào?

Đào Dư Đành nói:

- Khác là trước kia tại hạ đóng vai dâm ác, còn bây giờ đóng vai hiệp khách.

Tiêu Đình Thủ với tay rót thêm bát rượu, mời Đào Dư Đành uố`ng một nửa, còn một nửa nô`c cạn, và nói:

- Chắ`c là Đào huynh ra tay giải thoát cho cô gái đó chứ gì?

Đào Dư Đành nói:

- Ý định như vậy nhưng chưa rõ cô gái đó có phải do chúng bắ`t cóc dẫn theo hay không nên tại hạ vẫn ngô`i uố`ng rượu để dò xét.

Qua một lúc, hai tên kia gọi rượu uố`ng. Tên đạo sĩ mập nói:

- Món hàng này nếu bán được, tiểu đệ phải chia hai phần, còn sư huynh chỉ lấy một phần thôi. Công phu tiểu đệ bỏ rất nhiều ngày mới tìm ra hang động của chúng.

Tên đạo sĩ cao ốm lã c đầ u, uông cạn bát rượu, nói:

- Đâu được! Chính ta phải giao đầ u với chúng ở cửa hang, suýt bị ám khí bỏ mạng. Tiề n bán được phải chia cho tề huynh hai phần, còn sư đệ nên lấy một phần là đủ.

Tại hạ nghĩ thầ m:

- Đúng là hai tên cướp biển rô i! Bọn cướp Tàu ô chứ không ai khác. Chúng bắt con gái đem bán cho bọn nào đây.

Tại hạ đưa mắ t nhìn cô gái thì thầ y cô này ăn mặc theo lô i đàn bà Trung Hoa, con nhà khuê các, nhưng dung nhan ủ rũ, quầ n áo nhàu nát, chứng tỏ nàng đã sa lưới bọn cướp biển lâu ngày rô i. Nàng chỉ ngô i thình không nói.

Tên đạo sĩ lùn mập nói:

- Lầ n trước sư huynh cũng không nghĩ đế n công lao của tiểu đệ, lầ n này cũng vậy làm sao tiểu đệ có đủ tiề n để vào tửu điế m.

Gã đạo sĩ cao ốm cười lớn:

- Sư đệ đừng lo! Lầ n này ta đem đi đế n bô n đóa hoa chứ không phải chỉ có một đóa hoa như lầ n trước. Tiểu đệ không thiệt thòi gì đầ u.

Gã đạo sĩ lùn nói:

- Nhưng hai đóa hoa ở nhà phú hào họ Lê chưa thuận mà!

Gã đạo sĩ cao ốm chặ lưỡi nói:

- Làm sao không thuận được! Chính mắt lão cùng đã trông thấy các đứa con gái trong vùng Sa Huỳnh này gia đình chúng nó bị điều đứng dưới bàn tay ta khi chôn lại yêu cầu của ta mà!

Tại hạ không còn nghi ngờ gì nữa. Chính chúng nó là bọn cướp Tàu ô đi bắt gái đem gả bán ở các hoang đảo rồi.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Thế thì hai cô gái nhà phú hào họ Lê là nạn nhân của kẻ cướp này sao?

Đào Dư Đành nói:

- Đúng vậy! Chính hai đứa này đã vào hãm dọa nhà phú hào họ Lê. Tại hạ đã mượn tên nhà phú hào họ Lê để uống rượu thì tất nhiên phải che chở rồi.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Đào huynh làm cách nào để đối phó với hai tên cướp kia?

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ biết rõ, nơi đây là chỗ chúng nó thu nạp rất nhiều thuộc hạ, nên không dám khinh địch. Và lại dưới tay tên lãnh chúa Tàu ô còn có nhiều cao thủ võ lâm gia nhập vào tổ chức này, võ nghệ và nội công của chúng rất đáng sợ. Tại hạ liền nghĩ cách để giải cứu các cô gái kia mà không sanh ra hiềm khích.

Tiêu Đình Thủ cười hà hà:

- Đào huynh muốn bỏ tên ra mua món hàng đó chứ gì?

Đào Dư Đành nói:

- Trừ những tay động chúa, đảo chúa... còn mình làm gì có đủ vàng bạc để mua những đóa hoa đó. Chỉ còn có cách là bí mật thủ tiêu chúng nó là tốt nhất.

Chiều hôm đó tại hạ đến nhà phú hào họ Lê tỏ ý muốn gạt hai tên cướp đến nơi để lập kế ám sát. Nhưng phú ông họ Lê lắc đầu, không dám, vì sợ tại hạ không đủ khả năng để đối phó với hai tên cướp ấy.

Lão nói:

- Tráng sĩ có lòng thương muốn giúp gia đình lão, nhưng bọn cướp này hung dữ lắm, nếu làm không nên việc thì cả nhà bị chúng thủ tiêu hết. Việc này vợ chồng lão cũng đã nghĩ tới, nhưng hai đứa con gái lão lại không bằng lòng, thà chúng hy sinh chứ nhất thiết không để liên lụy đến cha mẹ.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Như vậy là mưu tính của Đào huynh không thành.

Đào Dư Đành nói:

- Có gặp khó khăn, nhưng tại hạ không vì thế mà lùi bước. Tại hạ phải tìm cách hạ uy thế của hai tên cướp kia để làm cho phú ông họ Lê tin tưởng thì mới thực hiện được. Trong lúc chờ đợi sự thuận tình ra đi của hai cô gái kia, hai tên cướp vẫn còn lưu lại ở quán Sa Huỳnh với cô nàng đã có sẵn.

Sáng hôm sau, tại hạ vào quán, giả cách khiêu khích hai tên kia đầu kiêu.

Tại hạ tự xưng là động chúa ở đảo San Hồ, đi tìm mua hoa, và hỏi mua đóa hoa của chúng.

Tên đạo sĩ cao ô' m nói:

- Món hàng này nê' u quý khách thích thú thì cũng phải hai mươi lạng vàng.

Tại hạ làm bộ chê bai, nói:

- Mặt hàng như vậy đáng giá gì mà đòi cao! Quý vị có dịp ghé đê' n đảo San Hô tại hạ biê' u không chẳng câ' n tiê' n bạc gì cả.

Tên đạo sĩ mập nói:

- Hừ... Gã này ăn nói phách lô' i! Cứ nhìn vào lô' i ăn mặc của gã cũng đủ biê' t gã là một đứa phiêu bạt giang hô', nghèo xơ xác.

Tại hạ trợn mắ' t, rút thanh khoái đao bỏ lên bàn, nói:

- Đừng có vô lễ với bản chức! Tiê' n bạc của một động chúa ở nơi cái này nè!

Vừa nói, tại hạ vừa đưa cây khoái đao lên, chỉ mũi đao về` phía trước mặt chúng.

Trước mặt cô gái kia, hai tên cướp cảm thấ' y như mắ' t uy, không chịu nổi. Tên đạo sĩ rút phăng lưới trường kiế' m ra, để lên bàn, nói:

- Nhà ngươi dám chồ' ng lại mười chiêu kiế' m của ta, ta tặng cô gái này không câ' n vàng bạc gì hê' t còn nê' u không chồ' ng nổi, bị thiệt mạng, hay bị tàn phê' thì đừng có than thân trách phận.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Ô' i chà! Chắ' c hai tên cướp kia thuộc vào loại thượng thặng về` kiế' m pháp, nên quá tự tin như vậy?

Đào Dư Đành nói:

- Đúng vậy! Chúng nó là những tay anh chị lừng danh trên biển cả nhìn mọi người như cỏ rác đã quen. Tại hạ thầy chúng thách đấ u, và ra điề u kiện như vậy còn đợi gì mà không xông vào đánh cuộc.

Tại hạ chậm rãi câ m đao đứng dậy, bước lại gâ n nhìn vào mặt cô gái, cười nhạt nói:

- Chà! Đánh đôi mươi chiêu kiế m mà chỉ được cô gái này thì thiệt thòi quá! Nhưng thôi, chúng ta đã ước hẹn thì cứ thử xem sao.

Tên đạo sĩ lùn xen vào:

- Sư huynh giao ước như vậy chúng mình thiệt thòi quá! Nó đỡ được mười chiêu kiế m thì chúng ta nhường cô gái này lại cho nó, còn nế u nó không đỡ nổi thì phải có một cái gì đê n bù chớ?

Gã đạo sĩ cao ô m cười hà hà:

- Sư đệ không câ n đòi hỏi gì ở tên giang hô` phiêu bạt này. Nó đã không đỡ nổi mười chiêu kiế m của ta thì tánh mạng nó đã không còn. Chúng ta có buộc nó điề u kiện gì cũng vô ích.

Tại hạ lớn tiế ng hỏi:

- Nế u các hạ đánh mười chiêu không thắ ng nổi ta mà các hạ không chịu giao cô gái này cho ta thì sao?

Tên đạo sĩ cười hà hà:

- Trong giang hô` có luật lệ giang hô`. Kẻ đã hứa phải giữ lời. Chính cô gái này ta cũng đánh cuộc với một tên hảo hán trong thương thuyề n bắ t đem về` đây. Nế u nhà ngươi đỡ được mười chiêu kiế m của ta thì anh em ta sẽ tự mình ra khỏi tử điế m, không câ n nói lời nào.

Tại hạ chưa tin hỏi cô gái:

- Có phải cô nương do hai tên này thả'ng cuộc bắt đem về' đây không?

Cô gái gật đầu, xác nhận lời nói của hai tên cướp kia là đúng. Nhưng về mặt u buồ'n, lo sợ cho tại hạ phải bỏ mạng dưới lưỡi kiế'm của hai tên đạo sĩ.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Tại sao Đào huynh biế't cô gái á'y lo lắ'ng?

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ chỉ câ'n nhìn đôi mắ't đen lánh có đượm nước mắ't của cô nàng là thông cảm ngay.

Trong lúc hai người đang nói chuyện đê'n đây thì trời đã sáng rõ, ánh nắ'ng ban mai bắt đầu chiế'u lên đỉnh gò Thiế't Tràng. Tiế'ng bước chân và tiế'ng xì xào của đám đông người mỗi lúc một náo nhiệt thêm. Tuy nhiên, không một ai dám đê'n gắ'n Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ. Họ chỉ bao vây xung quanh, hình như đang chờ đợi một mệnh lệnh nào đó.

Đào Dư Đành nói:

- Chúng nó chưa dám xông vào giao chiế'n thì chúng ta cũng chưa câ'n động thủ. Hãy cứ uố'ng rượu đã.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đào huynh kể tiế'p câu chuyện đánh cuộc với hai tên tướng cướp trong quán rượu ở Sa Huỳnh đi.

Đào Dư Đành nói:

- Cô gái đáng thương kia bỗng nhiên có cảm tình với tại hạ:

- Xin tráng sĩ hãy cẩn thận!

Giọng nói của nàng chứng tỏ nàng đã chứng kiến cuộc tử đấu của hai tên cướp cướp này với những cao thủ khác trong một trường hợp nào đó, tuy nhiên, tại hạ vẫn làm ra vẻ không để ý.

Tức thì, tên đạo sĩ ốm rút kiếm, nhảy ra trước sân rộng trong tư điếm, đứng thủ thế. Phận tại hạ thì chẳng vội vã gì, cứ lằm lũi cầm khoái đao bước ra, nói:

- Xin mời.

Lời nói vừa dứt thì tên cướp cao ốm đã cùng một lúc tấn công ba chiêu. Ánh thép tỏa sáng ngời như một chiếc dù bằng bạc phủ lên mình tại hạ, làm cho tại hạ nhất thời không rõ hướng tấn công của hắn từ đâu.

Tại hạ lui về một bước, hóa giải chiêu thứ nhất thì hắn bước tới một bước hạ mũi kiếm xuống điểm ngay vào ngực.

Một tiếng thép chạm nhau vang lên:

Choang!

Tức thì mũi khoái đao của tại hạ luồn vào giữa đường kiếm của gã điểm thẳng vào vai bên phải. Hắn thất kinh, nhảy lùi lại một bước, la lên:

- Ôi chao! Hảo kiếm khách!

Dứt lời, hắn quay lại nói với tên lùn kia:

- Thôi! Chúng ta trao món hàng lại cho hắn. Ta đã gặp một địch thủ không đương cự nổi.

Đào Dư Đành thấ y hấ n chỉ ra có bồ n chiêu mà đã đầ u hàng, liề n nói:

- Tại hạ mới thụ giáo bồ n chiêu, chưa đúng với lời cam kề t, lẽ nào các hạ bỏ đi?

Gã cao ô m nói:

- Ta sẽ thỉnh giáo kiế m pháp của ngươi trong một trường hợp khác.

Dứt lời, hai tên tướng cướp đó giấ t kiế m vào bao, quay lưng bỏ đi, không nói một lời nào nữa.

Cô gái đê n bên tại hạ thở thê:

- Không ngờ tráng sĩ đã chiế n thắ ng hai tên cướp biển đó. Xin tráng sĩ chỉ giáo cho tiện thiế p biế t hoàn cảnh của tiện thiế p ra sao trong những ngày sắ p tới.

Tại hạ dứt khoái đao vào vỏ, đưa cô gái vào ngô i nơi bàn rượu, và hỏi thăm hoàn cảnh ra sao, tại sao bị bọn cướp Tàu ô bắ t được

Cô gái kể:

- Tiện thiế p là con gái một phú hào ở Tam Quan, xứ dừa vùng biển thuộc phủ Quy Nhơn. Cách đây sáu tháng bị bọn cướp ghé tàu vào cướp phá. Tiện thiế p đang coi gia nhân hái dừa ngoài bãi biển, bị chúng bắ t đem đi.

Thuyề n của chúng xuôi ngược hơn bảy ngày đê n một hòn đảo nhỏ gọi là đảo Hoàng Sa. Ở đây thổ dân toàn là người Việt Nam, chuyên về ã nghề ã đánh cá. Tuy nhiên, nơi phía hắ c núi ngoài ven đảo có một hang động rắ t lớn, bọn cướp chiế m cứ nơi đây làm thành sào huyệt bắ t nhắ t người, chứa hàng và làm nhiề u hành vi

ngoài vòng pháp luật. Tiệp thiếp được chúng đem lên đảo này, ngày đêm đi chợ, nấu cơm, bị chúng sai khiến như một tên nô lệ.

Một hôm, tiệp thiếp được hai tên vệ sĩ lấy thuyền chở đi mua thức ăn ở vùng dân cư thì bị hai tên cướp này ghé tàu đánh chết hai tên vệ sĩ rồi đưa tiệp thiếp vào đất liền, cho ở một ngôi nhà nơi bãi biển Sa Huỳnh chờ ngày đem đi bán cho các thổ dân ở một hòn đảo xa xôi nào khác. Tiệp thiếp nghe nói, hai tên này còn chờ bắt thêm hai cô gái của nhà phú hào họ Lê nào đó để cùng chở đi một chuyến ghe buôn.

Tại hạ nghe cô gái nói chuyện bọn cướp Tàu ô giam người nơi động đá ở đảo Hoàng Sa, liền hỏi tiệp:

- Này cô nương! Tôi cứu cô nương không có mục đích đem bán cho các đảo hoang như bọn cướp Tàu ô đâu.

- Cô đừng sợ! Tôi sẽ đem cô trở về Tam Quan để cô sum họp gia đình. Tuy nhiên, cô nương nên nói rõ cho tôi biết bọn cướp Tàu ô giam người ngoài đảo có đông không?

Thiếp nữ đáp:

- Tiệp thiếp mới bị bắt đến đó hơn sáu tháng, không hiểu nhiều lắm, chỉ biết chúng giam người dưới hầm đá, và hàng ngày đem cơm đút vào một cái lỗ nhỏ, để tù nhân lấy ăn sống. Số tù nhân bắt vào thả ra rất nhiều, tiệp thiếp không nhớ hết.

Đào Dư Đành hỏi:

- Ai canh giữ những tù nhân đó?

Cô gái đáp:

- Trong động gô`m có bô`n tay cao thủ võ lâm thuộc vào hàng thượng thặng, do lãnh chúa Tàu ô trực tiế`p điề`u khiển. Cứ hàng tuầ`n có các tàu sơn đen cập bệ`n để truyề`n mệnh lệnh cho bô`n người này.

Tại hạ hỏi:

- Tôi muố`n đê`n đó quan sát có được không?

Thiê`u nữ lắ`c đầ`u, sợ hãi:

- Không được đâu! Nhiê`u người đã bị ché`t hoặc bị bắ`t câ`m tù trong hầ`m đá cũng chỉ vì lén lút đê`n nơi thám thính.

Tại hạ nhăn mặt hỏi:

- Chúng chiề`m cứ thạch động bao giờ vậy?

Thiê`u nữ đáp:

- Tiệ`n thiế`p không rõ, nhưng có nghe nói lại trước đây ba năm có một lão nhân dẫn một số` cao thủ võ lâm đê`n đánh đuổi bọn cướp biển trong động đá này, nhưng bị thấ`t bại, nên bị bọn cướp Tàu ô hạ sát, ném xác ra ngoài biển khơi, không một ai số`ng sót.

Tại hạ nghe nói rợn người. Bọn Tàu ô lợi dụng tình hình Trịnh Nguyễn phân tranh lén lút xâm nhập vào các hang động trên hoang đảo, để tổ chức các căn cứ cướp giết.

Tiêu Đình Thủ nghe đê`n đó hỏi:

- Thê` thì thổ dân chúng ta số`ng trên các đảo đó ra sao?

Đào Dư Đành nói:

- Theo lời của thiê' u nữ đó thì thổ dân trên đảo vẫn số'ng bả'ng nghề' chài lưới và không động chạm gì với bọn cướp cả.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Sau khi cứu được cô gái đó, Đào huynh đem nàng đi đâu? Có cùng cô nàng chung số'ng không?

Đào Dư Đành nói:

- Có lý nào tại hạ vô tư như vậy? Nàng đã cho tại hạ biế't một tổ chức giam người của giặc Tàu ô, tâ't nhiên tại hạ phải xem đó là chuyện quan trọng. Có điề'u Hoàng Sa là một hải đảo xa cách với đấ't liề'n, nế'u đem thân ra đó mà không có kế' hoạch trước thì chẳng khác đem thân nộp cho chúng.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Như vậy là Đào huynh dự tính mạo hiểm vượt biển ra đảo Hoàng Sa?

Đào Dư Đành nói:

- Đúng rồ'i! Tại hạ tỏ ý đưa cô gái trở lại đảo Hoàng Sa, lấ'y có là cứu được nàng trong tay bọn cướp biển, và đem hoàn lại cho chủ cũ. Đây là một âm mưu làm thân với bô'n tên thủ hạ của lãnh chúa Tàu ô trong động đá.

Tiêu Đình Thủ cười nhạt:

- Mưu mô như vậy thì hay lấ'm rồ'i! Chỉ sợ cô gái kia không chịu đi.

Đào Dư Đành nói:

- Ban đầu cô ta buôn bã, nhưng sau đó tại hạ giải thích đảo Hoàng Sa là đất nước Việt Nam, các thổ dân trên đảo đã lâu đời đều là dân tộc Việt Nam. Chúng ta phải đuổi bọn cướp Tàu ô đi, để chúng nó cư ngụ lâu ngày không tiện. Cô gái cuối cùng đồng ý dẫn tại hạ trở ra đảo để tạo điều kiện cho tại hạ làm quen với bọn tên động chúa và dò xét tình hình.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Tàu bè đến đó có khó lắm không?

Đào Dư Đành nói:

- Chẳng khó khăn gì. Tàu bè buôn bán qua lại rất đông, nhưng những con tàu chịu ghé bến thì rất ít, trừ những chiếc tàu có liên quan mật thiết với chúng.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Thế là Đào huynh tức tức khởi hành với cô gái đó ngay ngày hôm sau phải không?

Đào Dư Đành nói:

- Không! Tại hạ đang mắc nợ nhà phú hào họ Lê một số tiền nợ để uống rượu, lẽ nào lại trốn nợ bỏ đi. Tại hạ đến nhà phú ông xin hẹn lại một tháng sau sẽ trở về thanh toán, nhưng lần này phú ông tiếp đón niềm nở, vì hay được tin tại hạ đánh thắng hai tên cướp biển cứu được cô gái trong quán rượu vừa rồi.

Tiêu Đình Thủ cười:

- Thế là Đào huynh lại ra tay cứu hai cô gái nhà phú hào họ Lê để lấy công trừ nợ chứ gì?

- Phải, phải! Tiêu huynh đoán không sai! Tại hạ làm sao có tiên trả nợ. Chỉ có cách đó mà thôi. Người ta giúp tiên mình uống rượu, thì mình làm việc nghĩa để trả ơn thế là song phẳng lăm rồi! Tại hạ khuyên phú ông hẹn ngày mời hai tên cướp đến để trao hai đóa hoa quý. Hai tên cướp không từ chối.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Trong thời gian sắp xếp với phú ông để cứu hai cô tiểu thư kia, thì cô gái mà Đào huynh vừa cứu được, Đào huynh giấu ở đâu?

Đào Dư Đành “à” một tiếng nói:

- Tại hạ đem cô nàng gửi nơi nhà lão phú ông họ Lê, để tại hạ làm xong việc thì cùng nàng xuống thuyền ra đảo. Cũng nhờ nàng kể lại câu chuyện tại hạ đánh thắng hai tên cướp trong quán rượu nên gia đình phú ông họ Lê mới tin tưởng tại hạ chứ.

Tôi hôm đó, đúng hẹn, hai tên cướp ăn mặc sang trọng, đến nhà phú ông họ Lê để cùng hai cô qua một đêm chăn gối, rồi sáng hôm sau gia đình phú ông tiễn biệt, đưa hai cô lên đường.

Trong phòng hương, hai cô thắp đèn, cắm hoa, đánh phấn, thoa son, làm tất cả những việc của cô gái sắp lấy chồng. Hai tên cướp chờ đợi mãi cho đến lúc trong phòng tắt đèn hết, chỉ còn một ngọn đèn lờ mờ, đủ thấy đường đi. Phú ông bước ra, mời hai tên cướp vào phòng hoa chúc.

Tiêu Đình Thủ đưa tay ra hiệu:

- Tại hạ đoán chắc Đào huynh đã thay mặt hai cô gái tiếp đón hai vị tân lang.

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ đã bố trí cho hai cô gái trang điểm xong thì rút lui ra cửa sau, vào hậu phòng, còn nơi đó, tại hạ nẵm trùm chặn chờ khách.

Hai tên cướp không đề phòng, xông xáo bước vào.

Tên đạo sĩ cao ô m nhảy lên giường, ôm tại hạ, nói:

- Cô nương! Cô nương trang điểm lâu quá làm ta nóng lòng không chịu nổi.

Tại hạ giả giọng đàn bà nói:

- Chàng ơi! Thiếp đang chờ chàng đây!

Lập tức tại hạ đâm cho hắ n một nhát kiếm ngã lăn xuống đất. Tên kia toan thoát ra ngoài nhưng tại hạ đã dự định trước, chỉ cần quay một vòng mũi khoai đao, hắ n đã trở thành một xác chết không kịp giẫy giụa.

Sau đó xác hai tên cướp được đem ném ra bãi bể nội trong đêm ấy.

Cảm lòng hào hiệp, phú ông họ Lê đã trao tặng tại hạ một trăm nghìn bạc để làm lộ phí đến đảo Hoàng Sa.

Tiêu Đình Thủ cười nói:

- Ngoài đại dương có nhiều chuyện bất ngờ, và ly kỳ hơn trong đất liền. Hèn chi có nhiều cao thủ võ lâm từ đất liền kéo nhau gia nhập vào các tổ chức ngoài biển.

Đào Dư Đành nói:

- Ấy vậy mà có nhiều người gọi các hoạt động của những người này là ma giáo, là tà đạo, là hải tặc v.v...

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đó là những quan niệm hẹp hòi của đạo giáo xa xưa. Ngày nay không thể quan niệm như vậy được. Nhưng Đào huynh có dẫn cô gái kia trở lại đảo Hoàng Sa không?

Đào Dư Đành nói:

- Có! Chuyến đi khá phức tạp và kỳ thú! Tại hạ dùng số tiền tặng thưởng của phú ông họ Lê mua được một chiếc thuyền buồm nhỏ, dụng ý sau này chúng ta còn tới lui nơi đó nhiều lần.

Hôm đó tại hạ đưa cô gái trở về thạch động Hoàng Sơn, và biết được ở đó có bốn tay cao thủ trong bọn cướp Tàu ô trấn giữ. Bốn người này là bốn anh em ruột.

Sau khi trao trả, và được cô gái kể lại câu chuyện vừa qua, bốn tên chủ động rất mừng rỡ, đem rượu ra mời tại hạ uống và bàn luận chuyện võ học.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Trình độ võ công của chúng nó ra sao?

Đào Dư Đành nói:

- Chúng nó chính là những tay cao thủ giang hồ kiếm pháp và võ công không lường được. Tại hạ nhận thấy mình không đương cự nổi đành rút lui để tìm phương pháp khác tấn công. Nếu đánh thắng bọn này, chiếm được thạch động, chúng ta còn biết được nhiều bí mật bất ngờ trong động đá đó.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Như thế tức là Đào huynh bỏ cô gái đó ở lại đảo, lái thuyền về một mình ư?

Đào Dư Đành nói:

- Phải! Tại hạ hẹn với cô gái cứ ở đó tìm cách làm cho bọn tên động chúa tin tưởng và ngày nào đó tại hạ sẽ trở lại rước nàng về.

Tiêu Đình Thủ cười lớn:

- Thế thì Đào huynh đã đặt một tay gián điệp ở gần bọn chúng rồi ư?

Đào Dư Đành nói:

- Chuyên đi vừa rồi chưa khám phá được gì quan trọng, chỉ khám phá được những kho chứa rượu rất lớn. Ở đó toàn là mỹ tửu chúng chở từ lục địa Trung Hoa đến, và chôn cất nơi đây. Chúng nó biếu tại hạ hồ rượu này. Tại hạ mang mãi trên mình, chờ lúc nào gặp Tiêu huynh thì lấy ra cùng uống với nhau cho vui.

Tiêu Đình Thủ đắc ý nói:

- Ha... ha...! Hôm nay chúng ta lại thưởng thức mỹ tửu ở động Hoàng Sa! Thật là kỳ thú! Tại hạ sẽ cùng Đào huynh đến đó một phen để lấy rượu của chúng uống mới đã ghê.

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy! Và sau đó còn có nhiều việc quan trọng khác.

Hai người vừa nói chuyện đến đây thì rượu cũng vừa hết.

Tiêu Đình Thủ uống bát rượu cuối cùng, rồi ném hũ rượu ra xa, nói:

- Bọn này đuổi theo Đào huynh từ đâu đến mà đông vậy?

Đào Dư Đành nói:

- Chúng nó là thuộc hạ của bọn cướp biển cầm đầu do bọn Tam Ngũ sát và Thập bát La Hán mà chúng ta rải rác giết đi trong các cuộc giao tranh. Chúng nó tìm chúng ta để trả thù đó.

Tiêu Đình Thủ bỗng nghe bọn Tam sát hét lớn:

- Hai tên này đều thuộc môn phái Song Yên hải tặc. Anh em hãy vây hãm đừng cho chạy thoát.

Dứt lời, ba người xông tới chĩa ba mũi kiếm vào người Tiêu Đình Thủ.

Gã áo vàng đầu trọc trước đây bị Tiêu Đình Thủ dùng mũi kiếm đâm vào cổ tay, bây giờ hận thù chưa phai. Hắn hét to:

- Tiểu tử kia! Hãy bó tay chịu chết!

Gã áo đen tóc dài, cùng với gã mặc đạo bào cùng hợp công đâm vào Tiêu Đình Thủ cùng một lúc.

Chàng bị ba mũi kiếm bao vây, chỉ xoay người một cái là một kiếm đâm vào trước ngực, còn hai kiếm kia đâm vào bụng.

Thế đánh của bọn Tam sát này không phải vừa. Nhưng Tiêu Đình Thủ đã qua một thời gian luyện một loại kiếm pháp trong động đá, thì còn xem những chiêu thế tầm thường kia vào đâu nữa.

Chàng khẽ co đầu gối bên phải lại, tay phải chàng rút thanh trường kiếm cắm dưới đất, đồng thời xoay tay vung mạnh một cái. Ba tên Tam sát tinh của địch đều bị cắt đứt bàn tay, ba thanh trường kiếm rơi ngay xuống đất.

Ba tên giặc mặt tái mét. Chúng không ngờ trên đời này lại có một người có bản lĩnh ghê gớm đến thế. Chúng đứng ôm tay một lúc rồi mới lùi lại.

Tiêu Đình Thủ hơi thương hại, nói:

- Ba tên giặc này đã cùng tại hạ giao đầu từ trong đêm. Tại hạ thương tình không dùng tuyệt chiêu để sát hại. Tuy nhiên, chúng vẫn nuôi ác ý, không chịu rời khỏi nơi đây.

Đào Dư Đành trầm trồ:

- Ô! Tuyệt chiêu! Hảo kiếm pháp!

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đó chỉ là loại bình thường trong kiếm pháp của “Diệp gia kiếm pháp” có gì mà Đào huynh khen ngợi.

Thầy ba tên Sát tinh bị chặt cụt bàn tay, lùi lại rất xa, các cao thủ kia không dám xông vào.

Đào Dư Đành cười ha hả, hỏi Tiêu Đình Thủ:

- Mấy tháng vừa rồi, hình như Tiêu huynh đã có dịp thụ giáo về kiếm pháp ở nơi nào đó phải không? Những chiêu kiếm này tại hạ trông thấy rất lạ.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đúng vậy! Sau khi Đào huynh bỏ đi, tại hạ vẫn ở trong động đá nơi núi Phú Lạc, tình cờ gặp một lão tiên bô cũng đang ẩn cư trong một đỉnh núi gần đó. Người này trước kia là một cao thủ võ lâm, đi bảo vệ hàng hóa cho các ghe buôn trên mặt biển, nhưng sau đó vì đánh thua một cao thủ mà trở về núi ẩn cư rèn luyện kiếm pháp.

Chính lão sơn nhân này đã truyền lại những tuyệt chiêu kiếm pháp cho tại hạ.

Đào Dư Đành hỏi:

- Tiêu đại huynh có biết tên người đó là ai không?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Lão sơn nhân đó là Hồ Thích.

Đào Dư Đành giật mình hỏi:

- Hồ Thích lão tiên bối còn sống sao?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Hồ lão nhân còn mạnh khỏe lắm. Đào huynh cũng biết Hồ lão nhân sao?

Đào Dư Đành nói:

- Đó là một nhân vật nổi tiếng trong giang hồ hơn hai mươi năm về trước. Tại hạ chỉ được nghe tiên nhân kể lại. Tiêu đại huynh được duyên may thụ giáo thì kiếm pháp tuyệt kỹ chứ còn gì nữa.

Giữa lúc đó, đột nhiên Đào Dư Đành hét lên một tiếng thật lớn. Tiếp theo là hai bóng người đã phóng đến trước mặt Đào Dư Đành.

Hai người này một người cầm thiết trượng, một người cầm thiết bài, đều là những thứ binh khí rất nặng.

Đào Dư Đành lạng người đi mấy vòng, muốn xoay về sau đoạt cây thiết trượng. Nhưng người này võ công rất cao cường, cây thiết trượng phòng thủ nghiêm mật. Hấn dùng toàn chiêu thế thủ, bảo vệ khắp các yếu huyệt trong người.

Đào Dư Đành cầm chuỗi khoai đao, toan triển khai tuyệt chiêu đố i phó với hai tên này thì đã nghe một tiếng hét tiếp theo, rồi có hai người nữa phóng mình đến.

Hai người này đều sử dụng cặp bát giác đồng chùy, vung lên bổ xuống rất mãnh liệt. Hai người vừa vung bốn ngọn chùy tấn công thì hai gã cầm thiết trượng và thiết bài cũng cùng một lúc hợp công.

Đào Dư Đành tràn qua tràn lại giữa bốn tay kinh địch. Thân pháp chàng cực kỳ linh động mà cũng không sao đã thương được đố i phương.

Mỗi khi thấy đố i phương sơ hở, Đào Dư Đành vận dụng mũi khoai đao đâm vào một người thì ba người kia liền mạng xông vào đánh đỡ dữ dội, khiến cho Đào Dư Đành thu đao về thủ thế.

Hai bên giao đấu được mười mấy hiệp, bỗng tên hán tử gậy đét, hét to:

- Bát thương xung phong!

Tức thì tám tên mặc áo xanh, tay cầm trường thương chia làm bốn mặt nhảy vào. Mỗi bên đều có hai cây trường thương nhắm vào người Đào Dư Đành đâm tới.

Mọi thứ tung tít bọc xung quanh người Đào Dư Đành, làm cho chàng không còn xoay quăn để tránh đỡ như lúc nãy nữa.

Bây giờ, hai tên sử dụng đồng chùy thừa cơ hội tung bốn ngọn chùy nhắm ngay đầu Đào Dư Đành bổ xuống. Hai gã sử dụng thiết trượng cũng thừa cơ hợp công quét tới, kinh phong rít lên veo veo.

Thế là bốn phương tám hướng dày đặc những mũi binh khí của những tay sát thủ khủng khiếp.

Đào Du Đành tuy còn trẻ tuổi, nhưng chàng đi đây đi đó khắp nơi, đâu đâu cũng biết tiếng, và ai cũng nể sợ cây khoai đao của chàng. Bốn người vâng lệnh lãnh chúa Tào ô đi bắt Đào Du Đành cũng thừa hiểu đao pháp của chàng không phải tầm thường. Chỉ sợ hờ một đường tơ kẽ tóc cũng đủ mất mạng rồi. Thế nên chúng quyết hợp công đả thương, làm cho Đào Du Đành kiệt lực thì mới bắt được.

Chúng đâu ngờ hôm nay bên cạnh Đào Du Đành lại còn có Tiêu Đình Thủ, một kẻ vừa được truyền thụ bí pháp tuyệt vời, và chỉ một đường kiếm đã chặt đứt ba bàn tay cầm kiếm của ba tay cao thủ.

Tiêu Đình Thủ thấy bốn người kia cậy đông, uy hiếp một cách man rợ, không kể gì đến đạo lý, mà Đào Du Đành dù có bản lĩnh cao siêu đến đâu cũng không thể thoát nguy. Chàng lớn tiếng hét to:

- Thật đúng là tư cách đám quân cướp biển.

Đào Du Đành đột nhiên chuyển mình, xoay người một cái rất thần tốc, vung khoai đao đập trúng một cây trường phương, tung ra khỏi tay một tên áo xanh, làm cho rùng vũ khí đang bủa vào mình chàng bỗng nhiên rối loạn. Gã quay tít người như chiếc chong chóng, bao quanh một vùng kiếm quang sáng chói.

Bỗng nghe hai tiếng choang choang vang lên. Hai cây thiết bài bị mũi khoai đao đánh bật lên cao, rồi rơi xuống đất, cách xa mấy trượng.

Một vị trưởng lão cầm đầu, la lớn:

- Hãy từ từ tấn công bằng cách bao vây để tiêu hao sức lực hẳn.

Tám tên sử dụng trường thương vội lùi lại một bước, đánh chậm lại để cho Đào Dư Đành kiệt sức sẽ xông vào.

Những kẻ có kinh nghiệm chiến đấu đều thấy võ công Đào Dư Đành dù có cao thâm đến đâu cũng không thể quay tít thân mình mãi như vậy mà không kiệt sức.

Bỗng Đào Dư Đành bật lên một tràng cười ha hả, lưỡi khoai đao đánh ngược lên, đánh trúng vào lưng tên sử dụng đồng chùy. Gã này la lên một tiếng ngã sấp xuống mặt đất.

Thanh khoai đao của Đào Dư Đành tiếp tục hát ngược hai cây trường thương ra, nhưng bọn này thương pháp rất thuần thục. Chỉ trong chớp mắt, sáu tên còn lại hợp công khai thác chỗ trống dưới nách phía trái của Đào Dư Đành phóng tới.

Đào Dư Đành thốt kinh, la hoảng:

- Mạng ta nguy mất.

Tiêu Đình Thủ thấy vậy phóng mũi kiếm vào cản các mũi trường thương lại. Nghe phát ra mấy tiếng “Keng! Keng!”.

Cả sáu tên sử dụng trường thương đều ngã lăn ra. Sáu cây trường thương rơi xuống đất cùng một lúc.

Đào Dư Đành trở mặt nhìn hiện trường xảy ra, không hiểu gì cả, Tiêu Đình Thủ vừa phóng kiếm đâm vào cổ tay sáu người kia, dĩ nhiên có kẻ trước người sau, tại sao sáu người kia lại rơi thương cùng một lúc.

Thực ra, đây là một bí pháp gia truyền, không thể hiểu bằng lối nghĩ thông thường được. Chàng đã sử dụng chiêu “Phá thương thức” trong “Diệp gia kiếm pháp” một chiêu thức chỉ có thể hiểu bằng sự kinh ngạc của kẻ cầm kiếm mà thôi.

Tiêu Đình Thủ đã sử dụng phá `n “Phá chiêu thức” trong “Diệp gia kiế `m pháp” thì những cao thủ nơi đây dù sử dụng loại binh khí gì cũng không thể thắ `ng nổi. Có điề `u Tiêu Đình Thủ không muố `n mở một trường sát kiế `p trong chố `n giang hồ `.

Chàng nói với Đào Du Đành:

- Chúng ta mở đường ra khỏi nơi đây.

Vừa nói, chàng vừa xách kiế `m đứng dậy. Đào Du Đành cũng cầ `m khoái đao song song với Tiêu Đình Thủ đi xuố `ng.

Một vị trưởng lão có lẽ là người cầ `m đầ `u trong đám cướp Tàu ô này thắ `y hai người muố `n thoát ra khỏi chiế `n trận, liề `n câ `t giọng trầ `m trầ `m hét to:

- Hãy giữ vững vòng vây!

Thế ` là có năm tên cầ `m vũ khí xông ra.

Hai tên đi đầ `u cầ `m hai cây nhuễn tiên đánh vào Tiêu Đình Thủ vun vút.

Còn ba tên đi sau dùng thiế `t bảng lao vào đánh với Đào Du Đành.

Chúng chia làm hai nhóm, bao vây và ngăn đón không cho Tiêu Đình Thủ và Đào Du Đành tự do thoát đi.

Hai tên dùng nhuễn tiên rắ `t lợi hại. Chúng đánh veo veo trước mặt Tiêu Đình Thủ như một đám hoa lê màu trắ `ng toát, làm cho Tiêu Đình Thủ lóa mắ `t. Chàng vội lùi lại ba bước rồ `i thuận tay quay ngược mũi kiế `m đánh chát một tiế `ng, mũi kiế `m trúng ngay yế `t huyết nơi vai tả của tên bên trái. Tên này giậ `t mình lùi lại. Tên kia lại anh dũng tiế `n lên.

Thanh trường kiếm của Tiêu Đình Thủ lại lóe lên. Huyệt kiên tinh phía tay mặt của tên kia lại bị chàng đâm trúng. Như thế là chỉ loáng mắt, cả hai đố i phương đều bị Tiêu Đình Thủ đâm ở cánh tay và bả vai, không còn cầm vũ khí được nữa phải bỏ chạy.

Bên kia, Đào Du Đành cự với ba tên cầm thiết bả. Cũng chỉ trong nháy mắt, Đào Du Đành đã dùng khoai đao rạch mặt ba tên địch, máu tuôn xối xả, chúng bỏ chạy không dám quay đầu lại. Đào Du Đành khoai chí cười lớn.

Tên trưởng lão cầm đầu tức giận hét bọn thuộc hạ tiếp tục xông vào, nhưng bọn thuộc hạ thấy mũi kiếm và thanh đao của Tiêu Đình Thủ và Đào Du Đành quá lợi hại, không ai dám xông vào nữa.

Tên trưởng lão mặc đạo bào tức giận xông tới, vung kiếm đâm thẳng vào ngực Tiêu Đình Thủ, kiếm phong rít lên veo veo. Chỉ một chiêu này mà bảy đại huyệt trên người Tiêu Đình Thủ bị uy hiếp. Bất luận chàng né tránh về phía nào cũng có huyệt đạo bị mũi kiếm của đố i phương đâm trúng.

Tiêu Đình Thủ thất kinh, không rõ đố i phương thuộc trường phái nào mà sử dụng kiếm pháp tinh vi như vậy.

Ngày trước, Tiêu Đình Bảo, sư phụ của chàng khi luận về kiếm pháp có nói đến chiêu kiếm “Thất tinh lạc trường không” là một chiêu kiếm bí truyền của phái Thái Sơn bên Trung Hoa.

Chiêu này phóng ra, nếu đố i phương dùng khinh thân tuyệt kỹ nhảy lộn người lên cao mấy trượng thì mới tránh khỏi. Nhưng cũng cần phải biết là chiêu “Thất tinh lạc trường không” thì khi mới phát ra, đố i thủ phải nhảy liền thì mới tránh kịp.

Đã vậy, lúc đứng xuống đất rồi lại còn phải đố i phó với ba chiêu liên tiếp nhau cực kỳ lợi hại. Ba chiêu này phóng ra theo thế

liên hoàn, chiêu sau càng độc hiểm hơn chiêu trước, thật khó mà chống đỡ.

Như vậy tên trưởng lão mặc đạo bào này là môn đồ của phái võ lâm Trung Hoa, và nhất định là tay cao thủ đứng trong hàng ngũ thân cận của lãnh chúa Tàu ô rô i.

Sở dĩ lão phải vội vã dùng độc chiêu để trấn áp Tiêu Đình Thủ là vì lão thầy Tiêu Đình Thủ sử dụng kiếm pháp rất ghê gớm.

Tiêu Đình Thủ thầy kiếm quang của đô i phương chụp xuống bảy huyết đạo trước ngực, chàng giật mình kinh hãi chợt nhớ đến ngày còn tập luyện trên núi Phú Lạc chàng đã thấy có khắc trên mặt đá chiêu kiếm này rô i. Ngày ấy chàng đã học thuộc cách phá giải, nên giờ đây chàng không chần chờ nữa, vội đâm thẳng mũi kiếm vào ngực vị trưởng lão.

Chiêu kiếm chàng phóng ra chính là chiêu đã có đồ hình trên vách đá mà lão Hồ Thích đã ghi để đô i phó và hóa giải chiêu “Thất tinh lạc trường không”.

Nhìn bề ngoài thì thầy như Tiêu Đình Thủ đã liều mạng để hai bên cùng chết, nhưng thực ra chiêu “Thất tinh lạc trường không” chia làm hai giai đoạn. Giai đoạn thứ nhất dùng kiếm khí bao phủ bảy yếu huyết trước ngực địch nhân, khiến địch hoang mang không biết đâu mà đỡ. Giai đoạn thứ hai là lựa chọn một huyết đạo đâm vào.

Vì chiêu thức chia làm hai giai đoạn, nên Tiêu Đình Thủ đã chờ cho đô i phương triển khai hết giai đoạn một thì vung kiếm đâm nhanh vào ngực đô i phương để đô i phương không kịp thi triển giai đoạn hai.

Vị trưởng lão thầy Tiêu Đình Thủ vừa phóng kiếm đâm tới, thầy t kinh kêu lên một tiếng, tưởng chừng như mũi kiếm của đối phương đã trúng vào ngực mình, không còn cách nào chống đỡ nữa. Lão té xỉu xuống đất mê man, trong lúc Tiêu Đình Thủ đã rút nửa đường kiếm về, không đâm thủng bụng lão.

Năm đạo sĩ còn trẻ tuổi vung kiếm tiến vào giáp công. Năm người này là đệ tử của vị trưởng lão, vì tưởng vị này chết nên nóng lòng trả thù cho sư phụ. Họ múa tít năm thanh trường kiếm vù vù như gió táp mưa sa.

Tiêu Đình Thủ lại sử dụng những chiêu thức trong phần một của “Diệp gia kiếm pháp”, thanh trường kiếm của chàng phóng ra năm điểm. Cả năm tên đạo sĩ kia đều bị trúng thương nơi cổ tay.

Những thanh trường kiếm của năm đạo nhân kia lại loảng choảng rơi xuống đất. Năm đạo nhân ngẩn người ra một chút rồi lùi lại một bước thì thầy vị trưởng lão, sư phụ của họ, đang run rẩy đứng lên, không hề bị thương tích

gì hết.

Lão lớn tiếng la lên:

- Nó đâm chết ta rồi! Nó đâm chết ta rồi!

Năm tên đệ tử thầy người lão không thương tích gì, mà miệng cứ la những tiếng kinh khủng thì thật là kỳ dị, không hiểu nguyên nhân ra sao cả.

Lúc này bọn vây đánh Đào Du Đành đã thay đổi mấy người, nhưng tất cả đều bị Đào Du Đành dùng khoai đao hạ sát, hoặc đã thương một cách rất hiểm độc.

Không còn ai dám nghĩ đến chuyện ngăn chặn bước chân của Tiêu Đình Thủ và Đào Dư Đành nữa. Hai người này tự do cầm trường kiếm và khoái đao từ từ ra khỏi gò Thiệt Tràng, trong lúc bọn cướp Tàu ô đứng trân trân, ngơ ngác nhìn theo cho đến lúc hai đồi thủ mất dạng.

Tiêu Đình Thủ và Đào Dư Đành tuy ở trong tình trạng bị địch bao vây, nhưng Tiêu Đình Thủ không muốn lâm vào một trường ác sát, lấy sự chém giết làm đài vinh quang... Còn Đào Dư Đành tuy tâm trạng không giống như Tiêu Đình Thủ, nhưng hiện chàng đang nóng lòng khám phá nơi động đá bí mật ở đảo Hoàng Sa, mà chàng đã hẹn với cô gái gián điệp ở đó.

Khi hai người đã rời khỏi gò Thiệt Tràng chừng năm mươi dặm, hướng về phía Gò Găng, Tiêu Đình Thủ nói:

- Đào huynh định đi đâu đây?

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ đang dự tính đến Sa Huỳnh lấy ghe buồm ra đảo Hoàng Sa. Tiêu huynh cùng đi với tại hạ.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Nơi đó là sào huyệt quan trọng của bọn Tàu ô, Đào huynh không nên đến đó một mình. Tại hạ sẽ cùng đi với Tiêu huynh.

Đào Dư Đành cười lớn:

- Nếu được Tiêu huynh giúp sức thì thế nào cũng khám phá ra được những bí mật trong thạch động này.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Vừa rồi Đào huynh đem mỹ tửu từ Hoàng Sa về đây, tại hạ ước mơ đến đó để vui say một bữa cho đã nghiến.

Đào Dư Đành nói:

- Bớ tên chúa động này lợi hại lắm, tại hạ không phải là đồ thủ của chúng. Nhưng dù sao chúng ta phải tìm mưu để chiến thắng trong chuyện đi này.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Kỳ trước Đào huynh đến đó chúng đồ xử ra sao?

Đào Dư Đành nói:

- Chúng cho tại hạ ăn uống thỏa mãn để đến ơn tại hạ đã đem cô gái đẹp về đảo. Thực ra, tuy là một hoang đảo nhưng tàu bè của bọn Tàu ô thường ghé đến, đem đủ các thức ăn cao lương mỹ vị, và có cả rượu quý nữa. Chúng nó cất giữ nơi đây những kho tài sản mà chúng đã cướp được trên đại dương.

Tiêu Đình Thủ gật đầu:

- Các hoang đảo đều quý trọng gái đẹp, do đó bọn cướp tổ chức bắt đàn bà, con gái đẹp đem bán cho các thổ dân ở hoang đảo. Việc này ít ai để ý đến, nhưng đó là một nguôn đau khổ cho nữ giới trong xã hội loạn ly này.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Đào huynh tính bao giờ khởi hành?

Đào Dư Đành nói:

- Hôm nay chúng ta cùng nhau đi Sa Huỳnh để lấy ghe buồm vượt biển. Tuy nhiên, trước khi đi tại hạ phải chuẩn bị một số công

việc cần thiết.

Hai người đang tâm sự thì bỗng nghe có tiếng vó ngựa dội lại.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Có kẻ theo dõi chúng ta!

Đào Dư Đành lắng nghe một lúc rồi gật đầu nói:

- Đúng vậy! Có tiếng chân ngựa từ trong rừng Nhạn Sơn đi tới.

Vừa nói, chàng vừa cầm chặt chuôi đao.

Cuộc mạo hiểm trên ốc đảo

Nhưng sự việc không xảy ra như dự định của hai người.

Trong rừng Nhạn Sơn xuất hiện một con ngựa trắng. Trên ngựa nàng Sóc Phương ngồi chễm chệ, đằng trước có một chàng trai có vẻ phong lưu tuấn tú, đang dắt ngựa, cho ngựa đi từng bước, một phía trái bên má chàng còn dính vệt đất đen sì.

Tiêu Đình Thủ nói với Đào Dư Đành:

- Thôi rồi! Chàng trai này vừa bị “Hội phong lạc nhạn” của Sóc gia trang.

Đào Dư Đành thấy quang cảnh lạ lùng, không hiểu gì cả, hỏi lại:

- Tiêu huynh! “Hội phong lạc nhạn” là cái gì vậy?

Tiêu Đình Thủ cười nhạt:

- Đào huynh trước đây sống ngoài biển khơi, đâu hiểu được những việc ly kỳ ở trong đất liền. Đào huynh thấy cô nàng ngồi trên lưng ngựa có đẹp không?

Đào Dư Đành trở mắt nhìn nàng Sóc Phương, lúc đó còn cách không xa. Chàng chép miệng nói:

- Chà! Cô nàng khá đẹp, vẻ đẹp sắc sảo gần như danh ác.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Cô nàng là em gái của Sóc Phi, tên Sóc Phương, hiện nay nhận chức giáo chủ Sóc gia trang đó. Trước đây nàng có lời hứa kén chồng hễ ai giao đấu với nàng mà rờ trúng bộ ngực nàng thì nàng lấy làm

chờ ng. Anh hùng hào kiệt khắp nơi đến tỵ dâ u, mong chiế m được lời hứa để làm chủ đóa hoa khôi. Nhưng từ đó đến nay chưa có một anh hùng hào kiệt nào chớp được của quý, nên nàng vẫn chưa lấ y chờ ng, và thỉnh thoảng các hào kiệt bốn phương đến hy sinh danh dự để làm trò vui cho nàng hạ thủ, nên phải dấ t ngựa cho nàng làm thú tiêu khiển đó.

Tiêu Đình Thủ vừa nói đến đó thì anh chàng dấ t ngựa đã chậm rãi đi đến nơi, chàng kéo Đào Dư Đành núp vào một lùm cây rậm bên đường để cho nàng Sóc Phương đi qua.

Đào Dư Đành thấ y Sóc Phương quả là một cô gái có sắ c đẹp rạng rỡ, còn anh chàng dấ t ngựa cũng là một gã khôi ngô, tuấ n tú không phải hạng người thường. Chàng hỏi Tiêu Đình Thủ:

- Tiêu huynh! Câu chuyện này quả là ly kỳ! Tại sao lại có những cô gái kén chờ ng theo lối i kỳ quái.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Ở dấ t Sơn Tây này con gái dùng võ học để đánh giá đàn ông là thường. Nhưng trường hợp Sóc Phương là cao điể m, điển hình cho phong tục địa phương có gì là lạ đâu.

Đào Dư Đành hỏi:

- Tại sao hào kiệt trong thiên hạ lại không có ai có thể làm chờ ng nàng?

Tiêu Đình Thủ cười lớn:

- Tại vì chưa gặp duyên nợ, nên nàng chưa cho phép.

Đào Dư Đành “hừ” một tiế ng có vẻ không tin:

- Nàng đã hứa hễ ai thách được nàng thì nàng lấy làm chồng mà?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Nhưng làm sao thách được? Môn phái Sóc gia trang có chiêu “Hồi phong lạc nhật” đó là một bí kíp võ công di truyền từ tiên nhân, nàng Sóc Phương là người thụ ủy. Người nào giao đấu với nàng mà lăm le chộp vào cửa quý thì tức khắc bị nàng dùng chiêu “Hồi phong lạc nhật” đánh cho cả m đầu dưới đất. Anh chàng dấn ngựa kia bị lăm bùn bên má, chính là vừa rồi gã bị hạ bả ng chiêu “Hồi phong lạc nhật” của Sóc Phương.

Đào Dư Đành ngăn người ra, nói:

- Cuộc đời ngang dọc giang hồ, tại hạ chưa bao giờ gặp được chuyện lạ như vậy. Những tay cao thủ giang hồ kia có lẽ cũng vì tánh hiếu kỳ mà liệt bại thanh danh trước cô gái đó... ha... ha. Vậy Tiêu huynh cho phép tại hạ diễu kiến với nàng thử xem.

Tiêu Đình Thủ la lên:

- Không nên đâu! Đào huynh tính chuyện lấy nàng làm vợ ư? Tại hạ e nàng không bả ng lòng thì mang nhục đó.

Đào Dư Đành thở dài:

- Chưa chắc đã như vậy?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đào huynh chỉ giỏi về môn khoái đao còn quyề n cước chưa chắc đã thách nổi tên dấn ngựa kia.

Đào Dư Đành chạm tự ái, nói:

- Tại hạ là đứa hư hèn từ lúc còn nhỏ, còn mong gì kết duyên với một nữ lưu. Nhưng tại hạ muốn trong giang hồ không có một giai nhân khinh thường bọn tu mi nam tử.

Hai người nói đến đây thì chàng trai tuấn tú kia đã dắt ngựa cho Sóc Phương vượt qua khỏi chỗ núp, và có tiếng Sóc Phương nói lạnh lạnh:

- Thôi! Trao dây cương lại cho ta, và cút đi nhanh. Từ nay về sau đừng bao giờ trêu chọc vào Sóc cô nương này.

Chàng trai mặt lấm bùn chắp hai tay xá Sóc Phương một cái, trao dây cương cho nàng, và đứng nhìn theo, trong lúc nàng ra roi, phi ngựa vun vút về phía trời xa.

Đào Dư Đành cũng nhìn theo có vẻ thán phục, rồi cùng Tiêu Đình Thủ đi về phía Tam Quan thuê thuyền đến Sa Huỳnh.

*

**

Năm ngày sau, trên biển khơi, một con thuyền vượt sóng chở Tiêu Đình Thủ và Đào Dư Đành đi về phía đảo Hoàng Sa.

Ngồi trên thuyền, Đào Dư Đành nói với Tiêu Đình Thủ:

- Theo lời nàng Thu Vân, cô gái mà tại hạ đã giải cứu trước kia cho biết sơn động Hoàng Sa có bốn anh em họ Mã là bốn cao thủ võ lâm theo đảng cướp Tàu ô đã đâu, được lãnh chúa đảng này tin nhiệm cho giữ một số kho tàng chứa báu vật mà chúng cướp được trên biển. Bốn tên này ham mê “cầm kỳ thí tửu”, lối sống rất phong lưu. Tại hạ sẽ giới thiệu Tiêu huynh uống rượu luận kiếm với chúng để làm quen. Sau đó lần lượt thử sức từng người để tìm cách triệt hạ và khám phá những bí mật trong động đá.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đào huynh đã đến đó một lần, còn tại hạ chưa quen biết, chắc gì chúng tiếp đón.

Đào Dư Đành nói:

- Tiêu huynh đừng lo! Đã có tại hạ đây thì mọi việc khó khăn tại hạ đảm nhiệm hết.

Thuyền đi được năm ngày thì cập bến.

Cũng như lần trước, Đào Dư Đành vừa bước lên bến đã gặp tên quản gia Đình Kiện đón lại hỏi:

- Đào hiệp sĩ lại đến đây ư? Tại hạ xin tương kiến.

Đào Dư Đành cười lớn:

- Ha... ha...! Đình đại nhân có trí nhớ rất tinh vi. Tại hạ đã một lần đem nàng Thu Vân đến đây trao cho Tứ động chúa. Hôm nay tại hạ có người bạn thân là Tiêu Đình Thủ, rất ngưỡng mộ rượu ngon ở thạch động đến đây xin bái yết Tứ động chúa để hậu rượu.

Đình Kiện nói:

- Mọi việc ở đây phải được phép Tứ lão nhân, xin quý khách thông cảm vào phòng khách chờ tại hạ báo tin.

Đào Dư Đành nói:

- Được, được! Chúng tôi đến đây chỉ có mục đích hậu rượu với Tứ động chúa mà thôi.

Vừa nói, chàng vừa dắt tay Tiêu Đình Thủ theo Đình Kiện vào trong.

Ở đây, tuy núi đá trập trùng, nhưng quang cảnh vô cùng tươi đẹp, nhà cửa khang trang. Thạch động chỉ chiếm một vùng nhỏ nơi góc đảo, còn lại là nhà cửa của ngư dân Việt Nam. Họ lập nghiệp nơi đây có vẻ đã lâu đời. Và sống như một bộ phận của thổ dân địa phương.

Đình Kiện dẫn Tiêu Đình Thủ và Đào Dư Đành vào phòng khách, ở đó bàn ghế sang trọng, trên vách có treo một bức họa vẽ theo lối phóng bút rất khoáng đạt.

Tiêu Đình Thủ nhìn bức họa khen:

- Ô! Đây là một bức vũ họa tuyệt tác.

Đào Dư Đành hỏi:

- Tiêu huynh! Té ra Tiêu huynh cũng hiểu cả vũ họa nữa sao?

Tiêu Đình Thủ đã từng nghiên cứu những nét vũ vẽ kiếm pháp của Hồ Thích ghi trên mặt đá, nên khi xem bức họa này chàng có cảm giác rất quen thuộc.

Đình Kiện thấy hai người khách trao đổi nhau về bức họa, vội xen vào:

- Tiêu huynh đây quả là một kiếm thuật danh giá. Tệ chủ nhân là Mã Tứ tiên sinh có nói: “Hôm ấy lão gia sau khi say rượu túy lúy đã vẽ ra bức này. Trong lúc vô tình lão gia đã đem kiếm pháp phát huy vào nét bút. Đây là một kiệt tác trong đời lão gia. Sau khi tỉnh rượu lão gia muốn vẽ thêm bức nữa cũng không được. Tiêu huynh đây xem bức vẽ mà biết được kiếm ý thì nhất định Mã Tứ tiên sinh xem Tiêu huynh như là một tri kỷ rồi. Vậy tại hạ vào báo cho Mã Tứ tiên sinh hay.

Nói xong Đình Kiện quay lưng đi vào.

Đào Dư Đành hỏi:

- Tiêu huynh hiểu được ý nghĩa của bút pháp thì thực là tài ba lỗi lạc đó.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Tại hạ có hiểu gì đâu. Chẳng qua thấy nét bút chầm phá mạnh mẽ giống như mũi kiếm nên tìm cách khôi hài cho vui, không ngờ lại trúng vào dụng ý của người vẽ.

Chàng vừa nói đến đây thì có tiếng vang lên bên trong:

- Hấn xem bức họa của ta mà thấy được kiếm pháp ư? Người ấy đâu rồi? Nhãn quan của hấn thật ít người bì kịp.

Tiếp theo lời nói, có một lão nhân tiến ra. Lão nhân râu dài tới bụng, tay trái cầm một chén rượu, vẻ mặt ra chiều say sưa ngây ngất.

Đình Kiện đi theo sau lão đáp:

- Hai vị đây là Đào gia và Tiêu gia ở vùng đất liền, cũng thuộc vào bậc anh hùng hào kiệt đó.

Đoạn Đình Kiện quay qua giới thiệu với hai người khách:

- Còn vị này là Mã Tứ tiên sinh, một trong bốn vị động chúa Hoàng Sa.

Sau khi giới thiệu, Đình Kiện dừng lại một chút rồi hướng về lão nhân Mã Tứ, nói:

- Tiêu gia vừa thấy bút pháp của Mã Tứ tiên sinh đã nói ngay nét vẽ có ngụ ý kiếm thuật rất cao minh.

Mã Tứ động chúa đưa mắt nhìn Tiêu Đình Thủ một hồi, rồi nói:

- Người đã hiểu bức họa và biết sử dụng kiếm pháp nữa ư?

Câu hỏi của lão rất tự cao, và vô lễ. Tuy nhiên, Tiêu Đình Thủ muốn làm lành, không trả lời. Chàng nhìn chén rượu trên tay Mã Tứ, nói sang chuyện khác:

- Nhấp rượu Lê Hoa bằng chén Phi Thúy thì nghệ chơi cũng đã lắm công phu. Tứ động chúa quả là tay sành sỏi.

Tiêu Đình Thủ tuy dấn thân vào nghiệp võ, nhưng cũng đã trải qua những năm đèn sách, văn chương, nên cũng hiểu nhiều về điển tích. Chàng muốn nhắc một vài điển xưa để ca tụng vị động chúa này.

Ngờ đâu Mã Tứ lão nhân nghe Tiêu Đình Thủ nói, trở mắt nhìn chàng, rồi ôm choàng qua vai, reo to:

- Ha... ha...! Bạn tri kỷ của ta đây rồi! Lại đây! Lại đây! Chúng ta cùng nhau uống ba trăm chung. Tiêu lão đệ! Lão phu rất hiểu tửu, hiểu họa, hiểu kiếm, nên người ta gọi là tam tuyệt. Trong tam tuyệt thì lấy rượu làm đầu, thứ đến mới nét họa, và sau cùng là kiếm pháp.

Tiêu Đình Thủ mừng rỡ, nghĩ thầm:

- Ta đến đây việc đầu tiên cốt để thưởng thức mỹ tửu. Còn việc gì cũng chưa cần thiết.

Chàng liền bước theo Mã Tứ lão nhân đi vào trong, qua một dãy hành lang, đến văn phòng ở mé tây.

Rèm cửa vừa hé lên, mùi rượu xông ra ngào ngạt.

Tiêu Đình Thủ đã thích rượu từ thuở nhỏ, nên thưởng thức rất tinh vi. Vừa ngửi mùi rượu chàng đã reo lên:

- Hay quá! Hay quá! Đây là mùi Bách thảo tửu! Ôi chao! Rượu cất đã bảy mươi năm nay! Chà, còn thứ Hậ`u nhi tửu kia thật khó kiế`m.

Mã Tứ lão nhân vỗ tay khen:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Tiêu lão đệ vừa vào tửu thấ`t của ta đã nhận ra thứ rượu quý mà lâu nay ta cá`t kỹ. Tiêu lão đệ quả là một danh gia về` tửu tứ.

Tiêu Đình Thủ thấ`y trong kho la liệt những vò rượu, bậ`u rượu, chung rượu, bày ra trước mặt, liề`n nói:

- Những thứ rượu lão tiề`n bớ`i tàng trữ ở đây nào phải chỉ có ba thứ mà thôi. Đây là loại Thiên hoa mỹ tửu, kia là Bô` Đào Tây Vực. Phải cá`t bớ`n lậ`n mới thành rượu được. Trên đời này tìm đâu cho thấ`y.

Mã Tứ lão nhân vừa kinh hãi, vừa mừng thầ`m, hỏi:

- Rượu Bô` Đào ta đóng kín trong thùng gỗ, tại sao Tiêu lão đệ biế`t?

Tiêu Đình Thủ đáp:

- Thứ mỹ tửu này đừng nói đóng trong thùng, mà có chôn sâu dưới đấ`t mấ`y trượng cũng không mấ`t được mùi thơm của nó.

Mã Tứ lão nhân lại la lên:

- Giỏi lắ`m! Giỏi lắ`m! Thề` thì bây giờ chúng ta hãy uố`ng rượu Bô` Đào phải ướp, phải cá`t bớ`n lậ`n mới xong này.

Vừa nói, lão vừa xông vào lấy một thùng gỗ ở trong góc nhà ra. Thùng gỗ để lâu, màu gỗ đen sậm lại. Trên mặt thùng có mấy chữ Tây Vực ngoài ngoè. Nắp gỗ gắn bằng keo sơn, có đóng ấn đỏ rất trịnh trọng.

Mã Tứ đưa tay vào nắp gỗ lên, tức thì mùi rượu thơm tỏa ra khắp nhà.

Đình Kiện tuy là quản gia, nhưng lâu nay chưa hề được nhấp một giọt rượu Bô Đào nay hẳn nghe mùi thơm cảm thấy ngây ngất.

Mã Tứ lão nhân vẫy tay nói:

- Người ra đi! Người ra đi! Nếu người còn ở đây người sẽ say đến ngã lăn ra đấy.

Lão bày ba cái chén lên mặt bàn, rồi bung thùng rượu rót ra.

Thứ rượu đỏ như máu, rót cao hơn miệng chén mà vẫn không tràn ra ngoài.

Đào Dư Đành mừng thắm:

- Hay quá! Võ công lão này hay thật! Lão ôm cái thùng rượu hơn trăm cân rót vào một cái chén nhỏ xíu thế này mà không tràn ra ngoài thì thật là kỳ diệu!

Tứ động chúa cặp thùng rượu vào vách, tay trái nâng chén lên, nói:

- Xin mời!

Cặp mắt lão đăm đăm nhìn vào mặt Tiêu Đình Thủ để theo dõi thái độ của Tiêu Đình Thủ trong lúc nhấp rượu.

Tiêu Đình Thủ nâng chén rượu lên uống một nửa, thưởng thức mùi vị, nhưng nét mặt vẫn tự nhiên làm cho Mã Tú lão nhân nghĩ thậ`m:

- Chẳng lẽ tay sành rượu này lại cho là thứ rượu của ta vẫn còn thậ`m thường sao?

Tiêu Đình Thủ nhắ`m mắ`t lại một lúc, rồ`i mở mắ`t ra, nói:

- Lạ thiệt! Lạ thiệt!

Mã Tú lão nhân hỏi:

- Điề`u gì quái lạ?

Tiêu Đình Thủ đáp:

- Vụ này thật khó hiểu. Vãn bớ`i không sao hiểu nổi.

Mã Tú hỏi:

- Lão đệ muố`n hỏi gì vậy?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Rượu Bô` Đào phải cất ở Tây Vực đem sang đây. Hễ một lâ`n làm rung động là rượu kém chấ`t ngon. Thê` thì từ Tây Vực sang đế`n Hoàng Sa, đường xa vời vợi, tại sao rượu không thấ`y có chấ`t chua. Đó là điề`u lạ!

Mã Tú lão nhân nôi lên một tràng cười dài, nói:

- Đây là một bí quyế`t không tiế`t lộ ra ngoài. Ta phải dùng ba chiêu kiế`m pháp để đánh đỏi với một tay kiế`m khách bên Tây Vực. Tiêu lão đệ có muố`n nghe việc này không?

Tiêu Đình Thủ lắ`c đầ`u, đáp:

- Văn bô' i được thưởng thức rượu này là toại nguyện lắm rồi. Còn việc giữ rượu không chua, nếu là bí quyết của Mã tiên bô' i thì văn bô' i không dám hỏi đến.

Mã Tứ lão nhân giục:

- Uống đi! Uống nữa đi!

Lão lại rót thêm ba chén đầy, nhưng thầy Tiêu Đình Thủ không hỏi đến bí quyết làm cho rượu không chua, lão thầy khó chịu trong lòng.

Lão nói:

- Thực tình thì bí quyết này cũng chẳng có gì đáng giá đâu. Trong lúc luận về rượu ngon mà không nói ra bí quyết giữ cho rượu không chua thì thật là thiếu sót.

Tiêu Đình Thủ càng thầy mình không muốn nghe thì lão lại càng muốn nói, nên vội xua tay đáp:

- Xin lão tiên bô' i đừng nói ra! Tiên bô' i đã phải đánh đổi ba chiêu kiếm pháp thì câu chuyện không phải tầm thường. Lão tiên bô' i đã trả giá rất đắt, mà văn bô' i học được một cách dễ dàng thì không khỏi làm cho văn bô' i áy náy. Người ta thường nói: “Không có công trạng thì đừng hưởng lộc”.

Mã Tứ lão nhân ngắt lời:

- Tiêu lão đệ bà' u bạn với ta, lại nói rõ được lai lịch của thứ rượu này, thế là công lao lớn lắm! Lão đệ phải nghe ta nói bí quyết mới được.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Vãn bô' i được Mã tiề'n bô' i tiế'p kiế'n là may lắ'm rô' i.
Huồ'ng chi, lăo tiề'n bô' i còn biế't bao nhiêu thứ mỹ tửu nữa, lế
nào...

Mã Tú lăo nhâ'n nói:

- Ta đă' địn'g ý kể chuyện này cho lăo đệ nghe, câ'n gì phải bậ't
tâm.

Đào Dư Đănh xen vào nói:

- Tiêu huynh! Đây là mỹ tửu của đệ Tú độn'g chúa, Tiêu huynh
khô'ng nên từ chồ' i.

Mã Tú lăo nhâ'n nói:

- Đú'ng vậy! Đú'ng vậy!

Tiế'p đố, lăo cười hí'p mắ't, nói:

- Ta còn phải khảo sát tài năng của lăo đệ một lầ'n nữa. Theo lăo
đệ thì rượ' này câ't từ bao lâu?

Tiêu Đì'nh Thủ nă'ng chén rượ' lên, uồ'ng cạn rô' i chậm ră'i nói:

- Thứ rượ' này lại còn có chổ kỳ lạ! Hình như đă' câ't trên một
trăm năm, nhưng lại như mới câ't hơn mười năm. Điề'u đó rắ't kỳ lạ.
Tứ'c trong mùi vị vừa có cái mới lại vừa có cái cũ. Nế' u đ'em so với loại
rượ' thông thường đă' câ't trên một trăm năm thì nó có mùi vị khác.

Đào Dư Đănh nhún vai, nghĩ thầ'm:

- Tiêu Đì'nh Thủ luận sai rô' i! Một đă'ng một trăm năm, một
đă'ng hơn mười năm, hai khoă'ng cách này làm sao dung hợ'p được
trong một vò rượ'?

Chàng lo lắng, sợ Tứ lão nhân khinh Tiêu Đình Thủ là đồ t nát, đa ngôn. Ngờ đâu Mã Tứ nhân lại cười ha hả, nói:

- Tiêu lão đệ! Tiêu lão đệ! Tay này quả nhiên ghê gớm thật! Bí quyết của ta là ở chỗ đó. Ta nói cho lão đệ nghe. Tay kiếm sĩ ở bên Tây Vực tặng cho ta mười vò rượu Bô` Đào, nhưng chỉ mới có ba lần ướp, ba lần cất và đã để lâu trên một trăm năm. Mười vò rượu này được tải đến Hàng Châu bằng hai mươi con ngựa. Lãnh chúa của ta lại cho hai thuyền chở thẳng sang đây và đã đem ướp lại một lần nữa cách đây hơn mười năm để cất vào kho. Nhưng ta đã thuê gã kiếm sĩ bằng ba chiêu kiếm để gã ướp và cất lần cuối cùng. Vì vậy mà rượu không chua, trong cái cũ có cái mới, trong cái mới có cái cũ là vậy.

Đào Dur Đành và Tiêu Đình Thủ vỗ tay vui vẻ, nói:

- A! Té ra là thế!

Tiêu Đình Thủ nói tiếp:

- Cất mười vò rượu Bô` Đào mà đổi lấy ba chiêu kiếm thì thật quá rẻ!

Mã Tứ lão nhân cười hì hì, nói:

- Lão đệ quả là tri kỷ của ta đó! Khi ta đổi ba chiêu kiếm để gã kiếm sĩ ướp và cất mười vò rượu, đại ca và nhị ca ta đem lòng oán trách, còn tam ca ta không nói gì nhưng cũng chẳng vừa lòng. Chỉ có mình Tiêu lão đệ là biết được giá trị của mười vò rượu Bô` Đào mà thôi. Chúng ta đã tri kỷ, xin mời uống thêm một chung nữa.

Tiêu Đình Thủ lại uống cạn chung rượu rồi nói:

- Rượu Bô` Đào mà ướp lạnh uống thì ngon lắm. Rất tiếc ở Việt Nam không có băng tuyết như ở xứ Tây Vực để ướp rượu.

Bây giờ bỗng có một người từ ngoài bước vào, mặt hồ`ng hào, nhưng người ô`m và cao.

Mã Tứ lão nhân đứng dậy giới thiệu:

- Đây là Mã Nhị động chúa, nhị sư ca của lão phu.

Rô`i lão quay qua nói với Mã Nhị lão nhân:

- Đây là Đào lão đệ và Tiêu lão đệ, bạn sinh nghề` về` môn ẩm tửu.

Tiêu Đình Thủ và Đào Dư Đành liê`n đứng dậy thủ lễ.

Mã Tứ lão nhân nói:

- Nhị ca ơi! Tiêu lão đệ đây ước muô`n có thứ băng tuyền lạnh để ướp rượu Bô` Đào này thì ngon tuyệt.

Mã Nhị lão nhân nói:

- Rượu này đã là mỹ tửu, mùi hương cực kỳ thuâ`n túy, câ`n gì phải ướp lạnh.

Đào Dư Đành nói:

- Tuy đã là mỹ tửu, nhưng nếu là hạng người tâ`m thường thì chẳng câ`n hỏi gì khác. Còn ở đây quý vị là những bậc cao sang trong thiên hạ, khi đã dùng rượu Bô` Đào thì cũng tìm đê`n chỗ tuyệt diệu của nó. Cũng như đánh cờ, chỉ chen lấ`n bắ`t quân thì là hạng tâ`m thường. Còn những tay danh kỳ lúc nào cũng tìm những nước tuyệt diệu mà đi mới thú vị.

Mã Nhị lão nhân nhìn thẳng vào mặt Đào Dư Đành nói:

- Đào lão đệ cũng biế`t đánh cờ sao?

Đào Dư Đành nói:

- Vãn bô' i bình sinh rấ' t thích chơi cờ. Rấ' t tiê' c tài hèn trí mọn nên đã mấ' y năm nay đi khắ' p giang hồ` để nghiên cứu kỳ phổ học tập những nước cờ của những danh nhân lỗi lạc. Hình như Mã Nhị lão tiê' n bô' i cũng thích môn này phải không?

Mã Tứ lão nhân cười lớn xen vào:

- Nhị ca của lão phu thích chơi cờ cũng như lão phu thích uô' ng rượu.

Đào Dư Đành giả vờ xua tay nói:

- Chê' t chưa! Tiểu bô' i đã múa rìu qua mắ' t thợ. Thật đáng tội.

Mã Nhị lão nhân nói:

- Xin mời Đào lão đệ sang kỳ thấ' t để cùng lão phu luận về` kỳ phổ cho vui.

Mã Tứ lão nhân liê' n đưa tay ra cản lại:

- Khoan đã! Đánh cờ có chi là thú, hãy ngô' i đây uô' ng thêm vài chung rượu nữa.

Mã Nhị lão nhân nắ' m tay Đào Dư Đành giục:

- Đi! Đi! Hãy sang bên kỳ thấ' t bày cuộc cờ của Lưu Trọng Phủ cho ta xem.

Đào Dư Đành khèo vào tay áo của Tiêu Đình Thủ. Chàng hiểu ý đứng dậy đi theo và nói:

- Vãn bô' i cũng đi với.

Dứt lời, chàng bước theo chân Mã Nhị lão nhân và Đào Dư Đành.

Mã Tứ nhân không cản được, đành ôm vò rượu đi theo vào kỳ thất.

Đây là một gian phòng trống, chỉ bày biện hai chiếc ghế và một cái bàn nhỏ, xung quanh không có một vật gì.

Chiếc bàn cờ bằng đá, chạm mười chín đường bàn cờ rất lớn. Đào Dư Đành và Mã Nhị lão nhân đứng trước bàn đá soạn quân cờ, và bàn luận nước đi. Trong lúc đó Tiêu Đình Thủ và Mã Tứ lão nhân tiếp thu trao đổi nhau từng chung rượu trong kỳ thất.

Bỗng Đào Dư Đành nói:

- A! Mãi uống rượu và đánh cờ làm quên mất mục đích của chuyến đi hôm nay. Bọn tại hạ đến thạch động Hoàng Sa chỉ có ý muốn đánh cuộc cùng bọn vị động chúa.

Mã Nhị và Mã Tứ lão nhân đồng thanh hỏi:

- Đánh cuộc thế nào?

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ dám đánh cuộc là trong thạch động Hoàng Sa này không có một nhân vật nào thắng được kiếm pháp của Tiêu công tử đây.

Mã Nhị mà Mã Tứ lão nhân nghe nói và quay lại nhìn Tiêu Đình Thủ.

Mã Tứ lão nhân cười lớn hỏi:

- Đặt cuộc thế nào?

Đào Dư Đành nói:

- Nếu u bọn tại hạ thua cuộc thì xin dựng bức họa đồ` trên lụa này cho bô`n vị động chúa.

Chàng nói dứt lời cởi cái bọc đeo trên vai xuô`ng mở ra. Trong bọc có hai cuô`n trụ, một cuô`n là bức họa đồ` rấ`t cũ, góc trên bức họa đồ` có đề` một dòng chữ:

“Cuộc hành trình của Phạm Trung Lập đé`n Bắ`c Tô`ng”.

Bức họa đồ` vẽ một tòa núi cao ngắ`t, nét mực đen nhánh, tư thế rấ`t hùng vĩ và hiểm trở.

Tiêu Đình Thủ tuy không hiểu về` hội họa, nhưng cũng biế`t đây là một bức sơn thủy tuyệt tác. Ngọn núi chót vót, rậm rạp diễn tả một nét thiên nhiên độc đáo khiế`n người xem phải ngưỡng phục.

Mã Tứ lão nhân bỗng la lên:

- Ô`i chà!

Hai mắ`t lão nhìn chắ`m chắ`m vào bức họa hò`i lâu, lão mới hỏi:

- Đây là chân tích của Phạm Khoan đời Bắ`c Tô`ng. Lão đé` lấ`y ở đâu vậy?

Đào Du Đành tùm tùm cười, nói:

- Tại hạ biế`t ở đây không thiế`u những quý vật, nhưng nhắ`t định bức họa này ở đây không thể có được.

Vừa nói, Đào Du Đành vừa cuô`n bức họa lại.

Mã Tứ lão nhân cản lại:

- Khoan đã! Đào lão đé` muô`n ta đòi vật quý gì?

Đào Dư Đành nói:

- Chỉ trao đổi về kiế m pháp thôi! Ngoài ra không có vật quý nào đáng kể.

Mã Tứ lão nhân biế n sắ c nói:

- Tại sao Đào lão đệ đòi hỏi như vậy? Chẳng lẽ kiế m pháp của ta chưa bắ ng Tiêu lão đệ hay sao?

Đào Dư Đành tủm tỉm cười, nói:

- Nhị vị động chúa! Xin nhị vị hãy xem bức bút thiế p này.

Rồ i chàng mở ra cuố n trụ thứ hai. Đây là bức chữ thảo mà nét bút linh động như rồ ng bay phượng múa.

Mã Tứ lão nhân lâ y làm lạ, reo lên:

- Úi chà! Úi chà!

Lão buông ra mâ y tiế ng úi chà rồ i đột nhiên lớn tiế ng nói:

- Tam ca! Tam ca! Đây là một báu vật mà Tam ca hắ ng mơ ước.

Giọng nói của lão vang dội làm rung chuyển cả căn phòng đế n nổi Tiêu Đình Thủ và Đào Dư Đành cũng phải giật mình, kinh ngạc.

Bỗng có tiế ng một người từ đắ ng xa hỏi:

- Chuyện gì mà kinh hãi dữ vậy?

Mã Tứ lão nhân la lên:

- Tam ca không đế n xem đễ người ta câ t đi thì hỏ i tiế c suố t đời.

Người bên ngoài hỏi vọng vào:

- Tứ đệ lại thấy một bức họa giả mạo nào đó phải không?

Rèm cửa kéo lên. Một người bước vào.

Đây là một lão nhân lùn và mập, đầu lão hói và bóng láng. Tay mặt lão cầm một cây bút lớn. Vạt áo đầy vết mực.

Lão lại gần xem, đột nhiên đôi mắt lão trợn ngược lên, mặt biến sắc:

- Bức này thật rồi! Đúng là bút thiếp của Trương Húc ngày xưa... vào đời Đường... không ai làm giả nổi.

Chữ thảo trên bức thiếp coi chẳng khác kinh công, một tay cao thủ võ lâm chập chờn trên cao rơi xuống thấp. Tuy hành động mau lẹ, nhưng không mất vẻ phong lưu, tao nhã.

Trong mười chữ thảo, Tiêu Đình Thủ thấy chữ nào cũng dịu dàng, sắc sảo, linh động, bay bướm, hùng tráng... nói chung là chứa đựng một tâm tư và sinh lực tuyệt vời. Bên dưới có nhiều người đề tặng, chứng tỏ đây là một bức thiếp của các danh gia.

Mã Tam lão nhân là một người yêu thích vẽ hội họa, một đời nghiên cứu và say mê những danh tác người xưa, nên nay thấy bút thiếp này lão mê mẩn tâm thần, đôi mắt chăm chăm, ngón tay lão đưa lên đưa xuống theo nét vẽ trong tranh.

Tiêu Đình Thủ thấy vậy cũng kinh hãi, không rõ Đào Dư Đành đã tìm đâu ra thứ báu vật này. Chàng nhớ lúc gặp mặt trên gò Thiệt Tràng, Đào Dư Đành đã có mang cái bọc này sau lưng rồi.

Tất nhiên trong chuyện đi này Đào Dư Đành đã chuẩn bị chu đáo từ việc cấy một cô gái ở lại làm gián điệp, sắm riêng một chiếc

thuyền buồm, và chuẩn bị mang theo những báu vật về hội họa.

Có thể những bức họa này do phú ông họ Lê ở Sa Huỳnh mua lại của bọn cướp Tàu ô từ Trung Hoa đưa sang. Đào Du Đành đã có cơ hội dùng nó làm mồi cho những khách đam mê trên ốc đảo.

Qua những đêm tâm tình, dò hỏi cô gái bị chúng bắt làm nô lệ ở đây, Đào Du Đành đã hiểu rõ hơn sáu mươi phần trăm về lối sinh hoạt tình cảm và trình độ võ công của bọn anh em họ Mã.

Đào Du Đành không chờ Mã Tam lão nhân xem xong bức thiếp. Chàng cuốn vào trụ.

Mã Tam lão nhân nhìn Đào Du Đành hỏi:

- Lão đệ đem bức thiếp đến đây định đổi báu vật gì?

Đào Du Đành lắc đầu nói:

- Cái gì cũng không đổi được.

Mã Tam lão nhân hỏi:

- Muốn bao nhiêu ngọc ngà châu báu?

Đào Du Đành nói:

- Bọn tại hạ tuy nghèo khổ, không có tiền uống rượu ngon, nhưng là người trong võ học đâu thích tiền của.

Mã Tam lão nhân nói:

- Hay là ta đổi hai mươi tám chiêu kiếm về “Thạch cổ đả huyết bút pháp”.

Mã Nhị và Mã Tứ nghe nói la lên:

- Không được! Không thể đem những tuyệt chiêu ấy ra mà đánh đổi.

Mã Tam lão nhân nói:

- Nếu lấy được chân tích về bức đại thảo của Trương Húc thì hai mươi tám chiêu “Thạch cổ đả huyết bút pháp” có gì đáng tiếm đâu.

Đào Dư Đành vẫn lắc đầu, đáp:

- Không được.

Mã Tam lão nhân bực mình, nói:

- Nếu vàng bạc châu báu và kiếm pháp đều không chấp thuận thì các ngươi cho ta xem làm nữa.

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ được quý tiên bói ở đây tiếp đãi quá tử tế nên có cái gì quý hóa cũng không giấu được. Vậy xin lão tiên bói đừng xem nữa, để khỏi bực mình.

Mã Tam lão nhân thở dài:

- Bây giờ nhà ngươi đã đưa ra cho ta xem rồi, làm sao xóa trong óc ta được nữa.

Đào Dư Đành cười nhạt, nói:

- Tại hạ rất có lỗi với lão tiên bói vì tại hạ không ngờ lão tiên bói thích thơ hội đến thế. Nhưng thôi, nếu lão tiên bói muốn bản bút tích của Trương Húc thì cũng chẳng khó khăn gì, chỉ cần lão tiên bói đánh cuộc với bọn tại hạ một phen là xong.

Mã Tam lão nhân hỏi:

- Đánh cuộc như thế nào?

Mã Tam lão nhân không đợi Đào Dư Đành đáp, xen vào nói:

- Tam ca! Gã họ Đào này như có vẻ điên khùng. Hắ n đánh cuộc trong thạch động này không có ai thắ ng nổi kiế m pháp của bạn hắ n là Tiêu Đình Thủ.

Mã Tam lão nhân nói:

- Nế u trong thạch động này có kẻ thắ ng được Tiêu tráng sĩ thì sao?

Đào Dư Đành nói:

- Trong thạch động này bắ t luận một ai mà thắ ng được thanh kiế m trong tay Tiêu gia đây thì tại hạ xin để bức chân tích của Trương Húc lại đây tặng Mã Tam động chúa, để bức “Khê sơn hành lữ” của Phạm Khoan lại đây tặng Mã Tứ động chúa, và tại hạ còn đem quyển “Kỳ lục” của Lưu Trọng Phủ đế n đây tặng Mã Nhị động chúa nữa.

Mã Tam lão nhân hỏi:

- Ba người chúng ta có tặng vật còn đại ca chúng ta thì sao?

Đào Dư Đành nói:

- Việc đó đã có dự kiế n sẵn. Nế u quý vị lão tiề n bô i mà trúng cuộc thì có một mỹ nữ rấ t đẹp, từ đấ t liề n ra đây tấ u nhạc cho Mã Đại lão tiề n bô i nghe khúc nhạc Phượng Thành của công chúa Lộng Ngọc đời nhà Tầ n, đờ ng thời trao tặng Mã Đại lão nhân khúc câ m phổ đó.

Tiêu Đình Thủ nghe Đào Du Đành nói như sáng mắt ra. Chàng đã nghe Từ Mai Lý thổi khúc nhạc du dương ở gò Thiệt Tràng, tiếng nhạc như chim phượng gọi đàn, làm cho lòng chàng vui tươi không sao tả nổi. Té ra đó là khúc nhạc Phượng Thành của công chúa Lộng Ngọc đời Tần.

Bỗng thầy Mã Nhị lão nhân suy nghĩ một lúc, rồi nói:

- Lão phu tuy chưa thầy kỳ phổ của Lưu Ngọc Phủ, và tiêu phổ của công chúa Lộng Ngọc, nhưng trước mắt đã có hai bức thư họa tuyệt tác này thì giá trị không lường được. Nhưng gặp trường hợp mà trong thạch động Hoàng Sa quả không ai địch nổi kiếm pháp của Tiêu gia thì bọn lão phu biết lấy gì để trả lại...

Mã Tứ lão nhân cười lớn nói:

- Tiêu công tử đây đã tinh thông tứ lý thì kiếm pháp tất nhiên phải cao siêu rồi. Tuy nhiên Tiêu công tử tuổi còn nhỏ, chẳng lẽ trong thạch động Hoàng Sa này không có ai... ha!... ha!

Nói đến đây lão Mã Tứ cười ngất lên.

Câu nói của Mã Tứ tuy chưa dứt, nhưng ý nghĩa đã rõ ràng. Lão không khẳng định Tiêu Đình Thủ không thể nào thắng nổi những cao thủ lừng danh trong thạch động Hoàng Sa này. Chỉ vì chàng sành về tứ lý, đi vào chỗ tâm giao tri kỷ, nên lão cảm mến, không nỡ buông lời khinh miệt đó thôi.

Tiêu Đình Thủ tuy đã có lời giao ước trước với Đào Du Đành, nhất thiết mọi việc khi ra ngoài đảo đều do Đào Du Đành xếp đặt, nhưng sự việc diễn biến đến kỳ cục như thế này, chàng cảm thấy Đào Du Đành có vẻ ba hoa, lộ bịch, làm cho đôi phương ngờ vực. Huống chi, chàng chỉ mới thu thập được một số kiếm pháp của

Hồ Thích truyền lại, mà nội công thì yếu kém, làm sao địch nổi bọn lão động chúa nội lực uyên thâm như vậy.

Chàng nghĩ vậy nên lớn tiếng xen vào:

- Đào huynh của tại hạ tánh ưa nói đùa cho vui. Tại hạ bất quá như một ánh đom đóm, còn quý vị tiên bối ở thạch động Hoàng Sa này như ánh mặt trời, mặt trăng, khi nào tại hạ dám vô lễ.

Đào Dư Đành lại cười lớn, nói:

- Tiêu công tử tất nhiên phải nói mấy câu khiêm tốn theo phép lịch sự, nếu không người ta sẽ cho Tiêu công tử là hạng nông cuồng, tự cao tự đại, không kính nể bậc trưởng lão.

Mã Tam lão nhân dường như để ý đến những lời khiêm tốn, và tranh luận về lễ nghi ấy.

Lão thích thú ngâm mấy câu thơ của Đỗ Phủ trong bài “Âm trung bát thiên ca”.

“Trương Húc tam bôi thảo thánh truyền

Thoát mao Lộ đỉnh vương công tiên

Huy hào lạc chỉ như vân yếu”.

Rồi lão nói tiếp:

- Tứ đệ, Trương Húc tuy xưng là một thảo thánh (một bậc thánh nhân về chủ thảo) nhưng ba câu thơ này của Đỗ Phủ chứng tỏ là Trương Húc lúc hứng rượu đã thảo ra, nếu bình thường chưa chắc đã viết đẹp như vậy.

Mã Tứ lão nhân nói:

- Đúng vậy! Chính rượu đã làm tăng nghệ thuật của các danh nhân.

Mã Tam lão nhân nhìn Đào Dư Đành, nói:

- Đào lão đệ! Hãy mở bức họa cho ta xem nữa đi.

Đào Dư Đành lắc đầu, cười nhạt, nói:

- Sau khi Mã Tam động chúa thủ thắng thì trang bút thiếp này về tay lão tiên bối. Có gì đâu phải nóng nảy như vậy?

Mã Nhị lão nhân là tay ham đánh cờ, nên việc thua thắng luôn luôn nghĩ tới. Lão xen vào hỏi:

- Nếu thạch động không có người thắng nổi kiếm pháp của Tiêu công tử thì bọn tại hạ phải thua cuộc bằng cách nào?

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ đã nói trước là bọn tại hạ đến đây không phải để cầm đầu khăn một điều gì với Tứ động chúa, mà chỉ để cho Tiêu công tử tìm chỗ thi triển kiếm pháp, xem kiếm pháp mình đã đến bậc nào. Sở dĩ bọn tại hạ tìm đến nơi đây là vì biết được bốn vị tiên bối ở thạch động Hoàng Sa kiếm pháp tuyệt vời so với các cao thủ đương thời. May mà Tiêu công tử thủ thắng thì bọn tại hạ lập tức trở gót lên đường, không xin quý vị một món quà nào cả.

Mã Nhị nói:

- Ô! Đào lão đệ muốn dương danh trong thiên hạ. Chỉ cầm một kiếm đã bại “giang hồ tứ hữu” thì oai danh chân động khắp nơi.

Đào Dư Đành nói:

- Nhị động chúa đoán sai rồi! Bữa nay bọn tại hạ đến đây được quý vị lão tiên bố i đón tiếp cực kỳ trọng hậu, lẽ đâu có ý làm giảm thanh danh của “giang hồ tứ hữu”. Trong cuộc tỷ đấu này, bất luận thắng bại, bọn tại hạ dám lấy danh dự của kẻ cầm kiếm mà nặng nề với núi sông.

Mã Tứ lão nhân nói:

- Hay lắm! Quý vị thật là những bậc hào sảng đáng mặt là khách quý của thạch động Hoàng Sa này. Ở đây là kỳ thất, phòng rất rộng rãi, lão phu cùng với Tiêu công tử thử qua vài chiêu. Kiếm của Tiêu công tử để đâu?

Đào Dư Đành cười đáp:

- Đã đến thạch động Hoàng Sa ai còn dám đem binh khí?

Mã Tứ lão nhân la lớn:

- Hãy lấy hai thanh kiếm đem ra đây.

Bên ngoài có tiếng đáp lại, tiếp đó là Đinh Kiện, người quản gia xuất hiện, tay cầm hai thanh trường kiếm đến trước mặt Mã Tứ dâng lên.

Mã Tứ đón lấy một thanh trường kiếm và nói:

- Còn thanh kiếm kia trao cho Tiêu công tử.

Đinh Kiện trao thanh kiếm còn lại cho Tiêu Đình Thủ.

Tiêu Đình Thủ cảm thấy chuyện này thật khó khăn, quay nhìn Đào Dư Đành.

Đào Dư Đành nói:

- Tiêu công tử hôm nay được Động chúa Hoàng Sa chỉ điểm, mà Động chúa Hoàng Sa về kiếm thuật nổi danh khắp giang hồ. Tiêu công tử chỉ cần học lấy một chiêu, nửa thức là suốt đời dùng không hết.

Tiêu Đình Thủ đứng trước kế hoạch và mưu tính của Đào Du Đành, không thể làm khác đi được, chàng biết cuộc đấu kiếm thế nào cũng xảy ra, nên đưa tay đỡ lấy thanh trường kiếm trong tay Đình Kiện.

Mã Tứ lão nhân vội nói:

- Tứ đệ hãy khoan! Theo lời tuyên bố của Đào lão đệ thì bất kỳ trong thạch động Hoàng Sa này không một nhân vật nào thách nổi kiếm pháp của Tiêu gia. Như vậy Đình Kiện cũng là tay kiếm sĩ, mà cũng là người quản gia trong thạch động Hoàng Sa, Tứ đệ hà tất phải động thủ.

Ý của Mã Nhị lão nhân không muốn lôi cuốn vào vòng đấu ngay tức khắc, vì thầy Đào Du Đành tỏ thái độ chắc chắn của Tiêu Đình Thủ. Nếu rủi ro một trong “giang hồ tứ hữu” ở thạch động Hoàng Sa mà bị hạ thì uy danh cả đời tan biến trong chốc lát. Và lại Đình Kiện tuy ở vào địa vị quản gia, nhưng lại là một tay kiếm sĩ lừng danh, được giang hồ tặng biệt hiệu “Nhất tự diện kiếm” thì không phải tầm thường.

Để cho Đình Kiện thử kiếm trước, “giang hồ tứ hữu” có dịp nghiên cứu kiếm thuật của Tiêu gia, dẫu Đình Kiện có bị hạ dưới tay Tiêu gia thì cũng chẳng tổn thương gì đến thanh danh của Động chúa.

Đào Du Đành nghe Mã Nhị lão nhân nói như vậy, liền đáp:

- Đa tạ! Đúng như vậy! Bất luận người nào trong thạch động Hoàng Sa mà thách được kiếm pháp của Tiêu công tử thì bọn tại hạ chịu thua ngay, không dám nói nửa lời. Vậy không nhất định phải bỏn vị Động chúa thân hành động thủ.

Đào Dur Đành lại quay qua phía Tiêu Đình Thủ nói:

- Tiêu huynh! Tiêu huynh hãy lãnh giáo kiếm pháp của Đình quản gia đi.

Mã Tứ lão nhân ném thanh trường kiếm đến trước mặt Đình Kiện và nói:

- Người mà thua Tiêu lão đệ thì ta phạt người phải uống ba chén rượu Bô` Đào đó.

Đình Kiện khom lưng đón lấy thanh trường kiếm, rồi quay về phía Tiêu Đình Thủ nói:

- Tại hạ xin lãnh giáo kiếm pháp của Tiêu gia.

Tiêu Đình Thủ dùng kiếm pháp Diệp gia thắng cuộc

Vừa dứt lời, Đình Kiện rút kiếm ra khỏi vỏ, nghe đánh “xoẹt” một tiếng.

Tiêu Đình Thủ cũng rút kiếm ra, để vỏ kiếm xuống mặt bàn đá.

Đào Dư Đành lại nói:

- Thừa ba vị Động chúa và Đình quản gia! Đây chỉ là một vụ trả c nghiệm kiếm pháp chứ không phải là cuộc tỷ đấu nội lực.

Mã Nhị lão nhân ngắt lời:

- Dĩ nhiên là chỉ biểu diễn đến độ tuyệt mỹ của chiêu thức, không phải đả thương.

Đào Dư Đành quay lại nói với Tiêu Đình Thủ:

- Tiêu lão huynh không được phát huy một chút nội lực nào. Đây là cuộc so kiếm pháp. Bên nào cũng phải dùng chiêu số mà chiến thắng. Môn khí công của Tiêu gia môn tuy đã lừng danh, nhưng hôm nay tuyệt đối Tiêu lão huynh không được sử dụng.

Nói câu đó, Đào Dư Đành biết nội công của các Động chúa tuyệt vời, còn Tiêu Đình Thủ chỉ lợi hại về kiếm pháp, rất kém về nội công. Đây cũng là một mảnh khoe của Đào Dư Đành.

Tiêu Đình Thủ hiểu ý Đào Dư Đành nên cười thàm, khen Đào Dư Đành là tên “Ma đạo”.

Chàng làm ra vẻ khiêm tốn, nói:

- Vãn bô' i mà sử dụng nội công thì quý vị lão tiê' n bô' i đây cười đê' n chê' t ngắ' t. Vãn bô' i không dám đâu.

Trong lúc đó Đinh Kiện nghĩ thâ' m:

- Bọn này đã dám đê' n đây đánh cuộc với bô' n vị Động chúa thì võ công chẳng phải tâ' m thường đâu. Ta chỉ mong giữ được thê' quân bình để khỏi bị tổn thương cho thạch động Hoàng Sa là quý lắ' m rô' i.

Nguyên Đinh Kiện trước đây cũng là tay nông cuô' ng kiêu ngạo, sau hắ' n gặp bọn cường đạo đẩy vào tình trạng bán số' ng bán chê' t, may gặp “giang hô' tứ hữu” ra tay giải cứu nên hắ' n theo về' thạch động Hoàng Sa cam phậ' n tội đò' i. Bao nhiêu tính kiêu ngạo trước kia đê' u bỏ hê' t.

Tiêu Đình Thủ đưa kiế' m lên, nói:

- Xin mời Đinh huynh.

Đinh Kiện đáp:

- Tại hạ xin thắ' t lễ.

Dứt lời, hắ' n vung đường kiế' m đánh vào một cái. Một tia sáng xẹt ra như điện chớp, lướt qua trước mặt Tiêu Đình Thủ.

Đào Dư Đành tâ' m tắ' c khen:

- Ô' ! Đúng là “Nhắ' t tự điện kiế' m” rô' i!

Tiêu Đình Thủ ngày nay đã luyện được “Diệp gia kiế' m pháp” là một loại kiế' m pháp tô' i cao vô thượng, nên mọi kiế' m pháp khác, dù đã nổi tiế' ng cũng không làm cho Tiêu Đình Thủ nê' sợ.

Đinh Kiện mới phóng ra một chiêu, chàng đã nhìn thắ' y ba chỗ sơ hở rắ' t lớn.

Dù vậy, Đinh Kiện không tấn công một cách háp háp, chỉ vạch đường kiếm trên không luôn máy nhất, tựa hồ như để tỏ lòng kính khách. Thực ra Đinh Kiện cố dùng kiếm quang làm cho Tiêu Đình Thủ lóa mắt, không thấy được chiêu số háp phóng ra tiếp theo sau.

Đinh Kiện sử dụng để n chiêu thứ năm trong môn “Nhất tự điện kiếm” thì Tiêu Đình Thủ thấy để n mười tám chỗ sơ hở.

Chàng lên tiếng nói:

- Tại hạ đành đắ c tội.

Rồ i chàng vạch xéo thanh trường kiếm một đường. Lúc này thanh kiếm của Đinh Kiện lướt nhanh từ mé tả qua mé hữu. Mũi kiếm của Tiêu Đình Thủ phóng ra còn cách cổ tay của đố i phương chừng hai tá c sáu phân.

Thế kiếm của Đinh Kiện lướt đi như vậy là đưa cổ tay về phía mũi kiếm của Tiêu Đình Thủ.

Năm người đang đứng ngoài theo dõi ngoài thấy vậy thì la lên:

- Ôi! Coi chừng!

Mã Nhị lão nhân đang cầm trong tay hai con cờ gỗ, toan ném ra cản mũi kiếm của Tiêu Đình Thủ để cứu nguy cho Đinh Kiện khỏi bị thương, nhưng lão dừng lại, nghĩ thắ m:

- Nếu mình yểm trợ cho Đinh Kiện té ra là hai người đánh một, làm cho cuộc đắ u vô ý nghĩa.

Lão còn đang chắ n chờ thì mọi người đã thấy cổ tay của Đinh Kiện kắ sát mũi kiếm của Tiêu Đình Thủ.

Mã Tứ la lên:

- Trời ơi!

Ngờ đâu trong khoảng thời gian chớp nhoáng đó, Tiêu Đình Thủ đã nhẹ nhàng xoay cổ tay cho mũi kiếm phóng đi. Mặt bả`ng của lưỡi kiếm đập vào cổ tay của Đinh Kiện nghe “bách” một tiếng. Đinh Kiện không bị thương tích gì cả.

Đinh Kiện đứng ngẩn người ra một chút rồi mới biết đờ`i phương đã lưu tình, không hạ thủ.

Hắ`n khom người xuống, nói:

- Đa tạ Tiêu đại hiệp đã nương tay.

Tiêu Đình Thủ cũng khom lưng đáp lễ:

- Không dám! Đây chẳng qua Đinh huynh có ý nhân nhượng và quý khách.

Ba vị Động chúa Hoàng Sa thắ`y Tiêu Đình Thủ đã lách mũi kiếm tránh cho Đinh Kiện khỏi bị thương lòng rắ`t khâm phục.

Mã Tứ lão nhân tự tay rót đầ`y chung rượu, nói:

- Tiêu đại hiệp! Lão phu chúc mừng Tiêu đại hiệp một chung rượu về` kiếm pháp tinh kỳ.

Tiêu Đình Thủ đáp:

- Tại hạ không dám.

Rồ`i chàng đón lắ`y chung rượu uống.

Mã Tứ lão nhân lại rót thêm chung rượu thứ hai, nói:

- Tiêu đại hiệp tâm địa nhân từ, đã tránh cho Đinh Kiện khỏi bị thương, lão phu xin tặng Tiêu đại hiệp chung rượu này.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đây chỉ là một sự may mắn, có gì đáng kể.

Chàng lại đưa hai tay nâng chung rượu lên uống một hơi hết cạn.

Mã Tứ lão nhân lại rót thêm một chung rượu nữa đặt lên bàn đá, và nói:

- Còn chung rượu thứ hai này cả hai ta không ai được uống trước. Tiêu lão đệ cùng ta đấu chọi một cuộc, hễ ai thua thì uống chung rượu an ủi này.

Tiêu Đình Thủ cười lớn, nói:

- Nếu vậy chung rượu này dĩ nhiên về phần tại hạ. Thôi để tại hạ uống trước rồi sẽ vào cuộc.

Mã Tứ lão nhân nói:

- Không được, lão đệ hãy khoan!

Lão đặt chung rượu lên bàn đá, đón lấy đường kiếm của Đinh Kiện và nói:

- Tiêu lão đệ ra chiêu trước đi.

Tiêu Đình Thủ trong lúc uống rượu đã nghĩ thầm:

- Lão này đã nói rõ trong đời có ba thứ đam mê. Một là rượu, hai là tranh vẽ, ba là kiếm pháp. Như vậy là kiếm pháp của lão cũng không phải tầm thường. Và lại nét bút trong bức vẽ của lão treo ở

phòng khách cũng tương tự như một trong những hình vẽ khắc trên vách đá ở núi Phú Lạc. Như thế là kiếm pháp của lão có tinh vi, ta vẫn hiểu được.

Chàng liền khom lưng thi lễ, nói:

- Xin đệ Tứ động chúa nhẹ tay cho!

Mã Tứ lão nhân ngắt lời:

- Xin Tiêu đại hiệp đừng nói khách sáo. Ra chiêu đi.

Tiêu Đình Thủ khoan thai đáp:

- Xin tuân lệnh!

Chàng vung kiếm lên, toan đâm vào vai Mã Tứ lão nhân. Chiêu kiếm phóng ra đi xiêu vẹo, dường như không có một định hướng nào. Trong kiếm pháp khắp thiên hạ không ai sử dụng chiêu pháp như vậy bao giờ.

Mã Tứ lão nhân tự nghĩ:

- Tại làm sao đô i phương có thể lạc lõng đường kiếm như vậy?

Mã Tứ lão nhân là một nhân vật lừng danh, biết nhiều hiểu rộng lão chưa bao giờ thấy lối đánh như vậy, chỉ trừ một đứa con nít chưa biết cầm kiếm mà thôi.

Tuy nhiên với Tiêu Đình Thủ lại là khác.

Những chiêu thức chàng luyện được ở phần hai trong “Diệp gia kiếm pháp” là những chiêu thức “phản tác”, chỗ tuyệt kỹ của chiêu thức phản tác là hình thành một phép đánh không có chiêu thức định trước mà chỉ “phản tác” theo chỗ sơ hở của đô i phương.

Cho nên Tiêu Đình Thủ vừa phóng kiếm ra, mũi kiếm của chàng đã chênh chếch dính vào lưỡi kiếm của đồ i phương.

Nếu Mã Tứ lão nhân thừa thế chém xuống thì lưỡi kiếm của lão chưa tới đỉnh đầu của Tiêu Đình Thủ mà thanh trường kiếm của chàng đã hót đứt năm ngón tay cầm kiếm của lão.

Võ công của Mã Tứ lão nhân còn cao hơn tên quản gia Đình Kiện gấp bội lần. Lão thấy đường kiếm của đồ i phương trượt vào lưỡi kiếm của lão thì lão đã biết ngay chiêu này không phá kịp, nên lão phóng tay trái đánh xuống một cái thật mạnh rồi nhún mình nhảy bật về phía sau cách xa một trượng.

Chân lão chưa chạm xuống đất lão đã khoanh thanh trường kiếm về phía trước thành ba vòng tròn, tựa hồ như ba cái vòng ánh sáng trắng xóa.

Ba vòng trắng này đứng ngoài tưởng chừng như ba vòng ánh sáng, thực ra là đường đi của mũi kiếm. Do đó, ba vòng ánh sáng tiến dần đến trước ngực Tiêu Đình Thủ.

Kiếm quang lóng lánh đầy phòng và hàn phong phát ra lạnh người. Ai cũng cảm thấy đường kiếm này thật không phải tầm thường. So với kiếm quang của “Thất tự điện kiếm” thì có lợi hại muôn phần.

Tiêu Đình Thủ đôi mắt sáng rỡ, vung kiếm đâm xuyên vào hai luồng bạch quang.

Đây là lúc lực đạo của chiêu thứ nhất đã qua rồi, mà Mã Tứ lão nhân chưa phát ra kinh lực của chiêu thứ hai. Đó là một sơ hở mà Tiêu Đình Thủ đã dùng “Phá chiêu thức” để phản công.

Mã Tứ lão nhân bật lên một tiếng:

- Ôi chà!

Rô-i lui ra xa ba bước. Luông kiể-m quang cũng theo lão lui về phía sau. Nhưng luông bạch quang đột nhiên co lại, rô-i mở rộng ra. Lúc luông bạch quang mở rộng ra là lúc ánh kiể-m đổ xô về phía Tiêu Đình Thủ.

Tiêu Đình Thủ vung tay một cái, phóng kiể-m đâm tới giữa chỗ sơ hở của hai chiêu thức không tương ứng với nhau như lúc nãy. Mã Tứ lão nhân lại “ái” lên một tiếng rô-i nhảy lùi lại ba bước.

Mã Tứ lão nhân lại chọt tiể-n chọt lùi như vậy mỗi lúc một mau dầ-n. Chỉ trong khoảnh khắ-c, lão đã tấ-n công mười một chiêu và lùi lại mười một lâ-n.

Bỗng thầ-y râu tóc lão dựng ngược lên, luông kiể-m quang rấ-t mạnh chiế-u vào mặt lão. Lão phát lên một tiếng, mầ-y chục làn bạch quang vừa lớn vừa nhỏ đờ-ng thời xô lại đánh vào Tiêu Đình Thủ.

Đây là một tuyệt tác về kiể-m pháp của Mã Tứ lão nhân. Trong mầ-y chục chiêu, chiêu nào cũng có chỗ tuyệt diệu và biế-n hóa của nó, thề-mà Mã Tứ lão nhân đã tổng hợp cùng một lúc các chiêu thề-phức tạp đó. Trong đời lão đã ba lâ-n sử dụng chiêu thức này thì cả ba lâ-n chiế-n thắ-ng.

Tuy nhiên, Tiêu Đình Thủ lại dùng cách đơn giản để chố-ng lại chiêu sớ-phức tạp này. Chàng không hề hoảng hốt, chỉ nâng thanh kiể-m lên trước ngực phóng ra, đâm thẳng vào bụng lão.

Mã Tứ lão nhân lại một lâ-n nữa nhảy dựng lên, lui về phía sau.

Rô-i “bịch” một tiếng, lão đã ngồ-i lên mặt bàn đá dùng làm bàn cờ. Tiể-ng leng keng vang lên, chung rượu trên bàn bị rớt xuố-ng

đá t, vỡ tan tành.

Mã Tứ lão nhân nổi lên tràng cười khanh khách, nói:

- Tiêu đại hiệp! Thật là tuyệt diệu! Kiếm pháp của Tiêu đại hiệp còn cao minh hơn ta nhiều lắm. Hãy lại đây! Ta chúc mừng Tiêu đại hiệp ba chung rượu.

Mã Tam và Mã Nhị đã biết kiếm pháp của Mã Tứ lão nhân cao thâm vô cùng, nhưng lão đã sử dụng đến mười sáu chiêu thức mà vẫn không thắng nổi Tiêu Đình Thủ thì biết kiếm pháp của Tiêu Đình Thủ thâm thông đến mức nào.

Đào Dư Đành nghe nói Tiêu Đình Thủ vừa truyền thụ được “Diệp gia kiếm” nhưng chưa trông thấy tận mắt những tuyệt kỹ võ công. Hôm nay chàng mới kinh tâm. Chàng tưởng tượng mười sáu chiêu số của lão Mã Tứ vừa rồi, nếu chàng dùng khoái đao thì chỉ đương cự được nhiều lắm là năm chiêu mà thôi.

Mã Tứ lão nhân rót rượu Bô Đào cùng Tiêu Đình Thủ đỡ ấm, và nói:

- Trong “Giang hồ tứ hữu” thì ta là người võ công kém nhất, ta chịu thua Tiêu lão đệ. Nhưng nhị ca và tam ca của ta thì không phục. Chắc là hai vị lão bối đó muốn cùng Tiêu lão đệ tỷ thí.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Tại hạ và Mã Tứ lão bối trao đổi hơn mười mấy chiêu, nhưng lão bối chưa thua một chiêu nào, sao gọi là thắng bại được?

Mã Tứ lão nhân lắc đầu nói:

- Ta thua lão đệ ngay chiêu đầu. Còn mười sáu chiêu sau kể như là thừa. Đại ca ta chê ta là thiếu phong độ thật không sai chút nào!

Tiêu Đình Thủ cười lớn:

- Mặc ai nói gì thì nói, theo văn bô' i hễ ai tửu lượng cao là hay hơn cả.

Mã Tứ lão nhân phá lên cười hà hà:

- Phải lắ m! Ta nói Tiêu lão đệ tiếp tục uống nữa đi.

Một danh nhân trong võ lâm, kiể m pháp cực kỳ cao diệu, thế mà tỷ đấ u thua một gã thanh niên nhỏ tuổi, lẽ ra lão hậm hực mới phải đầ ãng này tâm tư, tình cảm của lão rấ t phóng khoáng, không chút bận tâm. Con người có một khí độ rộng rãi như vậy làm sao Tiêu Đình Thủ và Đào Du Đành không kính phục.

Mã Tam lão nhân quay lại nói với Đình quản gia:

- Phiề ãn Đình quản gia qua văn phòng lấ y cây bút cùn đem qua đây cho ta.

Đình Kiện tuân lời, đi lấ y một món binh khí đem đề ãn.

Đây là một cây phán quan bút dài một thước sáu tấ c, đúc bắ ãng thép nguyên chấ t. Tuy hình thức là cây bút, nhưng thực tình là một thứ vũ khí lợi hại cũng như một cây đoản đao vậy.

Mã Tam lão nhân câ m cây bút trong tay, rô ãi nói:

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp sẵn sàng cùng ta tỷ đấ u chứ?

Tiêu Đình Thủ lùi lại một bước, khom lưng nói:

- Văn bô' i xin lãnh giáo. Chỉ mong tiề ãn bô' i nương nay.

Mã Tam lão nhân đưa ngọn bút lên mỉm cười nói:

- Mấy đường bút pháp của ta là theo trong tâm bút thiếp của danh gia mà biến hóa ra. Tiêu đại hiệp là người lâu thông văn võ chắc không lạ lắm đâu!

Tiêu Đình Thủ ngăn người một chút, rồi nghĩ thầm:

- Ta không cần biết đến thư từ thư pháp gì cả. Chỉ cần dùng thế “Phá chiêu thức” giải tỏa mọi rắc rối trong bút pháp là thảnh thơi.

Giữa lúc đó Mã Tam lão nhân đưa ngọn bút lên điểm vào mặt Tiêu Đình Thủ ba chấm, giống như đang viết lên một tờ giấy.

Ba chấm này là ba hư chiêu! Mã Tam lại đưa bút lên rạch xuống một đường như một nét số.

Thực ra, nét chấm phá của Mã Tam lão nhân tuy điệu dàng và khoan thai, nhưng về chiêu thức thì biến hóa vô cùng lợi hại.

Tiêu Đình Thủ liền phóng kiếm tìm hãm ngọn bút lại, đâm lên vào vai mặt của lão, làm cho lão bất đắc dĩ phải xoay ngang cây bút để đỡ, thì thanh trường kiếm của Tiêu Đình Thủ đã rút về rồi.

Vũ khí của hai bên chưa chạm nhau vì các chiêu thức vừa rồi hai bên đều dùng hư chiêu cả.

Mã Tam lão nhân liền phóng ra chiêu thứ hai. Tiêu Đình Thủ thấy cây bút phóng tới đã vung trường kiếm tấn công. Khi Mã Tam lão nhân quay ngang ngọn bút để thủ thì Tiêu Đình Thủ cũng rút kiếm về. Thế là chiêu thức hai của Mã Tam lão nhân cũng mới chỉ triển khai có nửa vơi.

Mã Tam lão nhân bị Tiêu Đình Thủ phong tỏa mất hai thức, làm cho lão bực mình. Đợi với lão chẳng khác nào đang phóng bút viết và bút không ra mực, phải dừng lại.

Lão xoay qua một chiêu khác, chấ m một cái vào vai đố i phương, rô i từ từ kéo ngọn bút xéo sang một góc.

Tiêu Đình Thủ thấ y lão động bút tức thì phóng mũi kiế m đâm vào nách lão làm cho lão giật mình thu ngọn bút về . Nét bút cũng chỉ biế n hóa đê n nửa vôi.

Lão tức quá hét lên:

- Thấ ng nhỏ này không đố i phó mà chỉ quấ y phá.

Rô i lão lại đưa ngọn bút chấ m phá lanh lẹ hơn. Mỗi nét chấ m phá quả là một chiêu thức mà lão nhân đã tập luyện rấ t công phu.

Tiêu Đình Thủ cũng thấ y những nét bút khi biế n hóa thành chiêu thức trong kiế m pháp rấ t lợi hại, nhưng chàng đã luyện kỹ về môn “Phá chiêu thức” nên luôn luôn lợi dụng chỗ sơ hở của đố i phương đánh dồ n tới rô i lui về .

Mã Tam lão nhân tức quá hét lên:

- Hừ! Ngươi dùng toàn là những đường kiế m phá rô i.

Thực vậy! Khi Tiêu Đình Thủ đã sử dụng môn “Phá chiêu thức” trong “Diệp gia kiế m” thì mỗi chiêu Mã Tam lão nhân cũng chỉ sử dụng được nửa chừng, nên sự bực tức trong lòng lão mỗi lúc một tăng thêm.

Đột nhiên lão la lớn:

- Ta không thềm đánh nữa đâu!

Rô i lão nhảy ra ngoài vòng đấ u. Giật thùng rượu của Mã Tú lão nhân đổ xuố ng đấ t thành một vũng lấ y bút chấ m vào rượu viế t lên vách tường những chữ như rô ng bay phượng múa.

Viết xong, lão thở phào một hơi như trút hết bức bối, cười khoan khoái, rồi nhìn những nét chữ trên vách, nói:

- Tuyệt diệu! Bút thiếp của ta bình sinh chưa lúc nào tuyệt hảo như lúc này.

Lão càng ngắm nghĩa càng tỏ ra đắc ý.

Qua một lúc, lão quay lại nói với Tiêu Đình Thủ:

- Tiêu đại hiệp! Nhờ Tiêu đại hiệp mà bút pháp của lão phu hôm nay phát tiết ra những đường nét cực kỳ tinh diệu. Cuộc tử đấu này coi như bất phân thắng bại.

Đào Dư Đành nói:

- Đúng vậy! Mỗi người có một sở trường riêng. Cuộc đấu hôm nay bất phân thắng bại.

Mã Tú lão nhân xen vào:

- Còn một điểm nữa mà Tam ca chưa nói tới là nhờ vào hồ rượu Bô` Đào của tiểu đệ mà Tam ca đã phát tiết được một tuyệt tác.

Mã Nhị lão nhân xen vào, nói:

- Tam đệ mê say bút pháp đến độ giao tranh không thắng nổi người ta vẫn không thấy được.

Dứt lời, lão thò tay vào kỹ đá lấy ra một nắm con cờ, nói với Tiêu Đình Thủ:

- Ta sẽ dùng loại quân cờ này để tỷ thí với Tiêu đại hiệp xem sao?

Lão thò tay dưới bàn đá, kéo ra một tấm sắt hình vuông, giống như một bàn cờ, nhưng nhỏ hơn một chút.

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ nghe nói tấ m bảng sắ t đố là vũ khí rấ t lợi hại, thu hút rấ t nhiề u loại ám khí, mà lão tiề n bô i đã sử dụng làm nổi tiế ng trên giang hồ`.

Mã Nhị lão nhân nói:

- Đào lão đệ quả là người hiểu rộng, nhớ dai. Thật ra tấ m bảng sắ t này có phải là thứ báu vật gì đâu, chỉ vì nó có pha chấ t nam châm dùng để hút các loại ám khí từ xa phóng tới. Ngày trước, ta đã dùng nó che các ám khí từ các ghe thuyề n khác bắ n tới.

Đào Dư Đành cười lớn:

- Té ra là thế`.

Tiêu Đình Thủ nghe nói nghĩ bụng:

- May mà Đào huynh biế t đường chỉ giáo, nế u không ta đã lúng túng rồ i. Bàn sắ t kia hút được ám khí, tấ t nhiên cũng hút được lưỡi kiế m bằ ng sắ t nữa. Lúc ra đố i địch ta không nên để bàn cò chạm vào trường kiế m.

Chàng liề n vung trường kiế m lên.

- Xin Nhị động chúa chỉ giáo cho.

Mã Nhị lão nhân nói:

- Không dám! Kiế m pháp của Tiêu đại hiệp rấ t cao thâm. Bình sinh ta chưa thấ y ai có bản lĩnh như vậy. Xin mời lão đệ ra chiêu.

Tiêu Đình Thủ tiện tay quét một hư chiêu. Thanh trường kiế m của chàng vòng vèo trên không lao về` phía trước.

Mã Nhị lão nhân ngơ ngác tự hỏi:

- Đây là chiêu số gì?

Lão thầy mũi kiếm đâm về phía cổ họng mình, vội tung bàn cờ lên đón.

Tiêu Đình Thủ liền quay mũi kiếm đâm qua vai bên hữu. Mã Nhị lão nhân lại đưa bàn cờ qua đó đỡ, nhưng bàn cờ vừa đón đỡ nơi này thì mũi kiếm của Tiêu Đình Thủ đã chuyển đi nơi khác, làm cho Mã Nhị lão nhân luôn luôn ở thế thủ, không đưa vũ khí vào thế công được.

Mã Nhị lão nhân là một tay giỏi về cờ tướng, nên khi lâm vào thế kẹt nghĩ thật:

- Đánh kiếm cũng như đánh cờ, cần phải tranh trên mới thắng được dưới phương. Nếu cứ giữ thế thủ mãi thì chỉ chờ thua mà thôi.

Nghĩ như vậy, lão liền vung bàn cờ lên, áp dụng một chiêu thức vừa thủ vừa công, buộc Tiêu Đình Thủ phải thu kiếm về để chống đỡ.

Tuy nhiên, Tiêu Đình Thủ lại nhanh tay hơn, một lúc phóng ra hơn bốn mươi chiêu, khiến cho Mã Nhị lão nhân phải ngăn tả đón hữu, chống trước đỡ sau, không khai triển thế công được.

Xét về thế thủ thì tám bảng vuông trên tay lão rất vững chắc. Lão xoay tít tám sắ t vuông kín mít, tưởng chừng như tên bắn vào cũng không thủng.

Hai người đã chiết giải trên bốn mươi chiêu, mà Mã Nhị lão nhân vẫn chưa mở được thế công.

Mọi người theo dõi trận đấu đều lả lơi làm lạ. Kiếm pháp của Tiêu Đình Thủ đã không mau lẹ, lại chẳng có chỗ nào biến ảo, nhưng mỗi nhát kiếm đâm ra bắt buộc Mã Nhị lão nhân phải chột ngờ không rảnh tay.

Mã Nhị lão nhân thấy đại cuộc đã rõ liền tự nhủ:

- Nếu còn kéo dài tình trạng này thì dù thêm hai trăm chiêu nữa mình vẫn ở trong tình trạng bị động, không phản kích được.

Lão lâm bảm:

- Thử liền một đòn xem sự thể ra sao?

Lão liền quét ngang bàn cờ rồi vung lên đập xuống vai bên tả Tiêu Đình Thủ. Trong lúc thanh kiếm của chàng đang đâm vào bụng dưới của đối phương đã biến chiêu đâm vào cổ họng.

Cách biến chiêu này ngoài tưởng tượng của mọi người. Mũi kiếm trước đâm vào bụng chỉ là hư chiêu, mà khi đâm vào cổ mới thật là kỳ ảo.

Mã Nhị lão nhân vung bàn cờ ra triển khai thế công chậm hơn một khoảng thời gian nên mũi kiếm của Tiêu Đình Thủ còn cách cổ họng của Mã Nhị một tấc thì bàn cờ của lão còn cách vai Tiêu Đình Thủ đến hai tấc.

Tuy nhiên hai bên không còn cách nào tránh né được nữa. Nếu bàn cờ của Mã Nhị lão nhân đập xuống thì nhất định mũi kiếm sẽ đâm thủng cổ họng trước.

Mã Nhị giật mình, cố vận hết sức mình giữ cho bàn cờ đứng yên lại. Lão nghĩ thầm:

- Nếu ta không cho bàn cờ đập xuống đất đố i phương cũng không dám mũi kiếm tới nữa.

Quả nhiên, Tiêu Đình Thủ thấy bàn cờ của đố i phương ngưng lại thì lập tức chàng cũng ngưng tay kiếm, chỉ còn cách cố hòng địch thủ nửa tá c.

Hai người nhìn nhau từ từ lui về`.

Đào Dư Đành cười lớn:

- Hai người không ai dám tranh trên theo kỳ lý thì bất phân thắng bại.

Tiêu Đình Thủ khom lưng xá một cái, nói:

- Vãn bô i cam tâm thất lễ.

Mã Nhị lão nhân tùm tùm cười, nói với Đào Dư Đành:

- Đào lão đệ khéo nói chơi! Sao lại không phân thắng bại? Kiếm thuật của Tiêu đại hiệp rất tinh thâm, lão phu thua đứt đi rồi chứ!

Mã Tứ lão nhân nói:

- Nhị ca có tài dùng con cờ làm ám khí. Đó là một tuyệt kỹ công phu trong võ lâm sao nhị ca không sử dụng để thử xem tài nghệ phá ám khí của Tiêu đại hiệp đi đến đâu?

Mã Nhị lão nhân nói:

- Kiếm pháp của Tiêu đại hiệp cực kỳ tinh diệu, trên đời này e rằng chỉ có người đó mới thắng nổi mà thôi. Ta bình sinh có môn ám khí, nhưng sợ phóng ra lại cho người ta thấy thêm cái dở của mình.

Lão liên lạc đầu, nói:

- Ta đã thua trận rồi, còn tử đầu ám khí làm gì nữa.

Bây giờ ba anh em họ Mã thấy cuộc tử đầu như kết thúc, nên năn nỉ Đào Dư Đành lấy bút thiếp ra xem.

Đào Dư Đành lấy đầu, nói:

- Hãy chờ Đại động chúa thắng được Tiêu công tử đây rồi thì bút thiếp về tay Tam động chúa. Khi đã thuộc quyền sở hữu rồi thì muốn xem suốt ba ngày đêm cũng được, vội gì?

Mã Tam lão nhân nóng lòng muốn có được bức vẽ nên nói với Mã Nhị:

- Nhị ca! Tiêu đệ đi mời đại ca cho.

Mã Tứ lão nhân nói:

- Phải đầu! Chỉ có đại ca may ra giúp chúng ta có được những bản họa này.

Trong lúc Mã Tam lão nhân bước ra ngoài thì Mã Tứ lão nhân rót rượu mời Tiêu Đình Thủ uống. Hai người vừa uống vừa chuyện trò rất tâm đắc.

Hai người uống đến gần hai mươi chung mới thấy Mã Tam lão nhân trở về phòng.

Lão nói:

- Tiêu đại hiệp! Đại ca ta mời Tiêu đại hiệp hãy lưu bộ, còn Đào lão đệ hãy ngồi lại đây uống thêm vài chung nữa được chăng?

Đào Dư Đành thấ y Mã Đại động chúa chi tiế p riêng Tiêu Đình Thủ, nên tỏ ý không bằ ng lòng, nói:

- Tiêu đại hiệp còn trẻ tuổi, chưa đủ kiế n thức. Để một mình đại hiệp đi vào tử đấ u e lỡ việc. Tại hạ thật vô duyên không được bái yế t Đại động chúa.

Mã Tam lão nhân nói:

- Xin Đào lão đệ miễn trách. Đại ca ta lâu nay ẩn cư không tiế p ai cả. Nay nghe kiế m pháp của Tiêu đại hiệp uyên thâm, nên muố n đố i diện cùng Tiêu đại hiệp để luận kiế m mà thôi, không có gì bấ t kính với Đào lão đệ đâu.

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ không dám.

Tiêu Đình Thủ đặt kiế m xuô ng bàn đá, đứng dậy đi theo Mã Tam lão nhân vào trong.

Hai người đi xuyên qua một dãy hành lang đế n trước một cửa công, bên trên có khắ c hai chữ lớn bằ ng đá “Mật động”.

Qua khỏi công là một con đường âm u, tịch mịch, hai bên trúc mọc um tùm. Con đường bằ ng đá nhưng cỏ mọc rải rác, chứng tỏ ngày thường ít người qua lại.

Đi hế t con đường này thì đế n ba gian thạch thấ t, đầ ng sau các gian thạch thấ t đê u có trồ ng một rặng tùng cao ngắ t, tỏa cành lá bô n mặt âm u.

Mã Tam lão nhân đẩy nhẹ cửa bước vào, khẽ bảo Tiêu Đình Thủ:

- Xin mời Tiêu đại hiệp vào đây.

Tiêu Đình Thủ vừa bước qua khỏi cửa đã nghe mùi đàn hương ngào ngạt. Mã Tam lão nhân lên tiếng, nói:

- Thừa đại ca! Tiêu đại hiệp đã đến đây.

Một lão già từ trong nội thất đi ra, chấp tay nói:

- Tiêu đại hiệp đến thạch động Hoàng Sa mà lão phu không tiếp được, xin miễn chấp.

Tiêu Đình Thủ thấy Tiêu lão nhân trạc sáu mươi tuổi, nhưng tinh thần quả cảm thướt, đôi mắt sáng quắc, ăn nói khiêm tốn, liềm khom lưng thi lễ, và nói:

- Vãn bối đường đột đến đây, xin tiên bối tha tội mạo muội cho!

Lão già nói:

- Tiêu đại hiệp nói quá lời.

Mã Tam lão nhân nói:

- Đại ca tại hạ là Mã Đại động chúa chắc Tiêu đại hiệp đã biết rồi.

Tiêu Đình Thủ khiêm tốn nói:

- Tiên bối rất ngưỡng mộ đại danh. Bữa nay được bái kiến tôn nhân thật là vạn hạnh.

Mã Đại lão nhân nói:

- Lão phu có nghe Tiêu đại hiệp là truyền nhân của Tiêu gia môn, kiếm thuật tinh vi nên đem lòng ngưỡng mộ. Chẳng biết có đúng như vậy không? Hay bên trong còn có điều gì khác lạ?

Tiêu Đình Thủ nghe hỏi, biết lão nghi ngờ kiếm pháp của Tiêu gia môn. Chàng lại mang ơn Hồ Thích lão nhân chỉ dạy, không lẽ bội phản...

Chàng thực tình nói:

- Thưa lão Đại động chúa! Vãn bối là đệ tử của Tiêu gia trang nhưng kiếm pháp này lại được một lão sơn nhân Hồ Thích di truyền. Nhưng khổ nỗi, vãn bối chỉ thụ giáo được một chút ít mà thôi, chưa thành thạo lắm.

Mã đại lão nhân nghe nói đến tên Hồ Thích đôi mắt sáng lên. Nhìn trong dĩ vãng, nhớ lại chuyện xưa, nói:

- Như vậy kiếm pháp của Tiêu đại hiệp được Hồ Thích lão nhân truyền dạy ư? Hồ Thích lão nhân còn sống hay đã qua đời rồi?

Tiêu Đình Thủ nhớ lời dặn dò của Hồ Thích lão nhân, nên nói:

- Thưa lão tiên bối! Hồ Thích lão nhân ẩn cư trên núi hơn mười năm, sau khi truyền dạy kiếm pháp cho vãn bối có dặn không được tiết lộ tông tích. Do đó mà vãn bối xin thề lễ không dám bày tỏ điều này.

Mã Đại lão nhân nói:

- Lão phu chỉ hỏi thăm sức khỏe của Hồ huynh mà thôi, không có ý tò mò về tung tích. Tiêu đại hiệp không cần nói ra làm gì.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Mã Đại động chúa cũng có biết Hồ Thích lão nhân sao?

Mã Đại lão nhân gật đầu nói:

- Trước đây hai mươi năm, Hồ` Thích lão nhân là một tay cao thủ võ lâm lừng danh trên biển cả, được các phú thương nhờ làm nhiệm vụ bảo tiêu, tức là bảo vệ hàng hóa trên các thuyền buôn. Bây giờ có một người đàn bà tuy lớn tuổi, nhưng dung nhan tuyệt mỹ, làm cho Hồ` Thích lão nhân động lòng thương, muốn cùng người đàn bà đó xe duyên. Nhưng khổ thay người đàn bà đó lại là em gái của một cao thủ giang hồ, võ công thượng thặng, lừng danh một góc trời. Sư huynh của nàng không muốn gả nàng cho Hồ` Thích lão nhân, nên Hồ` Thích lão nhân nổi giận thách thức một cuộc tỷ đấu.

Tiêu Đình Thủ đã nghe Hồ` Thích lão nhân kể sơ qua việc này cho chàng nghe, không ngờ lão Đại động chúa Hoàng Sa cũng biết được. Chàng xen vào nói:

- Cuộc tỷ đấu này Hồ` Thích lão nhân đã không thành công.

Mã Đại lão nhân gật đầu nói:

- Đúng vậy! Hai người đầu nổi danh trên giang hồ, nhưng so với sư huynh của người đàn bà kia thì Hồ` Thích còn kém một bậc. Hồ` Thích lão nhân tự ái bỏ đi, và hứa hẹn mười năm sau sẽ có cuộc tái đấu. Từ đó, Hồ` Thích lão nhân mất tích trên giang hồ.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Thưa lão tiề n bô`i! Người đàn bà kia hiện nay vẫn còn mạnh khỏe chứ?

Mã Đại lão nhân mỉm cười, nói:

- Nghe đâu người đàn bà đó vào chùa tu và nay trở thành một vị sư thái rồ`i.

Tiêu Đình Thủ “ồ`” một tiề ng, buột miệng nói:

- Có phải bà đó là Hồ` Diệp sư thái không?

Mã Đại lão nhân nói:

- Tiêu đại hiệp! Chúng ta chỉ nên biết đến đó thôi, đừng tò mò hơn nữa. Người đàn bà đó không muốn ai hiểu rõ tung tích của mình cũng như Hồ` lão nhân không muốn để ai biết dĩ vãng của lão.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Thưa lão tiên bô`i! Vãn bô`i muốn hỏi thêm một câu nữa thôi. Sư huynh của người đàn bà kia có phải là Từ Chính Phong lão tiên bô`i không?

Mã Đại lão nhân nghe nói đến tên Từ Chính Phong bỗng giật nảy người một cái, nét mặt đổi khác, hồ`i lâu mới gạt đầu, nói:

- Có lẽ như vậy.

Tiêu Đình Thủ không ngờ lão Đại động chúa này biết rất nhiều về dĩ vãng của giới võ lâm hào kiệt trong giang hồ`. Vả lại, tình hình và tư cách bọn anh em họ Mã không có vẻ gì là những tên tướng cướp Tàu ô cả. Họ là những người sống trong nhân nghĩa, trọng danh dự, đam mê nghệ thuật thì làm sao bảo họ là những kẻ cướp được. Tất nhiên tông tích của những người này còn có nhiều bí ẩn lắm.

Đến như mối tình giữa Hồ` Thích lão sơn nhân và Hồ` Diệp sư thái cũng không phải đơn giản như một vài đường nét tường thuật của Mã Đại lão nhân đâu.

Tất cả những bí hiểm của từng cuộc đời đang bao trùm khắp óc tò mò của Tiêu Đình Thủ, làm cho chàng ngồ`i đờ ra.

Bỗng nghe Mã Tam lão nhân nói:

- Đại ca! Tiêu đại hiệp cùng một người bạn họ Đào đến đây cốt đánh cuộc, nếu thạch động Hoàng Sa có người đánh thắng được kiếm pháp của Tiêu đại hiệp thì họ trao không cho chúng ta những bút thiếp và bức họa của danh nhân thời xưa. Ba anh em tiểu đệ đã trông thấy báu vật đó rồi, nhưng cả ba anh em tiểu đệ đều không thắng nổi.

Mã Đại lão nhân nở một nụ cười vui vẻ, nói:

- Ba vị lão đệ đã không thắng được thì ta cũng chẳng ăn thua gì.

Mã Đại lão nhân nói:

- Bọn tiểu đệ so với đại ca thế nào được?

Mã Đại lão nhân lại cười lớn, nói:

- Ta già rồi, còn làm gì được nữa.

Tiêu Đình Thủ thấy rõ sự từ chối của Mã Đại lão nhân có chứa bên trong nhiều bí ẩn, nên chắp tay xá dài, nói:

- Thưa lão tiên bối! Vãn bối ngu muội, được Hồ lão nhân truyền thụ kiếm pháp, không biết trình độ đã đến đâu, nên tìm đến nơi đây để quý vị tiên bối xem xét và chỉ giáo, chứ thật tình không có ý vô lễ. Nếu Đại lão tiên bối từ chối thì vãn bối xin trở về vậy.

Mã Đại lão nhân trầm tư một lúc, rồi nói với Mã Tam lão nhân:

- Tiêu đại hiệp đây tuy là đệ tử của Tiêu gia môn, nhưng là truyền nhân của Hồ Thích về kiếm pháp. Hồ Thích lão nhân là cao thủ thượng thặng trong giang hồ gần hai mươi năm về trước. Mười năm nay ẩn cư luyện kiếm để tái đấu với Từ Chính Phong thì không phải chuyện thường. Kiếm pháp của Tiêu đại hiệp đây phát ngồn

từ một công phu nghiên cứu như vậy lẽ nào không tuyệt kỹ. Quý vị lão đệ không thắ ng nổi là phải, và ta cũng không thể thắ ng nổi đâu. Chỉ trừ có một người... - Nói đế n đây Mã Đại lão nhân đưa mắ t nhìn Mã Tam lão nhân không nói nữa.

Mã Tam lão nhân như hiểu ý, nói:

- Hay là...

Mã Đại lão nhân nói:

- Tam đệ đưa Tiêu đại hiệp đế n phòng khách thắ t đấi, lưu lại đó chờ ta suy nghĩ kỹ đấ.

Mã Tam lão nhân tuân lệnh, đưa Tiêu Đình Thủ trở về` kỳ thắ t.

Đào Dư Đành thắ y nét mặt trịnh trọng của Mã Tam, biế t ngay Mã Đại động chúa cũng đấ chịu thua Tiêu Đình Thủ rồi.

Đào Dư Đành là tay hiểu đời, xét đoán lòng người rắ t giỏi, tuy biế t rõ Tiêu Đình Thủ đấ c thắ ng, nhưng vẫn giả vờ nói:

- Tiêu huynh đấ đượ lão Đại động chúa chỉ giáo chưa?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đại động chúa từ chồ i không tử đấ u, nhưng lại hứa hẹn điề u gì đó, nên muố n lưu tại hạ ở lại đấ.

Đào Dư Đành chắ p tay xá ba anh em họ Mã, và nói:

- Trong thạch động Hoàng Sa đấ không ai có thể thắ ng đượ kiế m pháp của Tiêu đại hiệp thì thôi, bọn tại hạ xin cáo từ.

Đoạn chàng quay lại nói với Tiêu Đình Thủ:

- Chúng ta đi thôi.

Tiêu Đình Thủ cũng chấ p tay khom lưng, nói:

- Tình cao nghĩa cả của bô n vị Động chúa ở đây khiê n vãn bô i cảm kích vô cùng. Sau này nê u có dịp sẽ trở lại bái kiê n.

Mã Tứ lão nhân nói:

- Tiêu lão đệ! Bắ t luận lúc nào Tiêu lão đệ muô n uô ng rượu thì cứ đê n đây. Còn Đào lão đệ kia... ha... ha...

Đào Dư Đành nói:

- Tử lượng của tại hạ kém lắ m! Dĩ nhiên không dám đê n làm phiê n bô n vị Động chúa.

Dứt lời, Đào Dư Đành chấ p tay bái biệt lâ n nữa, rô i dắ t Tiêu Đình Thủ ra đi.

Bọn anh em họ Mã tiễn chân hai người.

Đào Dư Đành nói:

- Xin ba vị Động chúa chớ phiê n lòng! Không câ n phải tiễn chân chúng tôi làm gì.

Đào Dư Đành dắ t tay Tiêu Đình Thủ đi vào rặng liễu âm u, ở đó có sẵn chiế c thuyê n buô m do một gia đình ngư dân coi giữ hộ.

Người con gái ở Sa Huỳnh bị bọn cướp Tàu ô bắ t cóc đưa về đây để phục vụ nơi thạch động được Đào Dư Đành cứu thoát hôm nọ tên là Thu Vân. Từ khi nàng nhận trách nhiệm do Đào Dư Đành giao phó, trở lại thạch động Hoàng Sa, nàng đã liên hệ với xóm ngư dân trên đảo làm quen với họ trong lúc ra chợ mua sắ m thức ăn, và nàng thông thạo hê t những đường đi nước bước trên ô c đảo này. Chính

nàng đã nhờ gia đình một ngư dân trông coi chiếc thuyền buồm của Tiêu Đình Thủ và Đào Dư Đành cập bến.

Tuy nhiên, lúc hai người chưa xuống thuyền còn đang trò chuyện với nhau trong rừng liễu thì bỗng nghe có tiếng người gọi.

Tiêu Đình Thủ quay lại thấy một bóng lướt tới rất nhanh. Người đó chính là Mã Tứ lão nhân, tay lão còn cầm một bát rượu đầy. Lão chạy nhanh như vậy mà rượu không đổ ra ngoài giọt nào, chứng tỏ tài khinh thân của lão rất đáng kính.

Đào Dư Đành hỏi:

- Tứ động chúa vội vã đuổi theo bọn tại hạ có việc gì vậy?

Mã Tứ lão nhân nói:

- Tiêu lão đệ! Ta có nửa bình rượu Trúc Diệp cất đã hơn trăm năm. Lão đệ đến đây mà không nếm thử thì thật đáng tiếc.

Vừa nói, lão vừa cầm bát rượu đưa tới.

Tiêu Đình Thủ đón lấy bát rượu, thấy màu xanh biếc, như màu ngọc phi tủy, nhìn xuống thấy đáy rượu bốc mùi thơm cực kỳ thanh nhã.

Chàng chặc lưỡi khen:

- Quả là mỹ tửu! Rất quý!

Chàng uống một hớp lại ca tụng một tiếng.

Sau khi uống cạn bát rượu, chàng nói:

- Rượu này mới uống thì nhẹ nhàng, nhưng càng lâu càng thấy đậm đà hương vị.

Mã Tứ lão nhân nói:

- Trong tửu thất còn mấy thứ rượu ngon nữa. Hai lão đệ vào đây cùng nhau nếm thêm cho đủ mùi. Hãy vào đây! Vào đây!

Lão vừa nói, vừa nắm lấy tay Tiêu Đình Thủ và Đào Dư Đành kéo đi.

Tiêu Đình Thủ nghĩ thầm:

- Lúc mình cáo từ rời thạch động, ba anh em họ Mã có vẻ lạnh nhạt với Đào huynh, tại sao chúng chạy theo mời lại với thái độ ân cần niềm nở? Có phải chúng tiếc hai bức họa đang mang trên lưng Đào huynh, tìm cách chiếm đoạt chăng?

Ba người về đến thạch động thấy lão Tam động chúa đứng chờ ở cửa.

Thầy Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ trở lại, lão reo to:

- Tiêu đại hiệp trở lại rồi! Hay quá! Còn Đào lão đệ vẫn còn mang hai bức họa trên lưng! Thật là vui!

Bốn người vào kỳ thất. Mã Tứ lão nhân rót thêm mấy bát rượu đưa mời từng người. Tiêu Đình Thủ ra chiều tâm đắc với lão Tứ động chúa này, trong lúc đó Đào Dư Đành vẫn trầm tư mặc tưởng không lộ vẻ thất tha tình cảm với họ.

Trời đã xế chiều! Mã Tam ca và Mã Tứ lão nhân luôn luôn liếc mắt ra ngoài cửa, hình như nóng lòng chờ đợi ai vậy.

Đào Dư Đành mấy lần tỏ lời cáo biệt, nhưng các Động chúa tỏ ý lưu lại. Còn Tiêu Đình Thủ không nói gì, cứ ngồì uống rượu mãi.

Đào Dư Đành, nói:

- Quý vị Động chúa mà không cho bọn tại hạ ăn cơm thì liệt người má t.

Mã Tam lão nhân nói:

- Được! Được!

Rô ì lão lớn tiế ng gọi:

- Đình quản gia! Mau bày tiệc đi!

Đình Kiện đứng bên ngoài dạ một tiế ng rô ì đi luôn.

Giữa lúc đó, cánh cửa mở lớn. Mã Nhị bước vào, nói với Tiêu Đình Thủ:

- Tiêu đại hiệp! Nơi thạch động Hoàng Sa còn có một vị muôn lãnh giáo kiế m pháp của Tiêu đại hiệp.

Kỳ kiếm gặp kỳ nhân

Mã Tam và Mã Tú lão nhân nghe nói reo to:

- Ha... ha...! Đại ca ưng thuận rồi ư?

Tiêu Đình Thủ nghĩ thầm:

- Người nào đó muốn tử kiếm với ta lại phải được Đại động chúa ưng thuận? Chúng giữ ta lại đây là để thương lượng với Đại động chúa cho phép người đó ra tử đấu chứ gì? Nhưng người đó là ai? Chắc là con cháu gì của Đại động chúa đây! Hay là một giai nhân trong khuê các. Phải rồi! Chỉ có một giai nhân trong khuê các mới quan trọng như vậy? Thôi được! Ta xem người đẹp bản lãnh thế nào cho biết! Đây chắc là một kỳ nhân.

Mã Tú lão nhân trong lúc vui mừng lại rót thêm một bát rượu nữa, đưa cho Tiêu Đình Thủ, và nói:

- Tiêu đại hiệp! Phiền Tiêu đại hiệp biểu diễn thêm vài trường kiếm nữa! Bây giờ hãy uống đi.

Đào Dư Đành vẫn ngồi im suy nghĩ. Bỗng chàng lên tiếng hỏi:

- Tại hạ muốn biết Tiêu đại hiệp lưu lại đây để tử đấu với danh nhân nào?

Mã Nhị lão nhân nói:

- Trong thạch động Hoàng Sa chúng tôi có một vị tiên bô i danh gia nghiên cứu kiếm thuật uyên thâm, nên nhất định đòi tử đấu. Vậy Tiêu đại hiệp hãy tử đấu với lão tiên bô i ấy mà chiêu cho biết.

Tiêu Đình Thủ nghe nói phân vân nghĩ thẳm:

- Nếu mình tử đấu một lần nữa e không tránh khỏi lâm vào tình trạng bất buộc phải hại người gây thành thù hận với giang hồ tứ hữu.

Nghĩ vậy, chàng đáp:

- Bôn vị Động chúa đấu với văn bối thật tử tế hết chỗ nói. Bây giờ đấu thêm một cuộc nữa, không hiểu vị tiên bối này tính nết ra sao. Nếu xảy ra chuyện bất ngờ tất không khỏi ân hận khi chia tay. Hoặc văn bối phải bị thương dưới lưỡi kiếm của vị tiên bối đó há chẳng hóa ra tổn thương mối hòa khí ư?

Mã Tứ lão nhân cười đáp:

- Không sao đâu! Chẳng nên...

Mã Nhị lão nhân lại cướp lời:

- Bất luận thế nào bôn anh em ta cũng không phiến trách Tiêu đại hiệp.

Đào Dư Đành xen vào nói:

- Được rồi! Bây giờ tử đấu một cuộc nữa càng tốt chứ sao? Tại hạ có chút việc cần đi trước. Tiêu huynh tử đấu xong sẽ đến gặp tại hạ ở Sa Huỳnh.

Mã Tam và Mã Tứ đồng thanh nói:

- Đào lão đệ đi trước sao được? Nếu muốn đi trước thì để tấm bút thiếp của Trương Húc và bức “Sơn Khê hành lý” của Phạm Khoan lại đây. Nếu Tiêu đại hiệp mà bị thua thì ta biết đi đâu để tìm Đào lão đệ đòi hai báu vật đó.

Mã Nhị gọi Đinh Kiện nói:

- Đinh quản gia! Hãy mở tiệc đãi Đào lão đệ và Tiêu đại hiệp mau!

Dứt lời lão quay sang Tiêu Đình Thủ nói:

- Tiêu đại hiệp! Hãy cùng đi với lão phu. Còn Đào lão đệ ở lại đây dùng cơm rượu cho thoải mái! Chúng ta sang bên mật động một lúc rồi trở lại ngay.

Đào Dư Đành lắc đầu quầy quậy, đáp:

- Cuộc tử đấu này quý vị quyết chí thủ thắng, còn Tiêu đại hiệp của tại hạ tuy kiêu pháp tinh thâm, song thiếu kinh nghiệm lâm địch. Nếu tại hạ không đứng bên ngoài lược trận thì Tiêu đại hiệp có bị thua, tại hạ cũng chẳng bội phục.

Mã Nhị lão nhân nói:

- Đào lão đệ nói như vậy là dụng ý gì? Chẳng lẽ chúng ta lại có âm mưu man trá hay sao?

Đào Dư Đành nói:

- Bốn vị Động chúa ở Hoàng Sa đều thuộc vào bậc anh hùng hào kiệt điều đó đã rõ ràng, tại hạ thật lòng ngưỡng mộ. Tuy nhiên Tiêu đại hiệp bây giờ đang tử đấu với một người nào khác, thì thực tình mà nói, tại hạ không an lòng. Tại hạ không thể tưởng tượng được trong thạch động này lại còn có một người nào võ công thượng thặng, vượt lên trên bốn vị Động chúa được? Tại hạ xin hỏi người ấy là ai? Nếu người ấy cũng anh hùng hào kiệt, quang minh lỗi lạc như bốn vị Động chúa nơi đây thì tại hạ mới an tâm.

Mã Tứ lão nhân nói:

- Võ công và danh vọng người này còn cao hơn bốn anh em ta một bậc.

Đào Dư Đành làm ra vẻ giật mình, hỏi:

- Trong giang hồ, những danh nhân cao thủ nổi bật lên trên quý vị Động chúa ở đây tất nhiên không ai không biết. Tại hạ chắc phải ngưỡng mộ! Xin cho biết cao danh?

Mã Tam lão nhân nói:

- Tên họ người này không tiện nói với Đào lão đệ.

Đào Dư Đành nói:

- Nếu vậy tại hạ nhất định phải đứng bên ngoài theo dõi cuộc chiến, bằng không xin bãi bỏ cuộc tỷ đấu này.

Mã Tứ lão nhân nói:

- Sao Đào lão đệ lại có chấp như vậy? Ta thấy Đào lão đệ tham dự cuộc đấu chỉ có hại chứ không có lợi gì cho Đào lão đệ đâu. Người này ẩn cư nơi đây lâu ngày, không thích để cho người ngoài thấy mặt.

Đào Dư Đành hỏi vặn:

- Thế thì Tiêu đại hiệp làm sao tỷ kiếm với nhị vị được?

Mã Nhị lão nhân nói:

- Hai bên đều bịt mặt, chỉ để hở đôi mắt mà thôi. Không ai nhìn rõ mặt ai cả.

Đào Dư Đành lại hỏi:

- Còn ba vị Động chúa cũng bịt mặt hay sao?

Mã Nhị lão nhân nói:

- Phải rồi! Người này tánh khí rất cổ quái. Nếu không làm như vậy hắn không chịu động thủ.

Đào Dư Đành nói:

- Nếu vậy thì tại hạ cũng bịt mắt là xong.

Mã Nhị lão nhân ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Đào lão đệ thích dự kiến thì cũng đành phải chiều ý, nhưng có điều là xin Đào lão đệ phải chấp hành một việc.

Đào Dư Đành hỏi:

- Việc gì vậy?

Mã Nhị lão nhân nói:

- Trước, sau và trong cuộc đấu, Đào lão đệ không được lên tiếng.

Đào Dư Đành nói:

- Việc giả câm giả điếc đâu có khó khăn gì.

Mã Nhị lão nhân đi trước dẫn đường. Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ theo sau. Mã Tam và Mã Tứ đi sau chót.

Tiêu Đình Thủ nhận thấy họ đưa đường theo lối cũ đi về phía nhà của Đại động chúa.

Khi đến cửa, Mã Nhị lão nhân khẽ gõ ba tiếng rồi đẩy cửa bước vào. Một người đầu trùm khăn đen ngồi đó. Cứ trông vào quần áo cũng biết được là Mã Đại động chúa.

Mã Nhị lão nhân ghé vào tai lão Đại nói nhỏ mấy câu. Lão Đại lắ c đầ u tỏ ra không muố n để cho Đào Dư Đành tham dự cuộc đầ u.

Mã Nhị liê n quay ra, nói:

- Theo ý đại ca thì tỷ kiế m là chuyện nhỏ mà gây hận với vị bắ ng hữu kia là chuyện lớn. Vậy đành phải bỏ cuộc đầ u kiế m này.

Năm người khom lưng hướng về phía Mã Đại động chúa xá một cái rô i cáo từ ra khỏi phòng.

Mã Tứ lão nhân hậm hực nói:

- Đào lão đệ! Đào lão đệ kỳ cục quá! Chẳng lẽ bọn ta kéo ừa vào để ăn hiế p Tiêu đại hiệp đây hay sao? Vì Đào huynh lão đệ đòi đầ n tham quan nên cuộc tỷ kiế m đành phải bãi bỏ, làm cho bọn ta cụt hứng.

Mã Tam lão nhân nói:

- Nhị ca phải tô n bao nhiêu công sức thuyế t phục, đại ca mới chấ p nhận, thế mà Đào lão đệ lại phá tan mấ t.

Đào Dư Đành nói:

- Được rô i! Tại hạ bắ ng lòng nhượng bộ, không theo dõi cuộc tỷ đầ u. Có điề u quý vị nên xử sự cho công bắ ng, không nên lừa gạt Tiêu đại hiệp của tại hạ.

Bọn lão nhân họ Mã đầ ng thanh reo to:

- Ô ! Thế thì hay lắ m! Đào lão đệ cứ yên lòng. Có lý nào chúng ta lừa gạt Tiêu đại hiệp?

Đào Dư Đành nói với Tiêu Đĩnh Thủ:

- Tiêu huynh hãy ra ngoài kỳ thất chờ tại hạ. Bọn chúng úp úp mở mở không hiểu chúng định giở trò gì đây. Tiêu huynh phải cảnh giác mới được.

Tiêu Đình Thủ cười nói:

- Trong thạch động Hoàng Sa toàn là những bậc cao sĩ, đâu phải hạng người man trá mà lo?

Mã Tứ lão nhân nói:

- Đúng vậy! Đào lão đệ đã đề phòng quá đáng, xem thường lòng dạ chúng ta sao?

Đào Dư Đành bỏ ra ngoài một lúc, rồi quay vào gọi Tiêu Đình Thủ:

- Tiêu huynh hãy ra đây cho tại hạ dặn mấy câu để khỏi mắc lừa người ta.

Tiêu Đình Thủ nghĩ thầm:

- Đào huynh thật quá cẩn thận. Ta đây nào phải đứa con nít lên năm, ai muốn lừa gạt cũng được.

Chàng nhìn ba vị Động chúa rồi từ từ tiến ra ngoài kỳ thất đến bên Đào Dư Đành.

Đào Dư Đành nắm tay Tiêu Đình Thủ dắt ra xa chút nữa.

Tiêu Đình Thủ thấy trong tay mình có gói giấy vo tròn, trong gói giấy có một vật gì rất cứng.

Đào Dư Đành cười hi... hi... ghé tai nói nhỏ:

- Tiêu huynh khi gặp người kia rồi thì làm ra vẻ thân mật, ngấm ngấm nhét vào tay người đó gói này. Cái đó rất quan trọng, Tiêu huynh chớ có sơ suất.

Gã nói mấy câu này bằng một giọng rất trịnh trọng, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười.

Dứt lời, gã cười một tràng dài, để che lấp thái độ trịnh trọng vừa qua.

Mã Tứ lão nhân nói:

- Có gì đáng cười đâu? Kiếm pháp của Tiêu đại hiệp dĩ nhiên là rất cao minh, còn kiếm pháp của Đào lão đệ thì chưa biết thế nào, bọn tại hạ chưa kịp thỉnh giáo.

Đào Dư Đành thây họ khiêu khích, cười lớn nói:

- Kiếm pháp của tại hạ thì rất tầm thường, chẳng có chi đáng thỉnh giáo cả.

Nói xong, Đào Dư Đành khệnh khạng bước đi, từ từ ra khỏi thạch động và biến mất trong rặng liễu.

Mã Tứ lão nhân nói:

- Hay lắm! Bây giờ chúng ta vào ra mắt đại ca.

Bốn người lại tiến vào câ m đường chỗ ở của Mã Đại động chúa.

Mã Đại động chúa không ngờ bọn này ra đi lại trở vào, nên đã bỏ khăn trùm đầu ra. Mã Nhị lão nhân nói:

- Thưa đại ca! Bọn tiểu đệ đã thuyết phục Đào lão đệ. Gã họ Đào đã rời khỏi động không đòi tham kiến cuộc tử đầu nữa.

Mã Đại động chúa hỏi:

- Gã đó ra đi rồi sao?

Mã Tứ lão nhân nói:

- Đúng vậy! Gã đã ra đi rồi!

Mã Đại động chúa nói:

- Vậy là hay lắm!

Lão lại lấy khăn đen trùm lên đầu.

Mã Tứ lão nhân lấy ra ba tấm khăn đen trao cho Tiêu Đình Thủ một cái, và bảo:

- Cái này của Tiêu đại hiệp, hãy trùm đầu đi.

Sau khi mọi người đã dùng khăn đen trùm kín mặt, chỉ còn chừa hai lỗ mắt, Mã Tứ lão nhân gật đầu nói với Mã Nhị:

- Nhị đệ hãy mở rương lấy hai cây kiếm gỗ cầm xuống đi.

Tiêu Đình Thủ nghe nói nghĩ thầm:

- Sao lại bảo cầm hai cây kiếm gỗ đem xuống? Chẳng lẽ người kia ở dưới hầm sao?

Mã Đại lão nhân quay lại nói với Tiêu Đình Thủ:

- Tiêu đại hiệp! Chúng ta đi gặp một ông bạn để đại hiệp tỷ kiếm với người đó. Cuộc tỷ đầu này bất kỳ ai thắng bại, đại hiệp cũng đừng tiết lộ với người ngoài một câu nào.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Dĩ nhiên là thế ! Vãn bối i đã hứa với lương tâm câu chuyện nơi thạch động Hoàng Sa không bao giờ tiết lộ ra ngoài. Và lại vãn bối i đến đây tỷ kiếm mục đích không phải để cầu danh, huống chi trong cuộc tỷ đấu này phần thua chắc chắn về phía vãn bối i.

Mã Đại động chúa nói:

- Cái đó chưa chắc! Có điều ta tin đại hiệp là người thủ tính, không tiết lộ việc này ra ngoài. Đại hiệp có thấy gì cũng đừng nói cho ai biết, cả với Đào Dư Đành cũng vậy.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Cả với Đào Dư Đành cũng không cho biết ư? Vãn bối i sợ rằng sau khi đấu kiếm Đào huynh sẽ hỏi vặn, thì vãn bối i không thể giấu giếm, làm lỗi đạo với bạn bè.

Mã Đại lão nhân nói:

- Đào lão đệ cũng là người lão luyện giang hồ, nếu đã biết đại hiệp có lời giao ước với lão phu thì lẽ nào còn vặn hỏi. Kẻ trượng phu một lời nói đáng giá ngàn vàng.

Tiêu Đình Thủ gật đầu đáp:

- Lão tiên bối i nói cũng phải. Vãn bối i xin tuân thủ.

Mã Đại lão nhân nói:

- Đa tạ hậu tình của Tiêu đại hiệp. Xin mời đại hiệp cùng đi với chúng tôi.

Tiêu Đình Thủ vừa đứng dậy toan bước theo thì đã nghe Mã Tứ lão nhân chỉ tay về phía nội thất nói:

- Tiêu đại hiệp đi vào trong kia!

Tiêu Đình Thủ ngo ngác nghĩ thầ m:

- Sao lại đi vào nội thầ t?

Nhưng rô i chàng chợt nghĩ ra, nhủ thầ m:

- Phải rô i! Có lẽ người tử kiế m với ta là một phụ nữ, hay là một phu nhân gì đây, có lẽ là nàng ái thiế p của Mã động chúa, nên không muố n cho Đào huynh thầ y mặt chứ gì. Cứ như thái độ dè dặt của Mã động chúa thì việc tiế t lộ này rầ t quan trọng.

Rô i chàng lại nghĩ:

- Dù sự việc ra sao, ta đã hứa với Mã lão chúa thì không khi nào tiế t lộ.

Chàng vừa đi, vừa ngắ m nghĩ, phút chồ c đã theo chân bồ n vị Động chúa vào nội thầ t.

Trong nội thầ t có kê một cái giường và một cái ghé . Trên giường có buồng tá m rèm, màu vải rầ t cũ kỹ. Trên ghé đặt một cây đàn đen nhánh, hình như chề bằ ng sắ t.

Tiêu Đình Thủ nghĩ thầ m:

- Quả nhiên nơi đây có nhiề u bí mật, Đào huynh đã dày công dò xét và tổ chức cuộc đi này. Nhầ t thiế t mọi việc diễn biế n ở đây hình như Đào huynh đã sắ p đặt trước. Hỡi ôi! Mộ i thâm tình giữa ta và Đào huynh lẽ nào ta không giúp một phen để Đào huynh toại nguyện?

Tiêu Đình Thủ còn đang ngắ m nghĩ thì thầ y Mã Đại lão nhân mở những tá m ván ghép làm giường lên, phía dưới là một tá m sắ t bằ ng có một vòng đờ ng gắ n vào đó.

Mã Đại lão nhân nắm vòng đồng kéo mạnh một cái, tấm sắt bằ ng rộng đế n ba thước, dài năm thước mà lão nhấ c bổng lên rấ t gọn gàng. Phía dưới lộ ra một cửa động vuông vắ n, dài rộng.

Mã Đại lão nhân nói:

- Chỗ ở của người này rấ t cổ quái. Mời Tiêu đại hiệp theo lão phu xuô ng đây.

Dứt lời, lão nhảy xuô ng. Tiêu Đình Thủ nhảy theo thì thấ y dưới hầ m có một ngọn đèn dầ u đặt trên mặt tường chiế u ra ánh sáng vàng nhạt. Chỗ chàng đứng là một đường hầ m. Chàng theo Mã Đại lão nhân tiế n về phía trước.

Bọn Mã Nhị, ba người lâ n lượt nhảy xuô ng. Đi chừng độ vài trượng thì hế t đường. Mã Đại lão nhân lâ y trong túi ra một chùm chìa khóa, lựa một cái cắ m vào ổ xoay má y vòng. Một tràng lách tách nổi lên. Cánh cửa từ từ mở ra.

Tiêu Đình Thủ thấ y cánh cửa này tương tự như một phiế n đá núi lớn, ít ra cũng dày đế n hai thước.

Tiêu Đình Thủ giậ t mình:

- Quả quyế t đây là một nhà giam, một nhà giam dưới hầ m đá rấ t kiên cố , dĩ nhiên người bị giam là một kẻ ghê gớm. Bớ n anh em Động chúa Hoàng Sa tựa hồ như những anh hùng hào kiệt trong thiên hạ, tại sao lại có hành động cổ quái này.

Chàng theo Mã Đại lão nhân đi vào phía trong cửa đá. Từ chỗ này đường đi dồ c xuô ng chừng má y chục trượng lại tới trước một khuôn cửa nữa.

Mã Đại lão nhân lại lâ y một chìa khóa khác trong xâu mở cửa. Cánh cửa lâ n này là một tấm sắt dày, sau tấm cửa sắt này con

đường vẫn đi sâu xuống. Nếu không phải là một sườn núi thì độ sâu thế này phải có nước rồi!

Đường địa đạo vòng qua mấy khúc quanh rồi trước mặt lại hiện ra một tầng cửa thứ ba.

Tiêu Đình Thủ cười thâm, nghĩ bụng:

- Mình cứ tưởng bọn vị Động chúa này là bọn vị cao sĩ, có thừa tình cảm và nhân từ, ngờ đâu họ lại tạo ra một địa lao để giam người một cách tàn nhẫn.

Ban đầu chàng không để ý đề phòng, nhưng từ lúc này chàng thấy day dứt, tự hỏi:

- Hay là họ tử tế với ta không thấy được nên đưa ta đến đây cầm tù? Trong địa đạo này chúng đã bố trí ba tầng cửa thì dù có mọc cánh bay lên trời cũng chẳng thoát được.

Sau lên cửa này đi thêm mấy chục trượng nữa thì không có cửa ngõ gì hết. Quãng đường này xa xa mới đặt một ngọn đèn dầu. Chỗ nào không có đèn thì tối đen như mực.

Trong đường hầm không khí nặng nề, trên vách cũng như dưới chân, chỗ nào cũng ẩm ướt.

Đi thêm một đoạn nữa thì đường hầm thu hẹp lại, phải cúi lom khom mới tiến về phía trước được.

Đi trong khoảng thời gian ước chừng nửa giờ thì Mã Đại động chúa bỗng dừng lại. Tiếp theo là tiếng loảng xoảng nổi lên, dường như lão dùng vật gì đập vào cửa sắt vậy.

Sau một lúc, lại nghe tiếng chìa khóa chuyển động, rồi sau tiếng ken két vang lên. Cánh cửa sắt mở ra.

Mã Đại lão nhân bật lửa thắp đèn. Ánh đèn trên vách sáng lơ mờ chiếu vào một cái lỗ vuông.

Tiếng ken két vừa rồi chính là tiếng của khuôn cửa sắt vừa mở ra.

Mã Đại lão nhân nhìn vào cái lỗ vuông ấy, nói lớn:

- Từ lãnh chúa! Bọn anh em họ Mã chúng tôi hôm nay đến ra mắt Từ lãnh chúa đây.

Tiêu Đình Thủ sừng sốt, nghĩ thầm:

- Anh em họ Mã gọi người này bằng Từ lãnh chúa thì có phải là “Song Yên lãnh chúa Từ Chính Phong” không?

Bên trong không có tiếng người đáp lại. Mã Đại lão nhân lại nói:

- Từ lãnh chúa! Bọn tiểu đệ lâu nay bận việc, không đến yết kiến Từ lãnh chúa, thật là đắc tội. Hôm nay đến báo với Từ lãnh chúa một tin quan trọng.

Tiêu Đình Thủ ngơ ngác, tự nhủ:

- Chúng giam ai vào đây? Sao một tù nhân mà chúng gọi là lãnh chúa? Nếu lão nhân này là Từ Chính Phong, lãnh chúa của tổ chức Song Yên thì rõ ràng là sự phụ của Đào huynh, mà cũng là phụ thân của nàng Từ Mai Lý rồi!

Bỗng trong phòng đá có tiếng phát ra:

- Việc gì mà quan trọng? Lâu lâu chúng bay lại kể chuyện đến đây để trêu chọc, quấy phá ta ư? Hãy cút đi!

Tiêu Đình Thủ nghe giọng nói đúng là một lão nhân. Giọng nói khàn khàn nhưng rả rỏi, chứng tỏ công lực rất thâm.

Mã Đại lão nhân nói:

- Hiện nay tại thạch động Hoàng Sa này có một kiếm khách đến thách đấu. Bón anh em tại hạ không ai thách nổi nên phải báo lại với Từ lãnh chúa.

Lão nhân trong nhà đá cười ha hả, nói:

- Anh em họ Mã các người là tuồng trẻ nít, không giao đấu nổi với người ta lại đến đây nhờ ta rửa nhục. Ha... ha... Các người tưởng như vậy là diệu kế sao? Đã năm năm nay ta không đụng đến binh khí nên quên hết kiếm pháp rồi.

Mã Nhị lão nhân xen vào nói:

- Đại ca! Từ lão tiên bối nhấc đánh không lại người này nên kiếm cách từ chối. Anh em ta còn nhiều lời với lão nhân làm gì?

Lão nhân trong nhà đá lại cười lớn:

- Ha... ha...! Người khích ta làm gì vô ích. Chẳng lẽ ta lại thua trí bọn trẻ nít sao?

Mã Đại lão nhân nói:

- Nếu là một kiếm sĩ nào thì tại hạ không đưa đến đây. Vì câu chuyện này có liên quan với Từ lãnh tiên bối mười năm về trước.

Lão nhân trong nhà đá có vẻ chú ý, hỏi:

- Việc gì có liên quan đến mười năm về trước?

Mã Đại lão nhân hỏi:

- Thưa Từ lão tiên bối! Trước đây mười năm Từ lão tiên bối đã đấu kiếm với Hồ Thích lão nhân, một cao thủ thượng thặng trong

giang hô`.

Lão nhân trong nhà đá vỗ đùi cười lớn:

- Ha... ha...! Tên Hô` Thích nào? Có phải Hô` Thích đỡ không nổi năm chiêu khoái đao của ta, cả m` đầ`u chạy trố`n không? Ha... ha...! Ta nhớ ra rồi! Hô` Thích hẹn với ta mười năm sau sẽ tái đầ`u! Ha... ha...! Nhưng hắ`n có còn sớ`ng không?

Mã Đại lão nhân nói:

- Nay đã đúng mười năm rồi! Mười năm Hô` Thích nghiên cứu về` kiế`m pháp và dạy lại cho truyề`n nhân một kiế`m pháp vô cùng ảo diệu không ai địch nổi.

Lão nhân trong nhà đá đăm chiêu nói:

- Người truyề`n nhân của Hô` Thích đâu rồi?

Mã Đại lão nhân nói:

- Chính là chàng trai họ Tiêu đang có mặt trong thạch động này.

Mã Nhị xen vào:

- Tiêu đại hiệp! Từ lão tiề`n bớ`i nghe đế`n tên Hô` Thích đã khiế`p vía rồi, còn tinh thầ`n nào tử` đầ`u. Thôi, Tiêu đại hiệp về` báo lại với Hô` lão nhân, Từ lão tiề`n bớ`i chịu thua rồi, thua cả đê` tử` của Hô` lão nhân nữa.

Từ lão tiề`n bớ`i hét lên. Tiế`ng hét vang cả phòng đá:

- Đùng khiêu khích! Ta muố`n gặp mặt tên đồ` đê` của Hô` Thích.

Tiêu Đình Thủ bước tới, nói:

- Tiểu tử xin bái kiế`n Từ lão tiề`n bớ`i.

Từ lão nhân hỏi:

- Tiểu tử, ngươi có phải là đồ đệ của Hồ Thích không?

Tiêu Đình Thủ chắp tay nói:

- Thưa Từ lão tiên bối! Văn bối là truyền nhân của Hồ sư sơn lão nhân.

Từ lão nhân hét to:

- Sao ngươi không gọi Hồ Thích bằng sư phụ mà gọi là sơn sư?

Tiêu Đình Thủ đáp:

- Hồ lão nhân không cho phép gọi bằng sư phụ, mà chỉ gọi bằng sư sơn, cả tông tích cũng không cho phép tiết lộ.

Từ lão nhân cười lớn:

- Ha... ha...! Đúng rồi, đúng là hấn rồi! Tánh tình hấn cổ quái lắm! Nhưng nhà ngươi được hấn truyền dạy những gì?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Kiếm pháp của Hồ sơn sư thật là cao minh nhưng văn bối chỉ học được chút ít mà thôi. Trong lúc Hồ sơn sư luận về kiếm pháp với văn bối tỏ ra rất tôn sùng Từ lão tiên bối. Hồ sơn sư còn dặn văn bối sau này nếu có duyên may gặp được Từ lão tiên bối thì phải thành tâm kính cẩn để nghe lời chỉ giáo.

Chàng nói câu này làm cho anh em Động chúa rất ngạc nhiên, nhưng Từ lão nhân thì lại đặc ý cười hà hà, nói:

- Tiêu bằng hữu! Ngươi nói đúng lắm! Hồ Thích không phải là kẻ tầm thường, chỉ có họ Hồ mới hiểu nổi chỗ tinh diệu trong đao

pháp của ta.

Mã Đại lão nhân xen vào hỏi:

- Hồ` Thích lão nhân có biế` t Từ lão tiề`n bồ`i hiện giờ ở đâu không?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Hồ` sơn sư chỉ nói Từ lão tiề`n bồ`i đang quy ẩn ở một nơi nào đó. Lúc Hồ` sơn sư dạy văn bồ`i luyện kiế`m thường nhắ`c với Từ lão tiề`n bồ`i. Hồ` sơn sư nói những chiêu kiế`m mà văn bồ`i luyện tập chỉ dùng để đố`i địch với truyề`n nhân của Từ lão tiề`n bồ`i. Trên đời này, nế`u không còn Từ lão tiề`n bồ`i thì kiế`m pháp phức tạp này không câ`n phải học nữa.

Từ lão nhân hớn hờ, nói:

- Phải đó! Tiêu bắ`ng hữu. Hồ` lão nhân quả là người có kiế`n thức. Tiêu bắ`ng hữu đã đánh bại bồ`n tên Động chúa họ Mã đây rồ`i phải không?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Kiế`m pháp của văn bồ`i đã do chính tay Hồ` sơn sư truyề`n thụ thì ngoài Từ tiề`n bồ`i hay truyề`n nhân của Từ tiề`n bồ`i ra thì không ai có thể địch nổi.

Chàng nói câu nói đó đương nhiên mặt sát bồ`n anh em Động chúa. Vì chàng cho rằ`ng cái bên trong của bồ`n anh em Động chúa Hoàng Sa chứa đầ`y tàn nhẫn, ác nhân, thấ`t đức.

Bọn Mã Đại lão nhân khi nghe Tiêu Đình Thủ nói dĩ nhiên bực mình, nhưng thực tình bồ`n lão này đã chiế`n bại dưới tay Tiêu Đình Thủ thì còn nói gì nữa.

Lão nhân trong nhà đá nói:

- Hay lắm! Tiểu hữu, ngươi kể lại cho ta nghe người đã đánh bại bọn Tứ hữu giang hồ thế nào rồi?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Người đầu tiên trong thạch động Hoàng Sa tử đấu với văn bố i là lão quản gia Đình Kiện, có danh hiệu “Nhất tự điện kiếm”.

Từ lão nhân nghe nói cười lớn:

- Kiếm pháp của tên quản gia họ Đình có vẻ bay bướm chứ không có thực lực. Hấn dùng kiếm quang để hăm dọa đồ i phương nhưng không có thực lực. Tiểu hữu không cần ra chiêu hại nó, mà chỉ dồn đâm mũi kiếm ra là nó tự đưa cổ tay vào mũi kiếm.

Năm người nghe nói bất giác “ồ” lên một tiếng.

Từ lão nhân hỏi:

- Sao? Ta nói không đúng ư?

Tiêu Đình Thủ đáp:

- Lão tiên sinh nói rất đúng tựa hồ như chính mắt lão tiên n bố i trông thấy vậy.

Từ lão nhân hỏi:

- Nó bị đứt năm ngón tay hay cả bàn tay?

Tiêu Đình Thủ đáp:

- Văn bố i nghiêng lưỡi kiếm đi.

Từ lão nhân rít lên:

- Không được! Đô i phó với kẻ địch cần gì phải lịch sự? Tiểu hữu lòng dạ nhân từ sau này tất có phen ân hận trước những bọn giả nhân giả nghĩa đó. Còn người thứ hai thi đấu với tiểu hữu là ai?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Là Tứ động chúa.

Từ lão nhân cười hà hà nói:

- Kiếm pháp của lão Tứ tất nhiên cao hơn gã Đinh Kiện nhiều. Khi thầy tên quản gia thua cuộc, thế nào gã cũng dùng những tuyệt chiêu trong “Bát mặc phi ma kiếm” nào là Bạch hồng quán nhật, nào là Đẳng giao khởi phụng, nào là Xuân phong dương liễu, gì gì đó.

Mã Tứ lão nhân nghe Từ Chính Phong nói hết các chiêu thức sở trường của mình không sai chút nào, lòng kinh hãi vô cùng.

Tiêu Đình Thủ đỡ lời:

- Kiếm pháp của Tứ động chúa rất cao minh, có điều lúc tấn công để nhiều sơ hở.

Tứ lão nhân cười khanh khách nói:

- Truyền nhân của Hồ Thích quả có cặp mắt tinh đời. Tiểu hữu thấy được chỗ yếu của chiêu “Bát mặc phi ma kiếm” thì thật là giỏi. Trong chiêu kiếm này, nếu truyền nhân của Hồ Thích mà lướt mũi kiếm qua bàn tay hấn, thì năm ngón tay của hấn bị đứt lìa, máu vọt ra đỏ như rượu Bồ Đào trong tửu thất.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Tiề`n bô`i luận kiế`m như thầ`n! Vãn bô`i quả đã thắ`ng Tứ động chúa bắ`ng chiêu này. Nhưng vãn bô`i với Tứ hữu giang hồ` vô`n không thù oán, lại còn cho vãn bô`i uố`ng rượu ngon, có lý đâu vãn bô`i lại cắ`t cụt bàn tay của Tứ động chúa.

Mã Tứ lão nhân chạm tự ái, mặt đỏ phùng phùng, nhưng vì mặt mày phủ kín nên không ai trông thắ`y.

Từ lão nhân nói tiế`p:

- Lão Tam thì sử dụng phán quan bút, tay hắ`n viế`t chắ`ng khác đưa trẻ nít lên ba, thề` mà cũng học đòi thư kiế`m. Ha... ha... lúc giao đầ`u phải để hế`t tâm tư vào việc tử sanh còn chưa tránh khỏi rủi ro, huố`ng hồ` hắ`n lại tự phụ, tự cao, theo đòi lố`i phong nhã. Gặp tay kiế`m thắ`p hèn thì chắ`ng nói làm chi, nế`u gặp tay cao thủ thì sanh mạng như đem dâng cho kẻ đị`ch.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Lão tiề`n bô`i luận không sai. Tam động chúa lúc tỷ đầ`u quả đã có những sai lầ`m như vậy.

Mã Tam lão nhân nghe Từ Chính Phong nhận xét, lúc đầ`u thắ`y tức giận, nhưng sau đó lão suy nghĩ kỹ lại thắ`y lời phê phán rắ`t chí lý. Lão tự nhận đem thư pháp vào phán quan bút quả nhiên uy lực giảm đi rắ`t nhiề`u. Nế`u Tiêu Đình Thủ không nương tay thì Mã Tam lão nhân đã mắ`t mạng rồ`i. Hai mươi năm nay lão nhờ ẩn cư nơi thạch động, nế`u qua lại trên giang hồ` thì không thể nào số`ng được đế`n ngày nay.

Từ lão nhân lại nói:

- Còn lão Nhị luyện công phu bắ`ng bàn cờ sắ`t, quả có thực lực. Hễ động thủ tiế`n công là hắ`n ra chiêu dồ`n dập như gió táp mưa sa.

Hạng tâm thường khó mà chống đỡ được. Tiểu hữu đã phá hấn bằng cách nào nói cho lão phu biết.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Văn bối không dám nhận chữ “Phá” nhưng có điều lúc này Nhị động chúa lâm chiến, chiêu đầu văn bối đã đưa Nhị động chúa vào thế thủ.

Từ lão nhân nói:

- Hay lắm! Chiêu thứ hai thì sao?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Chiêu thứ hai văn bối vẫn tranh trên. Nhị động chúa vẫn giữ thế thủ.

Tứ lão nhân nói:

- Phải lắm! Đến chiêu thứ ba thì sao?

Tiêu Đình Thủ đáp:

- Chiêu thứ ba cũng thế. Văn bối vẫn giữ thế công. Nhị động chúa vẫn giữ thế thủ.

Từ lão nhân nói:

- Thế là tuyệt rồi. Ngày trước uy danh hấn chấn động giang hồ cũng vì cách sử dụng bàn cờ sắt. Hễ người nào đỡ được ba chiêu liên hoàn kinh thiên động địa của hấn thì hấn tha chết. Hấn thành danh trong võ lâm chỉ ở điểm này. Tiểu tử bức bách được hấn phải giữ thế thủ đến ba chiêu liên là giỏi lắm. Còn đến chiêu thứ tư thì sao?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Chiêu thứ tư cũng vậy. Vãn bô' i tấ n công và Nhị động chúa phòng ngự.

Từ lão nhân có vẻ kinh ngạc:

- Kiế m pháp của Hồ` lão cao minh đé n thê´ thật sao? Lão phu cứ tưởng dù chính Hồ` lão động thủ thì cũng chỉ thắ ng được lão Nhị chứ không thể bức bách hắ n giữ thê´ thủ đé n bô' n chiêu. Vậy chiêu thứ năm thì sao?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Chiêu thứ năm Nhị động chúa vẫn ở thê´ thủ, không cải biên.

Từ lão nhân “ua” một tiế ng, nín lặng hồ` i lâu, rô` i hỏi:

- Tiểu hữu giao đấ u với lão Nhị tấ t cả bao nhiêu chiêu? Và đé n chiêu thứ má y thì lão Nhị mới triển khai thê´ công?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Thưa lão tiề n bô' i! Tiểu bô' i không còn nhớ đã khô ng chề Nhị động chúa đé n bao nhiêu chiêu.

Mã Nhị lão nhân nghe nói xen vào:

- Tiêu đại hiệp kiế m pháp thầ n thông. Suố t từ đầ u đé n cuố i tiểu đệ không phản kích được chiêu nào. Tiểu đệ thủ thê´ mãi đé n hơn bô' n mươi chiêu, lượng sức mình không địch nổi nên đành hạ bàn cờ chịu thua.

Từ lão nhân la lên:

- Ái chà! Có lý nào Hồ` lão lại đạt được một trình độ kiếm pháp phi thường như vậy. Hồ` Thích là tay giỏi về kiếm pháp thật, nhưng cũng phải có giới hạn. Lão phu không tin trong đời nay lại có một tay kiếm nào có thể áp bức lão Nhị ở thạch động Hoàng Sa hơn bốn mươi chiêu trong thế` thủ?

Mã Nhị lão nhân nói:

- Từ lão tiên` bô`i đánh giá võ công của tiêu` đệ quá cao. Thực ra kiếm pháp của Tiêu` đại hiệp rất bí hiểm. Suốt một cuộc đấu đã trăn` áp tiêu` đệ không thoát ra khỏi thế` bị động đành chịu bó tay.

Từ lão nhân nói:

- Lão phu không tin! Nếu kiếm pháp của tiêu` hữu đến mức thượng` đặng đó thì tất nhiên không phải của Hồ` Thích lão nhân rồi!

Mã Đại` động chúa xen vào khiêu` khích:

- Chính Hồ` Thích tiên` bô`i đã hứa với Từ tiên` bô`i sau mười năm sẽ tái` đấu. Trong thời gian mười năm đó, Hồ` Thích tiên` bô`i đã nghiên cứu kiếm pháp và đã hạ sơn đi tìm` đồ`i thủ.

Từ lão nhân như` nhớ lại` điê`u gì, cười lớn:

- A! Té ra là vậy! Thế` thì lão phu muốn thử cho biết kiếm pháp của tiêu` hữu.

Tiêu` Đình Thủ nói:

- Lão tiên` bô`i đừng` mắ`c bẫy họ. Các vị Động` chúa ở đây muốn đưa vãn` bô`i đến` tử` kiếm với lão tiên` bô`i vì họ có mưu` đồ` ám muội.

Từ lão nhân nói:

- Mưu đồ gì vậy?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Bọn họ thách thức với một người bạn của văn बोी nếu trong thạch động Hoàng Sa có kẻ nào thắ ng được tay kiế m của văn बोी thì người bạn của văn बोी phải mắ t mắ y thứ báu vật.

Từ lão nhân cười lớn:

- Những báu vật đó bắ t quá là những bức vẽ, bức bút thiế p, hoặc các bản nhạc của các danh nhân nghệ thuật thời xưa chứ gì?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Lão tiề n बोी đoán không sai. Các Động chúa rắ t thích những báu vật đó.

Từ lão nhân cười lớn:

- Ta biế t rõ i! Bớ n tên “Tứ hữu giang hồ” suố t đời chỉ đam mê các loại của quý đồ. Trong tửu thắ t lão Tứ sưu tâ m đủ các thứ rượu lạ như: Mỹ hầ u tửu, Bờ Đào tửu, Diệp trúc thanh tửu, Bách hoa tửu v.v... Trong thư phòng thì lão Tam có đủ những bức họa, những bài thơ của Trương Húc, Lý Bạch, Đỗ Phủ. Trong kỳ thắ t thì lão Nhị có đủ những quân cờ của các tay Kỳ vương thuở xưa để triển lãm. Trong câ m thắ t thì lão Đại thu thập những khúc đàn xưa như: Khúc dạo nhạc Cao Tiệ m ly, khúc đàn Dũ Lý, khúc đàn Tỳ và hành, khúc nhạc sông Ô, và có cả khúc nhạc Phượn Cầ u của Tư Mã Tương Như nữa. Ha... ha...

Tiêu Đình Thủ nói:

- Lão tiê`n bô`i luận không sai.

Từ lão nhân nói:

- Này tiểu hữu! Lão phu chỉ muô`n xem kiê`m pháp của tiểu hữu chứ không có ý tranh thắ`ng phụ. Đừng sợ! Hơn nữa, chắ`c gì lão phu đã thắ`ng nổi tiểu hữu, nê`u kiê`m pháp kia không phải là của Hồ` Thích, hoặc Hồ` Thích đã chộp được một loại kiê`m pháp quý báu nào đó để tập luyện.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Lão tiê`n bô`i muô`n thắ`ng vãn bô`i là chuyện mười phầ`n đã chắ`c hê`t chín. Nhưng phải giao hẹn với quý vị Động chúa thỏa thuận một điê`u.

Từ lão nhân hỏi:

- Điê`u gì vậy?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Lão tiê`n bô`i mà thắ`ng được vãn bô`i thì các bức họa kia thuộc về` tay giang hồ` tứ hữu. Nhưng ngược lại bô`n vị Động chúa phải mở cửa địa đạo, thả lão tiê`n bô`i ra.

Mã Tam và Mã Tứ lão nhân nghe nói, la lên:

- Không được! Không được! Chuyện đó nhắ`t định là không được rồ`i!

Mã Đại lão nhân chỉ “hừ” một tiê`ng nhưng không nói.

Từ lão nhân có ý kiê`n:

- Tiểu hữu có ý kiến lạ đời như vậy. Phải chăng do Hồ Thích sai tiểu hữu đến đây đề nghị như vậy?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Hồ sơn sư tuyệt nhiên không biết tí gì về việc tiên bố bị cầm tù nơi địa đạo này. Chính văn bố cũng không ngờ như vậy.

Mã Nhị lão nhân xen vào:

- Tiểu đại hiệp! Từ Chính Phong đây biệt hiệu là “Song Yên lãnh chúa”, một cao thủ võ lâm đã làm cho mặt biển nổi sóng suốt mười mấy năm. Giang hồ hào kiệt chết chóc rất nhiều. Từ lão nhân mà rời khỏi đây thì giang hồ chẳng còn ngày nào bình yên nữa.

Từ lão nhân cười ha hả, nói:

- Đúng vậy! Giang hồ tứ hữu dù có lớn mật đến đâu cũng không dám thả lão phu ra, vì chúng vâng lệnh của người khác ở đây coi giữ. Nói trắng ra, chúng nó chỉ là bố tên ngục tối nhỏ bé mà thôi thì làm gì có quyền buông tha lão phu?

Tiêu Đình Thủ nghĩ thầm:

- A! Té ra chúng nó là thuộc hạ của bọn đầu não trong tổ chức Tàu ô. Bên trong có nhiều can hệ mà mình chẳng hiểu tí gì, nếu nói năng thất thất làm bại lộ hành tung.

Mã Đại lão nhân thấy Tiêu Đình Thủ có vẻ thân mật với Từ lão nhân, nên nói nhỏ:

- Tiểu đại hiệp! Đại hiệp thầy nhà lao này âm u, ẩm ướt nên có ý bất mãn với anh em lão phu. Đó là lòng nhân hậu của một con người, điều đó chẳng có gì đáng trách. Nhưng nếu bọn lão phu buông lỏng thì tai họa sẽ đến với bọn lão phu không nhỏ.

Từ lão nhân nghe mọi người xầm xì bên ngoài, liền la lên:

- Tiểu hữu! Vào đây! Vào đây! Bọn chúng ở ngoài nói to nhỏ gì đó? Bọn giang hồ tứ hữu chẳng tốt gì đâu, đừng tin chúng nó mà mất cảnh giác.

Mã Đại lão nhân lại thò tay vào bọc móc ra chiếc chìa khóa khác, tra vào ổ khóa xoay mấy vòng, rồi lùi lại đứng vào một bên. Tiếp theo, Mã Nhị, Mã Tam, Mã Tứ cũng lấy mỗi người một chìa khóa trong bọc và cũng làm y như vậy!

Tiêu Đình Thủ kinh ngạc:

- Té ra phải có bốn chiếc chìa khóa mới mở được cánh cửa, mà bốn chiếc chìa khóa thì lại mỗi người giữ một chiếc. Rõ ràng bọn thủ lĩnh giặc Tàu ô đã phân công cho bốn người này đều có quyền hạn riêng.

Mở khóa xong, Mã Đại vận nội lực xô cánh cửa mở ra rộng độ một thước. Mùi hôi tanh từ trong nhà đá bốc ra, chứng tỏ bên trong rất kín đáo.

Cánh cửa vừa hé mở, bốn lão Động chúa vội nhảy lùi lại cách xa hơn bốn trượng. Tiêu Đình Thủ thấy vậy không tự chủ được cũng nhảy theo.

Từ lão nhân cười lớn:

- Tiểu bảng hữu! Bọn chúng sợ lão phu nên lùi ra xa, còn tiểu hữu có can gì mà sợ hãi vậy?

Tiêu Đình Thủ dạ một tiếng, rồi tiến lên, Mã Tứ lão nhân cầm thanh kiếm gỗ trao cho Tiêu Đình Thủ, và nói:

- Tiêu đại hiệp bung ngọn đèn dầu này vào.

Tiêu Đình Thủ đưa tay bung đĩa đèn dĩa và hai thanh kiếm gỗ bước vào trong.

Nhà tù vuông vắng gần một trượng. Sát vách tường kê một cái giường có một người ngỗ, tóc dài xõa trước ngực, râu ria xồm xoàm nhìn không rõ mặt. Tuy nhiên, râu tóc hoàn toàn màu đen, không chỗ nào điểm trắng.

Tiêu Đình Thủ khom lưng nói:

- Hôm nay vận bô có duyên may được bái kiến Từ lão tiên bô, mong lão tiên bô thương tình chỉ giáo.

Từ lão nhân cười hì hì:

- Tiểu hữu cần gì phải khách sáo. Tiểu hữu vào đây là giải khai sự vô tích cho lão phu. Điều đó lão phu mang ơn chứ.

Tiêu Đình Thủ đặt đĩa đèn dĩa lên giường tiện tay cầm gói giầy vo tròn, bên trong có vật cứng của Đào Dur Đành khẽ nhét vào tay Từ lão nhân.

Từ lão nhân ngơ ngác một chút, rồi đón lấy gói giầy, đồng dục cất tiếng nói:

- Ô! Bọn “lão giang hồ tứ quái” có vào đây tham chiến không?

Mã Đại lão nhân đứng bên ngoài đáp vọng vào:

- Trong nhà chật hẹp, xin nhường cho hai đấng thủ sử dụng chiến trường.

Từ lão nhân cười lớn:

- Được! Tiểu hữu đóng cửa lại đi!

Tiêu Đình Thủ dựa một tiếng, rồi bước ra khép kín cửa lại.

Từ lão nhân đứng dậy. Người lão phát ra những tiếng leng keng do những sợi dây xích ràng buộc.

Tiêu Đình Thủ thấy trên cổ tay lão lấp một chiếc vòng sắt, vòng này buộc vào sợi dây lòi tói thông ra bức tường đằng sau. Chàng nhìn qua tay bên kia thì cũng có xích sắt như vậy. Hai chân lão cũng đều bị xích sắt cột liền với dây lòi tói gắn vào bức tường phía sau.

Những dây xích sắt khóa trên tay chân lão đều là loại thép nguyên chất.

Lão xoay mình lại, hình như sắp xếp những sợi dây xích sắt này để chuẩn bị trận giao đầu, nhưng Tiêu Đình Thủ thoáng thấy lão mở gói giấy ra, lấy một vật cứng sáng chói, và lão đọc những chữ viết trên mảnh giấy.

Chàng đảo mắt nhìn quanh thì thấy bốn bức tường đều bóng nhoáng, chứng tỏ đây là loại thép đúc. Những sợi dây xích móc từ phòng phía trong có thể đứng ở phòng khác kéo lão nhân vào sát vách không cho cử động. Đây là một cách chế ngự rất khủng khiếp.

Sau khi đọc xong những hàng chữ trên mảnh giấy, Tiêu Đình Thủ thấy lão nhân dùng vật cứng sáng chói, vận nội lực bấm vào dây xích. Thì ra, Đào Dư Đành đã gói cho Từ lão nhân một loại kim cương dùng để cắt thép.

Tiêu Đình Thủ vội vã lùi ra một bước lấy đầu lấp vào lỗ vuông trên cửa sắt khiến cho bốn người bên ngoài không thấy cảnh tượng bên trong.

Lão nhân cử động khiên cho dây xích bật lên những tiếng ròn rảng, người lão hơi run, hình như vận sức quá mạnh.

Nhưng chỉ trong chớp lát, lão xoay mình lại, cặp mắt sáng rực, cằm thanh kiếm gỗ, nói:

- Tiểu hữu! Tuy hai tay lão còn vướng xích sắt, nhưng chưa chắc đã thua kiếm pháp của tiểu hữu.

Giọng nói của lão nhân có vẻ khoái chí lắm. Tiêu Đình Thủ biết lão đã thành công trong cuộc cắt đứt dây xích.

Tiêu Đình Thủ đáp:

- Vãn bối là hậu sanh, dĩ nhiên không phải là địch thủ của lão tiền bối rồi.

Từ lão nhân nói:

- Hôm trước tiểu hữu đã liên công Mã Nhị đến bốn mươi chiêu, khiên Mã Nhị không trả đòn được. Bây giờ tiểu hữu hãy tập lại thử tấn công lão phu xem sao?

Tiêu Đình Thủ biết lão muốn nghiệm xét kiếm pháp của Hồ Thích lão nhân. Chàng nói:

- Vãn bối thật vô lễ!

Dứt lời chàng cằm trường kiếm đâm tới, cũng dùng đúng chiêu thức thứ nhất, lúc chàng giao đấu với Mã Nhị lão nhân.

Từ lão nhân cất tiếng khen:

- Hay lắm!

Lão phóng kiếm đâm ra chênh ché ch, nhắ m vào ngực Tiêu Đình Thủ.

Chiêu này vừa thủ vừa công. Thực là một chiêu thức rấ t lợi hại. Mã Nhị lão nhân dòm qua lỗ cửa thấ y thề không nhìn đượ c, la lớn:

- Hảo kiếm pháp!

Từ lão nhân cười lớn:

- Bữa nay “giang hồ tứ hữu” có dịp mở rộng tâm mắt đấ y.

Giữa lúc đó Tiêu Đình Thủ đã phóng chiêu thứ hai, lão nhân lại vung kiếm gõ đâm vào vai Tiêu Đình Thủ, cũng với chiêu thức vừa công vừa thủ cực kỳ tinh diệu.

Tiêu Đình Thủ cực kỳ hồ i hộp vì thấ y chiêu kiếm của lão không có chỗ nào sơ hở để phóng kiếm và ché ngự. Chàng đành đưa ngang thanh kiếm ra phong tỏa, có điề u mũi kiếm chênh chênh, hình như đâm vào bụng dưới của đố i phương.

Lão nhân cười khanh khách nói:

- Chiêu này tuyệt diệu!

Lão xoay kiếm lướt qua một bên để giải khai lưỡi kiếm của Tiêu Đình Thủ. Hai người trao đổi qua lại một lúc đã hai mươi chiêu mà trước sau hai thanh kiếm gỗ chưa lâ n nào chạm nhau.

Tiêu Đình Thủ thấ y kiếm pháp của đố i phương biế n hóa phức tạp vô cùng. Từ ngày chàng đượ c truyề n thụ “Diệp gia kiếm pháp” chưa gặp đố i thủ nào ghê gớm như lão. Kiếm pháp của “Diệp gia” phầ n đầ u là “Phá”. Nhưng chỗ tinh diệu của nó là nhắ m vào chỗ sơ hở của đố i phương để tá n công, lấ y công làm thủ. Nhưng trước

Từ lão nhân thì Tiêu Đình Thủ không tìm ra chỗ sơ hở. Kiếm pháp của lão thủy chung vẫn kín đáo.

Còn Từ lão nhân cũng thấy chiêu kiếm của Tiêu Đình Thủ phát ra vô cùng vô tận, mà những pha biến hóa thật vô cùng kỳ ảo chưa từng thấy. May nhờ lão là người dày kinh nghiệm chiến đấu nên mới hóa giải được.

Sau khi trao đổi hơn bốn mươi chiêu, lão phóng kiếm hơi chậm lại, từ từ vận nội lực vào cây kiếm gỗ, làm thành những vùng kiếm phong rin rít.

Từ ngày được truyền thụ “Diệp gia kiếm pháp” đến nay lão đã ưu tiên Tiêu Đình Thủ cảm thấy sợ sệt trước đối phương. Mấy phen chàng bị nguy khốn, nhưng nhờ kiếm pháp tinh vi chàng đã hóa giải được, và thoát nạn.

Thực ra, trong lòng Từ lão nhân còn xao xuyến hơn. Mấy lần lão nắm chắc phần thắng, lừa được đối phương vào tuyệt lộ, chỉ còn cách buông kiếm chịu thua, nhưng đột nhiên Tiêu Đình Thủ triển khai quái chiêu, chẳng những giải thoát được tình trạng khốn đốn mà còn thừa cơ phản kích nữa. Chiêu số lợi hại như vậy thật là ngoài tưởng tượng của lão.

Bọn “giang hồ tứ hữu” xúm xít đứng bên ngoài, dòm qua cái lỗ vuông nơi cửa sổ để quan sát cuộc tử đấu. Nhưng lỗ vuông quá nhỏ chỉ đủ cho hai người xem, nên cứ hai người xem một lúc rồi lại lùi ra cho hai người khác chen vào.

Ban đầu, bốn anh em họ Mã thấy kiếm pháp của Tiêu Đình Thủ và Từ Chính Phong trao đổi nhau những chiêu thức cực kỳ tinh vi, lắm làm thích thú, nhưng về sau, kiếm pháp càng ngày càng đi vào chỗ ảo diệu, thâm sâu, khiến cho họ không còn tìm hiểu được nữa.

Phép “Phản ứng” của “Diệp gia kiếm pháp” đối với đấu thủ càng lợi hại bao nhiêu thì sức phản ứng càng mãnh liệt bấy nhiêu.

Hai bên qua lại hơn năm mươi chiêu. Tiêu Đình Thủ càng về sau ra chiêu càng tinh diệu. Nhiều chiêu thức chàng tập luyện chưa nhuần nhuyễn mà trước một địch thủ có kiếm pháp cao thâm bỗng nhiên phát sinh những chiêu số chóng lại rất cổ quái.

Bấy giờ những mối lo trong người Tiêu Đình Thủ tiêu tan hết. Chàng chỉ để tâm vào kiếm pháp để luyện thêm hiệu biết của chàng.

Từ lão nhân đã đòi đến tám loại kiếm pháp thượng thặng, có môn đánh rất rát, có môn chiêu số liên miên không dứt. Có lúc đánh mau tới tấp, có lúc uy mãnh và trầm hùng. Nhưng bất luận kiếm pháp nào Tiêu Đình Thủ cũng đưa ngay những chiêu thức tựa hồ như chiêu thức của đối phương, mà chàng đã thuộc lòng sẵn để chiết giải.

Từ lão nhân lấy làm lạ, cầm ngang thanh kiếm gỗ, hét to:

- Tiểu bả ng hữu! Kiếm pháp nhất định không phải của Hồ Thích rồi! Tiểu hữu đã được ai truyền thụ vậy?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Trên đời này nếu không phải Hồ Sơn sư truyền thụ thì không còn một cao thủ nào hơn được.

Từ lão nhân nói:

- Thôi được! Bây giờ tiểu hữu hãy đón tiếp đường kiếm của ta đây.

Vừa nói, lão vừa hú lên một tiếng dài, và vùng mình phóng tới.

Bỗng nghe “Bình” một tiếng, bàn tay lão tông vào cánh cửa sắt làm cho cánh cửa bung ra, và lão phóng mình ra ngoài cửa sắt như một con sư tử xông chuồng.

Bọn Mã Đại động chúa kinh hồn, vừa lùi lại, vừa hét lớn:

- Thôi rồi! Lão đã bứt xiềng rồi!

Thật vậy, tiếng ròn rảng vang lên! Hai cổ tay lão chỉ còn mang hai khúc xích sắt, mỗi khúc dài hơn một thước, dùng làm vũ khí.

Tiếng ròn rảng vang lên chói tai do hai tay lão dùng xích sắt đánh vào hai bên đường hầm như để hả giận.

Tiêu Đình Thủ thấy lão nhân thoát ra cũng chạy theo sau.

Bỏ vị chúa động biết mình không đủ sức khống chế được tù nhân khi lão đã thoát ra khỏi xích xiềng và chiếc cửa sắt kia, nên đành chạy trốn.

Từ Chính Phong gần bốn năm ở địa lao, nay thoát được sự giam giữ như bao trùm cả thạch động. Lão từ từ bước ra ngoài, trở mặt nhìn ánh nắng mặt trời, nhìn khoảng không gian rộng thênh thang, nhìn cây rừng đá núi, nhìn mặt biển bao la rồi hét lên một tiếng, phóng mình chạy như bay. Tiêu Đình Thủ tiếc những thùng rượu ngon trong tử thất, định vào tìm động chúa Mã Tứ để uống một bát rượu chia tay, nhưng tìm mãi không thấy ai cả đành ôm một thùng mỹ tửu ra ngoài rừng đương ngờ uống một mình.

Bỗng chàng nhớ đến Đào Dư Đành, và nhủ thầm:

- Đào huynh chắc là bỏ vào đất liền rồi, ta tìm gặp Đào huynh để cùng uống mỹ tửu cho vui.

Chàng lại thả mắt:

- Bọn cướp Tàu ô lén lút đến ẩn trú nơi đây từ lúc nào? Tại sao bọn chúng đem vị tiên bố ở Từ Chính Phong giam ở đây? Việc này có nhiều tình tiết quan trọng, ta phải hỏi Đào Du Đảnh mới rõ. Có điều đáng mừng là lão tiên bố ở Từ Chính Phong được thoát nạn.

Tái Thám Thạch động Hoàng Sa

Tiêu Đình Thủ thấy trời sắp tối, mà bụng đói rồi, chàng đeo bầu rượu lên lưng, bước ra ngoài mé biển.

Bỗng một cô gái lướt tới, tay bung rỏ chuôi, ăn mặc giống như một thổ dân, nhoèn nụ cười, nói:

- Chắc công tử đang tìm thuyền rời đảo phải không?

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Cô nương ở gần đây chăng?

Thiếu nữ đáp:

- Nhà không xa lắm! Cách đây chừng mười dặm trong vùng trung tâm của hải đảo.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Ở trong đó có quán trọ chăng?

Thiếu nữ nói:

- Chỗ nào có dân cư thì ở đó có chợ búa, quán xá. Nơi đây tuy là đảo nhỏ, nhưng bà con ngư dân cũng đã đến đây lập nghiệp lâu ngày, các du khách lỡ chân cũng đáp thuyền vào đây nghỉ ngơi và giải lao qua những đêm ngày vượt sóng.

Tiêu Đình Thủ thấy cô gái có vẻ thành thạo, liền theo gót đi vào thôn trang. Quả nhiên, nơi đây có vài ba túp điếm sơ sài, nhưng có nhiều món ăn đặc sản như tôm, cá, cua sò...

Chàng lâm bảm:

- Đang đói bầy sẵn những món ăn quê hương này uông Bô` Đào mỹ tửu thì cũng khoái lắm.

Chàng vào quán, ngồi vào một bàn nhỏ, gọi thức ăn rồi lấy hồ rượu ra, uông hết bát này đến bát khác, gió biển rạt rào, làm cho chàng thêm thích thú.

Chàng đưa mắt nhìn ra, hoàng hôn lồng gió đẩy những con thuyền từng tốp đi rất nhanh.

Trong lúc chàng đang cao hứng, bỗng nghe tiếng bước chân nhộn nhịp, bốn người từ ngoài quán đi vào, lòng chàng cũng hồ i hớp.

Bốn người này mắt chiếu ra những tia hào quang sáng rực, dòm ngó khắp nơi. Hiển nhiên họ là những nhân vật võ công rất cao diệu.

Trong bốn người này thì ba người là đàn ông, trạc năm sáu mươi tuổi, còn một người là thiếu phụ trung niên.

Cả bọn đều ăn mặc theo lối đạo sĩ, trên lưng người nào cũng đeo một bọc vải, chứ không giắt binh khí.

Một người cao niên hơn, mặt mày quắc thước, dáng điệu uy vũ, nhìn Tiêu Đình Thủ một chập rồi quay lại bảo đồng bọn:

- Chỗ này khá sạch sẽ, chúng ta dùng bữa nơi đây được rồi.

Ba người kia gật đầu đáp:

- Được lắm!

Bốn người ngồi xuống chiếu bàn, hướng ra phía biển. Tên tửu điếm đơn đả chạy đến, lễ phép hỏi:

- Quý vị dùng gì?

Lão già lớn tuổi nói:

- Hãy đem tôm hấp, cá nướng, và mực xào ra đây.

Thực ra, quán này ngoài những món đặc sản ngư dân thì không có gì hơn.

Tiêu Đình Thủ này giờ cũng ăn tôm luộc, cá nướng và uống rượu Bô` Đào thoải mái.

Bôn người ngồi ăn, không ai nói với ai nửa lời. Dường như họ chỉ cốt ăn cho qua bữa, không cần ngon hay dở.

Tên tử điếm biệt khách không vừa ý, chạy đến nói:

- Còn có món thịt bò, gà quay, xin mời quý khách thưởng thức.

Một hán tử lùn mập lắ c đầ u:

- Cần gì phải thưởng thức những món ăn ngon. Đây là một hoang đảo, làm sao có những tay đầ u bắ p lành nghề` như ở Hải Nam, Hàng Châu.

Tiêu Đình Thủ nghe nói biệt họ là những người Trung Hoa, tuy nói tiếng Việt rắ t rành nhưng vẫn không giắ u được âm thanh lơ lợ á y.

Chàng nhủ thầ m:

- Không biệt những người này thuộc vào bang phái nào, từ đâu đến đây mà trông có vẻ trịnh trọng quá.

Bôn người kia ăn rắ t nhanh, tắ t cả các thức ăn trên bàn đầ u hế t sạch. Ăn xong, họ tính tiề n trả đủ nhưng không thù lao cho tên

tử điếm đòng nào.

Tên tử điếm nhìn theo, nói:

- Mấy tên hán tử người phương Bắc keo kiệt quá, một đòng cũng không chịu mất.

Dứt lời, gã quay lại, thấy Tiêu Đình Thủ cũng đang tính tiền vội nói chữa:

- Xin công tử đừng quan tâm đến lời nói của tiểu nhân. Công tử là người ăn xài lớn, đâu phải những tên hán tử keo kiệt kia!

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Họ là người nào vậy?

Tên tử điếm đáp:

- Ở đảo này các giang hồ hiệp khách khắp nơi đều ghé chân lại, tạm trú một thời gian rồi đi, tiểu nhân không nhớ hết. Nhưng bốn người vừa rồi chắc là từ Vân Nam sang.

Tiêu Đình Thủ trả tiền ăn xong vội bước ra ngoài, ngao du trên bờ đá. Ở đây nhiều nơi vắng vẻ, bãi cát vàng trải dài dưới trăng màu óng ả. Những hang đá hoang vắng, chạy dài quanh chân núi tạo thành hang ổ cho loài thú rừng.

Chàng đi dạo dưới trăng cho đến gần nửa đêm, bỗng chàng nhìn thấy rặng liêu nơi thạch động mà ban chiều chàng đã ngờ là đó uống rượu một mình sau khi cùng Từ Chính Phong thoát ra khỏi địa đạo.

Chàng không hiểu Từ lão nhân bây giờ ở đâu? Trong thạch động như thế nào? Sau khi để một tù nhân vượt ngục bốn anh em Động

chúa làm gì?

Những câu hỏi thắ c mắ c xuyên qua tánh tò mò của chàng.

Tiêu Đình Thủ quyế t định mạo hiểm trở lại thạch động để thám thính xem tình hình diễn biế n ra sao.

Chỉ trong khoảnh khắ c chàng đã đế n vùng thạch động.

Chàng theo sườn núi xuyên qua khu rừng cây, tiế n đế n nơi có những ngôi nhà đá. Bô n bê` yên lặng như tờ. Chàng nhẹ nhàng nháy vọt qua bức tường, thắ y các phòng ô c đê` u tô i đen, chỉ có một căn phòng ở mé tay mặt là có ánh đèn chiế u sáng ra ngoài.

Tiêu Đình Thủ liê` n lâ` n mò đê` n nơi có ánh đèn đứ ng núp ngoài cửa sổ.

Bỗng chàng nghe một âm thanh khàn khàn quát hỏi:

- Mã Đại! Ngươi đã biế t tội chưa?

Giọng nói cực kỳ nghiêm khắ c.

Tiêu Đình Thủ lâ y làm lạ, nghĩ bụng:

- Mã Đại động chúa là tay võ lâm bản lãnh phi thường, tại sao lại có người dám giở giọng hách dịch như vậy?

Chàng mọp thắ p người xuố ng, nhìn qua khe cửa sổ. Bỗng chàng giật mình, lắ m bắ m:

- Ai! Té ra bọn này.

Chàng nhìn thắ y bô n người ngô` i ngay cửa phòng chính là bô n người mà chàng đã gặp ở trong quán rượu nơi khu dân cư lúc ban

chiều. Bọn “giang hồ tứ hữu” đứng trước mặt bọn người kia, xoay lưng về phía cửa sổ.

Tuy chàng chưa rõ được câu chuyện nhưng thấy bên ngoài, bên trong, thì đã hiểu ngay địa vị của hai bên.

Bỗng nghe Mã Đại đáp:

- Dạ! Thuộc hạ biết tội rồi! Bọn trưởng lão giá lâm mà thuộc hạ không biết để ra nghênh đón, thật là tội lớn.

Lão già trợn mắt lên, nhìn Mã Đại lão nhân với hai luồng ánh sáng rực.

Lão hỏi:

- Mã Đại! Lãnh chúa phái các người đến đây để coi giữ thạch động này đâu phải để các người ăn uống, chơi bời, tiêu khiển?

Mã Đại lão nhân nói:

- Bọn thuộc hạ chúng tôi vâng lệnh lãnh chúa đến đây quản công trọng phạm.

Lão già nghiêng răng, hỏi:

- Thế mà các người để trọng phạm vượt địa lao thoát ra ngoài?

Mã Đại lão nhân nói:

- Bẩm... bọn vị trưởng lão. Tên yêu phạm đó quả nhiên đã trốn đi rồi. Thuộc hạ xin nạp mình trước bọn vị trưởng lão để chịu chết.

Giọng nói của Mã Đại lão nhân đã trở lại bình tĩnh lạ thường. Hình như lão biết không có lý nào thoát được, nên không bị kích động như lúc trước.

Lão già trong bốn vị trưởng lão tên Trương Hà nghe Mã Đại lão nhân chịu tội, cũng động lòng nói:

- Bọn ta bốn người vâng lệnh lãnh chúa đến đây để tra cho biết tội phạm tẩu thoát trong trường hợp nào. Nếu các người khai báo thật sự đúng đắn, không giấu giếm một chút gì thì may ra chúng ta bả m lại để lãnh chúa xử phạt một cách nhân từ.

Mã Đại lão nhân thở dài, nói:

- Dù lãnh chúa có lòng từ bi, bốn vị trưởng lão có lòng thương xót thì bọn thuộc hạ cũng không còn mặt mũi nào sống ở thế gian nữa. Có điều là tội phạm mới vừa trốn thoát hôm qua. Thì hôm nay lãnh chúa đã sai người đến hỏi tội. Chuyện xảy ra thật khó hiểu.

Trương Hà lão nhân “hừ” một tiếng, quay qua nói với bọn Mã Đại:

- Các người tưởng tin tức như vậy là đã sớm sửa lỗi sao? Tại mắt lãnh chúa có khả năng trên sông biển, nơi nào xảy ra chuyện gì lại không hay biết.

Dứt lời, lão bước ra ngoài gọi bọn vệ tốt:

- Hãy khiêng Đinh Kiện đem vào đây.

Một lúc sau, bọn gia nhân khiêng Đinh Kiện vào.

Đinh Kiện bị thương nặng bất tỉnh, trùm trong một chiếc mền lớn. Trương Hà lão nhân bước tới, giở chăn ra xem, rồi gật đầu nói:

- Đúng là tên tội phạm đó đã tác thương rồi! Ngoài lão ra không ai có lỗi hạ thủ như vậy.

Lão xem xong phất tay áo một cái, bọn gia nhân khiêng Đinh Kiện trở vào phòng trong.

Mã Nhị lão nhân nói:

- Thuộc hạ đã xem rõ chỗ dây xích đứt, thì ra hã n đã dùng một thứ kim cương cực kỳ lợi hại để vận nội lực cắt đứt.

Người đàn bà đứng tuổi ngô ì bên trái, nói:

- Xiêng xích đúc bằng thép nguyên chất thì phải có thứ kim cương hạng mới cắt đứt nổi, không hiểu tên yêu phạm đó lấy đâu ra.

Người đàn bà này tuy tuổi trung niên mà giọng nói trong như tiếng chim hót. Tên bà là Vi Huyền Trang.

Lão Trương Hà đứng dậy, đến bên Mã Đại hỏi gằn:

- Sao? Người không trả lời câu hỏi tại sao yêu phạm lại có được thứ kim cương quý báu kia ư?

Mã Đại lão nhân run rẩy nói:

- Thuộc hạ quả tình không biết.

Tức thì bàn tay của Trương Hà lão nhân đập lên vai Mã Đại một cái “bốp”.

Toàn thân của Mã Đại lão nhân như run lên, chân lão đảo đứng không vững.

Tiêu Đình Thủ đưa mắt theo dõi bên ngoài thấy vậy cũng giật mình. Võ công của Mã Đại lão nhân thượng thặng như vậy mà chỉ một cái vỗ vai của Trương Hà đã làm cho lão rung động toàn thân, mồ hôi trán toát ra giọt lớn như hạt đậu.

Chàng tấ c lười:

- Bớ n trưởng lão này chấ c là thuộc hạ dưới tay tên Lãnh chúa Tàu ô rô ì, thủ pháp và nội lực thực đáng sợ.

Tiêu Đình Thủ đang ngầ m cấ m đầ u dòm vào khe cửa, thì lúc đó có một bàn tay vỗ nhẹ vai chàng, làm cho chàng giật mình đánh thót một cái, quay lại thì thấ y có hai người đứng ở sau lưng. Hai người này xoay lưng về phía bóng trắng nên không trông thấ y rõ mặt.

Tiêu Đình Thủ toan phóng mình ra thủ thề , thì có tiế ng nói nhỏ:

- Tiêu huynh! Tiế n vào đi!

Giọng nói đúng là của Đào Dư Đành.

Tiêu Đình Thủ mừng rỡ, hỏi:

- Chưa vào đấ t liề n sao?

Đào Dư Đành đáp:

- Ở thạch động còn nhiề u mỹ tửu làm sao đi cho đành.

Tuy hai người trao đổi rấ t khế , nhưng những cao thủ bên trong đề u nghe rấ t rõ.

Trương Hà lão nhân hét to:

- Ai?

Bỗng nghe một giọng cười vang lên từ trên mái đá. Tiế ng cười khiế n mọi người ù tai, bung óc.

Tiế ng cười này làm cho bớ n vị trưởng lão bên trong và bớ n anh em họ Mã đề u im tiế ng.

Tiếp đó, một lão nhân từ bên ngoài dõng dạc bước vào. Đào Dư Đành cũng dặt tay Tiêu Đình Thủ bước theo.

Lúc này bọn Trương Hà tứ lão cũng đứng dậy, tay cầm binh khí, vẻ mặt rất hoang mang.

Tiêu Đình Thủ nóng lòng, muốn xem lão nhân vừa xuất hiện là ai mà làm cho tình thế xáo trộn một cách đột ngột như vậy. Lão nhân đó quay lưng về phía chàng nên chàng không rõ mặt chỉ thấy mái tóc đen dài xõa xuống vai, và lão nhân mặc áo màu xanh.

Trương Hà trưởng lão hỏi:

- Té ra... Từ Chính Phong tiên bối đã đến.

Lão nhân “hừ” một tiếng, chậm rãi bước tới. Bọn Trương Hà tứ trưởng lão lùi lại một bước.

Lão nhân ngồi trên chiếc ghế giữa nhà, chiếc ghế mà Trương Hà trưởng lão vừa ngồi lúc nãy.

Bây giờ Tiêu Đình Thủ mới nhìn rõ tướng mạo lão nhân, tuy râu tóc xồm xoàm, nhưng mặt mày quả thực thướt, da thịt mịn màng, mắt sáng mày rậm, tiếng nói như chuông, hình dáng uy nghi như một viên võ tướng.

Lão đưa tay ra trước gọi:

- Đào đồ đệ! Tiêu công tử! Hãy vào đây ngồi với ta.

Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ vào ngồi ở hai chiếc ghế tả hữu.

Từ lão nhân đưa mắt nhìn bốn trưởng lão giặc Tàu ô và bọn giang hồ tứ hữu nói:

- Bọn giang hồ tuy đầu hàng tên Lãnh chúa Tàu ô, nhưng thực ra không có hành động gì đáng quở trách, duy có bọn trưởng lão này cậy thế thân đã uy hiếp sát hại rất nhiều người trên biển cả. Hành động ấy không dung thứ được.

Dứt lời, Từ lão nhân lạng người một cái, đưa tay chộp vào cổ họng của Trương Hà trưởng lão. Cái chộp vô cùng mau lẹ, làm cho Trương Hà trưởng lão mặt tái mét, tay hấn cầm cây đơn đao mà không kịp chém vào cánh tay của Từ lão nhân. Hấn đành đưa cánh tay trái lên che đỡ cổ họng, đồng thời lùi chân lại một bước, rồi mới tiện đà dùng tay phải vung đao chém tới.

Trương Hà trưởng lão ra một chiêu thủ thế và một chiêu phản công chỉ trong chớp mắt. Thế thủ rất uy nghiêm và thế công cũng rất dũng mãnh. Đúng là thủ pháp của bậc cao nhân.

Tuy nhiên Từ lão nhân còn lẹ làng hơn một bước. Đơn đao của Trương Hà trưởng lão chưa kịp chém tới, thì Từ lão nhân đã nắm được nơi ngực của đối phương rồi.

Bỗng nghe “soạt” một tiếng, Từ lão nhân đã lấy ra được một vật trong áo của Trương Hà trưởng lão. Đó là tấm thẻ bằ ng gỗ có hình chiếc tàu màu đen, bên trên có khắc nhiều hàng chữ lạ.

Từ lão nhân nắm cổ tay Trương Hà trưởng lão xoay một cái. Bỗng có ba tiếng “cheng! cheng! cheng!” vang lên. Thì ra Đào Dur Đành đã tung mũi khoái đao, cản ba chiêu của ba trưởng lão kia hợp công để giải cứu Trương Hà.

Bây giờ Trương Hà đã hoàn toàn bị Từ lão nhân kiềm chế.

Từ Chính Phong cười, nói:

- Ta chưa thi triển độc thủ. Nhà ngươi muốn ném mùi không? Các ngươi giam ta trong địa lao gần năm năm, nay ta giết các ngươi năm bảy mạng có gì là lạ đâu?

Trương Hà trưởng lão là tay từng trải giang hồ, vui buồn đã lắm. Sinh mạng lão đang ở trong tay Từ Chính Phong, một kẻ mang hận với Lãnh chúa Tàu ô thì một lời nói trái ý cũng đủ để cho lão nhân khai huyết rồi.

Quyết định của Trương Hà rất mau lẹ, lão dịu giọng nói:

- Từ lãnh chúa! Bốn anh em chúng tôi xin đầu hàng Từ lãnh chúa và ước nguyện trở thành thuộc hạ trong “Song Yên lãnh chúa” suốt đời lấy công chuộc tội.

Từ Chính Phong đôi mắt sáng lên:

- Bây giờ các ngươi tuyên thệ tận trung với “Song Yên lãnh chúa” và cùng ta tính chuyện thiên hạ.

Vừa nói, Từ Chính Phong vừa buông tay ra. Tiêu Đình Thủ nói:

- Theo văn bản tôi nhận xét thì “giang hồ tứ hữu” đây đáng là những bạn thân của “Song Yên lãnh chúa”.

Anh em họ Mã gật đầu yên lặng, tỏ ra chấp thuận lời nói của Tiêu Đình Thủ.

Đào Dư Đành nói:

- Thạch động Hoàng Sa này có chứa rất nhiều kho tàng, báu vật của bọn cướp Tàu ô. Nếu quý vị ở đây đem tài sản này để cho “Song Yên” thì những kho tàng châu báu này có chỗ dùng.

Bô n vị trưởng lão trong tổ chức Tàu ô nghe nói, đờ ng thanh reo to:

- Tờ lãnh chúa! Chúng tôi từ giờ phút này là thuộc hạ của “Song Yế n”. Xin Lãnh chúa sai khiế n.

Tờ Chính Phong nhìn mọi người vui vẻ nói:

- Hiện nay các thuộc hạ của tổ chức “Song Yế n” đã có nhiề u người gia nhập vào nghĩa quân Tây Sơn, nhưng có nhiề u bả ng hữu trong giang hồ khuyê n ta nên tổ chức một đội thủy quân để giúp cho chúa Tây Sơn. Điề u này ta đã có dự tính. Nay các quý vị ở đây nế u muố n giúp ta thì hãy thu góp của cải đánh một đoàn tàu chiế n để chờ ngày dùng đê n.

Bô n vị trưởng lão và “giang hồ tứ hữu” đê u xá dài Tờ Chính Phong một cái, tỏ ý khâm phục.

Sau bữa tiệc chia tay, Tờ Chính Phong giao hải đảo lại cho bô n vị trưởng lão và bọn “giang hồ tứ hữu” rô i cùng Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ lấ y thuyề n trở về đấ t liề n.

Ngày chia tay, Trương Hà trưởng lão nói nhỏ với Tờ Chính Phong:

- Tại hạ sẽ thuyề t phục chúa Tàu ô đem tấ t cả lực lượng thuyề n bè giúp nhà Tây Sơn đánh với quân chúa Nguyễn.

Tờ Chính Phong nói:

- Đượ vậy còn gì quý hơn! Chúng ta cùng là bạn!

Gặp lại tri kỷ

Tiêu Đình Thủ vào đến đất liền, trên lưng vẫn còn mang theo bầu rượu đầy ắp lấy từ thạch động Hoàng Sa.

Trong lúc Từ Chính Phong nhớ con, đi tìm nàng Từ Mai Lý, thì Tiêu Đình Thủ và Đào Dư Đành rủ nhau trở lại núi Phú Lạc để tìm Hồ Thích lão nhân.

Đào Dư Đành và Tiêu Đình Thủ vừa đến chân núi Phú Lạc thì đã gặp một đám người ăn mặc sang trọng, cưỡi ngựa, đeo trường kiếm, mặt mày tuấn tú, ra vẻ phong lưu quý phái.

Đào Dư Đành nhìn bọn người này, nói với Tiêu Đình Thủ:

- Tiêu huynh, hình như những người này đang bận rộn công chuyện gì đây.

Tiêu Đình Thủ cũng đưa mắt quan sát rồi nói:

- Đúng vậy! Đào huynh nhận xét quả không lầm! Hình như chúng theo đường núi xuống Thuận Tuyê thì phải.

Đào Dư Đành nói:

- Hay chúng ta đi theo xem sao?

Tiêu Đình Thủ gật đầu. Hai người cùng nhau rẽ sang phía sau núi liền theo dấu vết của đoàn ngựa.

Đào Dư Đành hỏi:

- Tiêu huynh, theo nhận xét của Tiêu huynh thì bọn trưởng lão và bọn anh em họ Mã ở thạch động Hoàng Sa ra sao?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Bô' n anh em họ Mã tuy võ công không phải là thượng thặng trong giang hồ, nhưng tánh tình phóng khoáng, tình cảm dõ' i dào, số' ng lên trên những tranh chấp nhỏ nhen của thế' sự. Nế' u chúng không phải là anh em họ Mã thì làm sao chúng ta cứu được Từ Chính Phong tiề' n bô' i.

Đào Dư Đành gật đầ' u:

- Tiêu huynh nói rấ' t đúng! Bô' n anh em họ Mã là “giang hồ' tứ hữu”, họ không phải anh em ruột đầ' u. Sở dĩ họ cùng lấ' y một họ là vì họ kế' t bạn đồ' ng sanh đồ' ng tử với nhau, xem nhau như ruột thịt.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Lý lịch của họ như thế' nào, tại hạ chưa được rồ'?

Đào Dư Đành nói:

- Mỗi người trong bọn họ trước đầ' y là giang hồ' hiệp khách, được các nhà phú thương thuê họ theo ghe tàu để bảo vệ hàng hóa, chồ' ng lại bọn cướp biển. Thế' rồ' i họ gặp nhau cùng một nghề' nghiệp và họ liên minh, kế' t bạn với nhau.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Họ là người miề' n nào?

Đào Dư Đành nói:

- Theo lời người con gái bị bắ' t ở thạch động thì bô' n người này mỗi người ở một nơi, không cùng quê quán. Nhưng đầ' u là người gồ' c Tây Sơn, nên họ am hiểu rấ' t nhiề' u về' các hoạt động của giới võ lâm ở đầ' t liề' n.

Tiêu Đình Thủ nói:

- A! Té ra họ không dính líu gì đến bọn cướp Tàu ô, thế mà tại sao họ trở thành thuộc hạ của chúng?

Đào Dư Đành cười lớn:

- Họ kết bạn sanh tử với nhau, lấy tên là “giang hồ tứ hữu” nhưng sự thực họ chỉ say mê bốn thứ “cầm, kỳ, thi, họa”, lấy tiền thuê của bọn phú thương để sống thênh thang đây đó, tìm hiểu những danh nhân thời xưa, để ca tụng nhau. Bọn cướp Tàu ô cướp hàng hóa và bắt họ đem về làm thuộc hạ, giao cho thạch động Hoàng Sa để giữ phạm nhân và của cải, châu báu chúng bắt và cướp được.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Ô! Hèn chi chúng ta dễ làm thân với họ, và họ đã tin tưởng vào tình cảm của chúng ta. Theo tại hạ, thì những người này không phải là loại người xấu đâu.

Đào Dư Đành nói:

- Đúng vậy! Hôm nay họ về với chúng ta là quý lắm!

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Còn bốn trưởng lão kia thì sao?

Đào Dư Đành nói:

- Họ là thuộc hạ thân tín của Lãnh chúa Tàu ô. Tuy nhiên, họ đã hứa với Từ lão tiên bố i sẽ thuyết phục Lãnh chúa của họ theo giúp chúa Tây Sơn. Điều đó tại hạ rất hy vọng.

Tiêu Đình Thủ như nhớ ra điều gì, nói:

- Sau khi tại hạ được Hồ` Thích sơn sư truyề`n dạy kiế`m pháp. Hồ` Thích sơn sư đã hạ sơn, tìm địch thủ để giải kế`t lời hứa mười năm về` trước. Nay hai đô`i thủ đê`u có mặt trên giang hồ`, tại hạ đoán chừng một trận giao tranh giữa hai vị tiề`n bô`i thượng thặng võ lâm là không tránh khỏi.

Đào Dư Đành nói:

- Nê`u xảy ra việc tái đầ`u tại hạ thấ`y không nên.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Nê`u không tái đầ`u thì làm sao giải kế`t được lời hứa của hai vị tiề`n bô`i đó.

Đào Dư Đành nói:

- Một bên là sư phụ của tại hạ, một bên là sư sơn của Tiêu huynh, chúng ta có trách nhiệm giải kế`t lời hứa của hai vị tiề`n bô`i này.

Tiêu Đình Thủ ngẫm nghĩ, rô`i nói:

- Thực là khó! Chưa biế`t phải làm sao đây?

Đào Dư Đành nói:

- Nê`u chúng ta mua chuộc một người đứng ra hòa giải thì chẳng khó khăn gì! Chẳng lẽ người đó chồ`i từ?

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Ai vậy?

Đào Dư Đành nói nhỏ:

- Hồ` Điệp sư thái.

Tiêu Đình Thủ “ô” lên một tiếng:

- Hồ Điệp sư thái có liên quan đến việc này! Tại hạ đã một lần nghe Mã Đại lão nhân nói, nhưng tại hạ không tin. Nay Đào huynh nói thì việc đó có thật rồi.

Đào Dư Đành nói:

- Sao lại không thật? Nếu không có chuyện này thì sao có chuyện Hồ Thích lão sư thách đấu với sư phụ của tại hạ.

Tiêu Đình Thủ cười nhạt hỏi:

- Như vậy chắc bộ ba này đã tạo ra một trạng tình sử rắc rối mười năm trước đây.

Đào Dư Đành thở dài:

- Ôi! Đúng là một trạng tình sử! Và chính tại hạ cũng lo sợ vướng vào con đường tình ái yêu đương nên sống cuộc đời lãng tử, mang tiếng trong giang hồ.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Đào huynh có thể kể đại khái cho tại hạ nghe mô tả tình đó không?

Đào Dư Đành nói:

- Hồ Điệp sư thái trước kia là con gái của một phú hào đất Sơn Tây. Lớn lên nàng cùng với Từ Chính Phong cùng học một sư môn nên Từ Chính Phong gọi Hồ Điệp sư thái bằng sư muội.

Sau khi thành tài, Từ Chính Phong đã cưỡi ngựa về kiếm pháp, trở thành một cao thủ thượng thặng trong giang hồ. Nhân lúc có giặc

Tàu ô cướp bóc ở vùng biển, Từ lão nhân đứng ra thành lập một tổ chức gọi là “Song Yên” mục đích chống lại bọn cướp Tàu ô.

Tiêu Đình Thủ hỏi:

- Tại sao lại lấy hiệu “Song Yên”?

Đào Dư Đành nói:

- Chính điều đó tạo thành rắc rối sau này.

Trong lúc cùng học một sư môn, Từ lão nhân để ý đến Hồ Điệp sư thái, vì Hồ Điệp sư thái lúc còn trẻ nhan sắc rất mặn mà, mặc dù tánh tình nóng nảy. Nhưng khi trở thành Lãnh chúa, Từ lão nhân lại say đắm một cô gái của một phú thương. Cô nàng không có chút gì võ công nhưng nhan sắc tuyệt vời. Đó là thân mẫu của nàng Từ Mai Lý.

Tiêu Đình Thủ “hừ” một tiếng:

- Thế thì hỏng rồi!

Đào Dư Đành nói:

- Cái biệt hiệu “Song Yên” hàm ý của đôi uyên ương này. Hồ Điệp sư thái biết được việc này đã cắt đứt tình cảm với sư ca của nàng, và thả gót giang hồ sống phiêu bạt. Tánh Hồ Điệp sư thái đã nóng nảy mà khi tình đời đen bạc thì lại càng nóng nảy hơn. Bất ngờ, thân mẫu nàng Mai Lý bị mất sớm, Từ lão nhân nhớ lại tình cảm xa xưa, muốn nối rắp duyên tơ, nhưng Hồ Điệp cự tuyệt.

Tiêu Đình Thủ “ồ” một tiếng:

- Lạ thật! Oái oăm quá!

Đào Dư Đành nói:

- Oái ỏm hơn nữa là lúc đó Hồ` Thích lão nhân đi bảo tiêu cho một phú thương đem lòng say đắ m Hồ` Điệp sư thái, và tỏ ý xe duyên nhưng cô gái đẹp đó vẫn cứ từ chối.

Một hôm Hồ` Thích lão nhân thầy Hồ` Điệp cùng ngộ`i trong thuyề`n uố`ng rượu với Từ lão nhân, nên tức giận thách đắ u để khoe tài với Từ lão nhân. Nhưng cuộc tỷ đắ u này Hồ` Thích lão nhân bị thua nên Hồ` Thích lão nhân ước hẹn mười năm sau tái đắ u. Từ đó, Hồ` Thích lão nhân má` t tích trong giang hồ`, và Hồ` Điệp thì vào Vân Sơn am tự tu hành, trở thành chươ`ng môn của phái Vân Sơn, quản thủ rắ t nhiề`u ni cô.

Tiêu Đình Thủ nói:

- A! Té ra là vậy! Có lẽ việc này Hồ` Điệp sư thái hóa giải được. Vậy Đào huynh đế`n nhờ Hồ` Điệp sư thái giúp đỡ.

Đào Dư Đành xua tay:

- Thôi thôi! Hồ` Điệp sư thái coi tại hạ như một vật ô uế` trong đời. Qua con má` t tu hành của bà, tại hạ là con người không đáng số`ng. Tiêu huynh không còn nhớ, lúc tại hạ cùng Tiêu huynh bị ngộ` độc, đế`n xin linh đơn bà ta ném cho tại hạ một viên thuố`c rồ`i đắ t các ni cô bỏ chạy sao?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Thôi được, để tại hạ đế`n Vân Sơn am tự dàn xế`p việc này.

Đào Dư Đành cười lớn:

- Phải đó! Dù sao Tiêu huynh cũng là người ơn của Điệp Ngọc Sương, chẳng lẽ nàng không nể tình Tiêu huynh mà nắ nỉ sư phụ nàng một tiế`ng.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Ôi! Đào huynh nhấ c đê n trang tình sử đó làm chi! Cái gì đã chìm trong dĩ vãng thì không nên quấ y động nữa.

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ và Tiêu huynh bỗng nhiên trở thành đôi bạn thì thật là một kỳ duyên đấ y chứ! Câ n gì phải có những cánh uyên ương mới là tri kỷ. Từ nay tại hạ và Tiêu huynh lâ y biệt hiệu là “giang hồ` nhị hữu”.

Tiêu Đình Thủ lớn tiế ng hỏi:

- Để làm gì vậy?

Đào Dư Đành nói:

- Để không bao giờ xa cách nhau.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Tại hạ còn thấ c mắ c tại sao trước đây mười năm, lúc Tiêu gia trang bị bọn cướp đê n đố t phá, tại hạ từ Ân Tín về` thăm nhà có nhật được tâ m lệnh bài có khấ c hình “Song Yế n”, việc này có liên quan đê n tổ chức “Song Yế n lãnh chúa” của Từ lão nhân không?

Đào Dư Đành nói:

- A! Phải rô` i! Trước đây mười năm, Từ sư phụ của tại hạ vừa tổ chức “Song Yế n” có cho thuộc hạ đi khấ p nơi để chiêu dụ quầ n hùng trong võ lâm giang hồ` gia nhập. Lúc đó một lệnh bài rơi vào tay bọn Hấ c y thấ t sát của Vệ sĩ giáo. Chính bọn này đã đánh phá Tiêu gia trang và làm rơi tâ m Song Yế n lệnh ở đó.

Tiêu Đình Thủ gậ đầ u:

- À! Té ra là như vậy?

Hai người trao đổi câu chuyện đến đây thì đã đến con đường dẫn vào chân núi Thuận Tuyề`n, nhưng các chàng trai kỵ sĩ kia lại không dừng ngựa ở đây mà đi thẳng xuống ngã An Vinh.

Đào Dư Đành nói:

- Thế` là chúng nó đến Sóc gia trang rồi! Có lẽ chúng đến khiêu khích tử đấu với giáo chủ Sóc Phương.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Đúng vậy! Từ khi Sóc Phương đưa ra lời giao ước đến nay chưa một cao thủ nào thách nổi chiêu võ bí truyền “Hồi phong lạc nhật” cả!

Đào Dư Đành cười lớn:

- Chắc là nàng chờ Tiêu huynh đó. Tại hạ đoán chắc, Tiêu huynh dù không giao đấu cũng thách nàng mà!

Tiêu Đình Thủ nói:

- Trên cương vị một chưởng môn, nếu nàng thua cuộc là một điều mất uy danh chứ.

Đào Dư Đành nói:

- Sao lại mất uy danh? Nàng thua cuộc để được một đức lang quân thì đó là điều vui mừng chứ!

Tiêu Đình Thủ nói:

- Chẳng hiểu từ khi nàng thay anh lên nắm quyền chưởng môn thì môn phái Sóc gia trang như thế nào?

Đào Dư Đành nói:

- Tại hạ nghe giang hồ đồn đãi là môn phái này yêu râu, không bằng lúc trước.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Tại sao vậy?

Đào Dư Đành nói:

- Rất dễ hiểu, vì nàng là đàn bà con gái, làm sao thu nhận và điều khiển đám đệ tử nam giới. Vì lẽ đó mà đồ đệ Sóc gia môn không ai gia nhập nữa, còn số môn đệ cũ thì bỏ đi dần.

Tiêu Đình Thủ thở dài:

- Tại hạ với Sóc Phi trước đây là chỗ thâm tình, nhưng cũng không hiểu nội tình do đâu mà Sóc Phi rửa tay gác kiếm, giao chức chương môn cho nàng Sóc Phương.

Đào Dư Đành nói:

- Theo dư luận giang hồ thì Sóc Phi không thích tánh kiêu ngạo của đứa em gái mình. Và lại, chiêu võ bí truyền “Hồi phong lạc nhật” Sóc Phi không sử dụng tinh vi bằng Sóc Phương.

Tiêu Đình Thủ gật đầu:

- Có lẽ vì vậy mà Sóc Phi đem lòng tự ái. Nhưng Sóc Phi xử sự như vậy cũng không đúng. Nàng Sóc Phương là em gái của mình, lẽ nào hờn giận bỏ phế một môn phái nổi tiếng của tiên nhân để lại.

Lúc này hai người đã đến An Vinh. Quả nhiên trong Sóc gia trang đông nghẹt. Không biết khách giang hồ võ lâm từ đâu đến, có cả nam thanh, nữ tú, ước hơn vài ba trăm người.

Đọc đường các quán ăn cũng đông nghẹt, hầu hết là những danh nhân ở các môn phái.

Tiêu Đình Thủ lấy làm lạ, hỏi Đào Dư Đành:

- Đào huynh! Tại sao có ngày hội nơi đây?

Đào Dư Đành lắc đầu nói:

- Tại hạ cũng cùng Tiêu huynh từ chân núi Phú Lạc đến đây, nào có biết gì hơn?

Tiêu Đình Thủ nói:

- Hay là chúng ta tìm vào quán rượu để nghe ngóng xem sự việc ra sao?

Nói rồi hai người cùng dắt tay nhau vào một tử điếm.

Nhưng vừa ló mặt vào, đã nghe lão Biện Tử Phòng nói oang oang:

- Kia! Tiêu công tử đã đến rồi! Thật là đúng hẹn! Ôi chao! Hôm nay là một ngày vui đáo để, một ngày hội của giới giang hồ xưa nay hiếm có.

Vừa nói, lão vừa chạy ra dắt tay Tiêu Đình Thủ kéo vào.

Tiêu Đình Thủ ngơ ngác, nhìn mọi người trong quán bàn nào bàn này chật ních.

Lão Đoàn Phong cũng có mặt nơi đó, trở mắt nhìn Tiêu Đình Thủ.

Tiêu Đình Thủ nói lớn:

- Tại hạ vừa đến đây, chưa hiểu việc gì đã xảy ra, quý vị cho biết.

Lão Biện Tử Phòng vung tay nói giữa đám đông người:

- Tiêu công tử giả vờ làm gì nữa, ai mà không hay. Khắ p giang hồ được tin hôm nay Tiêu Đình Thủ tử đấ u với Sóc Phương. Hễ Tiêu Đình Thủ thắ ng được “Hô ì phong lạc nhận” thì hai bên tác thành lứa đôi. Giang hồ hay tin đê ù đê ùn đây chúc mừng, mong cho Tiêu công tử chiế n thắ ng vinh quang để đảm nhận địa vị chương giáo.

Mọi người đò ng loạt đứng lên reo hò. Tiế ng reo hò như sắ m dậy, làm cho Tiêu Đình Thủ nói gì không còn ai nghe được nữa.

Tiế ng reo hò đó lại quyế n rũ một số thanh niên nam nữ võ lâm đang chờ sẵn trong sân Sóc gia trang. Họ đê ù ùn ùn kéo chạy ra bao vây chặt ních quán rượu, không còn nhận ra người quen người lạ nữa.

Đào Dư Đành thắ y vậy, nói với Tiêu Đình Thủ:

- Không còn cách nào từ chồ ì được nữa rô ì! Thôi thì đành chịu làm ứng cử viên vậy!

Tiêu Đình Thủ lắ c đầ u lia lịa:

- Không, không! Tại hạ không tử đấ u với nàng đâu.

Đào Dư Đành cười nhạt, nói:

- Sao? Tiêu huynh nhắ m không thắ ng nổi “Hô ì phong lạc nhận” hay thắ y nàng không đẹp bắ ng...

Giữa lúc đó có một cặp mắ t sáng quắ c từ trong góc quán chiế u vào mặt Tiêu Đình Thủ sáng rực, làm cho chàng muố n run lên. Đó là đôi mắ t của Từ Mai Lý.

Nàng Từ Mai Lý cũng đê ùn đây ư? Nàng đi với ai vậy? Có phải nàng đi với phụ thân nàng là Từ Chính Phong tiề n bồ ì?

Ô! Quang cảnh đã tác động vào người, vào tâm tư, vào tình cảm của chàng, làm cho chàng không còn đứng vững. Chàng run lên!

Trong lúc đó cặp mắt sáng chói kia vẫn không quay đi phía khác mà cứ chiếu mãi vào mặt chàng, làm cho chàng như khò khạo.

Đào Dư Đành thấ y vậy, nói:

- Tiêu huynh! Hãy trấ n tĩnh lên, nế u không quầ n hùng sẽ cho là Tiêu huynh khiế p nhược trước trận tử đấ u.

Tiêu Đình Thủ thờ dài nói:

- Đào huynh, ai phao tin rằ ng tại hạ tử đấ u với Sóc Phương?

Đào Dư Đành nói:

- Có trời mà biế t đượ chuyện này! Giang hồ rộng thênh thang, làm sao biế t đượ tin này phát xuấ t từ đâu? Nhưng nế u Tiêu huynh tuyên bố là không có ước hẹn giao đấ u thì sẽ đem đế n cho mọi người một niề m thấ t vọng, mà tình cảm của họ đố i với Tiêu huynh cũng sẽ phai nhạt.

Tiêu Đình Thủ nói:

- Nế u vậy thật là khổ tâm.

Đào Dư Đành nói:

- Chỉ có một tin đồn thoáng qua mà quầ n hùng kéo nhau đế n đây đông nghẹt, Tiêu huynh nên biế t, nế u giang hồ võ lâm không có tình cảm với Tiêu huynh thì không bao giờ có đượ như vậy. Tiêu huynh đừng làm buồ n lòng bạn hữu giang hồ.

Tiêu Đình Thủ là một chàng trai gan lì, chề t còn chưa sợ, thế mà hôm nay đứng trước cuộc tử đấ u không hẹn này sợ sệt muồ n run

lên, mặt tái ngắt không còn một chút máu.

Ác hại nhất là đôi mắt sáng quắc của nàng Từ Mai Lý kia cứ chiếu thẳng vào người chàng, chàng muốn quay lại tránh đi nơi khác, để khỏi khó chịu, nhưng cổ chàng như cứng đờ ra, không làm sao quay đi được.

Có phải do chàng sợ sệt mà thiếu mãnh lực, hay do cặp mắt sáng kia thu hút, không cho chàng quay sang nơi khác.

Thật không ai hiểu chính xác được nguyên nhân của nó.

Bỗng nghe có tiếng lão Đoàn Phong nói với lão Biện Tử Phòng:

- Đến giờ hẹn rồi! Tại sân Sóc gia trang đã treo bông, kết hoa treo đèn để đón khách, giang hồ sẽ chứng kiến cuộc tử đấu hiêm có từ xưa nay.

Lão Biện Tử Phòng nói:

- Vui quá! Lão phu và Đoàn lão huynh lâu nay xung khắc nhau như mặt trời mặt trăng, nhưng hôm nay là ngày hội vui, mặt trăng mặt trời cùng ở chung một chỗ.

Lão Đoàn Phong la lên:

- Không được! Mặt trăng mặt trời ở chung một chỗ thì thành ra “Nhật thực rồi”!

Lão Biện Tử Phòng nói:

- Trời đất lâu lâu còn có nhật thực, nguyệt thực, huống chi chúng ta lâu lâu cũng phải có ngày chung vui chứ!

Cả hai cùng cười ô lên!

Đào Dư Đành với tay lấy hũ rượu trên vai Tiêu Đình Thủ nói:

- Hôm nay tại hạ đãi Tiêu huynh một chén rượu mừng. Hãy uống đi! Nhưng uống rượu rồi thì nhất định phải thết cô gái đó, không được quyên thua như những chàng trai trước đây nhé.

Tiêu Đình Thủ còn lòng dạ nào ngờ uống rượu, dù cho rượu ngon đến đâu cũng không nuốt nổi.

Đã ng kia, quàn hùng vừa uống vừa reo hò, như một tiệc cưới vậy.

Bỗng bên ngoài có tiếng nói lớn:

- Đúng giờ rồi! Nữ đầu thủ đang chờ, xin mời năm đầu thủ đến đầu trường để chúng tôi được chứng kiến.

Hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên không dứt. Lão Biện Tử Phòng và Đoàn Phong đưa mắt nháy nhau rồi cũng đứng dậy đến bên Tiêu Đình Thủ, nói:

- Lão phu thay mặt cho quàn hùng hôm nay làm giám sát, xin mời Tiêu công tử vào Sóc gia trang.

Đào Dư Đành vội đứng lên, giục:

- Tiêu huynh vào đi.

Tiêu Đình Thủ nhìn lão Biện Tử Phòng hỏi:

- Có phải Biện lão huynh phao đồn tin này trong giang hồ?

Biện Tử Phòng nói:

- Tại hạ có thể là một cái ống loa thổi, còn lệnh xuất phát phải từ Tiêu công tử chứ. Thôi! Hôm nay là ngày vui của Tiêu công tử chẳng

lễ Tiêu công tử còn hành hạ tại hạ sao?

Vừa nói Đoàn lão và Biện lão hai người xông vào đỡ Tiêu Đình Thủ đi.

Tiêu Đình Thủ vừa giã ãng co thì hai vị lão nhân đã đưa bổng chàng lên cao, tiếp đó hàng mây chục bàn tay tiếp đón làm thành một chiếc kiệu, khiêng Tiêu Đình Thủ vào Sóc gia trang với tiếng reo hò nổi lên từng đợt như không bao giờ dứt.

Tại đầu trường, nàng Sóc Phương ăn mặc lộng lẫy, sắc đẹp chói sáng như một tiên nga, không có vẻ gì là một đầu thú sắp giao tranh.

Đèn hoa treo quanh bốn bên như một ngày hội lớn.

Tiêu Đình Thủ được quàng hùng làm kiệu khiêng vào để trước sân.

Sóc Phi anh của Sóc Phương bước ra bắt tay Tiêu Đình Thủ, chào quàng hùng và tuyên bố:

- Cuộc tử đầu hôm nay thể theo lời hứa của Sóc tiểu muội, nếu một chàng công tử nào đánh thắng tiểu muội bằng cách chạm vào nhũ hoa, thì Sóc tiểu muội xin kết hôn để nâng khăn sửa túi, còn nếu không muốn xe duyên thì Sóc tiểu muội kiến làm sư phụ.

Bấy lâu nay nhiều anh hùng hào kiệt khắp nơi đã thử sức, đua tài, nhưng chưa ai toại nguyện. Nay Tiêu lão để lại muốn thử lời giao ước, mà quàng hùng khắp nơi lại hay được đến đây chứng kiến, thì rõ ràng cuộc tử đầu hôm nay rất long trọng. Sóc gia trang xin cảm ơn sự chiếu cố của quàng hùng.

Mọi người lại vỗ tay reo hò không ngớt.

Tiêu Đình Thủ không biết nói lời nào, nếu chàng từ chối thì tỏ ra khinh thường anh em Sóc Phi, vì Sóc Phi và Tiêu Đình Thủ trước đây đã kết nghĩa anh em rất thân thiết.

Tiêu Đình Thủ chấp tay hướng vào quàn hùng nói:

- Tiêu Đình Thủ bản lãnh non nớt, không dám tỷ đấu với Sóc cô nương, nhưng vì nể quàn hùng đã có lòng đến đây cổ vũ, nên mạo muội giao tranh, tuy nhiên, dù thắng dù thua, tại hạ xin kết làm anh em như lâu nay mà thôi.

Quàn hùng la lên:

- Không được! Không được! Phải giữ đúng lời giao ước. Phải xe duyên với Sóc cô nương.

Nàng Sóc Phương bước ra nói:

- Tiêu huynh đã nói như vậy, tiểu muội không còn muốn tỷ đấu nữa.

Quàn hùng hò reo:

- Không được! Phải giữ đúng lời hứa! Tiêu Đình Thủ đánh thắng phải kết duyên với nàng.

Tiêu Đình Thủ rất hoang mang! Nếu chàng chiến bại thì thanh danh lâu nay không còn nữa, chàng sẽ làm trò cười cho quàn hùng. Còn nếu chàng chiến thắng lại làm cho Sóc Phương tủi hổ chẳng?

Chàng đang phân vân lo nghĩ, thì xung quanh quàn hùng lại reo to:

- Mau lên! Mau lên! Mở cuộc tỷ đấu!

Nhưng rồi sự việc đến phải đến. Nàng Sóc Phương và Tiêu Đình Thủ đã bước ra đầu trường trước hàng ngàn con mắt của quần hùng.

Lúc này Tiêu Đình Thủ thấy Sóc Phương rất đẹp, vẻ danh ác và ngông cuồng của cô gái kiêu kỳ không còn nữa. Giờ đây trước mặt chàng là một nàng tiên, mỹ miều, trang nhã, sẵn sàng ngã vào vòng tay của người yêu.

Đôi mắt long lanh chứa đựng một tình cảm, mà Tiêu Đình Thủ thấy rõ hơn ai hết. Sóc Phương đã yêu Tiêu Đình Thủ từ lâu. Nàng đã âm thầm đau khổ, chờ Tiêu Đình Thủ đáp lại, nhưng Tiêu Đình Thủ như con chim trời, tung bay giữa hải hồ, làm sao lưu lại lòng nàng một ước vọng mà nàng đang mong đợi.

Sóc Phương đã luyện “Hồi phong lạc nhật” rất uyên thâm, môn bí truyền của bốn phái, thật khó ai thắng nổi.

Trong cảm hận, yêu mà không được yêu, nàng đã phê bỏ danh dự biết bao anh hùng hào kiệt muốn đến với nàng. Tội nghiệp những kẻ nặng tình với nàng, lại không được nàng đáp lại bằng tình yêu, mà bị nàng đáp lại bằng một chiêu “Hồi phong lạc nhật” để ôm mối hận lòng thầm nhớ trộm yêu trong túi nhục.

Trước đây cũng có một ít chàng trai, vì sắc đẹp của nàng mà theo đuổi mấy năm liền, cố gắng bền tâm tập luyện để mong rửa nhục, nhưng khi tái đầu đã không rửa được nhục mà còn bị bôi thêm một lớp bùn nhơ.

Quần hùng thấy Tiêu Đình Thủ và nàng Sóc Phương bước ra đầu trường, liền vỗ tay reo hò như sấm dậy. Thực ra, họ không mong hai đầu thủ đưa ra những chiêu thức tinh kỳ, mà chỉ mong được thấy kết quả của cuộc đầu, và cách giải quyết của đôi trai tài gái sắc đó.

Đúng theo dự tính của quàn hùng, Tiêu Đình Thủ và Sóc Phương chỉ trao đổi sơ sài vài chiêu hình thức, nàng Sóc Phương đã nhân nhượng để cho Tiêu Đình Thủ sờ trúng chỗ giao ước. Quàn hùng trông thấy reo to:

- Thôi rồi! Tiêu công tử đại thắng rồi!

Tiếng vỗ tay, la ó vang trời, không ai còn chuyện trò gì được nữa.

Nàng Sóc Phương tuyên bố thua cuộc và hướng vào quàn hùng xá dài một cái.

Sóc Phi bước tới nắm tay Tiêu Đình Thủ và Sóc Phương:

- Từ nay lời giao ước của Sóc Phương đã được giải kết. Tiêu lão đệ sẽ thay thế Sóc Phương làm chủ môn Sóc gia trang. Đây là ngày vui của nhà họ Sóc chúng tôi.

Quàn hùng vỗ tay reo lớn:

- Chúc mừng đôi tân hôn! Chúc mừng vị tân chủ môn Sóc gia trang!

Tiêu Đình Thủ và Sóc Phương sánh vai nhau, trong lúc đó niềm vui của đôi trai gái như ngập tràn hy vọng.

Giữa lúc đó, bỗng có tiếng ồn ào ngoài tửu điếm. Rồi một cao thủ võ lâm vừa chạy đến reo lên:

- Quý vị ơi! Lại một trận tỷ đấu nữa ngoài tửu điếm kia!

Một lão già trong đám đông hỏi:

- Ai vậy?

Biện Tử Phòng vừa chạy, vừa lớn tiếng nói:

- Thôi rồi! Hồ Thích tiên bối xuất hiện và đòi tử chiến với Từ Chính Phong lão nhân.

Đoàn Phong nói:

- Ôi chào! Việc này coi có vẻ trọng đại quá! Hai vị tiên bối thượng thặng võ lâm mà tử chiến với nhau thì giang hồ nổi sóng rồi.

Tất cả quàn hùng đang ở Sóc gia trang đều dần dần kéo nhau ra ngoài tử điểm, cả Tiêu Đình Thủ, Sóc Phương và Sóc Phi cũng đến nơi.

Tử điểm quả ồn ào không sao giữ nổi trật tự. Mọi người đứng vây quanh một quãng trống nơi khúc sân nhỏ. Bên trong hai vị lão nhân, một người mặc áo xanh, một người mặc áo đen đang đối diện nhau trước một cái bàn nhỏ.

Hai người này là Từ Chính Phong và Hồ Thích lão nhân.

Hồ Thích cười lớn nói:

- Phong huynh! Sau mười năm hai ta còn mạnh giỏi để giải quyết lời ước hẹn! Thật là thích thú.

Từ Chính Phong cười lớn nói:

- Hay lắm! Đã đến lúc chúng ta xét lại trình độ võ học của chúng ta đi đến đâu. Hồ huynh chắc là muốn đấu kiếm?

Hồ Thích nói:

- Trước đây mười năm tại hạ thua các hạ về kiếm pháp thì ngày nay cũng phải trả lại bằng kiếm pháp.

Từ Chính Phong nói:

- Điề`u đó có gì là khó!

Trong lúc nói chuyện, sắ`c mặt hai lão nhân đỏ` hồng lên, chúng tỏ người nào nội công cũng thâm hậu.

Lúc này quầ`n hùng im lặng. Họ chỉ dõi mắ`t theo từng cử chỉ của hai vị tiề`n bô`i võ lâm mà không ai nói lên lời nào, biểu hiện một tình thề` căng thẳng.

Từ Chính Phong nói:

- Hồ` huynh, vừa rồ`i lão phu có xem qua kiế`m thuật của Tiêu Đình Thủ, và Tiêu Đình Thủ cũng nói cho lão phu biế`t hắ`n là truyề`n nhân của Hồ` huynh về` kiế`m pháp, lão phu mừng cho Hồ` huynh có được một đệ tử xứng đáng.

Hồ` Thích nói:

- Phong huynh đã gặp sơn đồ` của lão phu rồ`i sao? Ha... ha...! Dù Phong huynh đã rõ được kiế`m pháp của lão phu thì lão phu hôm nay cũng quyề`t đầ`u để giải kế`t lời ước hẹn. Chúng ta là bậc thành danh trong giang hồ`, lời hứa đâu phải chuyện chơi.

Từ Chính Phong nói:

- Lão phu không có ý hủy bỏ cuộc giao đầ`u này, nhưng cũng nói cho Hồ` huynh biế`t trước lão phu không có gì bận tâm lắ`m.

Hồ` Thích nói:

- Bắ`t kỳ cuộc giao đầ`u kế`t quả ra sao chúng ta vẫn không ở trong thù địch.

Từ Chính Phong cười lớn:

- Rắ`t hân hạnh! Vậy thì chúng ta còn chờ gì mà chưa động thủ.

Hồ Thích đưa thanh trường kiếm đeo sau lưng bước ra giữa sân, Từ Chính Phong gọi nàng Từ Mai Lý:

- Hãy tìm cho ta cây khoái đao!

Từ Mai Lý dạ một tiếng, phóng mình đến bên Đào Du Đành nói:

- Gia gia đang cần vũ khí, sao người đứng trơ ra vậy.

Đào Du Đành rút thanh khoái đao trao cho Từ Mai Lý và nói:

- Từ cô nương! Cuộc tử đấu này không phải nhẹ nhàng đâu.

Từ Mai Lý nói:

- Nhưng gia gia ta đã quyết định làm sao ngăn cản được?

Nàng đem cây khoái đao lại trao cho Từ Chính Phong.

Hai bóng người sừng sững giữa sân tử đấu, đang vận công lực vào vũ khí của mình.

Nên biết, trong đấu pháp khi hai bên đã đem nội lực ra giao tranh thì dù thắng bại cả hai đều không tránh khỏi bị tổn thương.

Quần hùng nín thở, vì biết tuy bên ngoài hai vị tiên bối cười nói tươi tỉnh, nhưng bên trong rõ ràng đã ngấm vận hết nội lực để cùng nhau sống chết.

Trong lúc hai bên đang ở trong tình trạng như một sợi dây cung đang căng thẳng sắp bùng tên, thì có tiếng một người đàn bà từ bên ngoài hơ hải chạy vào hét lớn:

- Hãy dừng tay! Hãy dừng tay đã.

Người đàn bà vừa chạy đến chính là Hồ Diệp sư thái, chương môn phái Vân Sơn am tự.

Thầy Hồ Diệp sư thái chạy đến, cả hai đều thu kiếm lại, thở phào ra một hơi, nói:

- Sư thái tại sao can ngăn việc này?

Hồ Diệp sư thái nói:

- Phong huynh, Hồ huynh! Trước đây mười năm, hai vị huynh đài vì một cô gái mà tử đấu, và giao ước với nhau sau mười năm tái đấu. Hôm nay cô gái đó xin hai vị huynh đài vị tình nhau mà giải kết lời hứa ấy đi.

Hồ Thích cười lớn:

- Mười năm về trước chúng ta vì một cô gái mà tử đấu. Đúng vậy! Nhưng hôm nay không phải vì một cô gái mà vì một lời danh dự.

Từ Chính Phong nói:

- Hồ Diệp sư muội! Hãy để cho ta cùng Hồ lão thủ tài. Có gì phải can ngăn.

Hồ Diệp sư thái nói:

- Tiểu muội đã vào chốn tu hành, không muốn thầy một việc có liên quan đến hậu quả của mình. Phong sư huynh và Hồ huynh nên vì lão ni này mà giải kết lời giao ước đó.

Quần hùng đứng xung quanh chật ních, nghe rõ sự việc, liền nói lớn:

- Hồ Diệp sư thái nói phải lắm! Không nên vì một lời giao ước không đâu mà làm mất đi những trang anh hùng hào kiệt lừng danh trong giang hồ. Chúng ta nên bảo thủ lấy thân mình để làm công việc ích lợi hơn.

Quân hùng nghe nói reo to:

- Phải lắm! Phải lắm!

Hồ Thích nói:

- Những bậc thành danh trong thiên hạ nếu không xem trọng lời hứa thì còn giá trị gì?

Hồ Điệp sư thái nói:

- Hôm nay chúng ta tử đấu không phải để sát hại nhau, mà để thử tài nhau. Lão ni xin đề nghị thế này: Hồ huynh truyền kiếm pháp cho Tiêu Đình Thủ, Từ sư huynh đã truyền thụ khoái đao cho con gái là Từ Mai Lý, vậy thì hai người này thay mặt cho hai vị tiên bố tử thử sức nhau về kiếm pháp.

Quân hùng “ồ” lên một tiếng:

- Phải! Phải! Xin cho hai tiên nhân này tử đấu!

Tiêu Đình Thủ liền phóng mình nhảy ra sân, hai tay đỡ thanh trường kiếm của Hồ Thích.

- Xin lão sư trao kiếm cho sơn đồ thay mặt lão sư để tử đấu.

Bên kia, nàng Từ Mai Lý cũng phóng mình nhảy ra, hai tay đỡ lưỡi khoái đao:

- Xin gia gia trao trách nhiệm cho con.

Hai lão nhân trao đao kiếm lại cho Tiêu Đình Thủ và Từ Mai Lý rồi chậm rãi bước vào ghế trong ngôi quan sát truyền nhân của mình.

Bá y giờ quâ n hùng đê u tỏ ra khoan khoái. Bà u không khí ở đấ u trường không còn căng thẳng nữa.

Ai cũng tưởng đôi truyê n nhân này chỉ làm theo hình thức cho vừa lòng hai lão tiê n bô i để giải kê t lời ước hẹn. Nào ngờ nàng Từ Mai Lý khi nhận được khoái đao, đôi mắ t sáng lên những tia giận dữ. Nàng vung đao lên tá n công Tiêu Đình Thủ tới tá p, một lúc bô n chiêu.

Tiêu Đình Thủ thấ y đôi mắ t chứa đầ y giận dữ của Từ Mai Lý, không hiểu gì cả, vừa đánh vừa lùi lại với vẻ sợ hãi.

Hô` Thích lão nhân cau mày nói:

- Tiêu sơn đô`! Sao ngươi không sử dụng chiêu pháp.

Tiêu Đình Thủ giật mình.

- Thưa lão sư! Sơn đô` ...

Chàng vừa nói đê n đó thì đã nghe “chang! chang” mắ y tiê ng vang lên. Từ Mai Lý sử dụng hai chiêu liên hoàn đánh tới.

Tiêu Đình Thủ trước sau giữ thê` thủ, không dám khai triển thê` công.

Từ Chính Phong phát ra một tràng cười khoái trá, làm cho Hô` Thích tức giận, hét to:

- Tiêu sơn đô`! Ngươi muô n bôi danh của ta sao?

Thực ra chàng không dám dùng tuyệt chiêu trong “Diệp gia kiê m pháp” trước nàng Từ Mai Lý. Ngay lão Từ Chính Phong cũng thấ y như vậy, vì lão cũng đã tỳ đấ u với Tiêu Đình Thủ trong địa lao rô i.

Đào Dư Đành hiểu tâm tư của nàng Từ Mai Lý. Chỉ vì nàng thấ ý Tiêu Đình Thủ vừa xe duyên với Sóc Phương nên nổi giận đánh cho hả cái giận dữ của một cô gái đang ghen hờn.

Từ Mai Lý càng đánh, Tiêu Đình Thủ càng lụi dầ n, Đào Dư Đành nói nhỏ với Từ lão nhân:

- Xin sư phụ tìm cách ngăn cản Từ cô nương đừng để xảy ra chuyện đáng tiể c.

Từ lão nhân cười ha... ha, nói:

- Mai Lý! Ta dạy ngươi sử dụng chiêu thức chậm rãi, và đàng hoàng, sao Lý nhi lại giao tranh hồ ỉ hả như vậy?

Từ Mai Lý hiểu ý thân phụ mỉm cười nhìn Tiêu Đình Thủ nói nhỏ:

- Nế u không có lời răn đe của gia gia ta thì hôm nay ngươi không yên thân với ta đâu.

Vừa nói, nàng đánh chậm lại. Hai bên bắt đầ u giao đấ u với nhau những chiêu thức cực kỳ quái đản.

Quầ n hùng càng xem càng thích thú reo hò không dứt.

Đây là một cuộc giao đấ u hoàn toàn về kỹ thuật, một cuộc biểu diễn ngoạn mục mà cả Hồ` Thích cũng như Từ Chính Phong đầ u khen ngợi.

Hai bên trao đổi qua lại hơn một trăm chiêu.

Bồng Hồ` Diệp sư thái nhảy vào nói:

- Hai bên bắ t phân thắ ng bại. Cuộc đấ u kiế m này xem như hai bên hòa nhau. Và lời giao ước của hai vị tiề n bối ỉ võ lâm xem như đã giải kế t.

Quân hùng hò reo vang dội:

- Đúng vậy! Đúng vậy!

Phần kết cuộc

Chỉ hai hôm sau, khắp các nơi từ mặt biển đến đất liền, đâu đâu cũng nghe bài chiếu chiếu dụ giặc Tàu ô của vua Quang Trung truyền ra.

Bài chiếu như sau:

Trẫm nghe nói:

Gió to không thổi buổi sáng

Mưa lớn không kéo suốt ngày

Đạo của trời là thế

Cho nên, người con trai tốt không thể suốt đời làm ác.

Người xưa có kẻ khai thân làm giặc cướp, sau làm nên danh tướng, chẳng qua vì dám sửa lỗi, dũng cảm làm việc thiện, thâu suốt cái lẽ nên bỏ nên theo, biết chọn điều phải mà làm, vì vậy tên tuổi để lại trong sử sách, công lao được chép ở khoán thư.

Cái gọi là: “Từ hang tốt bay lên cây cao” thật không phải là lời nói sai vậy.

Các người hàng chục năm nay, ẩn hiện nơi góc biển, tụ tập bè đảng, lấy việc cướp bóc để sinh nhai, cũng là cái khổ bất đắc dĩ, hoặc vì đói rét bức bách, hoặc vì bạo ngược xưa đuổi, mới đến nương thân nơi sóng gió, không có lối thoát ra.

Ôi! Phàm làm người ai chẳng muốn làm điều tốt, chỉ vì hoàn cảnh bắt buộc mới phải làm việc ác để cho lương tâm mòn mỏi, các người có yên tâm được chăng?

Trẫm thường xem việc ngày trước, viên Thô¹ng binh Hà Tiên, một người tên Cao, một người tên Trung, vì trô¹n tội ở Bắ¹c triê¹u, kéo sang đầ¹u hàng họ Nguyễn, tìm nơi yên lành nướng nấu, đê¹n nay người đời còn khen cho là một việc làm tồ¹t.

Điê¹u đó chứng tỏ người anh hùng ở đời nê¹u biê¹t vui theo lẽ trời thì đượ¹c sô¹ng còn, lập đượ¹c thân, và tên tuổi cũng theo đầ¹y mà có.

Lũ các người sao chẳng noi gương bậc hiê¹n triê¹t, nô¹i lại đầ¹u thom xua, mà cam lòng con cá trong nô¹i, quấ¹y nhiều dân lành, chỉ mưu làm béo thân mình.

Một khi lưới trời không tránh khỏi, cha mẹ, vợ các người vì các người mà chịu hệ lụy như thế¹ đã chẳng nên hờ¹i hận lắ¹m sao?

Trẫm từ khi khởi nghĩa, chinh phạt bô¹n phương, đê¹n đâu là quét sạch giặc giã, không chỗ nào không phục.

Dẫu Tôn Sĩ Nghị cậy binh mã đông mạnh, kéo đê¹n giúp kẻ bạo ngược, nhưng ngọn giáo của trời một khi không trở thẳng đê¹n thì chỉ buổi sáng là quét sạch, huô¹ng hờ¹ lũ các người, như một đàn con dại, làm sao có thể sô¹ng mãi nơi bụi cỏ ngoài bãi biển đượ¹c?

Lỗ Trí Thâm, vậ¹t con dao liê¹n thành Phật, đó là người như thế¹ nào chuyên họa ra phúc, người có trí óc nên nghĩ kỹ điê¹u đó.

Nay xuô¹ng chiê¹u cho các người cùng nhau tìm hiểu, kịp sớm đầ¹u hàng, Trẫm sẽ lắ¹y lượng khoan hờ¹ng, tùy tài lực mà dùng, khi có lệnh sai khiê¹n, nên cô¹ gắ¹ng việc làm, gặp hội công danh chớ nên chậm trễ. Nê¹u giữ cái tráng chí vượt sông, còn thích làm láng giê¹ng với hải đảo, sô¹ng quen với bãi nước, không bắ¹t buộc phải ở đờ¹ng bắ¹ng, Trẫm cũng chiê¹u theo sở nguyện.

Ngoài bãi biển các khu vực Biện Sơn, các người được phép sinh sống ở đó để cùng chung hưởng đời thái bình.

Đấng vương giả coi cả nước như một nhà. Trẫm đang nhen lên cái nghĩa thân thiết láng giềng, tha thiết vô vô.

Trẫm không bao giờ nuốt lời, phải kính cẩn tuân theo...

*

**

Một tuần sau khi chiế u được ban ra, trên mặt biển ở Thị Nại xuất hiện hơn một trăm tàu chiế n sơn đen. Tất cả thuộc hạ của Lãnh chúa Tàu ô và Lãnh chúa Song Yên đều phôi hợp nhau gia nhập vào nghĩa quân Tây Sơn, lo việc cứu nước.

Trên một tàu chiế n, Từ Chính Phong giương cao ngọn cờ đào, cầm trường kiế m chỉ huy cho các thuyề n hộ tống. Bóng lão oai hùng, sừng sững in trên mặt nước, chiế n bào gió lộng ban mai.

Nàng Từ Mai Lý cũng trở thành nữ tướng trong đoàn thủy quân, đứng bên Từ Chính Phong, điề u khiển những tay chèo khuấ y nước.

Mùa hè năm Nhâm Ngọ 1990